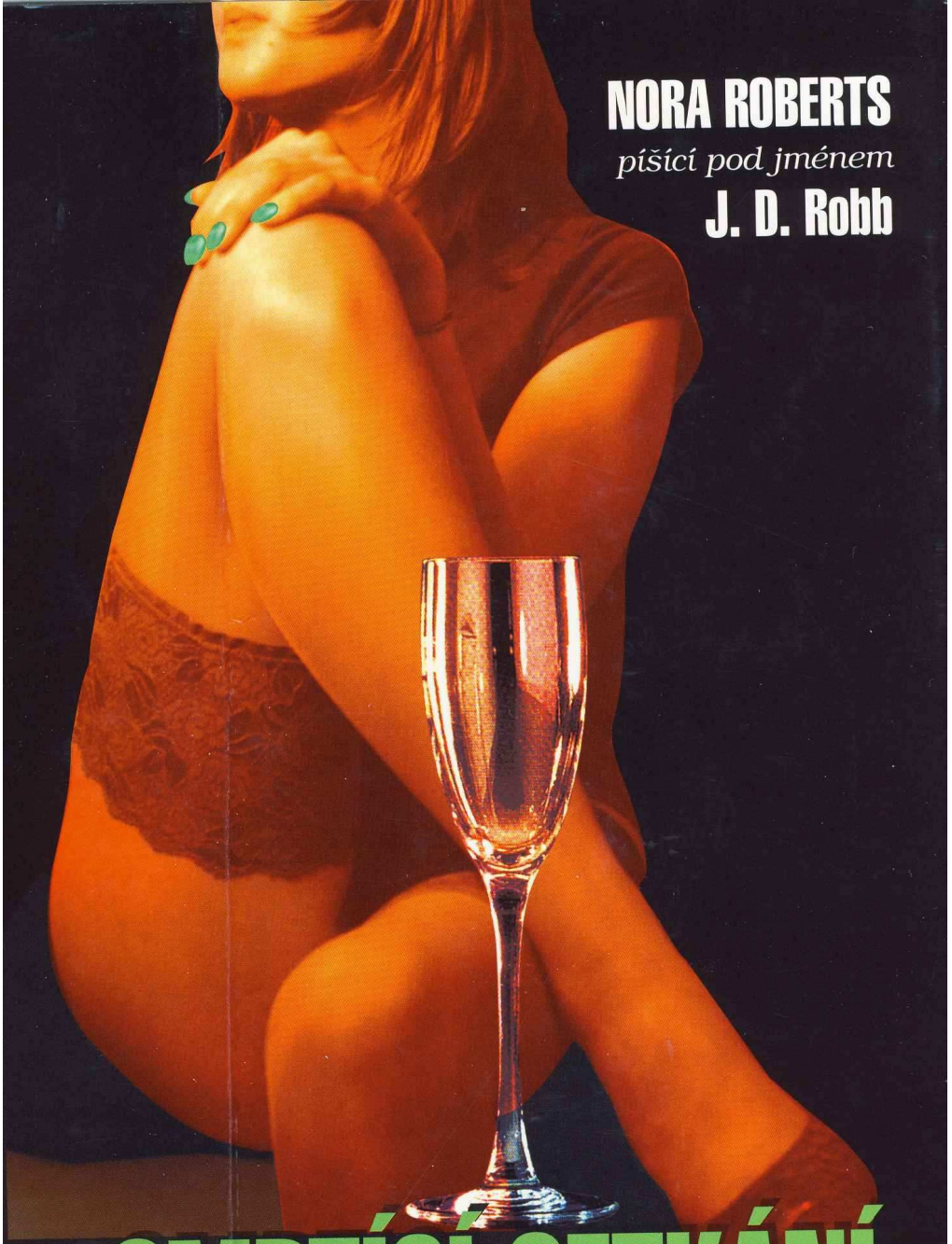

NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ SETKÁNÍ

Brutální travička je na svobodě,
ale poručík Eva Dallasová bojuje o všechno...

J. D. Robb

SMRTÍCÍ SETKANÍ

Přeložil Ondřej Frühbauer

COLUMBUS

Copyright © 2002 by Nora Roberts
Translation © Ondřej Frühbauer, 2006

All rights reserved

ISBN 978-80-7249-214-5

Existují činy tak strašlivé, že by se jich nedopustil žádný muž – jedině žena, ta něžná éterická bytost je jich schopna.

W. M. Thackeray: *Vznešená v bída*

Není jistějšího jedu nežli čas.

Emerson

Kapitola první

Vražda znamená spoustu práce. Vrahovi, oběti i pozůstalým obvykle přidělává množství nepříjemností a povinností, kterých by se rádi zřekli. Platí to i pro ty, kdo se snaží hájit právo a spravedlnost. Někteří se své práci věnují se zanícením, jiní bez velkého nadšení.

A jsou i tací, jimž se práce, související s vraždami, stala životní láskou.

Walter C. Pettibone opustil své květinové impérium na Park Avenue a vydal se na pravidelnou ranní procházku, blaženě nevědomý faktu, že mu zbývá posledních pár hodin života. Byl to statný šedesátník a prohnaný podnikatel, který obchodoval s květinami a nostalgií, čímž násobil už tak dost pozoruhodné rodinné jmění.

Zdraví i bohatství se jej drželo a nebyl to ani rok, co se oženil s mladičkou blondýnou, která disponovala sexuálním apetitem siamské kočky zjara a mozečkem prázdným jako vrabčí hnízdo v zimě.

Celý svět Waltera C. Pettibonea byl právě tak přátelský a jednoduchý.

Měl práci, kterou miloval, dvě děti z prvního manželství, které po něm jednoho dne převezmou firmu, podnik, jehož se on sám ujal po odchodu svého otce. Udržoval rozumně přátelský vztah se svou bývalou ženou, jemnou, citlivou paní, a jeho syn i dcera byli inteligentní, příjemní mladí lidé, na něž myslíval s pýchou a uspokojením.

Měl už i vnuka a ten byl skutečným světlem jeho očí.

Jeho Svět květin byl nyní, v roce 2059, obřím meziplanetárním konsorciem s květinářskými i zahradnickými odděleními, spoustou kanceláří i skleníků, rozmístěných na Zemi i ve vesmíru.

Walter nemiloval květiny jen pro zisk, který mu přinášely. Zbožňoval jejich vůně, barvy, jemnost a krásu listů i květů, a vůbec celý ten prostý zázrak jejich existence.

Každé ráno si prošel pár květinářských obchodů, aby překontroloval zboží i aranžmá ve výkladech a také aby si přivoněl, popovídal a strávil pár chvil mezi květinami a s lidmi, kteří k nim měli stejný vztah jako on.

Dvakrát do týdne vstával před svítáním a navštěvoval zahradnické centrum ve středu města. Tam se procházel a užíval si chvílí klidu, nebo naopak vyřizoval objednávky či připomínky k něčí práci.

Za poslední půlstoletí se tato denní praxe příliš nezměnila, ale Waltera to nikdy neznudilo.

Toho dne zůstal mezi květinami asi hodinu a pak se odebral do kanceláře své společnosti, kde zůstal déle než obvykle, protože chtěl manželce nechat dost času i prostoru na přípravu oslavy svých narozenin.

Když na to pomyslel, potichu se zasmál.

Oslava měla být pro něj překvapením, jenže jeho žena, blonďatý drahoušek, by nedokázala udržet jakékoli tajemství, ani kdyby jí zalepil pusu. Proto o oslavě věděl už celé týdny, ale stejně se na ten večer těšil jako dychtivý školák.

Přirozeně se bude tvářit nesmírně překvapeně – vždyť zrovna dnes ráno před zrcadlem patřičně šokovaný výraz trénoval.

A tak Walter proplouval svou denní rutinou s úsměvem na rtech – a ani ve snu by jej nenapadlo, jaké překvapení na něj skutečně čeká.

Evě se zdálo, že se snad za celý svůj život necítila lépe. Byla odpočatá, plná energie, uvolněná, v nejlepší kondici a připravovala se na návrat do práce. Právě strávila nádherně nenáročnou dvoutýdenní dovolenou, kde nejtěžší problém, s jakým si musela trápit hlavu, bylo rozhodnutí, jestli se věnovat jídlu nebo spánku.

První týden prožila ve vilce v Mexiku, druhý na jednom soukromém ostrově. A každé z těchto míst skýtalo nepřeberné množství příležitostí k opalování, sexu i odpočinku.

Roarke měl zase jednou pravdu. Potřebovali ty chvíle, prožité společně někde pryč od všedních dní. Potřebovali čas na rekreaci. Jestli mělo to, jak se cítila dnes ráno, nějakou výpovědní hodnotu, pak bylo zřejmé, že dovolená splnila účel.

Stála před otevřenou skříní a mračila se na džungli šatů, které tam od její svatby postupně přibývaly. Své momentální rozpaky nepřipisovala faktu, že většinu z posledních čtrnácti dnů na sobě

neměla oděv skoro žádný, případně vůbec žádný. Ale pokud se právě převelice nemýlila, podařilo se jejímu manželovi propašovat jí do skříně další módní výstřelky.

Vytáhla dlouhé modré roucho z podivného materiálu, který dokázal jiskřit a zároveň praskat.

„Tak tenhle zázrak ještě neznám," prohlásila.

„Ne? Je to přece tvoje skříň." Roarke se opíral o polštář sedací soupravy, sledoval na telestěně obchodní zprávy a těšil se z druhého šálku kávy. Přesto se po ní ohlédl.

„Jestli si to dneska vezmeš na sebe, padnou všichni kriminální živlové ohromením."

„Počkej. V té skříni je víc krámů, než když jsme před čtrnácti dny odlétali."

„Vážně? Jak se to mohlo stát?"

„Nemůžeš mi neustále kupovat nové šaty."

Natáhl se a chtěl pohladit Galahada, ale kocour zdvihl nos a uraženě odkráčel. Byl nějak nevrlý už od včerejší noci, kdy se vrátili.

„Proč ne?"

„Protože to nemám ráda," zamumlala. Ponořila se do skříně a hledala nějaký rozumný a snesitelný oděv.

On se jenom usmíval a pozoroval, jak vylovila halenku bez rukávů a kalhoty a oblékla se. Měla štíhlou, vytáhlou postavu, kterou nepřestával obdivovat.

Na dovolené se opálila do odstínu světlého zlata a tropické slunce vyžíhalo v jejích krátkých hnědých vlasech světlé pramínky. Oblékala se rychle a energicky, jako žena, která nikdy nepřemýšlí o šatech. Napadlo ho, že právě to je zřejmě důvod, proč nemůže odolat a stále ji zahrnuje nejnovějšími výkřiky módy.

U moře si opravdu odpočinula, říkal si. Hodinu po hodině, den po dni sledoval, jak se zdvihá ten mrak obav a vyčerpání, který ji halil. V očích barvy irské whisky to znovu jiskřilo a její úzká, jemně řezaná tvář zářila zdravím.

A když si připjala postroj na služební zbraň, usídlil se jí kolem úst – těch širokých a krásných úst – výraz, který mu napověděl, že poručík Eva Dallasová je tu zpět a není radno jí křížit cestu.

„Čím to, že mě tolik vzrušuje žena s pistolí?"

Střelila po něm krátkým pohledem a sáhla do skříně pro lehké sako.

„Přestaň s tím. Nechci kvůli tvé reziduální nadrženosti přijít hned první den po dovolené pozdě do práce.“

Je to tak, pomyslel si a vstal z pohovky. Je jako dřív. „Úžasná Eva.“

„Neber si to sako,“ podařilo se mu říci téměř vážně.

„Cože?“ zarazila se někde uprostřed rukávu. „Tohle je letní model, potřebuju ho, aby mi zakrýval zbraň.“

„Ale k těm kalhotám se nehodí.“ Přešel ke skříni, sáhl dovnitř a vytáhl jiné sako, ze stejného materiálu i shodného stylu jako její khaki kalhoty. „Tohle je perfektní.“

„Víš, já ale nejdu natáčet film.“ Přesto se převlékla, protože to pořád bylo jednodušší než se dohadovat.

„A ještě tohle,“ vrhl se znovu do skříně a vynořil se s párem polobotek ze sytě oříškově hnědé kůže.

„Kde se vzaly tyhle?“

„To skříňoví trpaslíci.“

Podezřívavě se na boty zamračila a zaklepala prstem na špičku.

„Já přece nepotřebuju nové boty. Ty staré jsou právě tak správně rozšlápnuté.“

„To je ovšem vážně eufemizmus. Jen si zkus tyhle.“

„Vždyť je zbytečně zašpiním,“ zamumlala, ale posadila se na opěradlo sedací soupravy a obula se. Vklouzla do polobotek jako po másle. Oči se jí zúžily a pohlédla na něho. Pravděpodobně je pro ni nechal ručně vyrobit v jedné ze svých nesčetných továren a zaručeně stály víc, než kolik vydělá newyorský policista z oddělení vražd za dva měsíce.

„To jsou mi věci – skříňový trpaslíček zná moje číslo bot.“

„Je to zkrátka profík.“

„Předpokládám, že nemá smysl mu vysvětlovat, že policajtka na svoje pochůzky a vykopávání dveří nepotřebuje boty z módní přehlídky, které pravděpodobně ušila nějaká malá italská chudinka?“

„Asi ne. On je totiž strašně paličatý.“ Pohladil ji po vlasech a zdvihl její tvář k svému obličeji.

„A úplně tě zbožňuje.“

Srdce jí poskočilo, jako vždy, když jej slyšela říkat tuhle větu, když mu hleděla do očí z takové blízkosti. Často přemýšlela, jak to, že už se v nich dávno neutopila, v té divoké, modré hlubině. „Ty jsi přece tak krásný chlap," uklouzlo jí. Nechtěla to říct nahlas a téměř sebou trhla, když uslyšela svůj vlastní hlas. Potom pozorovala, jak mu přes obličej přelétl úsměv, podobný zákmitu plamene. Jeho tvář by vlastně patřila spíš na plátno, nebo by ji měl zvěčnit sochař do kamene a zachytit ty ostré, energické rysy i přitažlivá ústa básníka.

To dílo by určitě nazvali *Mladý keltský bůh*, pomyslela si. Jak jinak? Vždyť bohové byli také tak přitažliví, občas nemilosrdní a zahalení svou mocí jako pláštěm.

„Musím jít." Svižně vyskočila a postavila se proti němu. On se ani nepohnul, takže stáli těsně u sebe.

„Roarku."

„Máš pravdu. Oběma nám nezbývá než vrátit se do reality. Přesto…" Přejel jí rukama po bocích, dlouhým, vlastnickým pohybem, který jí až příliš živě připomněl, co jeho šikovné, obratné prsty dokážou provést s jejím tělem.

„Myslím, že by sis mohla vyšetřit alespoň chvilku pro polibek na rozloučenou."

„Vážně se chceš loučit?"

„Jasně, a když už to musí být, tak pořádně." Tón jeho řeči zazněl veselím a výrazný irský přízvuk na ni zapůsobil tak, že se napřímila.

„Do toho." Pohybem, který byl tak rychlý, že dostihl jeho úsměv, uchopila černé prameny jeho vlasů, klouzající mu po ramenou. Obtočila si je kolem zápěstí, přitáhla jej k sobě a přitiskla svá ústa na jeho.

Cítila, jak mu buší srdce, zrovna tak jako její vlastní. Přeskočila mezi nimi vlna žáru, porozumění a sjednocení. V navyklém rytmu se jejich polibek prohloubil, oba se nechali unášet a vtahovat hlouběji a hlouběji, až došlo na milostný souboj jazyků a hravé kousání.

V té chvíli jej od sebe odtrhla a hbitě odstoupila z jeho dosahu.

„Měj se, fešáku," zavolala přes rameno, když vycházela z místnosti.

„Dávej na sebe pozor, poručíku." Zhluboka vzdychl a klesl do sedačky. Otočil hlavu po kocourovi.

„A teď ty. Co mě to bude stát, abychom spolu zase mluvili?“

Eva dorazila na policejní centrálu a naskočila na pojízdný chodník směr oddělení vražd. Zhluboka se nadechla. Nedalo se to srovnat s dramatickou skalní scenerií na pobřeží západního Mexika nebo s mírným vánkem v listech palem na tropickém ostrově, ale přesto si uvědomila, jak jí zdejší atmosféra scházela: pach lidského potu, levné kávy, silných čisticích prostředků a nad to nade vše téměř slyšitelný zuřivý praskot energií, které doprovázely střetnutí policie se zločinem.

Dovolená jí ještě zostřila smysly, takže vnímala všechno citlivěji než předtím – přerývaný hukot mnoha současně hovořících hlasů, neustálé disharmonické bzučení a pípání videofonů a komunikátorů, spěch zaměstnanců, kteří mají právě někde něco neodkladného na práci.

Ze zvukové kulisy se prodral něčí procítěný projev, obsahující dlouhou sérii vulgarizmů vykřikovaných tak rychle, že splývaly v jeden zběsilý slovní guláš. Výkon neznámého řečníka Evu velmi potěšil.

„Zkurvenýzasranýzjebanýfízláckýčuráci!“

Zase doma, pomyslela si šťastně.

Tahle práce pro ni představovala domov, náplň života, a do té chvíle, než potkala Roarka, vlastně i jeho jediný smysl. Dnes její život patřil zčásti jemu, ale přesto – nebo možná právě proto – spoluvytvářel duch tohoto místa stále základ toho, kým a čím byla.

Kdysi byla obětí – bezmocnou, zneužitou a zlomenou. Nyní stála na místě oběti válečnice.

Zahnula na pracoviště detektivů, připravená vybojovat jakoukoli bitvu, která na ni čekala.

Detektiv Baxter vzhlédl od svých lejster a tiše hvízdl.

„Dallasová, hoděj tam stopku! Panička se nám nějak vyšňořila!“

„Cože?“ Zmateně se ohlédla přes rameno, než jí došlo, že Baxterův chlípný úšklebek patří jí.

„Ty jsi zase mimo, viď, Baxtere. Člověka to ale trochu povzbudí, když si uvědomí, že některé věci se nikdy nezmění.“

„Houbeles, podívej se na na sebe – do práce jak na recepci.“ Opřel se, vstal a obešel sražené stoly.

„To je mi přece matroš,“ pokračoval a promnul klopu jejího saka mezi palcem a ukazovákem. „Víš, Dallasová, že vypadáš jako nějaká nanynka z módní přehlídky? A my se musíme akorát stydět za ty svoje hadry.“

„Je to jenom sako,“ zamumlala zahanbeně. „Tak sklapni.“

„Taky ses pěkně opálila. Chodilas na nudistickou pláž?“

Její úsměv připomínal spíš zuřivou grimasu. „Chceš nakopat do zadnice?“

Baxter se evidentně dobře bavil. Zahrozil jí prstem před obličejem. „A copak to máme na uších?“

Když zaraženě vztáhla ruku tím směrem, zamrkal a předstíral překvapení. „Říká se tomu, myslím, náušnice. A jsou samozřejmě taky jako ze žurnálu.“

Náušnice. Zapomněla si je sundat. „Vymizela snad, zatímco jsem byla na dovolené, v New Yorku zločinnost, že máš dost času se tady poflakovat a kritizovat moji garderobu?“

„Jsem jenom ohromený, poručíku. Úplně a totálně vedle z téhle módní show. A vidím, že máš i nový boty, co?“

„Dej mi pokoj.“ Odvrátila se a za zády jí ještě zazněl jeho smích.

„…a tak ji tu máme *zpátky*!“ vyhlásil Baxter a jeho slova následovala vlna potlesku.

Pitomové jedni, pomyslela si Eva a zamířila do své kanceláře. Newyorská policie a oddělení bezpečnosti sestává ze smečky pitomů.

Panebože, jak jí jenom scházeli!

Vešla do místnosti a přesně jeden krok za prahem zůstala stát s vyvalenýma očima.

Její stůj byl úplně prázdný. A co víc, byl *čistý*. Vlastně byla vycíděná celá kancelář. Jako kdyby se sem někdo vloudil, vysál všechen prach, vytřel špínu a to málo, co zde po tak radikálním zákroku zůstalo, vypulíroval do vysokého lesku. Podezíravě přejela prstem po zdi. Zaručeně je i nově vymalováno.

S přimhouřenýma očima pokračovala v průzkumu místnosti. Byla to malá kancelář s úzkým oknem, stál zde stůl – nyní opravený

a s naleštěnou deskou – a pár křesel se špatným pérováním. Kartotéka na dokumenty se také úplně blýskala, a navíc ji někdo vyklidil. Stál na ní květináč se zelenou rostlinou, které se zjevně dobře dařilo.

S tichým zoufalým zaúpěním se Eva vrhla k registratuře a prudkým pohybem vytáhla šuple.

„To jsem si mohla myslet! Do háje, ten parchant mě zase dostal!“

„Poručíku?“

Eva zaprskala a otočila se. Její pomocnice, strážník Peabodyová, stála ve dveřích, v naškrobené letní uniformě, čistá a upravená zrovna jako Evina kancelář.

„Ten zatracený lupič cukroví našel mou skrýš.“

Peabodyová sešpulila rty. „Vy jste schovávala sladkosti v kartotéce…“ naklonila hlavu, „… ale proč zrovna pod *M*?“

„*M* znamenalo MOJE, sakra.“ Otráveně zarazila zásuvku zpět. „Zapomněla jsem to před dovolenou odnést. Ale co se to tady vlastně k čertu dělo, Peabodyová? Musela jsem si překontrolovat jméno na dveřích, jinak bych si myslela, že jsem zabloudila do cizí kanceláře.“

„Byla jste pryč, a tak se zdálo, že nastala ideální příležitost trochu vám tu poklidit a vymalovat. Pěkně jsem se tu při tom zamazala.“

„Ale já jsem na to byla zvyklá! Kde vůbec jsou všechny mé věci?“ dožadovala se Eva. „Měla jsem tu pár nevyřízených složek, nějaká akta, lékařské zprávy, a co jsem byla pryč, měly dorazit forenzní analýzy týkající se toho Dunwoodova případu.“

„O to jsem se postarala. Akta jsem prošla, vyřídila všechny resty a doplnila dokumentaci.“ Povolila si drobný úsměv, který zahrál odleskem v jejích tmavých očích. „Měla jsem co dělat.“

„Vy jste vyřídila všechnu administrativu?“

„Ano, madam.“

„A zařídila tuhle přestavbu mojí kanceláře?“

„Myslím, že tady v rozích a za nábytkem prosperovaly různé kolonie neznámých mnohobuněčných organizmů. Tak už to mají za sebou.“

Eva pomalu strčila ruce do kapes a rytmicky se pohupovala na patách. „Kdybyste mi chtěla naznačit, že pokud jsem v práci, nedávám vám dost prostoru pro běžnou seberealizaci, tak byste takovýhle nenápadný způsob nezvolila, že ne?“

„V žádném případě. Jsem ráda, že jste zpátky, madam. A musím říct, že dneska vypadáte vážně skvěle. I ten ohoz stojí za to.“

Eva se posadila do křesla za pracovní stůl.

„A jak, pro všechno na světě, vypadám normálně?“

„Měla to být řečnická otázka?“ zeptala se Peabodyová.

Eva studovala její tvář – hranatou, vyjadřující vytrvalost, korunovanou ofinou tmavých vlasů. „Jenom se snažím zjistit, jestli se mi tam aspoň občas zastesklo po té vaší nevymáchané puse. Hmmm… asi ne,“ rozhodla se. „Vlastně *určitě* ne.“

„Ale no tak, jasně že se vám zastesklo. Mimochodem, jste skvěle opálená. Určitě jste strávila spoustu času na pláži, že?“

„Přesně tak. Ale vy taky nevypadáte právě vybledle. Kdepak jste si to pořídila?“

„Pořídila? Co?“

„Tu barvičku přece. Chodíte do solária?“

„Ne, byla jsem na Bimini.“

„Bimini? Myslíte ten ostrov? Co jste proboha dělala zrovna tam?“

„Měla jsem dovolenou, stejně jako vy. Roarke mi navrhl, že když vy budete pryč, mohla bych si také vzít pár dní volna a –“

„Moment,“ přerušila ji Eva zdviženou rukou. „To byl Roarkův nápad?“

„Jasně, myslel, že McNab a já bychom si taky rádi užili trochu dovolené, a tak –“

Eva ucítila, jak jí začíná škubat drobný sval pod okem. Občas k tomu docházelo, když příliš intenzivně přemýšlela o Peabodyové a o tom vymóděném panákovi z oddělení elektronické detekce.

Přitiskla si na něj dva prsty a pokračovala. „Vy a McNab. Byli jste na Bimini. Spolu.“

„Víte, vzhledem k tomu, že už nějakou dobu zkoušíme, jaký by z nás byl pár, připadalo nám to jako dobrý nápad. A když nám navíc

Roarke nabídl, že můžeme použít jeho vznášedlo a jednu z jeho tamějších vílek, neváhali jsme už ani chviličku.“

„Jeho vznášedlo. Jeho vila na Bimini.“ Eva cítila, jak tepání pod bříšky prstů zesílilo.

Peabodyové zářily oči a zapomněla se natolik, že se posadila na roh jejího stolu. „Panenko skákavá, bylo to tam úplně úžasné! Ta vila připomínala spíš zmenšený palác. Měla vlastní bazén s vodopádem a byly u ní i teréňáky a vodní lyže. A v hlavním apartmá jsme měli gelovou postel velikou jak prstence Saturnu.“

„Detaily o posteli slyšet nemusím.“

„A přestože jsme byli přímo na pláži, měli jsme dokonalé soukromí, takže jsme tam pořád vyváděli nahatí.“

„I tohohle mne můžete ušetřit.“

Peabodyová se zarazila. „Občas jsme byli nazí jen částečně. Ale každopádně,“ pokračovala dřív, než mohla Eva zaječet, „každopádně to byla bomba. A já bych za to Roarkovi chtěla dát něco, co by ho potěšilo. Ale protože už všechno má, doslova všechno, tak mě vůbec nic nenapadá. Říkala jsem si, že se s vámi poradím.“

„Jsme na policejní stanici, nebo v nějaké chráněné dílně?“

„Ale no tak, Dallasová. Nejsme pozadu v práci.“ Peabodyová se nadějeplně usmála. „Myslela jsem, že by se mu mohl líbit jeden z těch koberečků, které tká moje matka. Víte, má to jako koníčka a je v tom vážně dobrá. Měl by z toho radost?“

„On přece žádný dárek nečeká. Nemusíte si s ničím dělat hlavu.“

„Byla to ta nejlepší dovolená, jakou jsem si v životě dovedla představit! Chci mu dát nějak najevo, jak moc si toho cením. Strašně moc pro mě znamená už to, že si na nás vůbec vzpomněl.“

„Jasně, to on… pořád na někoho myslí.“ Ale už se trochu uklidnila; s některými věcmi se prostě nedá nic dělat.

„Myslím, že kobereček od vaší matky by ho skutečně potěšil.“

„Vážně? Tak to je vynikající, zavolám jí hned dneska večer.“

„Dobře. A teď, když máme za sebou naše malé uvítání, nečeká na nás nějaká práce?“

„Po pravdě řečeno, madam, máme čistý stůl.“

„Tak přineste nějaký případ, který skončil u ledu.“

„Něco konkrétního?“

„Nechám to na vás. Nechci si připadat nevytížená.“

„Už pro to letím.“ Vykročila, ale na okamžik se zarazila.

„Víte, co je jedna z nejlepších věcí na tom, když na čas zmizíte? Že se potom zas můžete vrátit.“

Eva strávila dopoledne procházením nerozřešených případů, hledala náznaky, které unikly pozornosti vyšetřovatelů, zkoušela se na každou záležitost podívat z nového úhlu. Nejvíce ji zaujal případ šestadvacetileté Marshy Stibbsové, kterou její manžel Boyd nalezl po návratu ze služební cesty mrtvou ve vaně.

Na první pohled se zdálo, že případ jednoznačně patří k oněm tragickým nehodám, k nimž čas od času v domácnostech dochází – dokud pitva nedokázala, že Marsha se vůbec neutopila, ale že byla mrtvá už předtím, než se ocitla ve vodě. A protože příčinou smrti byla proražená lebka, bylo zřejmé, že se do vany s voňavými bublinkami nemohla naložit sama.

Vyšetřovatel objevil důkaz, že dotyčná Marsha měla mimomanželský vztah. V zásuvce se spodním prádlem byl nalezen svazek milostných dopisů, jejichž autor se podepsal jako „*C*“. Dopisy byly sexuálně velmi výmluvné a plné naléhání, aby se Marsha rozvedla s manželem a uprchla se svým tajným milencem.

Podle zprávy z vyšetřování šokoval objev dopisů a hlavně jejich obsah nejen manžela oběti, ale i všechny její známé. Manžel měl neprůstřelné alibi a rovněž veškeré další prověřování jeho osoby bylo negativní.

Boyd Stibbs byl místní zástupce firmy na sportovní potřeby a doplňky. Zjevem typický pan Američan s mírně nadprůměrným příjmem, šest let ženatý se svou láskou ze studií, která se propracovala až na pozici nákupčí ve významném obchodním domě. V neděli chodíval hrát fotbal a nikdy neměl problémy s alkoholem, hazardní hrou či drogami. V jeho záznamech nebyly ani žádné poznámky o sklonech k násilí a dobrovolně podstoupil test na detektoru lži, z nějž vyšel čistý jako křišťál.

Bydleli v tichém činžovním domě na West Side a neměli žádné děti. Stýkali se jen s úzkým okruhem přátel a až do okamžiku její smrti se zdálo, že jde o šťastné a stabilní manželství.

Vyšetřování bylo vedeno důkladně, pečlivě a nebyly opominuty žádné detaily. Přesto nedokázal tým detektivů nalézt žádnou stopu po domnělém milenci s iniciálou „*C*“.

Eva se vnitřní kancelářskou linkou spojila s Peabodyovou. „Do sedla, strážníku! Máme práci a musíme navštívit pár lidí.“ Vložila desky do aktovky, popadla sako, které bylo přehozené přes opěradlo křesla, a vyšla z kanceláře.

„Ještě nikdy jsem nedělala na případu, který strčili k ledu.“

„Tak o tom nepřemýšlejte jako o zmrazené záležitosti,“ pokrčila Eva rameny. „Řekněte si, že je to otevřený případ.“

„A jak dlouho už je vlastně tenhle případ… otevřený?“

„Bude to šest let.“

„Když se ten chlápek, se kterým manželovi zahýbala, neukázal celých šest let, jak ho chcete nahánět teď, po takové době?“

„Jedno po druhém, Peabodyová. Přečtěte si ty dopisy.“

Peabodyová vylovila z aktovky balíček dopisů. Asi v polovině prvního z listů překvapeně vydechla. „Uch! Tohle je ale žhavě vášnivý materiál,“ a pofoukala si prsty.

„Jen pokračujte –“

„Děláte si legraci?“ Peabodyová se zavrtěla na své sedačce. „Teď byste mě od toho nedostala ani párem volů. Neuvěřitelně se vzdělávám.“ S rozšířenýma očima pokračovala ve čtení a občas naprázdno polkla. „Pane jo, myslím, že jsem právě měla orgasmus.“

„Oceňuji, že se mi svěřujete s tak zásadní informací. Zaujalo vás tam ještě něco?“

„Zaujala mě představivost, jakou náš pan C. disponuje. A taky jeho výdrž. Nemůžu ho neobdivovat.“

„Takže ještě jednou. Všimla jste si na tom něčeho zajímavého?“

„No, nikdy se nepodepisuje plným jménem.“ Peabodyová znovu projížděla řádky a uvědomovala si, že jí něco muselo uniknout. „Žádná obálka, takže mohly být doručeny osobně nebo mailem.“

Povzdychla si. „Ach jo, tak dneska je to za pět, co? Já jsem si prostě nevšimla ničeho, co byste tam ještě mohla vidět.“

„Zajímavější je právě to, co tam nevidím. Není tam ani zmínky o tom, jak, kdy a kde se seznámili. Jak se stali milenci. A ani slovo o tom, kde se vlastně scházeli, aby se mohli vydovádět ve všech těch nemožných atletických polohách. Což mě nutí zastavit se a uvažovat.“

Přejížděly právě po viaduktu nad zálivem. Peabodyová potřásla hlavou. „Uvažovat o čem?“

„Uvažovat o možnosti, že žádný *pan C.* nikdy neexistoval.“

„Ale –“

„Máme tady ženu, vdanou už pár let,“ přerušila ji Eva, „se solidní a zodpovědnou prací a s nevelkým kroužkem přátel, kterých se drží taky už delší dobu. Ze všeho, co jsme zjistili, se nezdá, že by kdokoli z nich měl byť jenom tušení o nějakém jejím dobrodružství – vzhledem k tomu, jak se chovala, co říkala a jak žila. Nikdy nechyběla v práci. Takže kdy se vlastně tyhle sexuální olympiády odehrávaly?“

„Manžel pravidelně odjížděl na služební cesty.“

„To je pravda a otevírá se tím možnost pro nějakou milostnou eskapádu, pokud je na to člověk vysazený. Ale naše oběť vykazovala všechny známky oddanosti, věrnosti a upřímnosti. Jezdila do práce a vracela se domů. Ven chodila s manželem nebo se skupinou přátel. Neexistovaly žádné tajemné či pochybné hovory, uskutečněné z jejího domova, kanceláře nebo mobilních linek, a ani s ní se nikdo takhle nespojil. Takže jak si asi s panem C. domlouvali své další dostaveníčko?“

„Osobně? Třeba to byl nějaký kolega z práce?“

„Možná.“

„Ale vy si to nemyslíte. Jasně, zdá se, že byla úplně věrná a v manželství spokojená, jenže známí – a dokonce ani blízcí přátelé – často nemají ani tušení, jak to s cizím manželstvím doopravdy vypadá. Občas to neví dokonce ani sám partner.“

„To je naprostá pravda. Vyšetřovatel měl úplně stejný názor a výsledky pátrání jej podpořily.“

„Ale vám se to nezdá,“ podotkla Peabodyová. „Myslíte, že to celé vymyslel manžel a narafičil to tak, aby se zdálo, že mu zahýbala. Potom si zařídil alibi, nečekaně se vrátil domů a zabil ji nebo si na to někoho najal?“

„To je taky možnost. A proto si s ním musíme promluvit.“

Eva zamířila na rampu a vůz vyjel do prvního patra veřejného parkoviště, kde jej nacpala mezi limuzínu a tryskocykl.

„Většinou pracuje z domova,“ kývla směrem k blízkému činžovnímu domu. „A my se podíváme, jestli nám otevře.“

Otevřel. Byl to atraktivní muž v dobré kondici, oblečený do atletických šortek a trika s krátkými rukávy, v náručí držel batole. Při pohledu na Evin odznak mu přes oči přelétl stín. Stín, vyvolaný žalem.

„Týká se to Marshy? Něco nového?“

Krátce pohlédl na světlounce blonďaté vlásky holčičky, kterou držel v náručí.

„Omlouvám se, pojďte dál. Už je to dávno, co tu naposledy byli kvůli tomu, co se tenkrát stalo. Když se na chvilku posadíte, uložím dceru do vedlejšího pokoje. Raději bych to neprojednával před ní…“

Ochranitelským gestem pohladil děvčátko po vlasech. „Omluvte mě na minutku.“

Eva počkala, až se za ním zavřou dveře. „Kolik tak může být té holčičce, Peabodyová?“

„Řekla bych, že asi tak dva roky.“

Eva přikývla a přešla do obýváku. Po podlaze i nábytku z třešňového dřeva se válely hračky.

Uslyšela vysoký dětský smích a neústupný požadavek: „Tati! Ci si hrát!“

„Až za chvilinku, Tracie. Teď si zkus hrát sama a potom, až se vrátí maminka, můžeme jít na procházku do parku. Ale zatím nezlob, já si potřebuju promluvit s návštěvou. Platí?“

„A pudem na houpačky?“

„Jasně!“

Když se vrátil k policistkám, zabořil dlaně do svých špinavě blond vlasů. „Nechtěl jsem, aby slyšela o Marshe a o tom, k čemu tehdy došlo. Odhalili jste něco nového? Dostali jste ho konečně?“

„Je mi líto, pane Stibbsi, ale tohle je jen rutinní přešetřování.“

„Takže pořád nic? Doufal jsem… ale to je asi pitomost, věřit, že byste ho po všech těch letech našli.“

„Vy skutečně nemáte podezření, s kým mohla mít vaše paní poměr?“

„Žádný poměr neměla!“ odpověděl úsečně, jeho tvář ztvrdla a v hlase zazněl hněv. „Nezajímá mě, co o tom kdo vykládá. Marsha nikoho neměla. Nikdy jsem nevěřil… vlastně, zpočátku asi ano, všechno to bylo tak šílené a nedokázal jsem normálně myslet. Má žena nebyla ani lhářka, ani podvodnice. A milovala mě.“

Zavřel oči a zdálo se, že se uzavírá do sebe. „Můžeme se na to posadit?“

Klesl do křesla. „Omlouvám se, že jsem na vás křičel. Nemůžu vydržet, když lidi říkají o Marshe takové věci. Neznám se vzteky při pomyšlení, že si známí i přátelé o ní můžou myslet něco takového. To si nezaslouží.“

„A co ty dopisy, které se našly v její zásuvce?“

„Dopisy mě nezajímají. Nepodvedla by mě. Náš…“

Jeho pohled zalétl ke dveřím do dětského pokoje, odkud zaznívalo broukání jeho malé dcerky. „Podívejte, se ženou jsme si rozuměli i v posteli. Jeden z důvodů, proč jsme se brali tak mladí, bylo, že jsme se už nedokázali udržet a Marsha věřila, že manželství je posvátné. Řeknu vám, co si o tom myslím.“ Naklonil se k nim. „Myslím, že po ní někdo potají toužil, byl tím jako posedlý a takhle fantazíroval. Určitě jí poslal ty dopisy. Nechápu, proč mi o nich neřekla. Možná, ale to se jen dohaduju, mě nechtěla vylekat. A pak, když jsem odjel do Columbusu, ten člověk přišel sem. A protože už pochopil, že Marsha nikdy nebude jeho, zabil ji.“

Na stupnici upřímnosti by měl vysoké skóre, přemýšlela Eva. Člověk samozřejmě může obelstít detektor, ale k čemu by mu to v tomhle případě bylo? Proč trvat na tom, že oběť byla nevinná, když nařčení z cizoložství odvrátí pozornost mnohem lépe? „Pokud se to skutečně takhle odehrálo, pane Stibbsi, nenapadá vás teď, s odstupem, kdo by tím pachatelem mohl být?“

„Naprosto ne. Přemýšlel jsem o tom. První rok po té události jsem stěží dokázal myslet na něco jiného! Chtěl jsem věřit, že ho

odhalíte a potrestáte, že zaplatí za to, co způsobil. Víte, poručíku, byli jsme spolu šťastní. Měli jsme jeden druhého a to stačilo. A pak najednou – konec.“ Stiskl rty. „Prostě konec.“

„Je mi to moc líto, pane Stibbsi.“ Eva se na okamžik odmlčela. „Máte krásnou dcerku.“

„Tracie?“ Přejel si dlaní přes obličej, jako kdyby zaháněl minulost a vracel se do současnosti. „Je to světlo mého života.“

„Znovu jste se oženil?“

„Asi před třemi lety.“ Vzdychl a ramena se mu lehce otřásla. „Maureen je skvělá. Byly s Marshou přítelkyně. Patřila k několika kamarádům, kteří mi pomáhali přežít ten první rok. Nevím, co bych si bez ní počal.“

Ještě než domluvil, otevřely se dveře. Hezká brunetka s náručí plnou pytlíků s nákupem zavřela kopnutím dveře. „Nazdar, posádko! Jsem doma. Neřekli byste, co –“

Všimla si příchozích a zarazila se. A když její pohled sklouzl na policejní uniformy, postřehla Eva v jejích očích záblesk strachu.

Kapitola druhá

Boyd si toho musel všimnout také, protože vyskočil z křesla a přešel k ní. „Nic se neděje.“ Uklidňujícím gestem ji pohladil po rameni a pak od ní převzal nákup. „Jsou tady kvůli Marshe. Jenom rutinní přešetřování.“

„Ach tak… a co Tracie?“

„Je v pokoji. Slíbil jsem jí –“

Ještě když hovořil, vystřelilo děvčátko z pokoje jako malý blonďatý projektil a pověsilo se matce na nohy. „Mami! Na houpačky!“

„Ukončíme to, jak nejrychleji to půjde,“ ujistila je Eva. „Nevadilo by vám, kdybychom si s vámi na chvilku promluvily, paní Stibbsová?“

„Promiňte, ale já opravdu nevím, v čem bych vám… a mám tady ten nákup.“

„Tracie a já to zvládnem.“

„Já bych radši –“

„Myslí si, že nevíme, kam co patří,“ přerušil Boyd svou ženu a mrkl na malou Tracie. „Tak jí to ukážeme. Nástup, krasavice. Kuchyně volá.“

Děvčátko jej předběhlo a ještě z kuchyně bylo slyšet, jak si pro sebe brebentí podivnou batolecí řečí.

„Omlouvám se, že vás obtěžujeme,“ začala Eva. Upírala na Maureeninu tvář klidný, ale bezvýrazný pohled. „Nebude to trvat dlouho. Vy jste byla přítelkyně Marshy Stibbsové?“

„Ano, Marshina i Boydova. Boyda to velmi zranilo.“

„Jistě. Jak dlouho před její smrtí jste se s paní Stibbsovou znala?“

„Rok, možná o něco déle.“ Střelila zoufalým pohledem ke kuchyni, odkud se ozývalo rachocení a smích. „Už je to skoro šest let za námi. Musíme na to přestat myslet.“

„Šest let nebo šest dní, Marshu někdo připravil o život. Byly jste si blízké?“

„Byly jsme přítelkyně. Marsha byla velmi společenská.“

„Svěřila se vám někdy, že by měla milostný poměr?“

Maureen se nadechla, zaváhala a pak zavrtěla hlavou. „Ne. O ničem takovém nevím. Už jsem o tom mluvila na policii a řekla jsem jim všechno. To, co se tehdy stalo, je hrozné, ale už to nijak nezměníme. Od té doby jsme si vybudovali nový život, dobrý a tichý. Když sem takhle vpadnete, v Boydovi to jenom znovu vzbudí ten dávný smutek. A já nechci, aby byla má rodina nešťastná. Omlouvám se, ale musím vás požádat, abyste odešly."

Vyšly na chodbu. Eva zamířila k výtahu a Peabodyová se ještě ohlédla. „Tahle nám něco tají."

„Ano, tím jsem si jistá."

„Zdá se mi, že jste ji trochu skřípla."

„Trochu. Nechtěla jsem ji tlačit do kouta." Eva nastoupila do výtahu. V duchu už kalkulovala a přerovnávala si kousky skládačky. „Nechtěla jsem na ni být moc ostrá, když tam byla její dcera a Stibbs. Marsha čekala šest let, ta chvíle navíc už ji nezabije."

„Ale Stibbs je v tom nevinně, co myslíte?"

„Já myslím…" Eva sáhla do aktovky, vyňala spis i s diskem a podala to všechno Peabodyové. „…myslím, že byste se toho měla ujmout."

„Madam???"

„Ujmout se svého případu, Peabodyová. A uzavřít ho."

Peabodyové spadla čelist a jen zírala na Evu. „Já? Jako hlavní vyšetřovatel? V případu vraždy?"

„Budete na tom muset dělat hlavně ve svém volném čase, zvlášť jestli dostaneme nějaký horký případ. Pročítejte si materiál, studujte záznamy a vyjádření. Zopakujte výslechy zúčastněných. Víte, jak to chodí."

„Vy mi vážně svěříte případ?"

„Svěřuju vám seznam otázek. Vy se pokusíte najít na ně odpovědi. Když budete potřebovat, můžete se se mnou poradit. Nahlásíte mi všechno, na co přijdete, a jakýkoli pokrok."

Peabodyová cítila, jak jí adrenalin pulzuje v žilách a zároveň jí obavy svírají žaludek. „Ano, madam. Děkuju vám. Slibuju, že vás nezklamu."

„Nezklamte Marshu Stibbsovou."

Peabodyová objala spis oběma rukama a přitiskla jej k sobě jako zbožňované děcko. A nepustila ho celou cestu na policejní centrálu.

Když vycházely z garáže, vrhla Peabodyová na Evu postranní pohled. „Poručíku?“

„Hm?“

„Přemýšlela jsem, jestli bych třeba mohla požádat McNaba o pomoc se zpracováním a přešetřením elektronických dat. Tehdejší záznamy bezpečnostního systému jejich domu, komunikace a tak.“

Eva zarazila ruce do kapes. „Je to váš případ.“

„Je to můj případ,“ zopakovala Peabodyová nábožným šeptem. A usmívala se od ucha k uchu ještě o chvíli později, když prošly chodbou a zamířily ke svému pracovišti.

„Co je to sakra za kravál?“ zamračila se Eva a její prsty instinktivně zatančily po rukojeti pistole, protože z oddělení vražd se linula kakofonie výkřiků, hvízdání a naprostého chaosu.

Vešla do místnosti první a prozkoumala okolí. U jejich stolu ani v jejich kóji nikdo nebyl. Zato v prostředku pracoviště se tísnil asi tucet velmi zaměstnaných policistů a to, čím se společně zabývali, vypadalo i znělo nejvíc ze všeho jako hlučná oslava.

Eva nakrčila nos; ucítila čerstvé cukroví.

„Co se to tady k čertu děje?!“ Musela pořádně zařvat, a i tak její hlas v panující hladině hluku téměř zanikal. „Pearsone, Baxtere, Delricky!“ Protože se při tom prodírala davem a svá slova zdůraznila rychlým úderem na Pearsonovo rameno a energickým šťouchnutím loktem do Baxterova solaru, podařilo se jí získat trochu pozornosti. „Jestli je co slavit, jestli si snad všichni vrahové vzali dovolenou, tak proč se mi o tom, do háje, nikdo nezmínil?! A kde jste sakra vzali ty plněné košíčky?“

Právě když ukázala na předmět doličný, nacpal si Baxter celý jeho zbytek do úst, následkem čehož byla jeho odpověď možná objasňující, ale rozhodně zcela nesrozumitelná. Nakonec se zmohl jenom na škleb zarámovaný polevou a bodnul prstem před sebe.

Na stole ležely další košíčky, koláčky a něco, co vypadalo jako veliký dort po útoku smečky vlků. A v centru dotyčné smečky spatřila Eva dvojici civilistů. Vytáhlý, hubený muž a statná žena s

hezkou tváří vysílali úsměvy na všechny strany a z ohromného džbánu nalévali přítomným světle růžovou tekutinu.

„Nechte toho! Všichni! Okamžitě se vraťte ke své práci. Tady není žádný zatracený mejdan.“

Ještě, než se dokázala propracovat davem k oběma civilistům, uslyšela Peabodyovou vykřiknout. Bleskově se otočila a zbraň jí sama skočila do ruky; v tu chvíli ji ale její spolupracovnice málem zašlápla, protože se protlačila kolem a vrhla se k těm dvěma.

Muž ji objal, a ať byl hubený, nebo ne, bez problémů vyzdvihl statnou Peabodyovou do výšky. Žena se otočila, až její dlouhá, modrá sukně zavířila, a s nadšením se připojila z druhé strany, takže celá trojice začala připomínat nevídaný Peabodyovský sendvič.

„To je moje holčička! Moje DeeDee!“

Mužova tvář zářila tak očividným nadšením, že Eva vrátila zbraň do pouzdra a ruku nechala svěšenou po boku.

„Tati!“ Peabodyová vyrazila něco mezi smíchem a zakvíknutím a zavrtala se otci tváří pod bradu.

„Já snad prasknu,“ zamumlal Baxter a sáhl po dalším košíčku. „Přišli sem asi před čtvrthodinou a přinesli takovouhle horu žrádla. Sakra, tyhle sladkosti jsou smrtící,“ vzdychl a zabořil se do nového košíčku.

Eva si prsty zabubnovala na bok. „Jaký byl tenhle koláč?“ ukázala.

Baxter se zašklebil. „Vynikající,“ odpověděl a vydal se těžkým krokem zpět ke svému stolu.

Paní Peabodyová zatím uvolnila pas své dcery z drtivého stisku a otočila se. Byla pozoruhodně krásná a vlasy, stejně tmavé jako měla její dcera, jí spadaly přes záda v jiskřivém vodopádu. Její modrá sukně sahala až ke kotníkům, na nohou měla prosté sandály z provázků. Z ramen jí splývala volná, dlouhá blůza jasně žluté barvy pryskyřníku a kolem krku se houpal aspoň půltucet řetízků a přívěsků.

Její tvář měla měkčí rysy než obličej Peabodyové a kolem přímých, zářících hnědých očí jí čas nakreslil vějířky vrásek. Když s oběma rukama vztaženýma kráčela k Evě, připomínal její krok baletku.

„Vy jste určitě poručík Dallasová. Poznala bych vás kdekoli!“ Popadla Evu za obě ruce. „Já jsem Phoebe, Deliina matka.“

Její dlaně hřály, byly trochu zdrsnělé a na prstech se blýskaly prsteny. Zápěstí měla ozdobená množstvím náramků, které cinkaly a vrhaly prasátka.

„Ráda vás poznávám, paní Peabodyová,“ odpověděla Eva.

„Phoebe. Jen Phoebe.“ Usmála se a aniž by pustila její ruce, obrátila se k manželovi. „Same, pusť konečně to děvče, ať se můžeš seznámit s poručíkem Dallasovou!“

Napřáhl k ní paži, ale druhou stále držel Peabodyovou kolem ramen. „Moc rád vás poznávám.“ Stiskl jí ruku, přestože ji stále svírala dlaň jeho ženy.

„Stejně se mi zdá, jako bychom se už dávno znali, Delia o vás tolik vyprávěla. A taky Zeke. Nikdy vám nebudeme moci dost poděkovat za to, co jste pro něj udělala.“

Eva se pod náporem takového množství dobré vůle, jaké z nich tryskalo, cítila maličko nesvá a uvolnila si ruku z přátelského sevření. „Jak se mu daří?“

„Skvěle. Kdyby věděl, že se sem chystáme, zaručeně by vám poslal pozdrav.“

Usmál se pomalým a klidným úsměvem. Teď jasně viděla podobu mezi ním a Deliiným bratrem. Úzká, asketická tvář a snivé, šedé oči. V pohledu Samuela Peabodyho bylo však něco navíc, jakýsi ostrý záblesk, až Eva pocítila vzadu na krku zasvrbění.

Tento muž, na rozdíl od svého syna, rozhodně nebyl žádné štěně.

„Až ho uvidíte, vyřiďte, že ho zdravím. Peabodyová, vezměte si chvíli volna.“

„Ano, madam. Děkuji.“

„To je od vás moc laskavé,“ usmála se Phoebe. „Říkala jsem si ale, jestli bychom vás mohli poprosit i o trochu vašeho času. Je mi jasné, že máte spoustu práce,“ pokračovala, než se mohla Eva nadechnout k odpovědi, „ale moc rádi bychom s vámi a vaším manželem dnes povečeřeli. Něco jsme vám přivezli.“

„Přece nám nemusíte nic dávat…“

„Nemusíme, vždyť tyhle dárky se nedávají z povinnosti, ale z náklonnosti, a doufáme, že se vám budou líbit. Delia nám tolik vyprávěla o vás, o Roarkovi a o vašem domě. Určitě je to kouzelné místo. Snad se nám se Samem někdy poštěstí je navštívit.“

Evě se zdálo, že kolem ní nenadále postavili krabici, jejíž víko se pomalu a nezadržitelně uzavírá. Phoebe se neustále klidně usmívala, kdežto strážník Peabodyová právě s nesmírným zaujetím studovala architekturu stropu.

„Jistě. Ehm… co kdybyste k nám přišli na večeři?“

„Moc rádi! Bude to vyhovovat v osm hodin?“

„Jistě, v osm se nám to hodí. Peabodyová zná cestu. Takže vítejte v New Yorku. Musím teď ještě…“ zamumlala nejasně a hotovila se k ústupu.

„Poručíku? Madam?“ Peabodyová se rychle otočila k rodičům. „Hned jsem zpátky,“ zamumlala a vystřelila za Evou. Ještě než dorazily ke dveřím její kanceláře, zaslechly, jak se hladina hluku na pracovišti opět zvyšuje.

„Víte, oni to myslí dobře,“ vysvětlovala Peabodyová rychle. „Táta strašně rád peče a svoje výtvory rozdává.“

„Jak to všechno dokázali nacpat do letadla?“

„Do letadla? Oni letadla nesnášejí. Přijeli se svým karavanem. Máma řídila a táta vzadu kuchtil,“ dodala se slabým úsměvem. „Není to úžasná dvojka?“

„Určitě, ale budete je muset instruovat, aby nevozili hromadu cukroví jako pro dětský domov pokaždé, když za vámi přijedou. Jinak se tu bude povalovat smečka tlustých detektivů v hyperglykemickém komatu.“

„Kousek z té hromady jsem pro vás ubránila,“ napřáhla Peabodyová ruku, kterou až dosud ukrývala za zády. „Bude mi to trvat jen pár hodin, poručíku, ubytuju je co nejrychleji.“

„Klidně si vezměte volno na celý zbytek dne.“

„Dobře, díky. To se mi moc hodí. Ale, ehm…“ zarazila se a zavřela dveře kanceláře. „Měla bych vám prozradit jednu věc o své matce. Víte, ona… má takovou schopnost.“

„Jakou schopnost?“

„Schopnost přimět vás dělat věci, které byste normálně dělat nechtěla, nebo naopak, nedělat to, co byste chtěla. A taky člověk v její přítomnosti říká věci, které by normálně neřekl. Možná se dokonce přistihnete, jak blábolíte nesmysly.“

„Já neblábolím.“

„Ale budete,“ žalostně pokývala hlavou Peabodyová. „Mám ji moc ráda, je skvělá, ale tohle jde prostě s ní. Jednoduše se na vás podívá a ví všechno.“

Eva se zamračila. „Je to snad empatka?“

„Ne. To táta je… hodně senzitivní, ale dává si obrovský pozor, aby lidem nelezl do soukromí. Ona je prostě máma s velkým M. Myslím, že trocha něčeho takového je v každé matce, ale ta moje toho dostala hned za tři. Panebože, máma ví o všem, vidí všechno a všemu šéfuje. Tak zpoloviny si člověk vůbec neuvědomí, co se vlastně děje. Zrovna jako vy dneska – pozvala jste je na večeři, a přitom normálně nikoho domů nezvete.“

„To není pravda, zvu.“

„Roarke zve. Před chvílí jste se mohla vymluvit, že máte právě moc práce, nebo se dalo říct něco jako ‚to je skvělý nápad, zajdeme do nějaké restaurace‘ nebo cokoli jiného. Jenomže ona se chtěla podívat k vám domů, a tak jste jí prostě pozvala.“

Eva zjistila, že se v křesle nervózně vrtí, a musela se soustředit, aby toho nechala. „Prostě jsem jenom byla slušná a společenská. I tohle náhodou dokážu, když to musí být.“

„Ne, ne. Ona vás dostala tím svým Pohledem,“ potřásla Peabodyová hlavou. „Proti tomu dokonce ani vy nic nezmůžete. Jenom jsem vás na to chtěla upozornit.“

„Už padejte, Peabodyová.“

„Rozkaz, madam, padám! Ehm, ještě něco…“ zaváhala ve dveřích. „Na dnešní večer jsme s McNabem plánovali něco jako schůzku, tak jsem si říkala, jestli by nemohl přijít s námi. Víte, aby se mohl s našima setkat na neutrálním území, jinak by to vypadalo trochu divně.“

Eva složila hlavu do dlaní. „Kristepane.“

„Díky moc! Uvidíme se večer.“

Eva osaměla. Záhy ucítila příliv špatné nálady. Mračila se a sama pro sebe si vrčela. A tak se nakonec soustředila na cukroví, které jí Peabodyová přinesla.

„…a oni mi zatím přemalovali kancelář a sežrali všechny sladké tyčinky. Už zase!“ Eva přecházela sem a tam po nesmírně drahém orientálním koberci, který se rozkládal od obzoru k obzoru v nedozírném obýváku, vyplněném blýskavými cennými starožitnostmi a zářícím křišťálem. Roarke se právě vrátil domů, takže si v uplynulé hodině neměla komu stěžovat. Pokud se Evy týkalo, pak možnost postěžovat si partnerovi byla jedním z hlavních přínosů manželství.

„…a navíc mi, co jsem byla pryč, Peabodyová vyřídila všechno papírování, takže mi nezbylo vůbec nic na práci!“

„To by se tedy měla stydět. Skandál! Tvoje asistentka za tebe tajně vyřizuje administrativu.“

„Tyhle duchaplné poznámky si můžeš nechat od cesty, kamaráde, protože mi máš taky co vysvětlovat.“

S bohorovným klidem si natáhl nohy a překřížil je v kotnících. „Aha. Takže, jak se Peabodyové s McNabem líbilo na Bimini?“

„Copak jsi nějaký zatracený knížepán, který obdarovává chudáky? Takhle je prostě poslat na ostrov, aby tam mohli běhat nahatí a skákat do vodopádů!“

„Podle toho, co jsem slyšel, se tam měli docela dobře a užívali si to.“

„Gelové postele,“ zavrčela Eva. „Nahatí jako opice…“

„Promiň, cože?“

Zavrtěla hlavou. „Musíš se přestat plést do toho… do té záležitosti, která mezi nimi je.“

„Možná toho vážně nechám,“ opověděl líně, „ale až potom, co přestaneš o jejich vztahu mluvit jako o nějaké aberaci.“

„Co to k čertu je, ta aberace?“ Frustrovaným pohybem si prohrábla vlasy. „Tomu, co je mezi nimi, rozhodně neříkám aberace, protože ani nevím, co to slovo znamená. Jenomže policajti –“

„I policajti si zaslouží normální život," přerušil ji. „Jako každý jiný. Jen klid, poručíku. Peabodyová má vlastní hlavu a ví, jak ji používat."

Eva vydechla a praštila sebou do křesla. „Aberace." Odfrkla si. „To snad ani není slovo, a jestli je, tak je to úplně pitomé slovo. Dneska jsem jí svěřila případ."

Pomalu se k ní natáhl a uchopil její prsty, s nimiž si nervózně poklepávala na koleno. „Nezmínila ses, že jste dneska dostali nový případ."

„Nebyl to žádný nový případ. Vyhrabala jsem jedna stará akta. Stalo se to před šesti lety. Hezká, mladá vdaná holka s perspektivní kariérou. Manžel se vrátil ze služební cesty a našel ji mrtvou ve vaně. Jasná vražda, neobratně zamaskovaná jako sebevražda nebo nehoda. On má betonové alibi a vyšel z toho čistý jako slovo boží. Každý, koho vyslýchali, vykládal, jaký to byl dokonalý pár a že spolu byli šťastní jako králíci."

„Uvažovala jsi někdy, jak se vlastně určuje míra štěstí, kterou prožívá takový králík?"

„Časem se nad tím budu muset vážně zamyslet. V každém případě našli v její skříňce se spodním prádlem schované dopisy. Byly o sexu, všechno se tam říkalo na plná ústa a ten, kdo je vytvořil, se podepisoval jako *C*"

„Mimomanželská avantýra, roztržka mezi milenci a následná vražda?"

„Hlavní vyšetřovatel si to myslel."

„Ale ty máš jiný názor?"

„Toho chlapa nikdo nikdy nenašel, nikdo nikdy nezjistil, kdo by to mohl být, a žádný z jejich známých nikdy ani nezaslechl, že by o něm kdy mluvila. Nebo to všichni aspoň tvrdí. Byla jsem navštívit jejího manžela, znovu se oženil a má malou holčičku. Jsou jí asi dva roky."

„To se zdá celkem logické, že se z toho po nějakém čase vzpamatoval, dal se dohromady a začal nový život."

„Ano, to se zdá," odpověděla Eva.

„Samozřejmě, kdyby se to stalo mně, nevzpamatoval bych se z toho nikdy. Bezcílně bych bloudil po světě, zlomený, ztracený a beze smyslu života.“

Střelila po něm skeptickým pohledem. „Vážně?“

„Přirozeně. A ty bys teď správně měla odpovědět něco v tom smyslu, že tvůj život by beze mě byl taky úplně prázdný.“

„Jasně, jasně,“ zasmála se, když ji kousl do prstů, s nimiž si pořád pohrávala. „Ale zpět k práci. Myslím, že vím, jak to tenkrát bylo. Stačí pár dobře mířených energických šťouchů a případ se nám od ledu přesune do skříně s nápisem ‚uzavřeno‘.“

„Ale ty jsi právě odložila tágo a nechalas to na Peabodyové.“

„Potřebuje zkušenosti. Pár týdnů navíc už Marshe Stibbsové vadit nebude, a kdyby se Peabodyová dala po špatné stopě, pomůžu jí zpátky.“

„Určitě je nadšená, co?“

„Nadšená? Oči jí svítily jako baterky.“

Roarke se usmál. „Co to bylo za případ, který ti Feeney svěřil jako první?“

„Případ Thomase Cartera. Jednoho krásného rána vstal, posadil se do auta, naťukal log-in a jeho sedan vyletěl do povětří. Kousky Thomase Cartera byly po celém West Sidu. Byl ženatý, dvě děti, živil se jako pojišťovací agent. Nevynořila se kolem něj žádná překvapivá odhalení, neměl žádné nepřátele ani nebezpečné zlozvyky. Pro tu vraždu neexistoval motiv. Případ se protahoval a nakonec šel k ledu. Feeney ho vyhrabal a nechal mě, abych na tom dělala.“

„A jak to dopadlo?“

„Thomas Carter byl zavražděný omylem. Skutečný cíl se jmenoval Thomas K. Carter a byl to bezvýznamný překupník drog, závislý na hracích automatech. A najatý vrah si prostě spletl jména, idiot jeden.“ Zadívala se znovu na Roarka, který se stále usmíval. „A dodnes si pamatuju, jak jsem se cítila, když mi svěřil vlastní případ a když jsem ho potom sama uzavřela.“

„Peabodyová má štěstí, že má tak dobrého trenéra a zároveň takovou kamarádku.“

„Přátelství s tím nemá co dělat. Kdybych nebyla přesvědčená, že to zvládne, nikdy bych jí ten případ nesvěřila.“

„To je profesionální část, která patří k výcviku. Přátelskou část tu máme za chvilinku.“

„Večeře! Co si s nimi ksakru počneme, když zrovna nebudeme jíst?“

„Říká se tomu umění konverzace. Společenský život. Jsou lidé, kteří provozují obojí a někteří dokonce pravidelně, téměř denně.“

„Jasně a jsou i lidi, které nemůžou pouštět ze svěrací kazajky. Peabodyovi se ti, myslím, budou líbit. Povídala jsem ti, jak jsem se s nimi dneska seznámila? Vrátily jsme se na centrálu a oni tam zrovna krmili celé oddělení cukrovím a sladkostmi. Přinesli i koláč.“

„Koláč? S čím byl?“

„Nevím přesně. Když jsem dorazila, zůstal po něm jen talíř – a myslím, že i ten záhy někdo sežral. Ale ty košíčky byly vynikající. Ovšem potom přišla Peabodyová ke mně do kanceláře a vykládala všechny ty podivné věci o své matce.“

Roarke si nyní hrál s Evinými vlasy, na nichž ho neustále přitahovaly světlejší proužky od sluníčka. Dokonale by rozuměl prohlášení Boyda Stibbse, že se s Marshou už prostě nedokázal udržet. „Myslel jsem, že spolu výborně vycházejí.“

„To ano, zdá se, že tráví život na čtyřech kolech. Ale Peabodyová mě prý musela varovat, že její matka má zvláštní schopnosti.“

„Jako čarodějnice?“

„Nic takového a není to prý ani žádná z těch volnověkářských pověr. I když si myslí, že její otec má nějaký empatický potenciál. Tvrdí, že matka tě může přimět dělat věci, které bys normálně neudělal, a říkat to, co by sis radši nechal pro sebe. Podle Peabodyové jsem je dneska pozvala na večeři jen kvůli tomu, že na mne zapůsobila Pohledem s velkým P“

Roarke zaujatě naklonil hlavu. „Něco jako ovládání mysli?“

„Nejde mi to na rozum, ale ona tvrdí, že je to jedna z věcí, které matky ovládají, jenomže u ní je to extrémně silné. Nebo něco na ten způsob. Moc to nechápu.“

„Vlastně ani jeden z nás toho moc neví o mateřských záležitostech, co? Ale vzhledem k tomu, že paní Peabodyová není tvoje matka, myslím, že se jejích mateřských sil vůbec nemusíme obávat, ať už mají jakoukoli podstatu.“

„Já z toho nemám strach, jenom předávám dál varování.“

Ve dveřích se objevil Summerset, Roarkův majordomus a stálé prokletí Eviny existence. Jedenkrát si odfrkl a jeho kostnatá tvář vyjadřovala zřetelný nesouhlas. „Tento starožitný Chippendale slouží jako stolek, na nějž se servíruje káva, poručíku. Nikoli nohy.“

„Nepřekáží vám to pravítko, které jste spolkl, při chůzi, Summersete?“ Nohy nechala Eva, kde byly, pohodlně opřené o desku stolu. „Nešimrá vás to v podbřišku? Ze se pořád tak tváříte.“

„Hosté, které jste si pozvali na večeři,“ zkroutil rty, jako by se chytal vyplivnout pecku, „právě dorazili.“

„Děkuji vám, Summersete,“ vstal Roarke z křesla. „Předkrm můžete servírovat přímo sem.“ Podal Evě ruku.

Eva záměrně počkala, až se Summerset ztratí z dohledu, a teprve pak sundala nohy ze stolku.

„Mohu tě v zájmu dobré atmosféry poprosit,“ začal Roarke, když se vydali ke vstupní hale, „aby ses po zbytek večera nezmiňovala o tom, co právě dělá pravítko v Summersetově žaludku?“

„Dobře, ale jestli na mě bude mít zase ty svoje řeči, tak z něj to pravítko vytáhnu ven a zarazím mu ho rovnou do zadku.“

„To by mohlo být zábavné.“

Summerset otevřel dveře a v nich stál pan Peabody, mnul si ruce a pumpoval jimi v gestu přátelského pozdravu. „Moc rád vás poznávám. Děkujeme, že jste nás pozvali. Já jsem Sam a tohle je Phoebe. A vy jste určitě pan Summerset, že ano? DeeDee nám vyprávěla, že se staráte o dům a všechno, co k němu patří.“

„Velmi správně, pane Peabody,“ odpověděl majordomus a pokývl Phoebe. „Mohu vám odnést zavazadla, madam?“

„Ne, děkuji,“ nepustila Phoebe krabici, kterou držela v rukou. „Zahrádka před domem i krajinářské úpravy jsou překrásné. A tak nečekané, uprostřed vší té městské civilizace.“

„Ano, jsme tady vcelku spokojení.“

„Ještě jednou zdravím,“ usmála se Phoebe na Evu, když Summerset zavřel venkovní dveře. „A vy musíte být Roarke. Měla jsi pravdu, DeeDee, je to vážně fešák!“

„Ale mami!“ Peabodyová se zakuckala a červeň ji polila až za ušima.

„Děkuji, madam,“ uchopil Roarke Phoebinu ruku a zdvihl ji ke rtům. „Tento kompliment vám však mohu obratem vrátit. Moc rád vás poznávám, Phoebe. I vás, Same.“ Otočil se a potřásl Samovou napřaženou paží. „Podařilo se vám vychovat milou a okouzlující dceru.“

„Máme pro ni slabost,“ usmál se Sam a pohladil Peabodyovou po rameni.

„To my také. Prosím, pojďte dál, vynasnažíme se, abyste se tu cítili jako doma.“

Je v tom tak dobrý, pomyslela si Eva, zatímco Roarke uváděl hosty a rozsazoval je ve velkém salonu. Uhlazený jako samet, zářící jako křišťál. V několika okamžicích měl každý v ruce svou sklenku a Roarke odpovídal na nejrůznější otázky stran uměleckých předmětů a starožitností, které zdobily místnost.

Tím efektivně zabavil rodinu Peabodyů a Eva tak mohla věnovat pozornost McNabovi. Okamžitě ji napadlo, že čaroděj v oboru elektroniky si pro dnešní příležitost zjevně vybral oděv, který považoval za nejkonzervativnější kus ve svém šatníku. Brčálově zelenou košili měl zastrkanou do volných hedvábných kalhot stejné barvy. I jeho kotníčkové boty se pyšnily stejným odstínem, kdežto levý ušní boltec mu zdobil půltucet drobných zlatých kroužků. Dlouhé, světlé vlasy měl ulízané dozadu a svázané do ohonu, aby mu nepadaly do tváře. Byla to hezká tvář, jenomže, jak Eva musela konstatovat, právě nyní barvou připomínala vařeného humra.

„Zapomněl jste na opalovací krém, McNabe?“

„Jen jednou.“ Obrátil oči v sloup. „A to jste ještě neviděla můj zadek.“

„Děkuji, ani po tom netoužím.“ Napila se dlouhým douškem vína.

„Jenom tak plácám,“ pokrčil rameny McNab. „Jsem trochu nervózní, to víte.“ Ukázal bradou na Sama Peabodyho. „Je to sakra

divný pocit, sedět tu s ním a nezávazně žvanit, když oba víme, že klátím jeho dceru. A já navíc vím, že je to zatracený psionik, takže se bojím, že když to nevyženu z hlavy, pozná, že myslím právě na to. A v tom je právě ta ujetost.“

„Tak na to nemyslete.“

„Nemůžu si pomoct,“ zakuckal se McNab. „Jsem jednou chlap, ne?“

Eva přejela pohledem po jeho oděvu. „Stejně je to jenom fáma.“

„Promiňte,“ dotkla se Phoebe Eviny paže. „Rádi bychom vám se Samem předali to, co jsme vám přivezli.“ Podala Evě krabici. „Je to výraz naší vděčnosti za to, co jste udělali pro naše děti a taky za vaše přátelství.“

„Děkujeme.“ Eva se vždy cítila podivně, když měla přijímat dárky. Dokonce ani po roce s Roarkem, který měl ve zvyku zahrnovat ji dary, si nebyla úplně jistá, co si s tím počít.

Snad to bylo tím, že větší část jejího života nebyl nablízku nikdo, komu by na ní záleželo natolik, aby jí něco dal.

Postavila krabici na zem a zatáhla za jednoduchou šňůrku, uvázanou na kličku. Otevřela víko a odstranila balicí papír. Uvnitř byly uloženy dva štíhlé svícny, vybroušené ze dvou kusů lesklého kamene ve vzájemně splývajících odstínech zeleně a purpuru.

„Jsou opravdu překrásné.“

„Tomu nerostu se říká fluorit nebo kazivec,“ vysvětlil jí Sam. „Pročišťuje auru, uklidňuje vědomí a vyjasňuje myšlenky. A protože máte oba tak náročné a těžké povolání, říkali jsme si, že právě tenhle kámen je pro vás nejvhodnější.“

„Jsou skutečně nádherné,“ vzal Roarke do ruky jeden ze svícnů. „A jejich provedení je vynikající. To vy?“

Phoebe se na něj oslnivě usmála. „Vyráběli jsme je společně.“

„Tak to mají dvojnásobnou hodnotu. Jsme vám velice vděčni. Prodáváte někdy svá díla?“

„Tu a tam,“ odpověděl Sam. „Ale raději je tvoříme pro přátele a dáváme jako dárky.“

„Já je klidně prodávám, když je to třeba,“ prohlásila Phoebe. „Sam má moc měkké srdce. Já jsem praktičtěji založená.“

Summerset se zase zjevil ve dveřích. „Omlouvám se, že ruším, ale tabule je prostřena.“

Bylo to jednodušší, než si Eva myslela. Peabodyovi byli příjemní lidé, zajímaví a zábavní. A jejich hrdost na dceru byla tak zjevná, že to člověka nemohlo nechat chladným.

„Když nám Dee řekla, čemu se chce v životě věnovat a kde,“ začala Phoebe vyprávět při humrové majonéze, „měli jsme napřed samozřejmě strach. Je to nebezpečné povolání v nebezpečném městě.“ Usmála se na dceru přes stůl. „Ale později jsme pochopili, že je k tomu povolaná, a věříme, že odvádí kvalitní práci.“

„Vaše dcera je dobrý policista.“

„Co je to dobrý policista?“ pronesla Phoebe, ale když se Eva zamračila, rychle pokračovala. „Myslím tím, jak byste konkrétně vy definovala dobrého policistu?“

„Je to člověk, který ctí svůj odznak a všechno, co symbolizuje, a nenechá se odradit, dokud nezmění věci k lepšímu.“

„Ano,“ přikývla souhlasně Phoebe. Její pohled, tmavý a přímý, se setkal s Eviným.

Netrvalo to ani chvilku a Eva se pod tím klidným, vědoucím pohledem málem začala kroutit v křesle. Usoudila, že kdyby se Phoebe věnovala kriminalistice, v umění vyslýchat by ji asi jen tak někdo nepředčil.

„Proto tu jsme přece všichni,“ pozvihla Phoebe sklenku jako při přípitku, „abychom změnili věci k lepšímu. Někteří toho dosahují pomocí modlitby, jiní skrze umění a ještě jiní obchodem. A někteří pracují se zákonem. Lidé si často myslí, že Volnověkaři nevěří v zákony. Spíše by bylo ale vhodné říci ‚v pozemské zákony‘. Ale ve skutečnosti v ně věříme. Věříme v řád a rovnováhu a v právo každého jít si za svým štěstím, aniž by jej jiní ohrožovali. Když stojíte na straně zákona, stojíte na straně rovnováhy a pomáháte člověku, jehož práva byla ohrožena.

Když někdo připraví o život svého bližního, což je skutek, který nikdy nedokážu pochopit, ve vesmíru tím udělá něco jako trhlinu.“ Sam položil dlaň na ruku své manželky. „Dee nám nevyprávěla moc detailně o svém zaměstnání, neznáme žádné podrobnosti. Ale řekla nám, že vy měníte věci k lepšímu.“

„Je to moje práce.“

„A my vás teď přivádíme do rozpaků,“ poznamenala Phoebe a opět pozdvihla sklenku. „Proč vlastně nezměním téma a nezačnu raději obdivovat váš překrásný domov?“ Otočila se k Roarkovi. „Doufám, že po večeři nás tady provedete.“

„Máte na to tak šest až osm měsíců?“ zamumlala Eva.

„Eva tvrdí, že tu jsou místnosti, o kterých nevíme ani my,“ poznamenal Roarke.

„Určitě víte,“ zdvihla obočí Phoebe. „Určitě je znáte všechny.“

„Omlouvám se za vyrušení,“ objevil se opět Summerset. „Máte pracovní hovor, poručíku.“

„Promiňte.“ Eva vstala od stolu a rychlým krokem odešla.

Vrátila se za několik minut. Jediný pohled do její tváře Roarkovi prozradil, že dnešní večerní společnost bude muset zabavit sám.

„Peabodyová, odjíždíme. Je mi líto, ale musíme ihned vyrazit.“ Přejížděla pohledem po tvářích, pak pohlédla Roarkovi do očí. „Opravdu musíme.“

„Poručíku? Můžu se k vám přidat?“

Střelila pohledem zpět po McNabovi. „Myslím, že byste mohl být užitečný. Tak se zvedejte. Ještě jednou se omlouvám,“ obrátila se opět ke zbytku společnosti.

„Nedělej si s tím hlavu.“ Roarke vstal a pohladil ji po tváři. „Dávej na sebe pozor, poručíku.“

„Budu.“

„Riziko povolání,“ posadil se Roarke opět do křesla, když zůstal sám s Phoebe a Samem.

„Někdo přišel o život,“ prohlásil Sam nahlas.

„Ano, někdo přišel o život. A oni se teď,“ pravil Roarke, „budou pokoušet znovu nalézt porušenou rovnováhu.“

Kapitola třetí

Walter C. Pettibone, dnešní oslavenec, přišel domů přesně v sedm třicet. V okamžiku, kdy překročil práh svého domu, vykřiklo stotřiasedmdesát přátel a společníků svorně: „Překvapení!“

To jej ale kupodivu nezabilo.

Naopak, zářil jako malý chlapec, v žertu spílal své manželce, že ho tak doběhla, a se všemi hosty se vřele a s potěšením zdravil. Kolem osmé byla oslava v plném proudu a Walter si štědře dopřával z ohromné a pestré palety lahůdek, dodaných přední cateringovou firmou. Dal si křepelčí vajíčka s kaviárem, uzeného lososa a špenátové rolky.

Ani to jej však nezabilo.

Potom tančil se svou ženou, objal své děti a v koutku v soukromí uronil slzu nad dojemným narozeninovým přípitkem svého syna.

I tohle přežil.

V osm čtyřicet pět objal svou ženu kolem pasu, pozdvihl další sklenku šampaňského, požádal přátele o pozornost a pronesl krátký, ale srdečný projev o tom, že pravé bohatství v životě každého muže je štěstí, a tím nejvyšším štěstím je požehnání v podobě rodiny a přátel.

„Vám všem, drazí přátelé,“ pravil, s hlasem chvějícím se dojetím, „vám všem patří mé díky, že jste se rozhodli sdílet se mnou dnešní den. Jsem vděčný i svým dětem, na které mohu být jen pyšný – děkuji vám za všechnu radost, kterou jste přinesli do mého života. A děkuji své překrásné ženě, díky níž je každý můj den svátkem, dnem, pro jaký stojí za to žít!“

Všichni shromáždění vděčně a s nadšením zatleskali, Walter pozdvihl svou číši a dlouhým douškem si připil šampaňským.

A to bylo poslední, co v životě udělal.

Vzápětí se začal dusit a oči mu vystupovaly z důlků. Zkřivenými prsty rval zapnutý límeček své košile a jeho žena poděšeně vykřikla. Jeho syn jej nadšeně plácal do zad, on se však vyškrábal na nohy a potácel se ke zmateným hostům. Několik z nich porazil jako kuželky, když se zhroutil k zemi a začal se zmítat v křečích.

Jeden z hostů byl lékař a ten se rychle protlačil davem a snažil se hostiteli pomoct. Zavolali rychlou zdravotnickou pomoc, ale ta, přestože dorazila v několika minutách, už nemohla Waltera zachránit. Byl neodvolatelně mrtev.

Jeho největším a posledním narozeninovým překvapením byla dávka kyanidu v číši s přípitkem.

Eva zamyšleně studovala jeho tvář. Pokožka kolem úst měla modravý nádech, oči byly vytřeštěné hrůzou. Zachytila lehkou a výmluvnou vůni hořkých mandlí. Když se jej před chvílí snažili oživit, přenesli ho na pohovku a rozepnuli mu košili. Nikdo se doposud nepokusil uklidit střepy sklenky a rozbitý porcelán. Místnost byla prosycena intenzivním aroma květin, vína, chlazených krevet a zápachem přítomné smrti.

Tak tohle je Walter C. Pettibone, přemýšlela Eva, muž, kterému se dostalo pochybného privilegia – přibyl na svět a svět zase opustil ve stejné datum. Hezký, uspořádaný kruh, jemuž by se ale většina lidí raději vyhnula.

„Chci mluvit s lékařem, který mu poskytoval první pomoc," zaúkolovala Peabodyovou a potom zkoumala podlahu. „Všechny tyhle střepy musíme sebrat a potom zjistíme, která nádoba byla *dochucená* kyanidem, případně jestli jich nebylo víc. Nikdo neopustí dům. *Nikdo* znamená ani hosté, ani personál. McNabe, můžete začít zapisovat jména a adresy, záhy je budeme potřebovat. Členy rodiny držte zatím v izolaci."

„Vypadá to na zatraceně hustou párty," zhodnotil McNab a vydal se po svých povinnostech.

„Poručíku, tohle je doktor Peter Vance," představila Peabodyová muže střední postavy, s krátkými pískovými vlasy a rovně zastřiženým vousem, také pískového odstínu. Jeho pohled minul Evu, spočinul na těle Waltera Pettibona a Dallasová spatřila, jak se jeho zrak nejprve zakalil zármutkem a pak potemněl hněvem.

„Byl to dobrý člověk, poručíku." Lékařova řeč byla úsečná, se slabým britským přízvukem. „A také dobrý přítel."

„Jenomže někdo nebyl *jeho* přítel," poznamenala Eva. „Vy jste jako první diagnostikoval otravu a nařídil záchranářům, aby zavolali policii."

„Velmi správně, madam. Příznaky byly zcela učebnicové a ztratili jsme jej velice rychle.“ Jeho zrak sklouzl z těla nebožtíka zpět na Evu. „Rád bych věřil, že šlo o omyl či nějakou hroznou nehodu. Ale tak tomu nebylo. Právě ukončil krátký a mírně sentimentální proslov, přesně ve svém stylu. Stál zde, objímal ženu kolem pasu a byli u něj i syn a dcera se svými partnery. Na tváři měl široký úsměv a v očích slzy dojetí. My jsme zatleskali, on se napil a začal se dusit. Zhroutil se právě na tomto místě a dostavily se křeče. V několika minutách bylo po všem a nedalo se dělat vůbec nic.“

„Jak se dostal k té sklenici?“

„To nemohu říci. Šampaňské všem roznášel personál cateringové společnosti. Jiné nápoje si mohl každý objednat u barových pultů, které jsou tady rozmístěné. Většina z nás je zde asi od sedmi hodin, Bambi velmi naléhala, abychom všichni byli už na místě, až Walter dorazí domů.“

„Bambi?“

„Jeho manželka,“ odpověděl doktor Vance. „Jeho druhá žena. Brali se zhruba před rokem. Plánovala tuhle oslavu už týdny a mělo to být veliké překvapení. Jsem si jistý, že Walter o tom věděl dopředu úplně všechno. Bambi nepatří k ženám, které byste označila jako ‚přehnaně inteligentní‘. Ale samozřejmě předstíral, že je ohromně překvapený.“

„V kolik hodin přišel domů?“

„V sedm třicet, přesný jako hodinky. Podle Bambiných pokynů jsme všichni společně křičeli *Překvapení!* Měl z toho radost i legraci a potom jsme přešli do salonku a tam jsme jedli i pili. Také se trochu tančilo. Walt to střídal. Potom jeho syn pronesl přípitek.“ Vance vzdychl. „Přál bych si, abych byl věnoval větší pozornost tomu, co se dělo. Jsem si jistý, že Walt právě pil šampaňské.“

„Viděl jste, jak se v té chvíli napil?“

„Myslím…“ Přivřel oči, jako by se snažil přivolat vzpomínku zpět. „Zdá se mi, že ano. Každopádně si nedovedu představit, že by Walt vynechal přípitek, který vyhlásil jeho syn. Walt svoje děti bezvýhradně miloval. Myslím, že měl novou sklenicí – řekl bych, že plnou – když potom pronášel svou vlastní řeč. Ale nejsem schopen s jistotou říci, jestli si ji vzal z podnosu, nebo mu ji někdo podal.“

„Byli jste přátelé?“

Po doktorově tváři opět přeběhl stín a výraz bolesti. „Ano, byli jsme přátelé.“

„Měl nějaké problémy v manželství?“

Vance zavrtěl hlavou. „Byl úplně šťastný. I když, upřímně řečeno, mnozí z jeho přátel byli trochu zmatení, když se oženil s Bambi. V manželství se Shelly strávil – kolik to jen mohlo být? – řekl bych, že víc než třicet let. Pak náhle rozvod, odehrál se v poměrně smírném duchu, jak to tak dneska chodí. A netrvalo ani půl roku a začal si s Bambi. Většina z nás to považovala za přechodnou avantýru muže středního věku, ale ono to vydrželo.“

„Byla tady dnes večer i jeho první žena?“

„Ne. Zase tak přátelský ten rozvod nebyl.“

„Existuje někdo, koho byste vy osobně z Walterovy vraždy podezíral?“

„Absolutně nikdo.“ Lékař pozdvihl ruce v gestu bezmoci. „Vím, že rčení: ‚Neměl na tomto světě jediného nepřítele‘, je pouhé klišé, poručíku, ale Walta naprosto přesně vystihovalo. Lidé jej měli rádi a mnozí ho vysloveně milovali. Byl to milý a laskavý člověk, štědrý a velkomyslný zaměstnavatel a oddaný otec.“

A také veliký boháč, pomyslela si Eva a propustila lékaře. Boháč, který odkopl svou ženu číslo jedna a nahradil ji mladším, přitažlivějším modelem. A protože lidé s sebou na oslavy narozenin obvykle nenosí tablety kyanidu jako běžnou součást vybavení, je zřejmé, že sem dnes večer někdo přišel s jediným účelem: zavraždit Pettibonea.

Potom Eva vyzpovídala současnou manželku, která zatím čekala v předpokoji u své ložnice.

Místnost byla temná, těžké růžové závěsy na okně byly neprodyšně zatažené a jediná lampa s proužkovaným stínítkem osvětlovala prostor měkkým, medovým přísvitem.

V tom světle si Eva prohlížela místnost: byla celá nadýchaná a laděná do růžové a bílé. Eva si připadala, jako kdyby ji někdo zavřel do přeslazeného marcipánového koláčku. Všude se válely hory polštářů, kupily se hromady levných šperků a nade vším vynikala

silná vůně, jakou působí přílišné množství růží v malém, uzavřeném prostoru.

A uprostřed vší té okázalosti, vhodné spíš pro mladší dívku, spočívala Bambi Pettiboneová v křesle, potaženém růžovým atlasem. Vlasy měla nakadeřené, propletené stuhami a zabarvené lehkým odstínem pouťové růžové, který zvýrazňoval její panenkovskou tvářičku. I její šaty byly laděny do růžová, blýskavý komplet, který zahaloval jedno ňadro, kdežto druhé ponechával až na lehkou krajku tvarovanou jako květ růže koketně obnažené.

Její veliké modré oči se půvabně třpytily, když se v nich sbíraly slzy, které pak v drobných, zářivých kapkách stékaly po hladkých lících. Ta tvář byla zosobněním mládí a nevinnosti, ale tělo, které k ní přináleželo, ji usvědčovalo ze lži.

Na klíně chovala jakýsi chundelatý bílý polštářek.

„Paní Pettiboneová?“

Růžové Barbie vyšel z hrdla vzlyk, který zněl spíš jako zakloktání, a uplakanou tvář pohřbila do polštářku. Ten vydal vysoké, zoufalé zakvíknutí a Eva z toho usoudila, že by se snad mohlo jednat o nějaký druh psa.

„Jsem poručík Dallasová z Newyorské policejní centrály. Tohle je má pomocnice, strážník Peabodyová. Víme, že je to pro vás velká ztráta a soucítíme s vámi.“

„Boney je mrtvý. Můj milý Boney.“

Boney a Bambi, honilo se Evě hlavou. Jak se jim to *sakra stalo?* „Vím, že to pro vás musejí být těžké chvíle,“ rozhlédla se Eva kolem a usoudila, že nemá na vybranou a nezbývá jí, než posadit se na něco načinčaného růžového. „Ale musím vám položit několik otázek.“

„Já jsem pro něj jen chtěla uspořádat oslavu. Všichni přišli a bylo to tak krásné. Vždyť on… si ani nestačil rozbalit dárky!“

Poslední slova přešla v táhlé zakvílení a vlněný bílý polštářek na jejím klíně vyplázl růžový jazyk a olízl jí tvář.

„Paní Pettiboneová… potřebovala bych do záznamu vaše úřední křestní jméno. Byla byste tak laskavá?“

„Já jsem Bambi.“

„Doopravdy? Aha – hm. Vy jste stála těsně u manžela, když se zhroutil, že?“

„Říkal právě tak krásné věci, o nás všech. Moc se mu ta oslava líbila.“ Popotáhla a zadívala se úpěnlivě na Evu. „Snad aspoň tohle něco znamená. Byl šťastný, když se to stalo.“

„Byla jste to vy, paní Pettiboneová, kdo mu na ten přípitek podal šampaňské?“

„Boney šampaňské miloval.“ Následovalo hluboké a uslzené vzdychnutí. „Měl ho úplně ze všeho pití nejradši. Najali jsme si cateringovou firmu. Říkala jsem panu Markiemu, že všechno musí být tip ťop. Říkala jsem mu, že jeho personál musí roznášet šampaňské celou dobu. A taky všechny ty aperitivy. Vážně jsem se naběhala, abych miláčkovi Boneymu udělala radost. No a najednou se mu udělalo tak špatně a všechno šlo strašně rychle. Kdybych věděla, že mu bude zle, nikdy bych takovou party nepořádala. Ale ráno, když odcházel do práce, mu bylo ještě dobře. Byl úplně v pořádku!“

„Chápete, co se vašemu manželovi ve skutečnosti přihodilo?“

Objala vlněného psíka a opět ukryla tvář do jeho srsti. „Udělalo se mu špatně. A Peter mu nedokázal pomoct.“

„Paní Pettiboneová, domníváme se, že je nanejvýš pravděpodobné, že smrt vašeho manžela zavinilo právě to šampaňské. Víte, odkud dostal sklenici, ze které pil bezprostředně předtím, než zkolaboval?“

„Od té dívky, myslím.“ Popotáhla a se zmateným výrazem se zahleděla na Evu. „Ale proč by mu po šampaňském mělo být tak zle? Nikdy předtím se to nestalo.“

„Od jaké dívky?“

„Cože? Jaké dívky?“ opakovala Bambi a na tváři se jí rozhostil bezradný a poněkud nepřítomný výraz.

Jen trpělivost, poručila si v duchu Eva. „Říkala jste, že nějaká dívka podala panu Pettiboneovi šampaňské, když se chystal k přípitku.“

„Aha, tahle dívka. Tak to byla jedna ze servírek.“ Bambi zdvihla ruku a začala hladit polštářovité stvořeníčko na svém klíně. „Prostě přinesla Boneymu novou skleničku, aby si mohl připít.“

„Bral si ji z podnosu?“

„Ne.“ Stiskla rty a tiše popotáhla. „Vzpomínám si, že mu ji podala přímo do ruky a popřála mu všechno nejlepší k narozeninám. ‚Všechno nejlepší, pane Pettibone,‘ řekla. Chovala se opravdu slušně.“

„Znali jste ji? Zaměstnávali jste ji už někdy dřív?“

„Najímala jsem vždycky pana Markieho a ten si přivedl vlastní personál. Na pana Markieho se můžete spolehnout, je to prostě čaroděj.“

„A jak vypadala?“

„Kdo?“

Panebože, dej mi sílu, ať tohle zoufale pitomé stvoření nezfackuju, aby se konečně probralo.

„Ta číšnice, Bambi. Servírka, která podala Boneymu sklenici vína na ten přípitek.“

„Ale to já nevím. Nikdo se přece nikdy nedívá po personálu, že ne?“ Pronesla to nejistě a pod upřeným Eviným pohledem se jí opět roztřásl hlas. „Byla taková… upravená,“ dodala po chvíli. „Pan Markie dbá na to, aby jeho zaměstnanci byli vždycky hezky upravení.“

„Byla starší, mladší, vysoká nebo malá?“

„Vážně nevím. Prostě vypadala jako normální číšnice, to je celé. Vždyť přece vypadají všechny úplně stejně!“

„Říkal jí váš manžel něco?“

„Řekl, že jí děkuje. Boney byl vždycky taky moc slušný.“

„Nezdálo se vám, jako by se s ní znal? S tou servírkou,“ dodala rychle Eva, když viděla, jak se Bambina ústa začínají špulit do tvaru, z nějž mohlo vyjít jedině „S kým?“

„Proč by se s ní měl znát?“

Eva v tom okamžiku dospěla k názoru, že nikdo na světě nedokáže předstírat stupiditu do takovéhle míry. Musí to být nefalšovaný vzorek. „Dobrá. Víte o někom, kdo by mohl chtít ublížit vašemu manželovi?“

„Boneyho všichni milovali! To jste prostě musela, když jste ho znala.“

„Milovala jste Boneyho už v době, kdy byl ženatý se svou první manželkou?“

Bambi se rozšířily oči téměř na dvojnásobek. „Nikdy, ani jedinkrát, jsme nepodváděli. Dokud nebyl rozvedený, dokonce mě ani nepolíbil. Byl to skutečný džentlmen.“

„Jak jste se poznali?“

„Pracovala jsem v jednom z jeho květinářství. V tom, co je na Madison Square. Občas tam zašel, kontroloval zboží a povídal si s námi. Se mnou,“ připojila s rozechvělým úsměvem. „A potom jednoho dne přišel, zrovinka když jsem šla domů a nabídl mi, že mě doprovodí. A jak jsme tak šli, vzal mě za ruku. Vyprávěl mi, že se bude rozvádět, a ptal se, jestli bych s ním někdy nezašla na oběd. Uvažovala jsem, jestli je to tak, jak to vypadá – chlapi říkají podobné věci, víte, jak jsou nešťastní s manželkami a jak se budou rozvádět a mají spoustu takových řečí, ale všechno je to jenom, aby vás zatáhli do postele. Ale na to já jen tak neskočím, nejsem přece pitomá.“

Ne, to nejsi, pomyslela si Eva. *Ty tomu slovu dodáváš nový význam.*

„Ale Boney nebyl takový. Nikdy se o nic důvěrného nepokusil.“

Povzdychla si a začala se otírat tváří o psíkovu srst. „Byl tak romantický. Když se rozvedl, začali jsme se scházet a on mě bral na samá krásná místa, ale pořád se nepokusil vůbec o nic. Nakonec jsem se musela začít snažit já sama, protože byl tak elegantní a roztomilý jako plyšáček. No a potom mě požádal, abych se za něj provdala.“

„Jak na to reagovala jeho první žena?“

„No, asi se jí to nelíbilo. To by se přece nelíbilo žádné, kdyby se musela vzdát Boneyho a nemohla by ho mít jen pro sebe. Ale chovala se vždycky slušně a Boney o ní neřekl špatného slova.“

„A jeho děti?“

„Myslím, že napřed mě neměly rády. Ale Boney tvrdil, že za nějakou dobu si mě oba zamilovali, už kvůli tomu, jak mne miloval on. A nikdy mezi námi nebyly žádné neshody ani hádky.“

„Jedna velká, šťastná rodina,“ zhodnotila Eva po dalších deseti minutách strávených s Bambi. „Každý každého miluje a Pettibone je hotový zázrak.“

„A mladá paní nejenže vypadá jako umělohmotná panenka, ale je i podobně chytrá,“ podotkla Peabodyová.

„Naše Barbie byla dost chytrá na to, aby si vzala bohatého manžela. A možná byla dost nápaditá i na to, aby mu do narozeninových bublinek přimíchala malé překvapení.“ Eva se na posledním schodu na moment zarazila a v duchu si promítala různé možnosti.

„Musela by být neuvěřitelně mazaná a mít nervy ze železa, kdyby do toho vážně šla takhle: ruku v ruce s manželem, tváří v tvář s místností plnou potenciálních svědků. Trochu se pohrabeme v její minulosti a podíváme se, co z té její cukrové polevy je originál a co nacvičená role. Každého, kdo si vymaluje pokoj na růžovo, si píšu hned na začátek seznamu.“

„Mně to připadalo celkem dojemné, trochu jako kdyby se rozhodla, že zůstane malou holčičkou.“

„Občas mě děsíte, Peabodyová. Pro začátek ji proklepněte, bude stačit standardní postup prověření. *Bambi*,“ vyvrátila oči v sloup Eva a vydala se ze schodů dolů. „Lidi, kteří svou dceru pojmenují Bambi, musejí přece vědět, že z ní nevyroste nic jiného než růžová slípka. Tak, a teď se zaměříme na pana Markieho. Kam jste ho uklidili?“

„Pana Markieho a celý ten cateringový tým držíme v kuchyni.“

„Dobře. Takže zjistíme, kdo podal Pettiboneovi šampaňské a popřál mu hodně zdraví.“

Kráčely právě hlavní halou ke kuchyni, když je doběhl McNab. „Dallasová? Je tu soudní lékař. Shodli se s chlápky od záchranky a s doktorem, který se ho snažil resuscitovat, na hodnocení příznaků otravy. Nemůžou to ale vyhlásit oficiálně, dokud našeho tuhoně nehodí na ponk a neprovedou pár mrtvolkářských testů.“

„Děkuji za barvité hlášení, detektive. Vyřiďte soudnímu, že chci potvrzení o příčině smrti, a chci ho mít na stole co nejdřív. Vy pokračujte v práci a projděte příchozí i odchozí hovory ze zdejších linek za posledních čtyřiadvacet hodin, jen tak pro jistotu, kdyby se někdo náhodou zapomněl.“

„Už na to jdu.“ Stihl ještě rychle plácnout Peabodyovou přes pozadí a odběhl.

„Teď, když vás na každém kroku doprovází rodičovská stráž, si pan McNab bude muset dávat lepší pozor, když ho popadne nutkání hrát si s vámi plácanou, co?“

„Ale oni přece nebydlí v mém bytě. Říkali, že je to tam moc malé a nechtějí mě utiskovat. Nedali si to vymluvit a zůstali v tom svém karavanu. Opakovala jsem jim, že by vážně neměli, protože to dokonce zakazuje městská vyhláška a další papíry, ale oni mě jenom poplácali po rameni.“

„Tak je rychle přemluvte a najděte jim hotel, Peabodyová, než jim nějaký pochůzkář pošle předvolání.“

„Zapracuju na tom hned, jak se vrátíme.“

Došly do kuchyně. Byla to veliká místnost, vyvedená v oslepující sněhově bílé s blýskavými stříbrnými doplňky. A právě v tu chvíli zde vrcholil chaos. Všechny kuchyňské linky byly pokryty nejrůznějšími druhy jídla v rozličných stadiích přípravy. Mísy byly navršené na sebe jako věže, sklo naaranžováno do pyramid. Eva napočítala osm členů personálu, shromážděných v jídelním koutku. Překřikovali jeden druhého a ze všech čišela ona nervózní energie, kterou v zúčastněných často probouzí přítomnost dokonaného zločinu.

Na stole se tyčila ohromná termokonev s kávou, z níž štědře čerpali jak policisté, tak zaměstnanci cateringové společnosti. Jeden z Eviných policistů se právě krmil u podnosu s legračně zdobenými jednohubkami, kdežto druhý profesionálně zajišťoval pojízdný stolek s dezertem.

Stačilo, že vešla do místnosti, a celá společnost rázem znehybněla a ztichla.

„Páni důstojníci, pokud se dokážete odtrhnout od tohoto bufetu s nečekaným pohoštěním, zaujměte prosím pozice u obou východů z kuchyně. A vzhledem k tomu, že příčina smrti nebyla ještě oficiálně potvrzena, musím vás upozornit, že si právě nacpáváte žaludky potenciálním důkazním materiálem. Proto, ukáže-li se to nezbytné, nechám z vás obou doličné předměty vyjmout chirurgicky.“

„Moje jídlo je sakra v pořádku,“ předstoupil před ni nevysoký mužík, jakmile oba policisté odešli. Jeho tvář byla nehezká a pleť měla olivový nádech. Hlavu měl vyholenou a temeno naleštěné jako pštrosí vejce. Oblečen byl do černého společenského oděvu, přes který si navlékl bílou kuchařskou zástěru.

„Vy jste asi Markie, že?“

„*Pan* Markie," odpověděl s chladnou důstojností. „Požaduji, abyste mne okamžitě informovali, co se to tu děje. Nikdo nám nic neřekl, jenom opakují, že tu musíme čekat. Takže, jestli to tu máte na povel –"

„Mám to tu na povel. Jsem poručík Dallasová a děje se to, že Walter Pettibone je mrtev a má práce je vyšetřit, jak se to stalo a proč."

„Dobře, poručíku Dallasová, tak vám tedy mohu rovnou říct, že pan Pettibone za svůj skon zaručeně nevděčí žádnému z jídel, která jsme připravili. Nedopustím, aby se kolem mého podniku a produktů sbíraly jakékoli nepodložené fámy. Má reputace je bez poskvrny!"

„Nemusíte se rozčilovat, Markie. Nikdo vás z ničeho neobviňuje." Zdviženou paží zarazila další příval páně Markieho stížností a obrátila pozornost na jeho personál. „Kdo z vás obsluhoval pana Pettibonea před tím posledním přípitkem?"

„Právě jsme o tom hovořili. Nebyl to nikdo z nás!"

Eva sledovala atraktivní ženu asijského vzezření. „A vy jste?"

„Jmenuji se Sing-jü. Byla jsem v obývacím pokoji, když se to stalo. Ale zrovna jsem na opačném konci roznášela šampaňské, aby každý měl svou sklenku, až pan Pettibone pronese přípitek. A tady Charlie," dotkla se ramena štíhlého černocha vedle sebe, „rozdával krabí pirožky."

„Já jsem se staral o ten bar na terase," zdvihl ruku další z číšníků. „Jmenuji se Robert McLean, byl jsem tam s Lauriem, který obsluhoval okolní hosty. Neopustili jsme své místo, dokud se neozvaly výkřiky."

„Já byl v kuchyni," promluvil další z mužů. „Don Clump, tak se jmenuju. Byli jsme tam pořád se šéfem, pamatujete, pane Markie? Akorát jsme spolu stáli zrovinka tady, když vypuk ten zmatek."

„Správně, tak to bylo," přikývl pan Markie. „Právě jsem poslal Charlieho s těmi pirožky a povídal Donovi, že je čas na obchůzku s nadívanými žampiony. Gwen se zrovna vracela s prázdným nádobím, když jsme uslyšeli křik."

„Existuje ovšem svědek, který uvádí, že jedna členka vašeho personálu podala panu Pettiboneovi sklenici šampaňského právě ve chvíli, kdy se chystal pronést svůj přípitek."

Pohledy všech přítomných se nervózně rozlétly na všechny strany a pak se sklopily k zemi.

„Musela to být Julie," promluvila po chvíli Sing-jü. „Promiňte, pane Markie, ale nikdo jiný než ona to udělat nemohl, a ona je zároveň jediná z nás, kdo tu chybí."

„Kdo je ta Julie a jak to, že tady není?" dožadovala se Eva.

„Zaměstnanci nemají šířit klepy jeden o druhém, to je velmi špatné," zatvářil se přísně pan Markie.

„Jenomže tohle je policejní vyšetřování. Výpovědi svědků nelze při nejlepší vůli klasifikovat jako ‚klepy' a já očekávám, že vy i vaši zaměstnanci budete spolupracovat. Takže, kdo je Julie?" zeptala se znovu Eva a obrátila se na Sing-jü.

Pan Markie bolestně vzdychl a přikročil k Asiatce. Smířlivě se dotkl její paže. „To máte naprostou pravdu. Omlouvám se, má drahá, vůbec se na vás nezlobím." Pohlédl na Evu. „Julie Dockportová. Pracuje v mé firmě asi dva měsíce. Kde je teď, to opravdu nemohu říci. Určitě vyklouzla v tom zmatku, který tady nastal potom, co pan Pettibone zkolaboval. Já sám jsem si hned neuvědomil, že se něco stalo, a teprve po chvíli jsem odsud odešel, abych se podíval do salonu. Julii jsem nikde neviděl. Když pak přijela policie a pánové nám řekli, ať zůstaneme v kuchyni, zůstali jsme tady a Julie se celou tu dobu neukázala."

„Měla na sobě také takovou uniformu jako vy?" pokývla Eva bradou směrem k nažehleným černým kalhotám a škrobeným bílým košilím cateringového personálu.

„Ano, přirozeně."

„Popište mi ji."

„Je střední postavy, myslím, a docela sportovní. Krátké rezavé vlasy, vcelku atraktivní. Může jí být kolem třiceti, ovšem rok sem, rok tam, to se odhaduje těžko. Podívám se do záznamů o zaměstnancích, abych vám to mohl říct přesně."

„Peabodyová, odveďte personál do jiné místnosti. Přidělte k nim strážníka a pak se vydejte hledat Julii Dockportovou."

„Ano, madam."

Když černobílý personál odpochodoval, Eva se posadila a gestem přivolala pana Markieho. „Tak, a teď mi prosím řekněte, co víte o té ženě.“

Nebylo toho mnoho. V líčení se nejčastěji vyskytovala slova jako „kompetentní“, „spolehlivá“ a „ochotná“.

„Když žádala o místo, kontroloval jsem její reference. Jako zaměstnanec byla vynikající. Pro její útěk mám jediné vysvětlení: To, co se zde stalo, ji nepochybně rozrušilo a vylekalo, a tak odešla domů.“

Do místnosti vešla Peabodyová a Eva i pan Markie se po ní otočili. „Nikde v celém domě ji nemůžeme najít, poručíku.“

„Zjistěte okamžitě její adresu a dojeďte pro ni.“ Vyskočila na nohy. „Vy můžete jít.“

„Já a můj personál musíme nejdříve sklidit potraviny, nádobí a ostatní věci.“

„Ne, nemusíte. Tohle je místo činu a prozatím zůstane tak, jak je. Spojíme se s vámi, až se uskuteční všechna šetření a budete moci uklidit dům.“

Potom bylo třeba promluvit se synem a dcerou. Se svými partnery se choulili na jednom konci dlouhého stolu ve slavnostním jídelním salonku. Čtyři páry očí, zarudlých a oteklých pláčem, se obrátily k Evě.

Muž, který se opřel jednou rukou o stůl a vstal jako první, měl bledou, jemnou pleť a nevýrazně světlé husté vlasy sestříhané na krátkého ježka. Nad měkkou bradou se křivily rty, které téměř zmizely, když je stiskl k sobě v grimase, vyjadřující prožívané neštěstí.

„Co se děje? Kdo jste? Chceme odpovědi!“

„No tak, Wally.“ Žena vedle něj byla také blond, ale její vlasy měly o odstín jasnější barvu a nechala si je vyčesat vzhůru. „Takhle to jenom všechno zhoršíš.“

„Jak se dá něco takového ještě zhoršit?“ vykřikl muž. „Můj otec je mrtvý!“

„Jsem poručík Dallasová. Velice s vámi soucítím, vaše ztráta je nesmírně bolestná. Omlouvám se za prodlevu, pane Pettibone.“

„Walter C. Pettibone IV," upřesnil muž. „Toto je má žena Nadine." Uchopil ženinu ruku, jako by se ji chystal políbit, a pevně stiskl. „Má sestra Sherilyn a její manžel, Noel Walker. Proč nás prosím držíte v této místnosti jako podezřelé? Chceme být se svým otcem!"

„To v této chvíli bohužel není možné. Ještě před námi stojí několik úkolů, a teprve potom vám budeme moci dát odpovědi, které potřebujete. Posaďte se, pane Pettibone."

„Co se vlastně mému otci stalo?" Tentokrát promluvila Sherilyn. Byla to drobná brunetka a Eva si pomyslela, že za normálních okolností je bezpochyby velice krásná. Nyní však byla její tvář zpustošená žalem. „Mohla byste nám to prosím říct?" Vztáhla paže a vzala za ruku svého bratra i manžela, čímž zformovali jasný rodinný kruh. „Co se stalo tatínkovi?"

„Příčina smrti nebyla zatím potvrzena."

„Slyšela jsem, co říkali záchranáři." Zhluboka se nadechla a její hlas zesílil. „Říkali, že byl otráven. To je ale úplně nemožné!"

„Velmi brzy budeme mít potvrzenou zprávu. Zatím by nám pomohlo, kdybyste mi sdělili, co každý z vás dělal a kde kdo stál, když pan Pettibone zkolaboval."

„Byli jsme právě tady a stáli jsme všichni kolem něj," začala Sherilyn. „Byli jsme všichni pohromadě, když –"

„Sherry." Noel Walker si přitiskl jejich spojené dlaně k ústům. Tohle gesto dělá často i Roarke, uvědomila si Eva. Je v něm útěcha a znamení lásky i sounáležitosti.

Obrátil se k Evě. Vlasy měl stejně tmavé jako jeho manželka a tvořily hřívu kolem výrazné, pohledné tváře. „Walt právě pronášel přípitek, sladký a sentimentální. Víte, to byl prostě jeho styl. Bambi byla u něj, po jeho boku. Sherry stála u ní a napravo od nich jsem byl já. Po jeho levici stál Wally a hned za ním Nadine. Když dokončil proslov, zdvihl sklenku a všem připil. To jsme samozřejmě udělali všichni. A v té chvíli se začal dusit. Vzpomínám si, že Wally ho bouchal do zad, protože myslel, že mu zaskočilo. Když se začal hroutit, chtěla ho Bambi podepřít. Rval si límeček, jako by byl příliš těsný, a potom přepadl dopředu."

Pohlédl na Wallyho, jako by očekával potvrzení svých slov.

„Táta lapal po dechu,“ navázal Wally, „tak jsme ho obrátili na záda. Kolem se shromáždili lidi a skrze ně se protlačil Peter Vance, on je doktor, víte. A otec potom… vypadalo to, jako by dostal nějaké křeče nebo co. Peter křikl, ať zavoláme záchranku, a Nadine běžela k videofonu.“

„Byl otec schopen promluvit? Řekl někomu z vás něco?“

„Ani slovo,“ odpověděla Sherilyn. „Jenom se na mě podíval.“ Hlas se jí opět zlomil. „Než se zhroutil, ještě mi pohlédl přímo do očí. Potom mluvili všichni najednou a všechno se odehrálo tak rychle, že nebyl čas něco říkat.“

„Odkud vzal pan Pettibone sklenku?“

„Předpokládám, že z podnosu,“ odpověděl Wally. „Číšníci rozdávali šampaňské hned od začátku, to znamená od sedmi; tehdy se začali scházet první hosté.“

Sherilyn pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, nebylo to z podnosu. Jedna z číšnic mu ji podala. A neměla žádný tác, jen tu jednu sklenku. Vzala jeho skoro prázdnou číši, podala mu plnou a popřála hodně zdraví k narozeninám.“

„To je pravda,“ potvrdil její manžel. „Ta drobná zrzka. Taky jsem si jí všiml. Měla vážně úžasné zelené oči. Ehm. Já maluju, víte,“ vysvětlil rychle. „Hlavně portréty. Proto si podvědomě všímám tváří a jejich zvláštností.“

„Takže podala vašemu otci šampaňské, a co dělala potom?“

„Hmm… nechte mě chvilku přemýšlet. Walt požádal všechny o pozornost. V tu chvíli byla většina hostů v obývacím salonku. Konverzace utichala a Walt začal hovořit. Servírka odstoupila a poslouchala jeho proslov, stejně jako my všichni. Myslím, že se usmívala. Ano, a vzpomínám si, že mě napadlo, jak je hezká a že se zdá, jako by ji opravdu zajímalo, co Walt povídá. Myslím, že jsem se na ni taky usmál, když Walt domluvil, ale ona sledovala jen jeho. Pak jsme se všichni napili a Walt se začal dusit, jí jsem si samozřejmě potom už nevšímal.“

„Myslím, že jsem ji viděla.“ Nadine zdvihla paži a dotkla se trojitého perlového náhrdelníku, který se jí leskl na krku. „Když jsem běžela zavolat pomoc, všimla jsem si jí ve vstupní hale.“

„Co v té chvíli dělala?“ zeptala se Eva.

„Myslím, že právě odcházela. Docela jasně si vzpomínám, že mířila ke dveřím.“

„Nikdo z vás jste ji nikdy dřív neviděl?“ Všichni se na sebe podívali a následovalo všeobecné vrtění hlavou. Eva pokračovala. „Říká vám něco jméno Julie Dockportová? Nezmínil se o ní například někdy váš otec?“

„Takové jméno jsem od něj nikdy neslyšel,“ pravil Wally a rozhlédl se po ostatních. Ani jim nebylo jméno povědomé.

„Nevšimli jste si, že by váš otec měl poslední dobou nějaké starosti? S někým nebo s něčím? Pracovní nebo osobní problémy?“

„Ne. Byl doopravdy šťastný. Tak, jak jen člověk může být,“ pronesla Sherilyn tiše.

„Šťastný člověk,“ opakovala Eva, když propustila rodinné příslušníky. „Šťastný, všemi milovaný člověk neskončí na vlastní narozeniny s kyanidem ve sklenici. Pod touhle malovanou selankou musí být ještě něco, Peabodyová.“

„Jistě, madam. Policisté, kteří prohledávali trvalé bydliště té Dockportové, hlásí, že tam nikdo není. Její soused odnaproti říkal, že se ráno odstěhovala. Tvrdila, že se stěhuje do Filadelfie.“

„Ať tam okamžitě naběhnou technici. Chci mít to místo dokonale prověřené. Předpokládám, že nic nenajdou, ale udělat se to musí.“

„Madam?“

„Zdá se, že máme co dělat s profesionálem.“

Kapitola čtvrtá

I když se Eva vrátila domů až kolem jedné ráno, nijak ji nepřekvapilo, že nalezla Roarka v plné práci u terminálu. Stejně bylo vzácné, aby spal déle než zhruba pět hodin, a ještě vzácnější, aby šel spát a nepočkal, až se Eva vrátí domů.

Věděla, že práce je pro něj velkým dobrodružstvím. Mnohem víc, než absolutně obscénní množství peněz, které mu přibývaly díky každému novému kontraktu, v něm probouzelo nadšení plánování, navrhování strategie a samotné vyjednávání – to živilo jeho zájem a poskytovalo cíl pro nevyčerpatelnou energii, kterou disponoval.

Nakupoval, protože věci, které existují, se většinou dají koupit. Přestože sama o jeho společnostech, nemovitostech, továrnách i hotelech uvažovala jako o jeho hračkách, věděla, že její manžel je muž, který své hračky bere velice, velice vážně.

Za dobu, kterou strávili spolu, jí dokázal značně rozšířit obzory, takže nyní sahaly i do oblastí jako jsou kultura, cestování a společenský život. Záhadným způsobem si při své práci dokázal nalézt dost času i pro všechny další aktivity. Peníze pro něj neznamenají nic, pomyslela si Eva, pokud jen leží a nepřinášejí člověku radost.

Muž, který vládl obchodnímu impériu s oblastí působnosti překračující rámec představivosti, seděl právě teď, ve čtvrt na dvě v noci, u svého počítače, se sklenkou brandy u lokte, s vypasenou předoucí kočkou na klíně a s vyhrnutými rukávy u košile a pracoval jako poslední úřednický troup.

A ještě si to užívá, pomyslela si Eva.

„Děláš právě teď něco důležitého, nebo si jenom hraješ?“

„Ode všeho trošku,“ vzhlédl od monitoru. „Ulož data a zavři soubor!“ nařídil počítači a opřel se v křesle. „Média už propírají tu tvou vraždu. Mrzí mě, že to musel být zrovna Walter Pettibone.“

„Znal jsi ho?“

„Ne příliš. Ale dost na to, abych dokázal ocenit jeho smysl pro podnikání a věděl, že se s ním vždycky příjemně jednalo.“

„Jasně, starého dobrého Walta měl každý rád.“

„Ve zprávách tvrdili, že zkolaboval doma, přímo uprostřed večírku na oslavu svých šedesátin; vlastně jsme na ni byli pozváni taky," dodal. „Já jsem si ale nebyl jistý, kdy přesně se vrátíme z dovolené a v jaké náladě zrovna budem, takže jsem zdvořile odmítl. Přímo o vraždě se ale nikdo nezmínil, říkali jen, že to vyšetřuje policie."

„Mrchožrouti z médií se k oficiálnímu hlášení hned tak nedostanou. I mně ho poslali až teď. Takže: je to vražda. Někdo mu nasypal do šampaňského kyanid. Co víš o jeho bývalé ženě?"

„Nic moc, řekl bych. Myslím, že spolu vydrželi fůru let a pak se bez jakéhokoli skandálu rozvedli. Nějaký čas nato se oženil s novým, mladým kouskem. Chvíli nad tím všichni vrtěli hlavou, ale tyhle drby měly jen krátký život. Walter prostě nebyl pro klepy vhodný terč, asi na to neměl dost šťávy."

Eva se posadila a narovnala si nohy. Potom vztáhla ruku, aby pohladila Galahada, ale kocour vydal nízké hrdelní zavrčení, střelil po Evě povýšeným pohledem, zamrskal špičkou ocasu, seskočil na zem a odkráčel.

„Zlobí se, že jsme ho nevzali s sebou na dovolenou." Roarke potlačil úsměv, když viděl, jak se Eva na kocoura mračí. „Já už jsem se s ním smířil, ale zdá se, že tobě to ještě neodpustil."

„Ten malej parchant."

„Nadávky nejsou nejlepší tabák do nabízené dýmky míru. Zkus třeba uzeného tuňáka. Je to klinicky testováno na kocourech a výsledky jsou zázračné."

„Nebudu uplácet zatracenou urážlivou kočku." Zdvihla hlas, aby nemohlo být pochyb, že dotyčná osobnost je stále plně v doslechu. „Nechce se dát pohladit, tak ať si trhne nohou. V pořádku, výborně. Chce se urážet, protože…" Postupně umlkla, když si uvědomila, že od vraždy plavně přeskočila ke kočičí psychologii. „Kde jsem to přestala? Aha, Pettibone a šťáva. Každopádně se někomu zdálo, že má dost šťávy na to, aby stálo za to ho zabít. A jak se to zatím jeví, dokonce se mu vyplatilo nechat ho sejmout profesionálem."

„Waltera Pettibonea zabil *profesionální vrah?*" Roarke zdvihl obočí. „Tak to mi připadá vážně podivné."

„Představ si to: ženská, která se nechá zaměstnat v cateringu přesně v době, kdy aktuální paní Pettiboneová začíná plánovat oslavu narozenin jako veliké překvapení. Tatáž žena potom na večírku pomáhá s roznášením nápojů a je to ona, kdo nakonec našemu oslavenci přinese tu finální sklenici se šampaňským. Osobně mu ji podá, popřeje hodně zdraví. Potom poodstoupí, ale zůstane v místnosti a sleduje jeho ufňukaný proslov, dokud se nenapije. A když se potom Pettibone svíjí v křečích na podlaze, klidně odejde z pokoje a čárymáry, prostě zmizí.“

Roarke se zdvihl, nalil sklenici vína, podal ji Evě a posadil se na opěrku jejího křesla. Dallasová se mírně zamračila.

„Díky. Poslala jsem technický tým, aby prozkoumali její byt – najala si ho dva dny předtím, než vzala to místo servírky, a odstěhovala se dneska ráno. A podle sousedů se v něm stejně skoro nezdržovala. Čmuchalové nenašli vůbec nic, žádné otisky prstů, žádné stopy ani vodítka. Nezůstal tam po ní ani vlásek! Byla jsem se tam podívat i sama. Je to malý, jednopokojový byt s nízkým nájmem a minimálním zabezpečením. Měla ale nainstalovaný bezpečnostní zámek s alarmem, aby odradila případné zloděje.“

„Máte podezření na… jak se jenom jmenuje? Muffy? Twinkie?“

„Bambi. Zatím se mi zdá, že mentálními schopnostmi se zhruba blíží hlávce brokolice, ale každopádně se na ni zaměříme. Myslím, že je to zcela upřímně pitomoučká nanynka, ale zároveň se z ní právě stala zatraceně bohatá a ovdovělá pitomoučká nanynka. Možná, že v tom jede první manželka,“ přemítala Eva. „Celou dobu si hrála na rozumnou a smířenou paničku a připravovala odvetu. Když s chlapem strávíš třicet let, tak už je to celkem vážná investice. Takže si dovedu představit, že to naštve, když tě potom vymění za novější model.“

„Budu si to pamatovat.“

„Neboj se, já zabijáky nenajímám.“ Upřela pohled na jeho až příliš krásnou tvář. „Jako poslední laskavost bych si tě zabila sama.“

„Díky, miláčku,“ pravil Roarke a naklonil se, aby ji mohl políbit do vlasů. „Je povzbuzující, když vím, že bys v tak intimní záležitosti vzala věci do vlastních rukou.“

„Hned ráno se vrhnu na první paní Pettiboneovou. Jestli skutečně najímala vraha, bude taky nejlepším vodítkem k té Julii Dockportové.“

„Vážně zajímavé. Profesionální zabiják a vybere si jako krycí jméno název věznice.“

Eva strnula se sklenkou u úst. „Cože?“

„Nápravné zařízení Dockport. Kdysi jsem se znal s člověkem, který strávil nějaký čas právě v tomhle podniku,“ odpověděl a pohrával si s pramínky Eviných vlasů. „Stojí myslím v Illinois nebo v Indianě, prostě v jednom z těch míst na středozápadě.“

„Počkej, počkej chvilku, moment!“ Eva vyskočila na nohy. „Dockport. Vražda jedem. Moment… moment.“ Přitiskla si prsty ke skráním, jako by je chtěla provrtat a vytěžit potřebné údaje.

„Julie… ne, žádná Julie. Julianna. Julianna Dunnová. Stalo se to před osmi nebo devíti lety. Těsně potom, co jsem dostala odznak. Julianna Dunnová otrávila manžela, který pracoval u jedné veliké dobročinné organizace v metropoli, získával pro ně finance. Dělala jsem na tom případu, pracovala jsem na Středisku sociální prevence. Ta ženská byla strašně kluzká a záludná. A ani tohle nebyla její první vražda, udělala to už dvakrát předtím. Jednou ve východním Washingtonu a potom v Chicagu. Na ten chicagský případ jsme ji nakonec dostali. Vždycky si vyhlídla bohatého manžela, chvíli po svatbě ho odpískala, zdědila peníze, změnila image a vydala se na další lov.“

„Byla jsi to ty, kdo ji usvědčil?“

Eva zavrtěla hlavou a dál přecházela po pokoji. „Patřila jsem k týmu. Nedokázala jsem ji zlomit při výslechu, nedostala jsem z ní pomalu ani slovo, natož přiznání, ale nakonec se shromáždilo dost důkazů pro obvinění i usvědčení.

Nesmírně jí přitížily psychotesty, z těch vyšla vážně hodně zle. Nenáviděla chlapy a u poroty si to taky moc nevylepšila. Byla prostě zatraceně nafoukaná a samolibá, a když jí k tomu ještě připočetli tu trojici otrávených manželů a skoro půl miliardy dolarů, vyšlo jí z toho deset až dvacet let. Líp se to uhrát nedalo, a ještě se dá říct, že jsme měli celkem štěstí.“

„Tři vraždy a dostala jen mezi deseti a dvaceti?“

Evě se vracely vzpomínky, jako by náhle otevřela zapomenuté album. „Ty z východního Washingtonu jí nakonec nepřišili. Přesně zapadaly do schématu, ale… opřeli se do toho její právníci, zaměřili se právě na tyhle nejisté případy a zpochybňovali je. Měli jsme tam k dispozici jen nepřímé důkazy a nakonec jsme se s tím museli smířit. Uznali jí taky spoustu polehčujících okolností, jako nějaká traumata v dětství a podobně. Většina peněz, které jí zůstaly po prvním manželovi – to znamená jediná část, kterou směla legálně používat – padla na právníky a na tenhle kompromis, na odvolání a platbu za proces. Pěkně zuřila. Přelíčení se konalo v Chicagu a já jsem si počkala na rozsudek. To jsem si nemohla nechat ujít. Když bylo po všem, požádala Dunnová, aby si se mnou mohla promluvit.“

Eva se opřela, přimhouřila oči, a přestože se dívala přímo na Roarka, věděl její manžel, že právě hledí přes propast deseti let a před očima má tvář julianny Dunnové. „Říkala, že ví, že jsem to byla já, kdo zavinil její zatčení a nakonec i usvědčení. Ti ostatní policajti prý… moment…“ zamumlala Eva a pokusila se zaostřit na tu podivnou, starou vzpomínku a hlas odsouzené.

„Ostatní policajti byli jen chlapi, a já jsem nikdy neprohrála, když mým protivníkem byl muž. Chovám k vám respekt jako k ženě a chápu, že máte pocit, jako byste jen vykonávala svou práci. Avšak já jsem dělala totéž. Jednoho dne to pochopíte. A tehdy se znovu setkáme.“

„Cos jí na tohle odpověděla?“

„Že kdyby bylo po mém, napařili by jí to za všechny tři vraždy, zmizela by v base a ven už by se nikdy nepodívala. Řekla jsem jí, jak mě těší, že jsem jí mohla poslat tam, kam patří, ale kdybych byla soudce, dostala by nejmíň trojnásobné doživotí. Doufám, že jí to konečně došlo, protože jsme se najednou neměly o čem bavit.“

„Jasně, stručně a přímo k věci, navíc s novým zářícím zlatým odznakem.“

„Hm, tak nějak. Nelíbilo se jí to, neměla z toho ani trochu radost, ale nakonec se jen zasmála a slíbila, že až se příště setkáme, určitě mi to všechno bude jasnější. A to bylo všechno. Šéf té cateringové společnosti mi pošle její osobní pracovní dokumentaci až

ráno a já nechci tak dlouho čekat. Mohl by ses na to podívat a stáhnout od něj její identifikační fotku a osobní data?“

„Kdo je ten manažer přes hostiny?“

„Pan Markie.“

„Skvělá volba.“ Vstal a přešel k pracovnímu stolu.

„Můžu zatím tady na tenhle druhý terminál?“

„Jasně, jako doma.“ Usedl a pustil se do hledání.

Zatímco pracoval, nařídila Eva počítači, aby vyhledal dostupné údaje o Julianně Dunnové. Zběžně pročítala text, který před ní klouzal po telestěně, na půl ucha poslouchala slovní komentář a studovala Julianninu nejaktuálnější průkazovou fotografii.

V době, kdy byl snímek pořízený, měla ještě dlouhé vlasy. Dlouhé a světlé, jemné a příjemně ladící s klasickými rysy její tváře. Veliké modré oči s dlouhými řasami hleděly zpod mírně prohnutého obočí o odstín tmavšího než vlasy. Rty měla měkké a možná až příliš vyzývavé, nos rovný a dokonalý. I přesto, že strávila téměř deset let ve vězení, připomínala její pleť hebkostí samet a barvou smetanu.

Eva si uvědomila, že její stará známá vypadá jako jedna z těch slavných krasavic, kolem nichž se točí zápletky historických filmů, které tolik miluje Roarke.

PROPUŠTĚNA Z NÁPRAVNÉHO ZAŘÍZENÍ DOCKPORT 17. ÚNORA 2059. DOBA VÝKONU TRESTU: OSM LET A SEDM MĚSÍCŮ. TREST SNÍŽEN PRO DOBRÉ CHOVÁNÍ. ODSOUZENÁ SPLNILA POŽADAVKY NA NÁPRAVU. PODSTOUPILA POVINNÉ ŠEDESÁTIDENNÍ TESTOVÁNÍ, ZAKONČENÉ 18. DUBNA A POTVRZENÉ PORADCEM PRO PROPUŠTĚNÍ A REHABILITACI OTTO SHULTZEM (CHICAGO). VÝSLEDEK: BEZ DALŠÍCH RESTRIKCÍ. SOUČASNÝ POBYT: TŘETÍ AVENUE 29, APARTMENT 605, NEW YORK CITY, NEW YORK.

„… kde už se samozřejmě nevyskytuje,“ poznamenala Eva.

„Vaše údaje, poručíku,“ řekl Roarke a poslal jí svůj nález na další telestěnu.

Eva si teď prohlížela sérii Julianniných portrétů, které ji zachycovaly z různých úhlů. „Zkrátila si vlasy, obarvila je na zrzavo a změnila barvu očí. Jinak té změně identity moc nedala. To také souhlasí se schématem jejích předchozích akcí. Získá legální, i když dočasnou adresu. Julianna nenechává nic náhodě. Ale co má společného s Walterem Pettibonem?“

„Myslíš, že se profesionalizovala a dává se najímat?“

„Má ráda peníze,“ přemítala Eva. „To asi dokáže pořádně ovlivnit její rozhodování. Stejně tak je posedlá zabíjením chlapů, což je u ní asi ještě silnější. Ale nepodobá se to jejímu předchozímu jednání. Každopádně je důležité, že se vrátila a otrávila Pettibonea. Budu muset aktualizovat její spis.“

„Napadlo tě, že sem třeba přijela a spáchala tu vraždu kvůli tobě?“

Eva dlouze vydechla. „Snad. To by znamenalo, že jsem na ni tenkrát před lety udělala nezapomenutelný dojem.“

„To ty často… působíš na lidi hlubokým dojmem.“

Protože nedokázala narychlo vymyslet vhodnou odpověď na takové konstatování, přitáhla si Eva komunikátor a objednala nový spis o Julianně Dunnové.

„Kdyby jednala podle svých navyklých algoritmů, tak už by teď byla pryč z města. Jenže my už jsme ji jednou dostali a dostanem ji zase. Potřebuju do toho případu zapojit i Feeneyho. Když se minule Julianně utrhlo ucho u džbánu, byli jsme u toho oba.“

„I když ho mám vážně rád, doufám, že to vydržíš až do rána.“

„Asi ano,“ pohlédla Eva na svůj náramkový záznamník. „Dnes v noci už toho moc nenaděláme.“

„Že by?“ Obešel stůl a zezadu ji objal. „Jedna věc mě přesto napadá.“

„To tě napadá vždycky.“

„Tak pojďme do postele. Možná že tě to napadne taky, až ze sebe shodíš uniformu.“

„To zní celkem rozumně,“ odpověděla Eva. Vstala a společně zamířili k ložnici. „A zapomněla jsem se zeptat, jak vlastně proběhl zbytek večera s Peabodyovými?“

„Hmm… pohoda.“

„To jsem si myslela. S cizími lidmi vycházíš vždycky líp než já. Poslouchej, Peabodyová mi říkala, že její rodiče hodlají tady, v New Yorku, kempovat v tom svém pojízdném paláci. To není dobrý nápad. Přemýšlela jsem, jestli bys jim nemohl půjčit pokoj v některém z hotelů, které ti říkají pane.“

„Myslím, že to nakonec nebude potřeba.“

„Ale bude, protože jakmile s tím krámem zaparkujou někde na ulici nebo na parkovišti, hned se kolem nich seběhne banda policajtů a předvolání budou pršet. K Peabodyové se nacpat nemůžou, protože její byt stačí sotva pro ni. Neříkej, že nikde nevyhrabeš prázdné apartmá nebo hotelový pokoj, kde by mohli tu chvíli zůstat!“

„Ale ano, asi bych našel… hmmm, jenže…“ Ve dveřích ložnice ji přitáhl k sobě a směroval k posteli. „Evo…?“

Dallasová pocítila jistý nepokoj. „Co se děje?“

„Miluješ mě?“

Špatný pocit zesílil. „Snad…“

Přiblížil svá ústa k jejím a políbil ji, nejprve měkce a potom důrazněji. „Jenom řekni, že ano.“

„Takovou odpověď ze mě nevyrazíš, dokud se nedozvím, kam vlastně míříš.“

„Třeba se cítím osamělý a opuštěný a potřebuju útěchu.“

„Nedělej si prdelky.“

„S tvou prdelkou bych něco dělat chtěl, ale nejdřív si musíme vyjasnit tu záležitost s tvojí velikou, štědrou a bezpodmínečnou láskou, kterou ke mně chováš.“

Dovolila mu, aby jí rozepnul postroj na zbraň, a přitom si všimla, že ještě předtím, než pokročil ke knoflíčkům od košile, odložil pistoli bezpečně z jejího dosahu. „Kdo tu co vykládal o bezpodmínečné lásce? Nepamatuju si, že by v té dohodě byla byť jen zmínečka o bezpodmínečnosti.“

„Jak to, že mě tvoje tělo neustále tak fascinuje?“ Jeho prsty jí lehce přejížděly po prsou. „Je dokonale vypracované, a přitom tak jemné…“

„Neuhýbej od tématu! To normálně nikdy neděláš.“ Popadla ho za zápěstí dřív, než dokázal nezvratně přerušit tok jejích myšlenek.

„Tys něco proved. Spáchal jsi nějakou… *dobrý bože!*“ Poznání ji zasáhlo jako blesk a čelist jí spadla téměř až na koberec.

„Já přesně ani nevím, jak k tomu došlo. O čem jsme to vlastně mluvili a jak se stalo, že Peabodyovi jsou už v téhle chvíli nastěhovaní v našem pokoji pro hosty, ve třetím patře. Ve východním křídle.“

„Tady? U nás? Oni tu budou bydlet? Tys je pozval, aby tu s námi *bydleli*???“

„Já… já si nejsem úplně jistý.“

„Co to znamená, že si nejsi jistý? Pozval jsi je, nebo ne?“

„Nemá cenu se rozčilovat.“ Roarke věděl velice dobře, že začíná-li nám slábnout obrana, je nejlepší přejít do útoku. „Konec konců jsi to byla ty, kdo je pozval na večeři.“

„Na *večeři*,“ zasyčela Eva, jako by se bála, aby ji nebylo slyšet až ve východním křídle. „Večeře neznamená, že jim automaticky poskytneme i lože a střechu nad hlavou! Roarke, tihle přece patří Peabodyové. Co si s nimi k čertu máme počít my?“

„To taky netuším.“ V jeho očích se znovu zablesklo veselí, posadil se a rozesmál se nahlas. „Víš sama, že když přijde na přesvědčování, nejsem snadná kořist. Ale přísahám ti, že ani teď, s odstupem, vůbec nevím, jak se jí podařilo mě dostat, i když to zvládla přímo ukázkově. Prostě jsem je po večeři trochu prováděl po domě, jak si Phoebe přála. Byla nadšená a neustále opakovala, jak skvělé to musí být, mít v domě tolik pokojů, a jak pohodlné a útulné to tady máme, i přesto, jak ohromný dům to je. Došli jsme do východního křídla a ona se procházela po jednom z pokojů pro hosty. Přesunula se k oknu a začala chválit výhled do zahrady. ‚Jen se podívej, Samičku, není to tu kouzelné?‘ a tak dále. Vykládala mi, jak moc jí chybí její květiny, a já na to, že ji rád provedu i po zahradě, jestli má náladu.“

„Jak jste od procházek po zahradě dospěli až k ubytování v pokoji pro hosty?“

„Podívala se na mě.“

„No a?“

„Podívala se na mě,“ opakoval s výrazem morbidního obdivu, „a co se dělo od té chvíle, nedokážu přesně vysvětlit. Zrovna se mi

svěřovala, jak ji i Sama těší vědomí, že jejich dcera má tak dobré a velkorysé přátele. A jak moc pro ně znamená, když se s námi mohou setkat a seznámit. A než jsem se nadál, už jsem zařizoval stěhování jejich věcí do pokoje a Phoebe mi dala pusu na dobrou noc.“

„Peabodyová povídala, že takovouhle mocí vládne.“

„Souhlasím. Ta ženská se ale umí kouknout. Ne že bych z nich byl nějaký nešťastný. Je to veliký dům a oni jsou mi oba dost sympatičtí. Jenomže, prokristapána, já přece vždycky dopředu vím, co mi vylítne z pusy, než to nechám vyletět!“

Evě se vracela dobrá nálada a teď už pobaveně Roarka objala kolem krku. „Pěkně s tebou vymetla, co? Moc mě mrzí, že jsem u toho nebyla.“

„Tak vidíš, že mě přece miluješ.“

„Možná.“

A smála se ještě o chvilku později, když mu dovolila, aby ji stáhl do postele.

Ráno se Eva zašla na půlhodinu rozhýbat do tělocvičny a potom skočila do bazénu. Byl to její ranní rituál, jemuž se věnovala, kdykoli měla dost času. Pomáhal jí pročistit mysl a rozproudit krev. Když se odrážela od okraje bazénu, aby překonala desátou délku, měla už další kroky v případu Pettibone zhruba naplánované.

Na prvním místě je lov na Juliannu Dunnovou, což znamená pro začátek spoustu hledání ve starých aktech, pečlivé porovnávání schémat a pátrání po jejích zvycích, obvyklých postupech a případných společnících. S největší pravděpodobností bude nutné podniknout výlet do Dockportu a vyzpovídat spoluvězně nebo strážné, s nimiž Julianna navázala nějaký vztah.

Ačkoli, pokud si dobře vzpomínala, Julianna se nikdy s nikým dvakrát nebratříčkovala.

Další prioritou je nalezení motivu vraždy. Komu se víc hodil do krámu mrtvý Pettibone než živý? Kdo měl z jeho smrti prospěch? Jeho manželka a děti. Možná majitel konkurenční firmy.

Žena, která vypadá jako Bambi, měla v životě určitě i jiné muže než svého plyšáčka. Takže pod tenhle kámen musí taky nakouknout: mohl to být její dřívější, žárlivý milenec. A nebo za tím vězí

dlouhodobý plán, vymyšlený společně s dostatečně otrlým partnerem: Bambi si narazí postaršího boháče, získá právo na dědictví a pak jej odstraní.

Potom je zde jeho bývalá žena, pro niž mohla být milionářova ošklivá smrt zdrojem zadostiučinění a pomstou za to, že ji po letech prostě odkopl.

Další možností je, že Pettibone nebyl ve skutečnosti takový světec, jakého z něj všichni dělají. Třeba se s Juliannou dokonce znal. Kdysi, před lety, s ní mohl prožít románek a stát se tak jedním z potenciálních cílů. Nebo si ho vytipovala přímo z kriminálu a po propuštění se jen znovu pustila do své oblíbené hry.

Tahle možnost stála na Evině seznamu vysoko, ale bylo zřejmé, že je ještě příliš brzy na zamítnutí kterékoli z dalších variant.

Aby detektiv poznal vraha, musí nejprve poznat jeho oběť, napadla Evu klasická poučka. Tentokrát vraha znala, avšak jeho – i oběť – musela zkoumat proto, aby našla ještě motiv.

Eva překonala délku bazénu podvacáté a cítila se uvolněně a příjemně. V mělké části se postavila na nohy a ulízla si vlasy dozadu. Když se vzepřela o okraj, aby se vyhoupla ven, zachytila koutkem oka pohyb mezi keři v zahradě. Bleskově otočila hlavu tím směrem a celé tělo se jí napjalo.

„Kdybyste v téhle uniformě lovila zločince, určitě by padali na kolena a stáli frontu, jen aby se od vás mohli nechat zatknout.“

Z keřů vystoupila Phoebe a podávala Evě ručník. „Omlouvám se,“ dodala. „Vím, že jste mě neslyšela přicházet. Pozorovala jsem vás v bazénu. Musím říct, že plavete v pravém slova smyslu jako ryba.“

Protože Eva byla zároveň i nahá jako ryba, rychle sáhla po ručníku a zabalila se do něj. „Díky,“ zamumlala.

„Roarke říkal, že vás tady najdu. Přinesla jsem vám trochu kafe.“ Na stole se jako zázrakem objevil gigantický hrnek kávy. „…a taky jeden skvělý croissant, jaké peče Sam. Ráda bych vám poděkovala za vaši pohostinnost.“

„Žádný… ehm, problém. Vyhovuje vám pokoj?“

„Těžko si představit, že by nám v tomhle úchvatném domě něco nevyhovovalo. Měla byste chvilku času, nebo spěcháte?“

„No, já vlastně –“

„Ten croissant je ještě teplý.“ Phoebe nabídla Evě podnos. Vůně čerstvého pečiva zapůsobila téměř hypnoticky. „Sam dokázal přemluvit pana Summerseta, aby ho pustil do kuchyně.“

„Chvilku si dovolit můžu,“ odpověděla Eva. Neměla náladu na oblékání, protože by to nejprve znamenalo nutnost sundat ze sebe ručník, a do toho se jí nechtělo. Zatím se s ním tedy spokojila, a když viděla, že ji Phoebe pozoruje, ulomila si kousek croissantu.

„Je vynikající,“ podotkla a okamžitě sáhla po dalším soustu. „Opravdu úžasný.“

„Sam je geniální kuchař. Víte, Evo – vlastně, nevadí, když vám říkám Evo? Někteří lidé si na to nepotrpí.“

Snad to bylo tím upřeným pohledem, zvláštním tónem hlasu nebo kombinací obojího, že Eva náhle pocítila rostoucí nejistotu a musela se soustředit, aby se nezačala na své židli nepokojně vrtět. „Ne, nevadí, vůbec mi to nevadí.“

„Vidím, že se v mé přítomnosti cítíte trochu nesvá. Přála bych si, aby tomu bylo jinak.“

„Ne, to nic…“ Tentokrát se už opravdu zavrtěla. „Prostě nejsem společenský typ a s lidmi mi to nijak zvlášť nejde.“

„Myslím, že to je trochu jinak. S Delií vám to jde přece dobře. Dokonce bezvadně. A neříkejte mi, že je to jenom proto, že jste kolegyně v práci. Tak to není.“ Phoebe se chopila šálku čaje, pila a přes okraj sledovala Evu. „Za minulý rok se Dee hodně změnila. Vyrostla z ní osobnost. Ona vždycky věděla, co chce a čím chce být, ale za ten čas, co pro vás pracuje, nalezla i své místo. Má teď víc sebedůvěry a není už tak bezstarostná. To je tím, co prožila, co musela dělat a čeho byla svědkem. Ale posílilo ji to. A vždycky, když nám telefonuje nebo píše dopis, vypráví hodně o vás. Říkám si, jestli víte, jak moc pro ni znamená, že jste ji vzala do týmu.“

„Poslouchejte, paní Peabodyová… totiž Phoebe,“ opravila se Eva. „Já nemám – prostě nechci –“ Zarazila se a vydechla. „Podívejte. Řeknu vám něco o Delii, ale nechci, aby se to k ní dostalo.“

Phoebe se zacukaly koutky úst. „Dobře, cokoli mi řeknete, zůstane mezi námi.“

„Delia je bystrá a myslí jí to. Tím se může chlubit většina detektivů; ti, kteří nemohou, obyčejně dlouho nevydrží. Má dobrou paměť, takže jí stačí vysvětlit věc jednou a nemusíte se k tomu neustále vracet. Rozumí, co znamená naše motto „chránit a sloužit“, a tím myslím, že rozumí, co znamená *doopravdy*. A tohle všechno určuje, jaký policista z ní jednoho dne bude. Já sama jsem dlouho pracovala sólo. Vyhovovalo mi to tak. Nenašla jsem nikoho, s kým bych chtěla spolupracovat, potom co byl můj bývalý kolega přeřazen do oddělení elektronické detekce.“

„Kapitán Feeney, že?“

„Ano, byl to on. Když Feeney dostal své prýmky a odešel k detekci, zůstala jsem sama. Po nějaké době jsem potkala Peabodyovou, byla nažehlená a naleštěná jak na přehlídce a čišel z ní ten její rafinovaný sarkastický humor. Rozhodně neposuzuju lidi podle upravené uniformy a v žádném případě jsem se nehodlala stát vedoucí něčího výcviku. Ale ona… měla jiskru. Nevím, jak jinak to říct. Něco takového nevidíte v naší práci každý den. Chtěla nastoupit do oddělení vražd a já jsem si řekla, že chudáci zavraždění potřebují každou jiskru, která je na skladě. Ale dostala by se tam i beze mě. Já jsem ji jenom podpořila.“

„Jsem vám vděčná. Víte, mám o ni strach. Je jasné, že je to už dospělá ženská, ale pro mě pořád zůstává malou holčičkou a to se nikdy nezmění. Tak to chodí, když jste jednou máma. Ale potom, co jste mi řekla, se budu bát o něco míň. Hm… předpokládám, že mi nebudete chtít povědět, co si myslíte o Ianu McNabovi?“

Evino hrdlo sevřelo cosi podobného blížící se panice. „Ian je… dobrý policista.“

Phoebe zaklonila hlavu a rozesmála se. Smála se dlouho, až se zdálo, že ten sytý zvuk kypící veselím naplnil okolní prostor. „Proč jsem si myslela, že řeknete právě tohle? Ale nemějte strach, Evo, Ian je mi moc sympatický, a když si uvědomím, jak potrhle je zamilovaný do mé holčičky, připadá mi ještě roztomilejší.“

„Potrhlost je někdy nápadnější než roztomilost,“ zamumlala Eva.

„Už vás nechci zdržovat, vím, že máte spoustu práce, ale ráda bych vám ještě dala dárek.“

„Už jsme od vás přece dar dostali.“

„To bylo ode mě a mého muže pro vás a vašeho manžela. Tohle je jen ode mě pro vás.“ Sehnula se, zdvihla z podlahy krabici a položila ji Evě do klína. „Dárky by vás neměly zneklidňovat. Jsou to přece jenom symboly uznání nebo náklonnosti. V tomto případě obojího. Vzala jsem to s sebou, ještě než jsem si byla úplně jistá, že pojedeme až do New Yorku. Ani jsem nevěděla, že to dám právě vám. Nejdřív jsem se s vámi musela setkat. Prosím, otevřete to.“

Eva se smířila s osudem a odklopila víko. Uvnitř ležela soška ženy, asi dvacet centimetrů vysoká, vyřezaná z nějakého téměř průhledného krystalu. Hlavu držela mírně zakloněnou, takže jí vodopád vlasů dosahoval až skoro k patám. Oči měla zavřené a na rtech jí pohrával zvláštní, klidný úsměv. Paže měla rozpjaté jako k objetí, s dlaněmi otočenými vzhůru.

„Je to bohyně,“ vysvětlovala Phoebe. „Vyřezaná z alabastru. Znamená sílu, odvahu i moudrost a také ten druh soucitu, který je vlastní jedině ženám.“

„Je překrásná.“ Eva pozdvihla sošku a pozorovala, jak se paprsky světla procházející oknem mihotají na povrchu opracovaného kamene. „Vypadá mladě a zároveň v dobrém slova smyslu věkovitě,“ vyhrkla Eva a Phoebe se znovu rozesmála.

„Ano, protože je skutečně – v dobrém slova smyslu – stará. Původně patřila mé praprababičce, potom se v našem rodě předávala po ženské linii, až přišla ke mně. A teď k vám.“

„Je skutečně nádherná, opravdu. Ale nemůžu ji přijmout. Takovou památku si musíte nechat v rodině.“

Phoebe vztáhla ruku a položila dlaň na Evinu, takže obě držely sošku společně. „Já ji přece nechávám v rodině.“

Evina kancelář na policejní centrále byla nevelká a hrubě nedostačovala, pokud se tam mělo setkat víc lidí než dva. Pokusila se zamluvit konferenční místnost, ale její snaha vyústila v emotivní střet argumentů a frustrované prásknutí komunikátorem.

Nezbylo jí, než denní rozvrh přizpůsobit možnostem a sjednat poradu do své domácí pracovny.

„Nějaký problém, poručíku?“ zajímal se Roarke, když za ní zašel ze své vlastní kanceláře.

„Konferenční místnosti nejsou k dispozici až do dvou hodin. To je přece kravina!“

„Slyšel jsem, jak něco takového říkáš, dost rozzlobeně, přímo do videofonu. Mám teď nějakou schůzi v centru.“ Přešel k ní a konečky prstů ji pohladil po bradě s mělkým důlkem. „Můžu pro tebe ještě něco udělat, než poletím?“

„Díky, nic nepotřebuju.“

Dlouze se políbili. „Myslím, že se vrátím domů celkem brzy.“ Udělal krok vzad a spatřil sošku od Phoebe, stojící na Evině stole. „Co to je?“

„To jsem dostala od Phoebe.“

„Alabastr,“ poznamenal, když sošku zdvihl, aby si ji prohlédl. „Je moc hezká. Nějaká bohyně, že ano? Hodí se k tobě.“

„Jasně, to jsem já. Bohyně policajtů.“ Hleděla do klidné, pokojné tváře sošky a vzpomínala, jak byla ještě před chvílí polapena ve stejně klidném a pokojném pohledu Phoebe Peabodyové. „Vážně jsem kvůli Phoebe vykládala nesmysly. Myslím, že to dělá očima. Kdo si chce udržet myšlenky pod pokličkou, nesmí se jí dívat přímo do očí.“

Zasmál se a postavil sošku zpět na stůl. „Dokážu si představit, že se najde spousta lidí, kteří vykládají přesně totéž o tobě.“

Zamyslela se nad tím, ale jen na chvilinku, protože ji čekala práce. Na telestěny vyvolala veškerá dostupná akta a roztříděné informace a znovu se naplno věnovala Julianně Dunnové.

Právě dospěla ke druhé stránce nejnovějších informací, když se ozvalo zaklepání a vešla Peabodyová s McNabem. „Poslužte si,“ pokynula jim směrem k automatickému číšníkovi, AutoChefovi, aniž by vzhlédla. „Ať můžeme rovnou začít, hned jak dorazí Feeney.“

„Našla jste nějaké nové vodítko?“ zbystřila Peabodyová.

„Všechno se dozvíte, ale až najednou. Došla mi káva.“

„Jistě madam, hned to bude,“ odpověděla Peabodyová a natáhla se po jejím prázdném hrnku. V tom si všimla sošky na stole. „Ona vám dala bohyni!“

Eva vzhlédla a ke svému zděšení spatřila, jak se oči její podřízené zaplavují slzami. McNab si jich musel všimnout taky, protože zamručel něco jako „holčičí problémy“ a urychleně se vzdálil do kuchyně.

„Poslouchejte, Peabodyová, co se týče té –“

„A vy jste si ji postavila na pracovní stůl.“

„Ano, postavila, jenomže… jsem přesvědčená, že správně by měla patřit vám, takže –“

„Ne, madam.“ Zdvihla vlhké oči k Evě a její hlas byl plný dojetí. Potom se usmála. „Dala ji vám a to znamená, že vám důvěřuje. Že vás přijímá. Že patříte do rodiny. A vy jste si ji postavila sem, přímo na pracovní stůl a z toho je zase vidět, že i vy to tak berete. Moc to pro mě znamená,“ dodala a vylovila kapesník. „Mám vás hrozně ráda, Dallasová.“

„Do háje, Peabodyová… jestli se mě teď pokusíte políbit, tak vám nejspíš jednu vrazím.“

Peabodyová se zasmála skrze slzy a mohutně se vysmrkala. „Bála jsem se, že se mnou dneska ráno nebudete vůbec mluvit. Volal mi táta a vyprávěl, jak se k vám s mámou nastěhovali.“

„Vaše matka mi očarovala Roarka. A to není vůbec hračka.“

„To jsem si myslela. Vy se nezlobíte?“

„Sam dneska ráno upekl croissanty. A vaše matka mi jeden přinesla a k tomu hrníček kávy.“

Peabodyová se radostně zašklebila. „Takže je všechno v pořádku…?“

„Zjevně ano.“ Eva zdvihla svůj šálek, našpulila rty a zkoumavě se zahleděla dovnitř. „Jen to kafe mi tu pořád chybí a já nechápu, jak je to možné?“

„Tento nedostatek okamžitě napravím, madam,“ prohlásila Peabodyová a popadla hrnek. Potom zaváhala. „A, ehm, Dallasová? Já vám žehnám.“

„Cože?“

„Promiňte, nemohla jsem si to odpustit. To víte, volnověkářská výchova. Znamená to jen… díky. To je všechno. Prostě díky.“

Kapitola pátá

„Julianna Dunnová.“ Feeney usrkl ze svého šálku kávy a zavrtěl hlavou. Jeho tvář s váčky pod očima výrazem poněkud připomínala baseta, otráveného životem. Na hlavě měl podivný sestřih a Dallasové se zdálo, jako by se na jeho hrubých, ryšavých a místy už prokvetlých vlasech vyřádil nějaký maniak se zahradnickými nůžkami. Což znamenalo, že si je nedávno zřejmě sám zkracoval.

Teď seděl v křesle v Evině kanceláři a své krátké nožky měl natažené před sebe. Protože na jedné se skvěla černá ponožka, kdežto na druhé hnědá, usoudila Eva, že jeho žena jej dnes ráno nestačila zkontrolovat.

Feeney nebyl právě reprezentativní zjev. Ale když přišla řada na elektronickou analýzu, stával se z něho virtuos.

„Nikdy bych neřekl, že se s ní ještě setkáme.“

„Naši hypotézu nepotvrzují žádné otisky nebo stopy DNA, nenalezli jsme je ani na místě činu, ani v apartmá, které si pronajala Julie Dockportová. Ale vizuální identifikace –“ pokývla k telestěně, kde se objevily fotografie podezřelé z různých stran – „mi připadá dostatečně přesvědčivá. Pro formu jsem sjela komparativní analýzu a vyšlo mi, že Julie Dockportová je na devětadevadesát procent tatáž osoba jako Julianna Dunnová.“

„Jestli vylezla z lochu letos v únoru,“ podotkl McNab, „tak se teda začala ohánět pěkně rychle.“

„To začala,“ přikývla Eva. „Je jí čtyřiatřicet. Do svých pětadvaceti se stihla třikrát vdát a taky pohřbila tři muže. A to jsou jen případy, o kterých víme. Na první pohled se zdá, že to bylo jen kvůli penězům. Vybírala si vždycky bohaté – starší a dobře situované chlápky. Každý z nich byl předtím ženatý a rozvedený. Její nejkratší vztah trval sedm měsíců, nejdelší třináct. A pokaždé, když potom partner nenadále zemřel, samozřejmě obdržela výraznou finanční památku.“

„Dobré zaměstnání, když na to máte žaludek,“ poznamenala Peabodyová.

„Každou z obětí si vyvolila a pečlivě prověřila, vrtala se v minulosti, zázemí, zálibách a zvycích dotyčného, zjišťovala, co má a

nemá rád. Byla v tom vážně důsledná. To všechno víme, protože se nám podařilo zajistit její bezpečnostní schránku v bance v Chicagu, a tam jsme nalezli její poznámky a shromážděné údaje o manželovi číslo dvě, Paulu O'Harovi. To byl taky jeden z úhelných kamenů našeho důkazního řízení. V New Yorku ani ve východním Washingtonu jsme nic podobného najít nedokázali."

„Mohla mít spolupachatele?" zajímala se Peabodyová. „Někoho, kdo zametal stopy a odstraňoval důkazy?"

„Velmi nepravděpodobné. Všechno, co vyšetřovatelé zjistili, dosvědčuje, že pracovala sama. Potvrdil to i její psychologický profil. Základní patologické faktory v jejím životě byly poměrně zřetelné. Její matka se rozvedla s otcem, když bylo Julianně patnáct. Její nevlastní otec byl také rozvedený, starší buranský zbohatlík z Texasu, který doma vládl železnou rukou. Ona tvrdí, že ji sexuálně zneužíval. Policejní psychiatr nebyl schopen zjistit, zda tento sexuální vztah – který je pravděpodobný – byl vnucený nebo z její strany dobrovolný, ale kloní se k Juliannině verzi. V každém případě nebyla plnoletá, a tak šlo o zneužití."

„A hlavní polehčující okolnost, kvůli níž jí srazili délku trestu," připojil Feeney.

„Takže zabila i svého nevlastního otce." Peabodyová upírala pohled na telestěnu. „A tak pořád dál."

„Snad."

Eva hleděla na fotografii, ale před očima se jí zjevil obraz osmiletého děvčátka, kterým kdysi byla ona sama, jak se krčí v rohu studené, špinavé místnosti, zoufalé bolestí z posledního výprasku a posledního znásilnění. Krev, krev byla všude. Ještě vazká, stékala po ostří nože, který svírala v ruce a jímž právě zabila svého vlastního otce.

Žaludek se jí sevřel a rychle ten obraz zahnala.

„Nikdy jsem jí to nevěřila." Evin hlas byl tichý a pečlivě ovládaný. „Ty vraždy spáchala po zralé úvaze. Jak by si poradila s vlastním vztekem, hrůzou a zoufalstvím? Ať už jí její nevlastní otec udělal cokoli, ona toho využila. Ona je zabiják a místo srdce má valoun křemene. A nikdo jiný za to nemůže, tak se už narodila."

„V tomhle s Dallasovou souhlasím," přikývl Feeney. „Tahle kočička má v žilách led a není to ničí ubohá oběť. Ona je lovec."

„Z registru nám ještě nic neposlali," pokračovala Eva. „Nepředpokládám, že se to v dohledné době změní. Naplánovala si to důkladně. Teď už má určitě nové jméno, novou identitu a nový příběh. Vizuální image moc měnit nebude. Je příliš ješitná a je spokojená s tím, jak vypadá. Je to výrazný dívčí typ. Má ráda hezké oblečení, péči kadeřníků, šperky a exkluzivní salony. Bude se držet lepších obchodů a restaurací. Nenajdeme ji v obchodě s výprodejem ani v erotickém klubu nebo nádražní restauraci. Jako prostředí preferuje co největší města. Když uveřejníme její fotografie v médiích, mohlo by se na nás usmát štěstí."

To by ovšem chtělo pořádný přídavek štěstí k policejní rutině, pomyslela si Eva. Julianna nedělala chyby. „Náš hlavní problém je, že snadno splývá s okolím. Je v tom velice dobrá. Kdo si jí všimne, vidí jen atraktivní ženu, která se zcela přirozeně zabývá nějakou náležitou činností. Pokud získá přátele, jsou to jen dočasné nástroje. Nikoho si nepustí dost blízko k tělu."

„Jestli se profesionalizovala, tak se můžeš vsadit, že bude v oboru vážně dobrá." Feeney vyfoukl vzduch z nadutých tváří. „Dallasová, víš přece, že ta už teď může být úplně kdekoli. Vzpomínáš si na šéfa vyšetřovacího týmu v Chicagu?"

„Jasně, vzpomínám. Jmenoval se… Spindler."

„A ten z východního Washingtonu, Block. Můžeš se s nimi spojit? Uvidíme, kam až dosáhnou."

„Ještě mám o ní nějaké osobní poznámky, které jsem si udělala při vyšetřování. Zkusím je vyhrabat a přidám je tady k tomu koktejlu.

Policejní psycholog, který vypracovával její profil a potom ji testoval, je už v důchodu. Takže to předám Mirové, řekni jí, ať si projde ty staré záznamy. McNabe, to platí pro vás, stejně nemáte co dělat. Chci, abyste shromáždil všechna data z jejích případů, pořídil seznam a vychytal vzájemné odkazy a veškeré podobnosti. Sestavte pro mě kompletní spis. Příbuzenské vazby, známí, spolupracovníci, finanční zprávy. Musíte proklepnout ostatní vězně v Dockportu a zjistit jména všech spoluvězňů z jejího bloku, s nimiž pracovala.

Chci znát všechny, se kterými tam uvnitř trávila čas. A já se podívám, co dokážeme vydolovat z první paní Pettiboneové.

Peabodyová, jdeme.“

Eva usedla za volant, a protože paní Shelly Pettiboneová bydlela ve Westchesteru, vyvolala průhledovou mapu, aby stanovila nejkratší trasu. S příjemným překvapením zjistila, že počítač našel cestu sám od sebe a načrtl ji na displej.

„No to se podívejte! Ono to funguje.“

„Technika je náš spojenec, poručíku.“

„Jistě, pokud nás zrovna pro svou vlastní úchylnou zábavu nepřipravuje o nervy. Vidíte, je to jen pár mil od místa, kde bydlí inspektor Whitney. Při mém štěstí bude paní Pettiboneová určitě nejlepší přítelkyně inspektorovy manželky.“

Chvilku přemítala nad takovou skličující perspektivou a potom zamířila na příjezdovou cestu.

„Táta říkal, že dneska si s maminkou zajedou do centra. Chtějí vidět Village, SoHo a tak.“

„Vážně?“

„A mám v plánu pozvat je někam do restaurace, takže vám tam nebudou zaclánět.“

„Hm.“

„Potom v noci je zatáhnu na sex show a tam budeme společně s McNabem veřejně předvádět různé extravagantní milostné pozice.“

„To zní dobře.“

„Říkala jsem si, že kdyby se vám s Roarkem chtělo, mohli byste se přidat, dali bychom dohromady takové menší orgie. Kvartet se tomu, myslím, říká.“

„Vy si myslíte, že vás vůbec neposlouchám, že ano? Ale já slyším dobře.“ Eva zabočila na hlavní silnici a zařadila se do proudu vozidel.

„Ehm. Hihihi.“

Eva prosvištěla křižovatkou na oranžovou a zavrčela na maxibus, který se pomalu sunul v jejím pruhu. Strhla volant, prosmýkla se úzkou mezerou mezi dvěma vozy, přidupla plyn, prudce zatočila zpět a čistě jako závodník se zařadila před maxibus.

Rozzlobený zvuk klaksonu jí přivodil lehké, ale vítané uspokojení.

„Jak to vypadá, Peabodyová, tak mezi péčí o rodiče a starostmi s naším čerstvým nebožtíkem vám na případ Stibbsová moc času nezbývá, že?“

„Něco jsem přece stihla. Maureen Stibbsová, rozená Brightonová, nejenže žila ve stejném domě jako naše zavražděná, ale dokonce i na stejném podlaží. A Boyd Stibbs, stejně jako dnes, pracoval i tehdy často z domova, kdežto jeho první žena Marsha musela od pondělka do pátku do zaměstnání dojíždět. Bývalá slečna Brightonová se tehdy živila jako konzultantka v oboru bytové architektury, a když zrovna nenavštěvovala klienty, také trávila pracovní dobu ve své domácí kanceláři. Což by zmíněné dvojici poskytovalo perfektní příležitost i dostatek času na nějaké techtle mechtle.“

„Techtle mechtle… je to legálně přípustný *terminus technicus*?“

„Boyd Stibbs se oženil s Maureen Brightonovou až dva a půl roku po tragické smrti své první manželky Marshy. Říkám si, že je to pěkně dlouhá doba, jestli už předtím spolu vyšu –“

„Další odborný výraz. Jsem ohromena, paní kolegyně.“

„– i když Marsha byla ještě naživu,“ pokračovala Peabodyová. „Bylo by to ale zároveň dost mazané. Nesedí mi tam ale jedna věc: Jestli si spolu užívali ten pravidelný horizontální obskočák – to je platný sexuologický termín – a chtěli to mít potvrzené úředně a se štemplem, tak nejjednodušší možnost byl pořád rozvod. Marsha nebyla bohatá a dědictví v tom proto nemohlo hrát roli. A tady jsem se zasekla, nenapadal mě žádný motiv, který by odpovídal promyšlené vraždě.“

„A za promyšlenou vraždu to považujete z důvodu –?“

„Přece kvůli těm dopisům. Jestli přijmeme jako fakt výpovědi přátel, příbuzných, kolegů z práce a nakonec i manžela a Marshiny následnice, musíme akceptovat možnost, že tady skutečně žádný tajný milenec nebyl. Z čehož vyplývá, že někdo musel ty dopisy podstrčit. To znamená nejdřív napsat a potom je schovat do jejího prádelníku. A to po vraždě.“

„Proč až po vraždě?“

„Protože každá ženská zná obsah svého šuplete se spodním prádlem. Každé ráno si odtamtud bere kalhotky a zaručeně přitom nepřehlídne svazek takových dopisů.“ Peabodyová se zarazila. „To je jako u zkoušky, co?“

„Jen pokračujte. Přehrajte mi to celé.“

„Dobře. Takže náš pan Neznámý, který má volný přístup do Marshiny ložnice, je přítomen v bytě té noci, kdy Marsha zemřela, a necháva jí v zásuvce za podprsenkami paklík s erotickou kovbojkou. A já mám pocit, že právě výběr místa naznačuje, že to nebyl pan Neznámý, nýbrž *paní Neznámá*. Když bude chtít něco schovat chlap, nezahrabe to do prádýlka. My nevíme, kdy ty dopisy byly napsané, protože jim chybí obálky i poštovní razítka. Klidně mohly spatřit světlo světa právě té noci, kdy došlo k Marshině vraždě. A pokud tomu tak bylo, mohli bychom opustit teorii promyšlené vraždy a hledat spíš nenadálý impulz. Vražda v afektu.“

„Shrňme si to. Podle vaší teorie zabila neznámá osoba nebo osoby v afektu Marshu Stibbsovou a potom ji ve snaze zamaskovat vraždu jako nehodu přemístila – nebo přemístily – do napuštěné vany. Pachateli či pachatelům ovšem tohle opatření nepřipadá dostatečné, pročež vymyslí a sepíšou dopisy od neexistujícího milence a uschovají je do prádelníku zavražděné, což má vzbudit dojem, že ji vymyšlený milenec zabil v hádce.“

„Připouštím, že to zní trochu přitažené za vlasy.“

„Tak s tím něco udělejte.“

„Hmm… vážně si připadám jako u zkoušky a jsem z toho pěkně nervózní.“ Peabodyová si odkašlala, zatímco Eva ji sledovala s kamenným výrazem. „To ostatní byl spíš instinkt než dedukce. Vzpomeňte si, jak na nás oba dva reagovali. Zdálo se, že Boyd je smutný, zpočátku trochu otřesený, ale nakonec potěšený, že policie ten případ nenechá spát. Jistě, mohl to celé hrát, ale nevěděl o naší návštěvě dopředu, a tak neměl čas na přípravu. Proto mi jeho reakce připadá upřímná stejně jako jeho skálopevné přesvědčení, že Marsha žádného milence neměla.“

Peabodyová na chvilku zmlkla, zjevně očekávala gesto přitakání, nebo naopak zavrtění hlavou. Když se jí dostalo jen vyčkávavého ticha, rozhodla se pokračovat. „Tak dobrá, já to zkusím

sama. Boyd má neprůstřelné alibi. A kdyby přesto o vraždě věděl, nebo ji dokonce sám zorganizoval, myslím, že by nevydržel tak v klidu, když jsme se mu tam zjevily, vpadly do jeho nového života a po letech mu připomněly, že může být kdykoli odhalen. Když se ale vrátila domů Maureen, nejdřív se polekala, potom rozzlobila a snažila se nás vyexpedovat co nejrychleji ven. Pryč z jejího krásného fungujícího vztahu s manželem zavražděné kamarádky. Možná to byla normální reakce, ale stejně dobře jsme v ní mohly probudit vědomí viny a hrůzu z prozrazení."

„Vinu za to, že měla, ehm, techtle mechtle s manželem zavražděné už za jejího života?"

„Snad, ale co když ne?" Peabodyová se dychtivě a vzrušeně otočila k Evě a upřela oči na profil její tváře. „Co když s ním v té době nic neměla, jen po tom toužila? Co když ho tajně milovala? Bydlel rovnou přes chodbu, takže se s ním musela denně setkávat, s vědomím, že je šťastně ženatý a na ni pohlíží jenom jako na kamarádku své ženy. Ona po něm touží, chce ho jen pro sebe, jenže Boyd o tom nemá zdání a nikdy na ni tak nepomyslel, protože má neustále před očima svou ženu. Vždyť Marsha může za to, že ji Boyd nemiluje! Maureen má krásný sen – útulný domov, skvělého manžela a hejno překrásných dětí; je to jen Marshina vina, že se nemůže uskutečnit. Užírá se tou křivdou, je nešťastná. Navenek ovšem předstírá přátelství, ale sny a fantazie o tom, co by mohlo být, nedokáže vypudit z hlavy."

„Jak to dopadne?"

„Rozhodne se se svou sokyní zúčtovat. Boyd je na služební cestě, a tak nastává vhodná chvíle. Vyčítá Marshe, že chodí denně do práce, místo aby byla doma a starala se o svého manžela. Nakonec ji opovržlivě obviní, že si Boyda nezaslouží. Kdyby byla jeho ženou ona, čekala by na něj každý den s teplým jídlem, nakupovala by mu a porodila by mu dítě. Vytvořila by mu skutečnou rodinu. Následuje prudká hádka."

Peabodyová se snažila vizualizovat si v duchu obraz té roztržky, tak, jak to znala od Evy, jenomže její představa zůstávala nejasná. „Marsha pravděpodobně odpoví Maureen, aby okamžitě vypadla z jejího bytu a nechala jejího manžela na pokoji. A přidá něco ve

smyslu, že Boydovi řekne všechno, co se mezi nimi dnes odehrálo, a ani jeden už s ní jaktěživ nepromluví. To je pro Maureen příliš. Udeří Marshu, ta padá, při pádu se udeří do hlavy a zůstává ležet na koberci. Lékařská zpráva konstatuje, že příčinou smrti byl úder do hlavy při pádu na roh zesílené skleněné desky stolu. Maureen propadá panice a pokouší se zahladit stopy. Svlékne Marshu a zatáhne ji do vany. Třeba si budou myslet, že ve vaně uklouzla, praštila se do hlavy o okraj a utopila se.

Ale potom se jí všechno rozleží v hlavě a ona usoudí, že vyšetřovatelé pravděpodobně odhalí, že Marshina smrt nebyla nehoda. Na druhé straně je i tohle pro Maureen příležitost. A co víc, je to dar. Nechtěla tu hloupou ženskou zabít, ale už se stalo. Vrátit to nemůže. Kdyby si teď Boyd i policie pomysleli, že Marsha měla tajného milence, všechno by se tím vyřešilo. Vydali by se na hon neznámého a neexistujícího vraha, zatímco na ni by nepadl ani stín podezření. Tak napíše dopisy, uloží je a vrátí se domů. Potom jen čeká, jak její lest vyjde. Vsadím se, že za nějaký čas sama sebe přesvědčí, že se to skutečně odehrálo tak, jak to narafičila. Jedině tak s tím celá léta dokázala žít a nakonec i uléhat noc co noc vedle Boyda, a přitom z toho nezešílet.“

Peabodyová dlouze vydechla a polkla, protože náhle ucítila, že má sucho v krku. „Tak tuhle teorii jsem vymyslela. Říkám si, jestli mi ji teď odpálíte jako úplnou kravinu?“

„Jak jste došla ke všem těm závěrům?“

„Pořád dokolečka jsem se probírala zprávami z vyšetřování, psychologickými analýzami i fotkami. Pročítala jsem svědecké výpovědi, až mě bolely oči. Potom, včera v noci, jsem se převalovala v posteli a všechno se mi to v hlavě točilo. Tak jsem celý ten vír zkusila nacpat někam do koutku mozku a zbytek použít k tomu, co normálně děláte vy – tedy k tomu, co si myslím, že vždycky děláte. Víte, o čem mluvím, jak se v myšlenkách ocitnete na místě činu a začnete vizualizovat, prostě si v hlavě přehrajete, jak to všechno bylo. O to jsem se snažila a tohle jsem tam viděla. Moje… vize byla taková šerá, ale takhle se to odehrálo.“

Znovu se zhluboka nadechla a pak zamrkala. „Ale vy se smějete!“

„Zařiďte si to tak, aby u toho nebyl Boyd, až ji půjdete sebrat. Při výslechu by neměl být nikdo z jejích blízkých. Manžela i dceru používá jako hradbu, přes kterou se nedostanete. Přitom sama sobě sugeruje, že je ve skutečnosti chrání. Takže ji normálně zatkněte a přiveďte k výslechu. Uspořádejte to pořádně formálně, se všemi rekvizitami. Nemyslím, že s vámi bude dobrovolně spolupracovat, ale pohled na uniformu jí nažene strach. Nejspíš nezačne hned volat po právníkovi, protože bude mít strach, že by ji to ukázalo v nepříznivém světle, jako někoho, kdo se cítí vinen. Dejte mi vědět, až všechno připravíte, a já se připojím jako pozorovatel.“

Peabodyová ucítila, že jí srdce začalo zase bít. „Vy si myslíte, že jsem se trefila? Že to vážně udělala?“

„Ano, jsem o tom přesvědčená. Zabila ji.“

„A vy jste to věděla. V té vteřině, kdy vešla do bytu, jste to už věděla!“

„Není důležité, co jsem věděla nebo co vím teď. Je to váš případ, proto jediné, na čem záleží, je, co víte vy sama a co z ní dostanete.“

„Kdybyste ten výslech vedla vy, tak –“

„Jenomže nevedu. Povedete ho vy. Je to váš případ. Zvolte si správný přístup, nasaďte vhodný tón, potom přiveďte podezřelou a zlomte ji!“

Eva zabočila na soukromou příjezdovou cestu, zatímco Peabodyová zírala nepřítomně kolem, jako by přemítala, jakým zázrakem je auto přeneslo z centra do okrajové čtvrti.

„Teď to pusťte z hlavy,“ nařídila Eva. „Jediné, co nás v tuhle chvíli zajímaje paní Pettiboneová.“

Chvíli seděla bez hnutí a sledovala blízký domek z červených cihel. Nebyla to nijak okázalá stavba a náhodný kolemjdoucí by ji snad dokonce označil za prostou. To ovšem platilo jen do chvíle, než si návštěvník všiml zahrady, která ji obklopovala. Květiny byly všude. Záplava květů. Zdálo se, jako by řeky i potůčky různobarevných okvětí pramenily ze samých základů domu a rozlévaly se do všech stran podél chodníků. Nerostlo zde nic, co by připomínalo klasický trávník, i když místy se vypínaly vysoké trsy

ozdobných travin, pečlivě naaranžované tak, aby dokonale ladily barvami.

Kamenný chodník se proplétal vegetací ke vchodu s verandou, po níž se pnuly oddenky psího vína, jehož purpurová poupata si razila cestu vzhůru kolem podpěrných trámů.

Pod stříškou byla rozestavená křesla s bílými polštářky, stolky se skleněnými deskami a samozřejmě další množství rostlin v květináčích, pokrytých se zjevným uměleckým záměrem měděnkou. Shelly Pettiboneová tu zjevně ráda sedávala a pozorovala své barevné lány.

Jen na ni Eva pomyslela, otevřely se vchodové dveře a z nich vyšla žena s podnosem v ruce.

Byla dotmava opálená, měla štíhlé, ale svalnaté paže a na sobě pytlovité modré triko s krátkými rukávy a staré, odřené džíny, ustřižené na bermudy.

Postavila tác na stolek a sledovala, jak Eva vystupuje z auta. Lehký vánek jí čechral hnědé, krátce zastřižené vlasy, v nichž slunce zanechalo světlejší proužky; rámovaly ošlehanou, půvabnou tvář ženy, která trávila značnou část života pod širým nebem.

Když se Eva přiblížila a pohlédla do jejích hnědých očí, spatřila v nich stopy zoufalého pláče.

„Mohu pro vás něco udělat?“

„Paní Pettiboneová? Paní Shelly Pettiboneová?“

„Ano.“ Přejela pohledem po Peabodyové. „Jste tu kvůli Walterovi.“

„Poručík Dallasová,“ ukázala Eva odznak. „To je má pomocnice, strážník Peabodyová. Je mi líto, že vás v těchto těžkých chvílích musíme vyrušovat.“

„Potřebujete ode mě odpovědi na nějaké otázky. Právě jsem hovořila s dcerou. Zdá se, že jí nedokážu nijak pomoct. Nenapadají mě ta správná slova. Snad ani žádná neexistují. Promiňte, posaďte se. Zrovna jsem si uvařila kávu, takže stačí přinést dva šálky navíc.“

„To nemusí být.“

„Víte, zrovna teď jen uvítám jakoukoli činnost, připadá mi, že jí mám náhle velký nedostatek. Zabere to jen chviličku. Ráda bych ale

zůstala a hovořila o těch věcech zde na verandě, nebude vám to vadit?“

„Jistěže ne.“

Zašla do dveří, které zůstaly otevřené.

„Chlap vás po třiceti letech odkopne a vymění za novější model,“ tiše poznamenala Eva. „Jak jí muselo být, když s tím přišel?“

„Těžko říct. Nedovedu si představit, že bych s někým vydržela tři roky, natož třicet. Konec konců, vy jste tady vdaná, tak povídejte. Jak by vám bylo?“

Eva se nadechla, aby pronesla nějaký zničující komentář, ale nakonec neřekla nic. Paní Pettiboneová to nesla těžce, uvědomila si. Ať už to provedl jakkoli, ona pro tu ztrátu trpěla.

Místo aby odpověděla Peabodyové, přikročila ke dveřím a nahlédla dovnitř. „Hezký domeček pro toho, kdo má rád takový styl.“

„Ještě nikdy jsem neviděla nic podobného, jako je tahle zahrada. Je to tu prostě úžasné a muselo to dát šíleně práce. Vypadá to úplně přirozeně, ale ve skutečnosti je v tom pravidelnost a záměr. Všechny kytky jsou rozmístěné tak, aby co nejvíc vynikly – ať už podle období, vůní, barev, nebo tvarů. A cítím tu hrachory.“ Hlasitě nasála nosem vzduch. „Babička vždycky sázela hrachory pod okno do ložnice.“

„Máte ráda květiny, strážníku?“ Shelly vyšla ze dveří a přinášela šálky na kávu.

„Ano, madam. Máte překrásnou zahradu.“

„Děkuju vám. Věnuju se kultivaci zahrad celý život. Když jsme se s Walterem poznali, studovala jsem zahradnictví a zahradní architekturu. Připadá mi to jako před milionem let,“ zašeptala tiše. „Nemůžu uvěřit, že je navždy pryč. Ze už ho nikdy neuvidím.“

„Vídali jste se často?“ zeptala se Eva.

„Vlastně každý týden nebo čtrnáct dní. Už jsme byli rozvedení, ale stále jsme měli mnoho společného.“ Nalévala kávu a Eva si všimla, že na rukou nenosí žádné prsteny. „Často mě doporučoval svým klientům a já jeho zase svým. Květiny nás stále spojovaly“

„I když se znovu oženil?“

„Ano. A ještě než se mě zeptáte, byl to on, kdo se rozhodl ukončit náš svazek.“ Zkřížila nohy pod židlí a zdvihla šálek kávy. „Já jsem byla v manželství spokojená a ta spokojenost mi stačila. Walter chtěl víc – potřeboval cítit štěstí, vzrušení, prostě bouřlivý vztah. A my… my jsme snad tuhle jiskru někde cestou ztratili. Když potom děti odrostly a opustily dům, když jsme opět zůstali jen sami spolu… připadá mi, že jsme ji už nedokážali oživit. A on ji potřeboval víc než já. A přestože to pro něj nebylo jednoduché, řekl mi, že to chce skončit.“

„Muselo vás to rozzlobit.“

„Velmi. Byla jsem nejen rozzlobená, ale i zraněná, zmatená a bezradná. Nikomu není příjemné, když ho pošlou do starého železa, dokonce ani když to provedou šetrně. A on byl velice šetrný. Není… totiž nebyla v něm ani kapka zlého.“

Oči jí znovu zvlhly, ale zahnala slzy mrkáním a napila se kávy. „Kdybych byla naléhala a tlačila ho do kouta, kterým se pro něj stalo celé naše manželství, byl by zůstal.“

„Ale vy jste ho nechala jít.“

„Přece jsem ho milovala,“ zašeptala se srdcervoucím úsměvem. „Byla to jeho vina či moje, že se naše láska časem rozmělnila a proměnila v přístav příliš pohodlný, příliš obyčejný, než aby v něm chtěl člověk setrvat? Neříkám, že bylo snadné ho nechat odejít a znovu začínat žít osaměle. Byla jsem s ním víc než polovinu svého života. Ale držet ho u sebe jenom z povinnosti? Na něco takového jsem byla příliš hrdá a chovala jsem k nám oběma příliš mnoho úcty.“

„Jak vám bylo, když se oženil s dívkou mladší, než je vaše dcera?“

„Velice mne to pobavilo.“ Na Shellyině tváři se objevil první záblesk veselí a dodal jí jakéhosi nezbedného půvabu. „Vím, že je to banální, nevýznamné zadostiučinění, ale domnívám se, že jsem si zasloužila alespoň těch pár humorných momentů. Jak bych k tomu jinak přišla? Vždyť je to hloupoučká husička a upřímně řečeno, nevěřím, že by jim to bývalo vydrželo. Walter jí byl úplně očarován a doslova z něj čišela pýcha, jakou muži pociťují vždycky, když si mohou na rámě zavěsit něco tak úžasně atraktivního.“

„Spousta žen by na vašem místě cítila zahanbení a zlobu.“

„Jistě, ale to by bylo pošetilé – přece nežárlíme na bezduchou ozdůbku ani se s ní nepoměřujeme, že? Moje reakce byla právě opačná. Jeho vztah s ní mi dokonce pomohl pochopit, co se vlastně mezi námi dvěma pokazilo. Pokud byl jeho pocit štěstí závislý na páru perfektně tvarovaných ňader a neustále rozhihňané pusince mladinké kočičky, pak jsme se nemohli než rozejít, protože tohle u mě už prostě nenalézal.“

Povzdychla si a odložila šálek na stůl. „Ona ho dokázala udělat šťastným a svým způsobem ho milovala. Walta musel milovat každý, kdo ho znal.“

„To už jsem slyšela. Jenomže se našel někdo, kdo ho nemiloval ani trochu, paní Pettiboneová.“

„Přemýšlela jsem o tom.“ Veškeré známky veselí se z její tváře rázem vytratily. „Snažila jsem se pochopit, co se mohlo stát. Poručíku, tenhle čin nedává žádný smysl. Vůbec žádný. Bambi? Je naivní a pitomá, ale nic špatného v ní není – tedy kromě toho jména. A člověk přece musí být zlý, aby se rozhodl vraždit, že ano?“

„Myslím, že občas stačí dost silný motiv.“

„Kdybych se byť jen na okamžik domnívala, že je to její vina, udělala bych všechno na světě, abych vám pomohla ji usvědčit. Aby za to zaplatila. Ale propána, vždyť je to neškodné stvoření, tak blboučké, že když se mu jednou ročně podaří vypotit dvě myšlenky najednou, musí to v té její prázdné hlavince rachotit jako řehtačka.“

Eva si pomyslela, že sama by to neformulovala lépe.

„A jaký by pro to mohla mít motiv?“ pokračovala Shelly. „Dostala všechno, na co jen pomyslela. Byl k ní neuvěřitelně štědrý.“

„Byl také neuvěřitelně bohatý.“

„Jistě, ale nežil pro své bohatství, neseděl na své hoře zlata. I naše porozvodové vyrovnání bylo z jeho strany víc než velkorysé. Kdybych nemilovala svou práci, mohla bych zbytek života strávit jen utrácením. Vím také – protože mi to sám řekl – že Bambi od něj dostala jako svatební dar docela významný podnik. I naše děti byly bohatě zaopatřené a každé vlastnilo veliký podíl ve Světě květin. Dědictví, které každý z nás nyní obdrží – ano, já budu také dědit – je nemalé. Jenomže my všichni už máme spoustu peněz!“

„A co obchodní společníci? Co konkurence?“

„Nevím o nikom, kdo by chtěl Waltovi ublížit. A co se týče obchodu, Waltova smrt Svět květin neovlivní. Společnost je stabilní, dobře organizovaná a fungující a čím dál větší podíl administrativy přebírají naše děti. Opakuji, že Walterova vražda nedává žádný smysl.“

Julianně to nějaký smysl dávalo, přemítala Eva. Ženy nedělají věci, které postrádají smysl.

„Proč jste nepřišla na jeho oslavu, když jste si uchovávali dobré vztahy?“

„Připadalo mi to nevhodné. Walt mě prosil, abych přijela, ale vcelku vlažně a dvakrát mě nepřesvědčoval. Ta párty pro něj měla být překvapením, ale samozřejmě o ní věděl týdny dopředu. Velice se na to těšil. Co se týkalo oslav, prožíval to stále jako malý kluk.“

Eva sáhla do aktovky, vyňala dvě fotografie Julianny Dunnové a podala je Shelly. „Znáte tuhle ženu?“

Shelly obrázky vzala a podržela je vedle sebe. „Na obou dvou je velmi krásná. Ale ne, nikdy jsem ji neviděla. Kdo to je?“

„Co jste dělala tu noc, kdy se u vašeho manžela konala oslava?“

Paní Pettiboneová se rychle nadechla, jako by se připravovala na úder, o němž věděla, že přijde. „To, čemu říkáte alibi, ve skutečnosti nemám, protože jsem byla sama. Téměř až do soumraku jsem pracovala na zahradě, kde mě snad viděl jeden ze sousedů. Avšak večer jsem zůstala doma. Přátelé mě zvali na večeři do místního klubu, Westchester Country Club se to jmenuje, jenomže mně se nechtělo. Vlastně jste asi měla příležitost se s těmihle mými známými také setkat, jsou to Jack a Anna Whitneyovi. On je místní policejní inspektor.“

Eva měla pocit, že jí žaludek udělal nenadálý veletoč. „Ano. Znám inspektora i jeho paní.“

„Anna se mě snaží už od rozvodu s někým seznámit. Prostě nedokáže pochopit, jak mohu být šťastná bez manžela.“

„A jste doopravdy šťastná? Napadlo vás někdy, že kdyby se současný vztah vašeho manžela rozpadl – a vy jste byla přesvědčená, že nevydrží – tak by se k vám vrátil?“

„Ale ano. To víte, že jsem o tom přemýšlela. A nakonec jsem dospěla k názoru, že ani tehdy by se nevrátil nazpátek.“

Smetanově bílý motýl vlétl na verandu a dal se do třepotavého tance kolem různobarevných květin. Shelly jej chvilku pozorovala a pak si povzdychla.

„A jsem si jistá, že i kdyby se nakonec vrátil, stejně by to nebylo dobré,“ dodala. „Milovala jsem ho, poručíku, a vždy bude neoddělitelnou součástí mého života. To platí i teď, když je navždy pryč. Byl to muž, se kterým jsem žila, spala a vychovávala děti. Máme vnuka, jehož jsme oba zbožňovali. To jsou naše společné vzpomínky, které jsme sdíleli jen jeden s druhým, to je náš poklad. Jenomže jsme do sebe už nebyli zamilovaní. A na život na vlastních nohou jsem si zvykla, dokonce mě začal bavit. Je to něco, s čím se musíte vyrovnat, a když se vám to podaří, odmění vás vědomí nezávislosti. A přestože Annu i některé mé další přítelkyně to vyvádí z míry, já bych se toho pocitu nechtěla vzdát a nevím, jestli k tomu vůbec někdy budu mít chuť. Walter byl dobrý člověk a velmi, velmi hodný muž. Jenomže už to nebyl můj muž.“

Eva se v duchu vrátila k Shellyině otázce. Stejně se to dozví, pomyslela si, ať už ze zpráv, nebo od Anny Whitneyové. „Ta žena na fotografii podala Walteru Pettiboneovi číši s otráveným šampaňským. Je to naše hlavní podezřelá.“

„Ta byla vážně sympatická,“ zhodnotila Peabodyová, když nasedly do auta a rozjely se zpět do centra.

„I mně se líbila.“

„Nedovedu si ji představit, jak najímá vraha. Na to je příliš přímá, a – jak bych to řekla – uvážlivá. A kdyby to přece jen udělala a měla to být pomsta za rozvod, proč by neotrávila i Bambi? Proč by z ní namísto toho udělala rozkošnou mladou vdovičku, která se bude válet v penězích?“

Eva, která sama dospěla k totožnému závěru, jen přikývla. „Podívám se, jestli i inspektor Whitney a jeho paní náhodou nevnímali rozvod, který u Pettiboneů proběhl, a také jejich vztahy trochu jinak, než nám vylíčila Shelly. Ale prozatím ji řadím až na konec seznamu podezřelých.“

„Co nás čeká dál?“

„Jestli si Julianna z vraždění udělala živnost, nenechá se najímat lacino. Takže si posvítíme na finanční transakce, které by nás mohly zavést k někomu, kdo nadmíru utrácel.“

Julianna si s penězi starosti nedělala. Všichni její manželé – ať odpočívají v pokoji – byli nesmírně štědří a dolary ani hmotnými statky na ní nešetřili. Proto si vždy dávno předtím, než je zabila, otevírala v diskrétních finančních ústavech na falešné jméno bezpečné účty.

Vše chytře investovala, a tak její kapitál vydělával, i když zrovna trávila zlé roky ve vězení.

Kdyby chtěla, mohla strávit zbytek života v bohatství kdekoli na Zemi či přilehlých planetách. Jenomže Juliannin život nemohl být naplněn, pokud nemohla brát životy druhých lidí.

Zabíjení ji opravdu bavilo. Byla to tak zajímavá a vzrušující práce!

Jediný prospěch, který jí přinesl pobyt ve vězení, byl dostatek času, který mohla využít k promýšlení a plánování dalších úkolů, do nichž se pustí hned, jak se ocitne na svobodě.

Nebyla pravda, že by nenáviděla muže. Ona si je hnusila. Jejich myšlení, jejich těla, jejich upocené, šmátrající pracky. A nejvíce ze všeho opovrhovala jejich jednoduchostí. Muži neumějí myslet na nic jiného než na sex a veškeré jejich chovaní k němu směřuje. Ať už se to snaží navléct jakkoli, ať to hrají přes romantiku, důstojnost, nebo chápavost, jejich jediným cílem je dostat se vám s tím svým pinďourem pod kalhotky.

A jsou moc pitomí na to, aby si uvědomili, že jakmile se jim to podaří, dávají vám nad sebou ohromnou moc.

Neměla žádný soucit se ženami, které zažily týrání, obtěžování či znásilnění. Čubka, která je tak hloupá nebo slabá, že se nedokáže naučit, jak připravit muže o moc a obrátit ji proti němu, si zaslouží potupný osud.

Julianna nikdy nebyla hloupá. A učila se rychle. Její matka, ta nula, nána tupá, se nechala odkopnout jedním chlapem a ihned začala

dolézat za dalším. Vždycky přiběhla na zapísknutí, tak povolná, poddajná…

Nikdy se nic nenaučila. Ani tehdy ne, když Julianna svedla jejího druhého manžela, toho idiota, a zatáhla ho do postele. Tam mu dovolila, aby s jejím mladým a pružným patnáctiletým tělem prováděl všechny ty prasárny, pro které muži evidentně dýchají.

Nic nebylo snazší, než ho očarovat, aby po ní zoufale toužil, spoutat ho, takže noc co noc utíkal z postele své ženy do lože její dcery. A skučel kvůli nijako dychtivý ratlík!

Jak snadno to obrátila proti němu. Stačilo mu zamávat před nosem vidinou sexu a panáčkoval, jak si usmyslela. Když potom potřebovala ještě víc, jen pohrozila, že ho udá a to fungovalo bezvadně.

Odešla z domova v osmnácti, bez jediného ohlédnutí a s kapsou nacpanou penězi. Nikdy nezapomněla na výraz své matky, když jí na rozloučenou prozradila, co se jí pod nosem odehrávalo po celé tři dlouhé roky.

Spatřila v jejích očích šok, hrůzu a zoufalství, když na ni pravda dopadla jako balvan, nezvratně rozdrtila její duši – a ona, Julianna, při tom pocítila vlnu zběsilého zadostiučinění.

Přirozeně tvrdila, že ji nevlastní otec nutil k sexu hrozbami a násilím. Opatrnost se vždycky vyplácí.

Její matka tomu možná věřila, ale možná že taky ne. Na tom konec konců nezáleželo. Podstatná byla jediná věc: Julianna v té chvíli zjistila, že má v rukou moc, sílu ničit.

A tato moc utvářela její osobnost.

Uplynula řada let a dnes tu stála, v ložnici malého domku poblíž Madison Avenue, který zakoupila už víc než před dvěma roky. Samozřejmě že transakci uskutečnila opět pod jiným jménem. Chvíli studovala svůj obraz v zrcadle a pak souhlasně přikývla: je z ní moc hezká bruneta. Dýchá z ní vášnivost, násobená navíc oním nazlátlým tónem, který za pomoci módního pudru propůjčila své pleti.

Zapálila si bylinnou cigaretu, natočila hlavu a zahleděla se do zrcadla na svůj profil. Přejela si dlaní po hladkém břiše. V době, kdy si odpykávala trest, bývala denním hostem vězeňské posilovny a bazénu, takže se udržovala v kondici.

Právě teď jí připadalo, že je v lepší formě než před těmi osmi lety, kdy ji odváděli za mříže. Dnes je tvrdší, schopnější a silnější. Snad by se měla zapsat do místního sportovního centra, samozřejmě do toho nejexkluzivnějšího. To je přece ideální způsob, jak se seznámit s muži.

Hned jak zaslechla své jméno, otočila se k telestěně, kde zrovna začaly nejnovější zprávy. Potěšené sledovala obě podoby své tváře, které se objevily: Julii Dockportovou i Juliannu Dunnovou. Musela připustit, že rychlost, s níž ji policie identifikovala, ji trochu překvapila. Ne, že by jí tím nahnali strach; to ani v nejmenším.

Ne, tihle ji naprosto neděsili. Oni ji vyzvali – či spíš jedna z nich ji vyzvala.

Detektiv Eva Dallasová, která mezitím povýšila na poručíka.

A jen kvůli ní se sem vrátila. Aby pokračovala ve válce a vrátila úder.

Přemýšlela o ní a vzpomínala. Ta žena měla v sobě něco zvláštního, v nitru nosila jakýsi ledový střep či stín temnoty, který k ní, Julianně, promlouval řečí, které rozuměla.

Jsme spřízněné bytosti, napadlo ji tenkrát a to poznání ji fascinovalo. Proto ve vězení strávila nesčetné hodiny podrobným studiem právě této své soupeřky.

Nyní měla spoustu času. Policisté budou freneticky pátrat po nějaké souvislosti, po pojítku mezi ní a Walterem Pettibonem a samozřejmě je nenajdou, protože žádné neexistuje.

To byl teď její nový cíl a nový smysl její práce: manželé jiných žen. Nemusela je svádět. Stačilo je zabít.

Vyšla z místnosti a zamířila do své kanceláře, kde strávila následující dvě hodiny zkoumáním poznámek o své příští oběti.

Dobrá, donutili ji, aby si vzala poněkud delší a neplánované *studijní volno*. Ale teď je tu zpátky a musí si všechno vynahradit.

Kapitola šestá

Kdykoli se Eva ve své práci zasekla, přepadal ji pocit nedostatečnosti a hlouposti, a tak nevydržela plánovanou návštěvu u inspektora Whitneyho odkládat déle než do oběda.

Jediným světlým momentem dneška se tak stala příležitost ignorovat žádost o interview, kterou vznesla Nadine Furstová z Kanálu 75. Proslavená investigativní reportérka se dožadovala Evina komentáře k případu Pettibone a k milionářovu možnému vztahu s Miannou Dunnovou.

To si budeš muset vyšťourat sama, milá Nadine, pomyslela si Eva, když nastoupila na pojízdný chodník, který ji odvážel z oddělení vražd. Nadine Furstová disponovala schopností dedukce, která oslňovala a překvapovala stejně jako obsah jejího šatníku. Bude z ní užitečný stopař.

Do Whitneyho kanceláře ji pustili okamžitě a bez čekání, z čehož Eva usoudila, že ji inspektor už očekává.

Veliký muž s rozložitými rameny a širokým, unaveným obličejem, v němž vynikaly jasné oči s téměř dobrotivým pohledem seděl za svým stolem. Měl dost rozumu, aby si uvědomil, že léta kancelářské práce ohladila jeho hrany a vybrala si daň i na fyzické kondici.

Opřel se do křesla a ukazovákem pokynul Evě, aby přišla blíž. „Měla jste hodně práce, poručíku.“

„Pane?“

„Služební povinnosti vás dnes ráno zavedly přímo do našeho sousedství, kde jste navštívila Shelly Pettiboneovou.“ Sepjal své veliké dlaně a Eva nebyla schopná vyčíst z jeho tváře vůbec nic. „Žena mne za to jaksepatří pokárala.“

„Inspektore, výslech všech, kdo měli jakékoli spojení s obětí vraždy je přece standardní postup.“

„Já přece netvrdím nic jiného.“ Jeho hlas byl hluboký a zaznával jakýmsi vzdáleným burácením, přitom byl ovšem stejně prostý všech postranních sdělení jako inspektorova tvář. „Jaký na vás Shelly Pettiboneová udělala dojem?“

„Zapůsobila na mne jako moudrá, uvážlivá a přímá žena.“

„Musím říct, že váš popis je naprosto přesný. Sám bych to neřekl lépe, a to ji znám patnáct let. Máte nějaký důvod k předpokladu, že měla něco společného se smrtí svého manžela?“

„Ne, pane. Neexistuje žádný důkaz ani důvodné podezření, které by mě vedlo tímto směrem.“

„To rád slyším,“ přikývl inspektor. „Poručíku, máte strach z mé ženy?“

„Ano, pane,“ odpověděla Eva bez váhání. „To skutečně mám.“

Jeho ústa se na okamžik zvlnila v neidentifikovatelné grimase, která mohla s jistou pravděpodobností značit potlačený úsměv. Potom znovu přikývl. „Vítejte do klubu, poručíku. Anna je žena obdařená železnou vůlí a velice jednoznačnými, vyhraněnými názory. Udělám, co bude v mých silách, aby vám při vyšetřování tohoto případu nedýchala za krk. Vzhledem k tomu, že ani ona, ani Shelly nejsou na vašem horkém seznamu, připadá mi to jako snadno proveditelný úkol. Kdyby ale došlo k přímé konfrontaci, pak se o sebe musíte postarat sama.“

„Rozumím, pane.“

„Dobře, že oba víme, jak se věci mají. Takže, teď přímo k našemu případu.“ Pokynul Evě, aby se posadila do křesla. „Má rodina žije už léta v blízkém přátelství s Pettiboneovými. Jeden z mých synů dokonce kdysi chodil s mladou Sherilyn, to ještě studovali na střední škole. Má žena byla hořce zklamaná, když ten vztah nakonec nevydržel a nevyústil ve sňatek, ale překonala to.“

Na Whitneyově stole stál zarámovaný hologram, z nějž na inspektora hleděla jeho manželka. Whitney se jal obrázek lehkým ťukáním postrkovat, až jej otočil přední stranou ke zdi. „Anna a Shelly jsou blízké přítelkyně a jsem přesvědčený, že Walterův odchod z manželství se dotkl Anny ještě víc než Shelly – Anna se dokonce od té doby odmítala s Walterem setkávat, a dokonce s ním nechtěla ani mluvit. To je zároveň důvod, proč jsme na té oslavě nebyli ani my, ani naše děti. Pozvali nás, ale co se týče Anny a společenských témat, nemá cenu jít hlavou proti zdi.“

„Nemyslím si proto o vás nic zlého, inspektore.“

Whitneyovo obočí vylétlo vzhůru a nabylo tvaru stříšky, v jeho očích se na chvilku zjevil další záblesk pobavení. „Anna je nezvratně

rozhodnuta, že Shelly znovu provdá, nebo jí alespoň pomůže vybudovat vážný a romantický vztah. Shelly ovšem nejeví ani nejmenší ochotu ke spolupráci, vždyť je, jak jste sama říkala, moudrá a uvážlivá. Dokázala si zařídit pohodlný samostatný život, a dokonce udržovala i nadále srdečný vztah s Waltem, což Anna prostě nechápala. Co se týče samotného Walta, byli jsme přátelé."

Všechny známky veselí se z inspektorových očí vytratily. „Měl jsem ho velmi rád. Nebyl to muž, který by si dělal nepřátele. Dokonce ani Anna ho nedokázala v pravém slova smyslu nesnášet. Jeho děti ho zbožňovaly a – přestože je pochopitelně musíte vyslechnout a proklepnout, jak velí standardní postup – mohu vám vzhledem k tomu, že je znám téměř stejně dobře jako své vlastní, předem říci, co zjistíte. S tou vraždou nemá nikdo z nich nic společného."

„Nenašla jsem žádný důkaz ani motiv, který by naznačoval něco jiného, inspektore. Nic neukazuje ani na jejich partnery."

„Ale něco jste přece našla, Juliannu Dunnovou."

„Ano, pane."

Odsunul židli od stolu a vstal. „Jsou chvíle, Dallasová, kdy systém selže. Nyní selhal, když to individuum neudržel bezpečně za mřížemi. A kvůli selhání teď zemřel dobrý člověk."

„Žádný systém není dokonalý, ovšem tohle vědomí je jen nepatrnou útěchou, jestliže kvůli tomu ztratíte přítele."

Inspektor přijal tento svérázný projev soustrasti přikývnutím. „Proč to udělala?"

Inspektor stál, proto se i Eva zdvihla. „Dříve dodržovala tento postup: Vytipovala bohatého a proslulého muže a vybudovala si s ním vztah, který vedl k sňatku. Tak získala v okamžiku manželovy smrti legální právo na část jeho majetku anebo také na všechno. Ve všech třech případech, o kterých víme, byli její partneři nejméně o pětadvacet let starší a Julianna se stala jejich druhou manželkou. I když na Pettibonea sedí profil jejího typického oblíbeného cíle, nevyšel na světlo žádný důkaz, že by se znali osobně. Mezi ním a Juliannou neexistovaly žádné dědické vztahy a z jeho smrti tak nemohla mít žádný přímý prospěch."

Eva sáhla do kapsy pro disky se zprávami z vyšetřování a položila je na inspektorův stůl. „Nejlogičtějším motivem přesto zůstává finanční zisk. Zabývám se možností, že by Dunnovou někdo najal. Provedli jsme prošetření první úrovně u finančních záležitostí a převodů u členů rodiny a nejbližších obchodních společníků. Nezjistili jsme žádné náznaky mimořádného převodu velké sumy peněz nebo pravidelný převod menší částky, která by celkovým objemem mohla odpovídat honoráři profesionálního vraha. Potřebuju se na to ale podívat blíž a zažádala jsem si o povolení ke druhé úrovni."

„Byla by z ní dobrá profesionálka," poznamenal Whitney.

„Ano, pane, to by byla."

„Obvykle vždycky po vraždě zmizela, hned, jak získala dědický podíl, se přestěhovala a vybudovala si novou existenci."

„Obvykle. Jenomže teď už jednou svůj obvyklý postup porušila. Jestli ale skutečně opustila New York, vybrala si za nové působiště zaručeně jiné velké město. A já se domnívám, že jedině takové, které dobře zná už z dřívějška. Požádala jsem Feeneyho, aby se spojil s policií v Chicagu a východním Washingtonu. Zároveň jsem si domluvila konzultaci s doktorkou Mírovou. Chci, aby znovu prostudovala zprávy a výsledky testů, které Dunnová prodělala."

„Nespojíte se s původním soudním psychologem?"

„Ne, pane. Obávám se, že on i ten cvokař, co ji vyšetřovali, na ni byli moc měkcí a kromě toho víc důvěřuju názoru doktorky Mirové. Dunnová ví, jak manipulovat lidmi. Navíc je stále naživu její matka i nevlastní otec, třeba se je v některém okamžiku pokusí kontaktovat. A konečně, McNab pořídil seznam všech lidí, s nimiž se v Dockportu stýkala a mohla si s nimi vybudovat vztah. Myslím, že výlet do těch končin by mohl přinést zajímavé informace."

„Kdy hodláte vyrazit?"

„Doufám, že se mi podaří vydat se na cestu už zítra. Chtěla jsem požádat, aby se mnou na tomto případu mohl spolupracovat Feeney. On i já známe Dunnovou osobně, a Peabodyová, i když by to pro ni byla dobrá zkušenost, má dost své práce. Do města na návštěvu přijeli její rodiče a svěřila jsem jí jeden starý případ."

Inspektor zdvihl obočí. „Peabodyová dostala vlastní případ vraždy? Stačí na to?“

„Ano, pane, jsem přesvědčená, že stačí. Je na správné stopě a věřím, že tu kauzu dokáže sama uzavřít.“

„Průběžně mne informujte o všem, co se bude dít. Zítra odpoledne ale nebudu v úřadu, jdu se rozloučit s přítelem.“

Byl to zvláštní pocit, odepsat se na konci pracovní doby a zamířit k domovu dříve než za tmy. Ještě nezvyklejší bylo vejít do hlavních dveří a nestřetnout se okamžitě se Summersetem, číhajícím v předsíni s nějakou jadrnou připomínkou, připravenou zvlášť pro tuto příležitost. Eva se dokonce přistihla, jak v předsíni zmateně postává a čeká na něj; pak se vzpamatovala.

S podivně rozpačitým pocitem zamířila do schodů, přesvědčena, že jej nalezne v prvním patře, kde se náhle vynoří z úkrytu. Avšak dospěla až do ložnice a po Summersetovi nikde ani stopy. A ani kocoura nikde neviděla.

Uvědomila si, co jí tu chybí – typická atmosféra, na jakou byla zvyklá. Necítila se doma.

Ten podivný pocit se vypařil v okamžiku, kdy uslyšela zvuk sprchy a hlasy z blízké koupelny. Vstoupila dovnitř a spatřila Roarkovu štíhlou, vytáhlou postavu, proměněnou vlnitým sklem sprchové zástěny v impresionistickou koláž.

I takhle by na každou ženu zapůsobil podstatně víc než všechna díla v Národní galerii. Hlasy vycházely z reproduktorů telestěny, zapuštěné v průhledných dlaždicích koupelnové zdi. Zdálo se, že na programu jsou finanční zprávy. Ten chlap má v polovině případů hlavu plnou čísel, řekla si Eva a rozhodla se, že nastala vhodná chvíle pro aktivaci té druhé půlky.

Přímo na místě ze sebe shodila oblečení, tiše prošla sprškou vodních paprsků za jeho zády a znenadání ho objala kolem pasu. Potom její ruce zamířily níž.

Jeho tělo se napjalo a svaly, vedené živočišným instinktem, sebou škubly.

„Miláčku,“ zapředl jako rozverný tygr, „má žena tu může být každým okamžikem.“

„Tak jí musíš ukázat, kdo je tady pánem.“

„S radostí,“ zasmál se, otočil a přitiskl Evu na mokré dlaždice.

„Teplota vody třicet osm stupňů,“ přikázala Eva. Proudy vody znatelně zvýšily teplotu a sprchu zahalila pára.

„To je moc horké,“ zamumlal jí Roarke do ucha.

„Já to chci horké.“ Rychlým pohybem si s ním vyměnila pozici a kousla ho do rtu. „A taky tebe chci pořádně rozehřát.“

Byla celá mokrá a smyslně se k němu přivinula. Její ruce i ústa klouzaly po jeho těle a něžně i agresivně dobývaly nová a nová území. Roarke už nevnímal energický, úsečný hlas, referující o nejnovějších zvratech na burze a tendencích trhu, slyšel jen syčení vody a tlukot vlastního srdce.

Toužil po ní každičkou minutu kteréhokoli ze svých dní. Věděl, že po ní bude dychtit navěky, i potom, co on sám zemře a jeho tělo zmizí. Stala se smyslem jeho existence, prvotním impulzem i dechem života.

Popadl ji za vlasy, z nichž stékaly pramínky vody, a zvrátil jí hlavu nazad. Tak se mohl přisát k jejím rtům jako upír sytící hlad, který nemůže být nikdy dokonale ukojen.

Cítila to z něj, věděla, že v něm dřímá oheň neurvalých a divokých choutek, tak často ukrytých pod maskou elegance, stylu a trpělivosti. Kdykoli v něm zažehla tuto jiskru, probudil se i v ní samé jakýsi primitivní pud, rozkoš z nebezpečí a touha vypustit z klece zuřivé bestie, které přebývaly hluboko v jejich nitrech.

S ním mohla být něžná, i když nikdy předtím něžnost nezažila, mohla být beze strachu stejně jako drsná a brutální. „Rychle, dělej, dělej! Miluj mě!“

Popadl ji za boky a přitiskl k sobě, jeho prsty klouzaly po její hladké a vlhké kůži. Dech se jí zrychlil, když se vzepřela o dlaždice a její sténání přešlo ve výkřik ve chvíli, kdy do ní vnikl.

Její tělo se zachvívalo a řítilo vstříc prvnímu bouřlivému orgasmu a hned poté pokračovali dál.

Jejich oči se do sebe zaklesly. Viděla v jeho pohledu sama sebe, vznášela se a topila v té nekonečné modři. Spolehla se na jeho sílu a obtočila mu nohy kolem boků, aby dosáhla ještě dokonalejšího spojení.

Oblaka páry je halila jako řídká mlha. Voda proudila ze všech stran a připomínala horký déšť. Jejich těla splynula vjedno a Roarke pozoroval, jak se jí na tváři objevuje výraz ochromující rozkoše, který tak dobře znal. Spatřil, že znovu dosahuje vrcholu, viděl to na jejích zlatohnědých očích, jejichž zorničky se rozšířily a prohloubily, potom přestaly vnímat a její tělo se vzepjalo a roztříslo.

Sevřela se kolem něj jako žhavá, mokrá pěst a málem se sám neudržel na nohou.

„Ještě!“ vykřikl přerývaně a v plicích cítil oheň. „Víc, ještě víc, až budeš křičet!“

Vnímala ostrý, rytmický zvuk, jak se jejich těla srážela a jak oba společně naráželi do dlaždic, cítila jeho zuřivou touhu, když se jí zakousl do rtů. Ještě jednou se vzepjala, a když se v jejím těle slila rozkoš s bolestí a šílenstvím v jednu jedinou žnoucí masu, uslyšela sama sebe křičet.

Potom oba ochabli jako loutky, kterým odstřihli drátky, a aniž by se pustili z objetí, sklouzli na podlahu sprchy. „Pane na nebi,“ dokázala ze sebe vypravit Eva. „Víš co? Zůstaneme tu tak hodinku nebo dvě ležet. Možná se neutopíme,“ poznamenala a hlava jí klesla na jeho rameno jako kámen.

„Právě jsme zalehli odtok, takže bych to raději neriskoval,“ prohlásil Roarke, ale nevyvinul žádnou aktivitu, směřující ke změně situace.

Eva otočila hlavu, takže jí vodní tříšť dopadala na tvář. „Přesto je to tu příjemné.“

Vzal do dlaně její ňadro. „To mi povídej.“

„Kde jsou sakra všichni?“

„Co na tom záleží? My jsme právě tady.“ Její bradavky byly stále tvrdé a horké, což Roarka přimělo, aby se převrátil na bok a vzal je do úst.

Eva zamrkala, aby se zbavila vody v očích. „To si snad děláš legraci.“

„Naopak, když mi dáš pár minut, uvidíš, že ještě nikdy jsem nemyslel nic tak vážně. A jestli trochu zchladíme tu zatracenou vařící páru, bude to trvat ještě kratší dobu.“

„Jestli mi tady z toho uděláš severní pól, nekompromisně s tebou zatočím.“ Uchopila jeho tvář do dlaní a pozdvihla mu hlavu. Ušklíbla se. „Měli bychom radši vypadnout. Hladina stoupá.“

Když se dostali ze sprchy, nechala se Eva osušit proudem horkého vzduchu, kdežto Roarke sáhl po ručníku.

„Ale teď vážně, kde jsou všichni?“

„Když jsem je naposledy kontroloval, užívala si Phoebe nádherné odpoledne ve skleníku. Sam a Summerset zatím něco řešili v kuchyni, asi rozebírali nějaký recept. Jakmile přijde řeč na koření, omáčky a všechny ty ingredience, nikdo je od sebe neodtrhne. Phoebe se Samem jdou večer někam s Peabodyovou, takže si s nimi vůbec nemusíš dělat starosti.“

Eva vykročila ze sušičky a natáhla se po šatech, které jí Roarke podával; potom sledovala, jak si kolem boků volně uvazuje ručník. „Zítra ráno letím s Feeneym do Chicaga, porozhlédnem se v Dockportu. A ne, rozhodně nechceme žádné z tvých elegantních vznášedel. Poletíme raketoplánem jako normální lidi.“

„Jsem poslední, kdo by tě nutil. Nějaké nové stopy?“

„Zatím se nám toho moc neujasnilo.“ Následovala jej do ložnice a ze skříně vylovila džíny. „Zjistili jsme, že Pettiboneova bývalá manželka a žena našeho inspektora jsou blízké přítelkyně. To nám trochu ztěžuje pátrání, i když paní Pettiboneova První není na mém seznamu nijak vysoko. Chci si proklepnout účetnictví hlavních podezřelých a musí to být až do druhé úrovně.“ Roarke, který si právě natahoval čisté kalhoty, vzhlédl. Setkal se s Eviným zachmuřeným pohledem. „Přece jsem neřekl ani slovo, tak proč se mračíš?“

„Protože ti čtu myšlenky, *kámo*, a říkám ti rovnou, že to půjde podle mě. Dostala jsem povolení pro druhou úroveň a hlouběji zatím nepůjdu. Nepotřebuju, abys kvůli mně překračoval zákon a nasazoval na to své neregistrované vybavení. Hrajeme podle pravidel a i tak postupujeme dost rychle.“

„Už ses někdy zamýšlela nad tím, kdo ta pravidla vlastně vymýšlí?“

„Dlouhá paže zákona. Jestli máš volnou chvilku, mohl bys prosím tě se mnou projít ty finance? Vnímáš čísla úplně jinak než já.“

„Poručíku, pro vás mám přece čas vždycky.“

Věnoval jí dvě hodiny. S tácem pizzy se usadili v Evině pracovně a společně probírali aktuální finanční události v rodině Pettiboneů a u výše postavených zaměstnanců trustu. Depozity, převody, platební příkazy, odměny a tak dále.

„Ať hledám, jak hledám, nikde mi tu nebliká červená kontrolka,“ prohlásil Roarke nakonec. „Máme tu pár obchodních společníků, kteří by si měli lépe promyslet svá portfolia, a od té pobočky v Tribecce bych očekával vyšší roční zisky – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si tam někdo nenápadně odléval kapitál na soukromý účet. Nic vážného, ale kdyby ty firmy patřily mně, podíval bych se, kudy lezou myši do spíže.“

„Kolik se tam tak ztrácí?“

„Za tenhle rok zatím osm nebo devět tisíc. Prostě kapesné. Jako důvod k zabití to nestačí.“

„Roarke, lidi se vraždí kvůli pětce v drobných.“

„Dobrá, měl jsem říct, že to nestačí na zaplacení profesionála. Můžeš si zajít popovídat s tamějším manažerem, ale dopředu ti říkám, že to bude jen pro formu. Prostě nedisponuje dost velkými prostředky, aby si mohl dovolit najmout profi zabijáka; za tohle by stěží sehnal amatéra. Kromě toho neuskutečnil žádný pořádný převod ani z vlastních zdrojů, ani z účtu místního květinářského skladu. Tipoval bych, že má spíš drobný problém s gamblerstvím nebo má někde roztomilý záskok za manželku.“

„Roztomilý záskok.“

Vrátil jí pohled. „Záskoky za manželky přece bývají roztomilé, ne? Jinak by za to skákání nikomu nestály. Každopádně se kloním spíš k těm hazardním hrám, protože tu nevidím žádné útraty, které by napovídaly, že v tom je nějaká ženská. Žádné účty za hotel nebo zastrčenou restauraci s večeří pro dva, žádné nenadálé ‚služební cesty‘, kde by si mohl po libosti vyhodit z kopýtka.“

„Připadá mi, že máš nějak moc dokonalý přehled o tom, jak takové bokovky fungují.“

„Vážně? Řekl bych, že asi tak stejný jako každý normální chlap, a v mém případě jde navíc samozřejmě o vědomosti čistě akademického rázu.“

Eva sáhla po dalším kousku pizzy. „Úžasné, jak ty dokážeš vždycky všechno krásně vysvětlit, tak, že ti každý sám a s radostí uvěří.“

„Taky z toho mám radost.“

„Budu si muset popovídat s tím nenechavcem, kterého jsi tu odhalil.“ Vstala a s pizzou zčásti v ruce a částečně v ústech přecházela po místnosti. „Měly by v tom být peníze. Měly. Tak nádherný, tak logický motiv. Jenomže já mám pocit, že tohle se peněz vůbec netýká. Proč se vracela do New Yorku a vybrala si chlapa, kterého v životě neviděla?“

„Třeba se s ním potkala, nebo to aspoň měla v úmyslu a chystala se k tomu, než jste ji skoro před deseti lety přerušili.“

„Před deseti lety byl Pettibone ženatý,“ začala Eva, ale zarazila se a na chvilku se uvolnila, aby se myšlenky, vířící v její hlavě, mohly usadit. „Řekněme ale, že byl už tehdy v manželství nespokojený. Možná že existují nějaké projevy nespokojenosti, kterých si nevšimne ani manželka, ani děti, ani blízcí přátelé. Snad by si jich všiml spíš někdo cizí, kdo se přímo zaměří na pátrání po nesouladu. Tak se mohl Pettibone ocitnout na jejím seznamu jako jeden z potenciálních cílů. Zaměřila se na něj a zkoumala, jakou má šanci ho odlákat od rodiny a potom lapit a přimět k sňatku. Znamenalo by to pro ni velikou výzvu, protože Pettibone byl v zásadě velmi slušný, poctivý člověk. Dokázala by ho zlomit?“

Eva okamžik uvažovala a pak se otočila zpět. „To by ji určitě fascinovalo. Nedokázali jsme zjistit, jak dlouho každou ze svých obětí sledovala a vedla na černé listině. Úplně klidně je možné, že si Pettibonea schovávala jako další ze svých cílů; potom jsme ji chytili, usvědčili a poslali za mříže. A zatímco byla mimo hru, on se stihl rozvést a znovu oženit s hloupoučkou mladou krasavicí. Třeba ho Mianna zabila z principu, v podstatě za to, že jí neumožnil, aby to s ním sehrála po svém.“

„Jako teorie to zní dobře, ale stejně ti chybí prokázané spojení mezi Pettibonem a Dunnovou.“

„Chybí, ale motiv mám jako vrata. Jestli nezabíjí pro peníze, znamená to, že jich má spoustu, protože Julianna nesnáší jakákoli finanční omezení. Což znamená, že mohla zabít jen tak, protože jí chyběl adrenalin. Měla peníze po manželovi z východního Washingtonu, ale těch se ani nedotkla, to jsem si kontrolovala. Proto musí mít někde jinde ukryté účty, které na ni posledních deset let tiše čekaly. Najdu je, a tak najdu i ji.“

„Kdybych si někde křečkoval peníze na horší časy, použil bych k tomu několik účtů v různých institucích na různých místech.“ Spláchl pizzu sklenkou vynikajícího Cabernet Sauvignonu. „Na různých místech znamená tady i mimo Státy, kdekoli na Zemi i na dalších planetách. A nestrkal bych příliš mnoho vajíček do jednoho košíku,“ dodal, když se na něho Eva zamračila. „Tak bych si zajistil setrvalý přístup k rezervám, i kdyby některý z účtů byl zkompromitovaný.“

„Nejde jen o peníze. Měla ráda i akcie, cenné papíry a podobně. Napadá mě, že se takový balík papírů nedá prostě jen tak hodit na trh a čekat, že ti bude poslušně vynášet. Nemůžeš je skoro deset let nechat bez dozoru. Že je to tak?“

„Jasně, nikdo s fungujícím mozkem by to tak neudělal. Tenhle druh investic potřebuje stálý dohled, musíš translokovat fondy, prodávat, nakupovat a řídit se podle momentální situace na trhu. Druhá možnost je, že to někdo udělá za tebe.“

„Dunnová nikomu nevěřila. To znamená, že nalezla nějaký způsob, jak tuhle agendu vyřizovat z basy osobně. Musela posílat ven příkazy a kontrolovat jejich plnění, což je zajímavé, protože veškeré komunikační kanály v Dockportu jsou oficiálně monitorované.“

„To dokáže vyřešit naditá obálka, zasunutá ve správnou chvíli do správné kapsy. Opatrné investice a bezpečné cenné papíry ti navíc zajistí, že na své finance nebudeš muset dohlížet příliš často. Strávíš tím maximálně pár hodin týdně.“

„Budeme s Feeneym muset najít tu krysu, která se nechala podmazat.“

„Myslíš, že se ještě někdy v tomhle století ukážeš doma?“ Naklonil hlavu ke straně. „Pátrání po vězeňském dozorci nebo spoluvězni, který se příležitostně nechal uplatit, by snad víc než takových dvacet třicet let nemělo zabrat.“

„Musíš mi víc důvěřovat.“ Eva si olízla kečup z prstů. „Do večeře jsem doma.“

„Jistě, do večeře. Ale který měsíc? Budu si to odškrtávat v kalendáři.“ Eva nezareagovala, jen se nepřestávala mračit. Roarke se na ni tázavě podíval. „Co se děje?“

„Nic. Jen jsem se zamyslela.“ Natáhla se pro další dílek pizzy, ale pak ten nápad zavrhla.

Roarke svou ženu znal, proto neříkal nic a ponechával jí tolik času, kolik potřebovala.

„Když jsem dnes zpovídala Shelly Pettiboneovou, vyprávěla mi o svém manželovi. Vyšlo z toho, že k němu stále něco cítí – a není toho málo – i přesto, že ji odkopl a místo ní si nasadil do domu holku, která má o polovinu míň let i IQ, ale zato disponuje asi třikrát větším poprsím. Jenomže mně to spíš připadalo, jako kdyby hovořila o bratrovi, ne o manželovi. Říkala… hmm, to je jedno. Myslíš, že všechny vášně i sex časem zešedivějí, ztratí sílu a rozplynou se? Myslíš, že se to stane i nám?“

„Dej si pohlavek.“

„Neděje se přece každý den, že manželé skončí po hodinovém milování na podlaze ve sprše. A pak přijde chvíle, kdy se to přestane stávat úplně. Existuje něco, co by je dál udrželo pohromadě? Potřebujou jeden druhého, nebo skončí jako dva lidi, kteří shodou okolností bydlí ve stejném domě?“

„Pojď ke mně.“

„Já nepotřebuju žádné utěšování,“ odsekla Eva a už ve chvíli, kdy to říkala, si přála, aby byla nechala pusu zavřenou. „Prostě mě to tak napadlo, nic víc. Bylo to smutné, ale pochopitelné.“

„Stejně sem pojď.“ Napřáhl k ní paži, podal jí ruku, a když ji uchopila, posadil si ji na klín. „Nedokážu si představit, že bych po tobě někdy přestal toužit. Pulzuje to ve mně až k bolesti a nic nepotřebuju víc, než smět se na tebe dívat, dotýkat se tě a cítit tvou vůni. Možná že nám jednou bude sto dvacet a snad se pak i z

takových chvil ve sprše stane spíš vzpomínka nežli realita. Jenomže i potom tě budu potřebovat a budu po tobě toužit, i když už třeba jinak.“

„Dobře,“ odhrnula mu Eva vlasy z tváře.

„Počkej. Vzpomínáš si, jak jsme se poprvé setkali? Byla zima a mezi námi ležela smrt.“

„Jistě, pamatuju si to.“

„Nenapadlo mě, že bys byla policajt. Nějakou dobu mě to potom znepokojovalo, protože jsem se vždycky vytahoval, že poznám poldu na kilometr o půlnoci v tunelu. Ale když jsem se tenkrát otočil a podíval se na tebe, neviděl jsem policistu. Viděl jsem Tu Pravou, i když mi to v tom okamžiku ještě nedošlo. Prostě jsem se podíval, uviděl tě a všechno se změnilo. Od té chvíle až navěky se budu dívat na svět novýma očima.“

Eva si vzpomínala, jak se otočil, pohlédl na ni přes zástup truchlících na pohřbu, jak se jeho oči setkaly s jejíma a jejich pohledy se zaklesly jeden do druhého. V tom okamžiku jako by zmizel dav i hřbitov a zůstali jen oni dva a síla, ukrytá v jeho pohledu, ji roztřásla až ke konečkům prstů.

„Dost ses naotravoval.“

„To jsem musel. Ukázali mi ‚drahouška Evu‘, a já přitom poznal ženu, po jaké bych mohl toužit, kterou bych mohl milovat a důvěřovat jí jako žádné jiné živé duši, tak, jak jsem si to nikdy nedokázal ani představit. Jedinou ženu, se kterou jsem chtěl žít, spát s ní a vedle ní se i probouzet. A taky s ní zestárnout.“

„Jak to jenom děláš?“ Eva se k němu sklonila a dotkla se svým čelem jeho. „Jak dokážeš vždycky říct přesně to, co právě potřebuju slyšet?“

„Někteří lidé spolu prostě žijí celý život, a není to jen ze zvyku nebo ze strachu ze změny. Je to z lásky. Možná že každá láska prochází určitými cykly. Nejsme spolu moc dlouho a nemůžeme to vědět dopředu. Jednu věc ale vím jistě. Vždycky tě budu milovat, celý život až do smrti.“

„Já vím.“ Po tváři jí stékala slza. „Vím to, protože i já to tak cítím. Litovala jsem Shelly Pettiboneovou, protože ona tohle ztratila. Ztratila to, a ani nevěděla, kdy a kde. Kristepane.“ Musela se dvakrát

hluboce nadechnout, protože cítila, jak se jí svírá hrdlo. „Potom jsem o tom přemýšlela, opakovala jsem si, co přesně řekla a jak to řekla. A zdálo se mi, že mezi nimi bylo vždycky všechno moc jednoduché, příliš uhlazené.“

„Výborně. Jednoduché a uhlazené…“ Krátce a silně ji objal. „Tak s takovým problémem se my dva v manželství zaručeně nikdy potýkat nebudeme.“

Kapitola sedmá

Nákladní přívěsy se pohybovaly po letištní ploše a mizely v útrobách raketoplánů a stovky červeně uniformovaných androidů Manhattanské transportní společnosti nakládaly všechno, co se nakládat dalo. Eva si pomyslela, že i cestující jsou vlastně jenom náklad.

Když člověk zavřel oči, připomínal terminál veliký úl, kde pestrou kakofonii zvuků podmalovávalo hluboké bzučení, připomínající přerostlého čmeláka. Z něj občas vyniklo zvonění osobního komunikátoru, zapraskala nesrozumitelná letová hlášení a někde zavřískalo dítě.

Eva dumala, na co asi myslel architekt, který navrhoval tuto budovu; stropy se klenuly téměř k nedohlednu a v kombinaci s čistě bílými zdmi musely nešťasným pasažérům sugerovat dojem, že se náhle změnili v mravence a někdo je uvěznil uvnitř bubnu.

Do nosu ji udeřil zápach nekvalitní kávy, potu, těžký oblak kolínské a pak i závan něčeho, co mohla být jedině dětská plenka v pokročilém stadiu použitosti.

„Jako za starých časů," zabručel Feeney, když se jim podařilo se probít na svá místa a obsadit dvojici křesílek, podle rozměrů konstruovaných pro pozadí dvanáctiletých anorektiček. „To už musí být nějaký ten pátek, co jsi naposledy letěla veřejnou dopravou."

„A celou dobu jsem si říkala, že mi to schází." Odvrátila zraky od přehlídky rozkroků a zadnic, které se defilovaly nacpanou uličkou přeplněného raketoplánu. „Myslím, že jsem se spletla."

„To přežijeme. Nebudeme tu muset trčet víc než půl hodiny. Pokud se jim někde něco neporouchá." Zavrtěl se a vytáhl z kapsy pytlík slazených mandlí. „Kdybychom letěli některým z Roarkových vznášedel, ušetřili bychom čas. Kromě jiného."

Eva sáhla do sáčku a cvrnkla si do úst pár mandlí. „Připadá ti, že jsem pitomá, když nevyužívám Roarkův arzenál?"

„Ale ne. Nejsi pitomá, ty jsi jednoduše Eva Dallasová. A občasná tlačenice nám pomůže, abychom neztratili kontakt s prostými lidmi."

Když ji udeřil do holeně v pořadí již třetí kufr a na sedadlo vedle ní se jakýsi mužík vrhl s takovou vehemencí, že ji přirazil k Feeneymu a nechal jim dohromady životní prostor, v jakém by se cítila stísněně i siamská dvojčata, usoudila Eva, že hodnota kontaktu s prostým lidem se jednoznačně přeceňuje.

Raketoplán se vznesl, s hučením a pulzujícím mechanickým klepáním, které vždycky způsobilo, že Evin žaludek sklouzl až někam ke kolenům. Měla sevřené čelisti a oči držela zavřené až do přistání. Potom stroj vyvrhl svůj dvounohý náklad, cestující se vyvalili ven a rozptýlili po terminálu. Eva a Feeney se připojili ke stádečku, mířícímu na východní vlakovou platformu.

„Nebylo to tak zlé," podotkl Feeney.

„Nebylo, každý, kdo s oblibou začíná svůj den na pouťovém kolotoči, si musel přímo mědit. Tenhle vlak nás doveze na půl bloku k věznici. Správce se jmenuje Miller. S ním to musíme skoulet nejdřív."

„Chceš procházet celý seznam úkolů společně, nebo se rozdělíme?"

„Spíš to vidím na separátní práci. Ušetří nám to čas. Prozatím se ale rozhlédnem a zorientujem v terénu. Myslím, že nám nezbývá než to sehrát politicky a navštívit Chicagskou policejní centrálu."

„Jestli se Julianna vrací po vlastních stopách z doby před uvězněním, bylo by Chicago další logickou zastávkou."

Evě se ve vlaku nechtělo sedět, a tak se chytla madla. „Správně. Kdybychom se jí tak mohli podívat do hlavy. Co tu chce tentokrát? Nikdy nedělá věci, které by postrádaly smysl. Její logika Je úchylná, ale pořád je to logika. Uvažuju, jestli se do New Yorku nevrátila jen proto, že právě tam jí posledně padla kosa na kámen. Chce nám všem něco dokázat, Feeney. A jestli je to tak, potom je výběr cílů sekundární. Jediné, o co jí jde, je dokázat nám svou nadřazenost, porazit náš systém." Potřásla hlavou. „A. teď už má určitě vytipovanou další oběť."

Dockport připomínal malé, soběstačné a čistě uklizené městečko se strážními věžemi, závorami a elektrickými šokovými zábranami. Eva pochybovala, že zdejší vězňové oceňují upravené a udržované

cesty, veliké zatravněné plochy i příměstskou architekturu. Spíš myslí na to, že každý pokus o nepovolený odchod je okamžitě zaznamenán sadami senzorů a následuje spuštění šokové bariéry, která vámi mrští o dobré tři metry zpátky, takže skončíte vsedě na brnící kostrči.

Obvod vězeňského areálu neustále obcházeli hlídací robopsi. Pozemek, vyčleněný pro rekreační aktivity ženské věznice byl rozlehlý a vybavený basketbalovým hřištěm, běžeckou dráhou a stolky na piknik, sbitými z hoblovaných trámků a natřenými optimistickou modrou barvou.

Okolní zdi byly čtyři metry vysoké a skoro metr silné.

I uvnitř ženského bloku se všechno blyštělo čistotou, dokonce i podlahy se leskly jako babiččina kuchyně. Koridory byly široké a prostorné, přepážky z neprůstřelného vrstveného skla, navržené tak, aby odolaly explozi podomácku vyrobené nálože či laserovému paprsku, rozčleňovaly vnitřní prostory na menší sekce.

Strážní nosili oděvy tmavě modré barvy, veškerý ostatní personál se oblékal do normálních civilních šatů, přes které se nosil bílý plášť, připomínající uniformu kuchaře. Vězňové měli na sobě fosforově oranžové kombinézy, ozdobené na zádech černými iniciálami NZD – Nápravné zařízení Dockport.

U hlavního vstupu museli projít povinným bezpečnostním prověřením, zdvořilý zaměstnanec je opatřil identifikačním štítkem a náramkem a požádal, aby zde zanechali jakékoli zbraně či nebezpečné látky.

Miller byl, až na kabát příšerného střihu, upravený jako ze škatulky, a když se s nimi vítal, nešetřil úsměvy. Oběma rukama stiskl dlaň nejprve Evě, pak i Feeneymu a zdvořilé uvítací fráze z něj lítaly jak z podomního agenta pojišťovny.

„Jsme vám velice vděční za čas, který nám věnujete, pane správce," začala Eva.

„Správný titul je supervizor," zasmál se krátce a srdečně Miller. „Zastaralé termíny jako ‚vězeňský správce' nebo ‚hlavní dozorce' už se nepoužívají. Nápravné zařízení Dockport je zcela moderní instituce. Postavili nás přesně před čtvrtstoletím a první rezidenty – tak se dnes říká vězňům – jsme začali přijímat ve třicátém čtvrtém.

Zde se nacházíme v ženském oddělení NZD, které má kapacitu pro patnáct set rezidentek, personál čítá šest set třicet pět míst na plný úvazek, padesát osm míst na částečný úvazek a máme dvacet externích konzultantů. Centrum je plně soběstačné co do zdravotní péče, finančních záležitostí, možnosti nákupů i stravování. Doufám, že se necháte pozvat na oběd do naší jídelny pro personál. K dalším zdejším vymoženostem náleží ubytovací prostory pro návštěvníky a konzultanty, centrum fyzioterapie a tělocviku, oddělení mentální i emoční relaxace a vzdělávací zařízení, nabízející širokou škálu dalšího vzdělávání a možností osobnostního rozvoje, zaměřeného na resocializaci a návrat do normálního života. Mužská část je vybavena obdobně."

Prošli administrativním oddělením, kde se všichni zaměstnanci otáčeli v pilné práci u svých stolků a komunikátorů. Mnoho z nich mělo na sobě oranžové vězeňské dresy.

„Vězni mají přístup do této oblasti?" zeptala se Eva.

„Ano, naši *rezidenti*," opravil Miller mírně Evu, „si mohou najít odpovídající práci, a dokonce jsou v tom podporováni. Nejprve musejí ovšem absolvovat polovinu předepsaného rehabilitačního tréninku. Usnadňuje jim to pozdější přizpůsobení se okolnímu světu, když nás po ukončení výkonu trestu opustí, takže se mohou znovu začlenit do společnosti s jistou sebeúctou a vědomím smyslu vlastního života."

„Ach tak. Báječně to vychází – jedna z vašich bývalých rezidentek se nedávno znovu začlenila do společnosti s jasným smyslem života. Hodlá povraždit co nejvíc mužů. Supervizore Millere, přijeli jsme kvůli Julianně Dunnové."

„Ano." Sepjal dlaně k sobě, jako kazatel, který hodlá vyzvat nedělní shromáždění k modlitbě. „Velmi se mne dotklo, když jsem se doslechl, že Juliannu podezříváte z účasti na vraždě."

„Já ji z ničeho nepodezřívám. Já vím, že je to vražedkyně, přesně stejná, jako když sem nastupovala."

Miller se zarazil. „Odpusťte, jestli se mýlím, poručíku, ale z vašeho tónu mám dojem, že nevěříte v základní principy rehabilitace?"

„Věřím, že existuje zločin a odpovědí na něj je trest. Věřím, že někteří si z toho trestu dokážou vzít poučení a jsou schopni následně změnit své jednání v civilním životě. Jenomže jsou i tací, kteří to nedokážou, nebo nemají zájem ani snahu.“

Skrze skleněné dveře za Millerovými zády pozorovala Eva dvojici vězňů, kteří si rychle a kradmo vyměnili malé bílé obálky. Peníze a drogy, odhadla Eva.

„Pro některé z… rezidentů neexistuje v životě nic zábavnějšího, než dopouštět se právě těch činů, pro které se sem dostali,“ pokračovala Eva. „Takže se nemohou dočkat dne, kdy je pustíte zpět k jejich milované životní náplni, Julianna je právě taková.“

„Julianna Dunnová byla zcela příkladná rezidentka,“ odpověděl Miller škrobeně.

„To vám věřím. A vsadím se, že zažádala o možnost zaměstnání ihned, jakmile absolvovala polovinu programu. Kde pracovala?“

Miller nasál vzduch nosem. Jeho dobrosrdečná image se pod přívalem Eviných sarkastických a nesouhlasných komentářů rychle vytrácela. „Byla zaměstnána v návštěvnickém koordinačním centru.“

„Měla přístup k počítačům?“

„Samozřejmě. Všechny naše počítače jsou ale zabezpečené a chráněné heslem. Rezidentům se zásadně nepovoluje spojení s okolím bez dohledu. Od své bezprostřední nadřízené, Georgie Fosterové, dostala Julianna nejvyšší možné ocenění.“

Eva a Feeney se na sebe podívali. „Doprovodil byste mne teď do návštěvnického centra, prosím?“ požádal Feeney Millera. „Promluvím si s paní Fosterovou.“

Eva vytáhla z kapsy list papíru. „A já bych si mezitím ráda popovídala s vězni, jejichž nacionále jsou na tomto seznamu. Pardon, s rezidenty,“ opravila se, ale v jejím hlase zazněl výrazný ironický tón.

„Samozřejmě, to zařídím,“ odpověděl Miller rezervovaně, zatímco jeho nos se zdvihl do výše. Eva silně zapochybovala, že by původní pozvání na oběd stále platilo.

„Viděla jsi tu předávku?“ zašeptal Feeney, když se k nim Miller otočil zády a začal hovořit do vnitřního komlinku.

„Jasně.“

„Chceš to prozradit Blbečkovi?“

„Ne. Sledování soukromého podnikání rezidentů i jejich rekreačních aktivit je jeho náplň práce. A kdybych pak náhodou musela poslouchat ještě jednu lekci o ‚znovuzačlenění do společnosti‘, asi by mi nezbylo, než poprosit nějakého mukla o šlehnutí jedné dávky té jejich Extáze.“

Eva se zařídila pro výslech svědků v konferenční místnosti, vybavené šesti křesly, vesele pomalovaným gaučem, malorozměrovou telestěnou a masivním stolem, vyrobeným z lisovaného papírového recyklátu. Dovnitř si zvala jednu svědkyni po druhé.

Na zdech viselo množství obrázků s květinovými tématy, jejichž provedení odpovídalo nucené optimistické atmosféře místa, kdežto cedulka na dveřích upomínala rezidentky a jejich hosty, aby se chovali důstojně a zdvořile.

Eva předpokládala, že druhá část výroku se vztahuje i na ni samotnou.

Nebylo tu žádné dvoucestné zrcadlo, ale Eva si všimla čtveřice bezpečnostních kamer, ukrytých v rozích místnosti. Vstupní dveře byly skleněné, toužil-li zde kdo po soukromí, mohl si zatáhnout žaluzie. Eva je nechala vytažené.

Dozorkyně byla rozložitá žena s bezvýraznou okrouhlou tváří a zdálo se, že disponuje dostatečným množstvím rozumu a zkušeností, aby o vězních nezačala uvažovat jako o rezidentech. Jako první přivedla Marii Sanchezovou.

Sanchezová byla drobná, šlachovitá hispánka s účesem, připomínajícím černý mop, sepjatý v zátylku do ohonu. Po pravé čelisti se jí táhla klikatá jizva, do jejíchž obrysů si nechala vytetovat blesk.

Přiloudala se dovnitř a bujaře vrtěla pozadím ze strany na stranu. Potom sebou praštila do křesla a začala bubnovat prsty na desku stolu. Eva si povšimla, že má na zápěstích i kotnících připjaté náramky se senzory.

Miller byl bezpochyby idiot, ale dokonce ani on nebyl natolik pitomý, aby důvěřoval v dobrou vůli chovanců typu právě této dívky. Na Evino gesto opustila dozorkyně místnost a zůstala stát za dveřmi.

„Máte cígo?“ zeptala se Sanchezová a její hlas byl drsný, avšak melodický.

„Ne.“

„Kurva. Tak vy mě odtáhnete z mý ranní execírky a nemáte pro mě ani to blbý žváro?“

„Je mi vážně líto, Sanchezová, že jsem vás připravila o vaši pravidelnou tenisovou hodinku.“

„Ale hovno. Tenis je pro sráče, já hraju basket.“ Opřela se v křesle, naklonila hlavu a zahleděla se pod stůl. „Hmmm, nohy máte až na zem, ale stejně bych vás pod košem vypráskala.“

„V nejbližší době si budeme muset najít chvíli, abychom to vyzkoušely, jenomže právě teď jsem tu kvůli něčemu jinému. Chci s vámi mluvit o Julianně Dunnové. Poslední tři roky jste bydlela hned v sousední cele.“

„Teďka už se tomu neříká cela,“ poznamenala Sanchezová a odfrkla si. „Teďka tu máme *osobní místnosti*. Zasraný osobní místnosti. Víte, Miller, to je čurák.“

Eva dospěla k názoru, že se Sanchezovou právě dosáhly základního porozumění, jenom si nebyla jistá, co to o ní přesně vypovídá. „O čem jste se s Dunnovou bavily, když jste pobývaly ve zmíněných osobních místnostech?“

„Tak aby bylo jasno, fízlové ode mě nedostanou ani… teda moment. Jednu věc bych pro vás měla.“ Temperamentním gestem vytrčila prostředník.

„Vsadím se, že v tomhle rekreačním vesnickém klubu máte salon krásy. Zajděte si na manikúru, vyplatí se vám to,“ podotkla nevzrušeně Eva. „Svěřovaly jste si něco ze svého soukromí?“

„Neměla jsem si s ní co říct, a vobráceně to bylo nemlich stejný. Ta kráva si myslela, že je víc než my a že nás má všecky tadyhle.“

„Nemáte ji ráda. Já taky ne. Od toho bychom mohly začít.“

„Furt ji mám radši než fízly. Šly fámy, že dole v New Yorku sejmula nějakýho bohatýho starýho sráče. Ale co je mně do toho?“

„Je venku a vy ne. Nestačí to?“

Sanchezová si zadumaně prohlížela své nehty, jako by se vážně zamýšlela nad Eviným doporučením stran manikúry. „Kde je a co tam dělá… z toho mě šiška nebolí. Ale vsadím se, že vy máte pěkně sevřenou prdel.“

„Řekla bych, že Juliannu považujete za náramného chytráka.“

Sanchezová si dlouze odfrkla. „Jo, tak to si myslela akorát tak sama o sobě.“

„Ale vy si myslíte, že je moc chytrá na nás – na poldy. Přesto se nám podařilo dostat ji sem a já jsem patřila k těm, co ji sebrali.“

Pravý koutek vězeňkyně se zdvihl v drzém úšklebku. „Sebrali, ale za mřížema neudrželi.“

„To není moje práce,“ natáhla si Eva pohodlně nohy. „Když vezmu v úvahu vaši zálibu v zapichování ostrých předmětů do citlivých částí cizí anatomie, čeká vás tu ještě tak deset patnáct let.“

„Nikdy jsem neudělala nic, co by se předtím fůra přizdisráčů nepokoušela udělat mně. Ženská se přece v tomhle podělaným, zkurveným světě musí nějak bránit!“

„Možná. Z vašich zdejších záznamů jsem získala dojem, že tu v nejbližší době nevyhrajete Miss sympatie a nehrozí vám ani zkrácení trestu pro dobré chování, takže se do toho podělanýho, zkurvenýho světa nepodíváte ještě minimálně deset let.“

„No a mám se z toho posrat? V hotelu, jako je tenhle, si odkroutím desítku a přitom budu klidně stát na hlavě a oběma rukama se drbat v prdeli.“

„Máte tu nějaké sexuální vyžití, Sanchezová?“

Hispánka přimhouřila oči. „Jasně. Je to součást toho zdejšího rehabilitačního tyjátru. Potřebujeme občas projet lauf, no ne?“

„Jenomže vy máte v hodnocení NT, násilné tendence. A vězňům s NT nezbývá, než si hupsnout na androida. Snad bych vám mohla zařídit úlevu a třídu 1C. Originál žhavé tělo a noc plnou vášní. Na oplátku.“

„Vy byste si to se mnou rozdala?“

„To ne, ale když mi řeknete, co potřebuju, seženu vám profesionála, který si to s vámi rozdá místo mě. Takže: s kým se Dunnová nejvíc stýkala, s kým mluvila? Všechno, co o ní víte.“

„Chci pořádnýho chlapa, co bude vypadat k světu a péro, to mu musí stát, dokuď sama nevodpadnu.“

„Povězte mi, co chci slyšet, a seženu vám partnera, jakého potřebujete. Zbytek je na vás. Naposledy: Julianna Dunnová.“

Sanchezová měla na vybranou, mohla zachovat zločineckou loajalitu, a mohla si dopřát skutečný sex. Zvolila druhou možnost. „Ta děvka. Podělaná slušňácká bílá královna krásy z Texasu. Zdvihala frňák až ke stropu a s nikým z nás se nezahazovala. K bachařkám se chovala, jako kdyby to byly učitelky v nedělní škole, samý ‚jistě, madam, nikoli, madam‘. Člověku se z toho chtělo blít! Sežraly jí to i s navijákem a nahrabala spoustu výhod. Pěkně se tu napakovala, dokonce zaplatila zdejším lesbám, aby ji nechaly na pokoji. Když měla volno, zalezla si do knihovny nebo byla v tělocvičně. Za poskoka jí sloužila Loopy – ale Dunnová ji neměla do postele, spíš na hraní, jako psa.“

„A Loopy je kdo?“

„Lois Loopová, feťačka, co do sebe prala Albínka, kroutí si tu dvacítku, protože voddělala starýho. Měla celu na opačný straně od tý čubky. Občas jsem zaslechla, jak spolu kecají.“ Sanchezová pokrčila rameny. „Dunnová jí slibovala, že pro ni připraví pěknej flek, hned jak vypadne tady z báně. Vykládala, jak má schovanou fůru prachů a fajnovej barák, kde budou bydlet. Snad to mělo bejt někde v Texasu.“

„Chtěla se vrátit do Texasu?“

„Krákala něco, jako že má práci v Dallasu. A účet. Jo, votevřenej účet.“

Eva si to nechala projít hlavou a potom poslala pro Lois Loopovou.

Byla by ji bez problémů poznala i bez předchozích informací od Sanchezové. Loopy měla kůži bílou jako po letech v temnici, bezbarvé vlasy a růžové, králičí oči, typické pro lidi závislé na droze příhodně zvané Albín. Jedním z vedlejších účinků chemického kartáče, kterým si drhla mozek, byla ztráta pigmentu. Detox dokázal člověka zbavit závislosti, ale barvu už mu vrátit nemohl.

Jediný pohled na její zornice, připomínající špendlíkové hlavičky, však Evě prozradil, že zdejší detox příliš nezabodoval ani v prvotní oblasti své působnosti.

„Posaďte se, Loopy.“

„My se známe? Já vás neznám.“

„Přesto se posaďte.“

Loopy se vydala ke stolu pohybem připomínajícím rozbitého androida. Ať už svoje dávky bere odkudkoli, v poslední době se k žádné nedostala, usoudila Eva.

„Absťák je svinstvo, viďte, Loopy? Jak je to dlouho, co jste si naposledy šlehla?“

Loopy si olízla bílé rty. „Denně beru syntetickou náhražku. Musím, podle zákona. Patří to k detoxu.“

„Ano, to máte pravdu.“ Eva se k ní naklonila. „Dávala vám Julianna občas peníze, abyste si mohla opatřit zvenku skutečného Albína?“

„Julianna je moje kamarádka. Vy se s ní znáte?“

„Ano, poznaly jsme se už před nějakým časem.“

„Julianna šla zpátky do světa.“

„Správně. Dává o sobě vědět? Zůstáváte v kontaktu?“

„Až ji uvidíte, řekněte jí, že mi tu určitě kradou její dopisy. Já jsem ještě žádný nedostala, a přitom slíbila, že mi bude psát. A my normálně smíme dostávat dopisy.“

„Odkud ty dopisy přicházejí?“

„Jednou mi napíše a dá mi vědět, kde je. A až se taky vrátím do světa, pojedu za ní.“ Jak mluvila, svaly se jí napínaly, uvolňovaly a poškubávaly, jako by vůbec nebyly napojené na šlachy a kosti. Loopy se však pokojně usmívala.

„Když mi řeknete, kde ji mám hledat, zkusím ji pro vás najít. A povím jí o těch dopisech.“

„Snad letí tam, snad jinam, je jako vítr. A to je veliké tajemství.“

„Byla jste už někdy v New Yorku?“

Oči, které vnímaly už jen zbytky reality, se rozšířily. „Ona vám o tom pověděla?“

„Jak jsem říkala, už nějakou dobu se známe. Ale New York je veliké město. Bez adresy ji tam budu těžko hledat.“

„Ona má domeček, který je jenom její. Tam někde. A možná se sbalí a frrrr – bude cestovat. A až přiletí sem, do Chicaga, přijde mě navštívit.“

„Kdypak se uvidíte?“

„Jednou… půjdeme do obchodů. Na nákupy. Bude to v New Yorku, v Chicagu, i v Novém Los Angeles.“ Loopy zazpívala jména měst jako holčička, která si brouká dětskou říkanku. „Potom pojedem do Dallasu a do Denveru. Dej si bacha, kovboji!“

„Vyprávěla vám o lidech, se kterými se chce setkat? Staří přátelé, noví známí? Jmenovala někoho, Loopy?“

„Nezapomeň staré známé pro nové… Na Silvestra jsme měli oslavu. Přinesli velikej dort. Znáte Péťu Bonbona?“

„Možná že ano.“

„Ona mi o něm četla. Bylo tam moc věcí. Péťa Bonbon žije ve městě, ve velikém paláci. Je celý zelený a z dlaní mu vyrůstají květiny. A ona ho půjde navštívit.“

Petti-bone, pomyslela si Eva. První trefa. „Ke komu ještě zaskočí na návštěvu?“

„Potom je tam pán s ovcemi, nějaký kovboj a ten chlápek v Dallasu. Ona má moc kamarádů, za kterými chce zajít, a spoustu míst, kam se chce podívat.“

„Kde jste byly, když vám četla ty příběhy o Bonbónoví?“

„To je tajemství,“ zašeptala Loopy.

„Ano, ale mně to můžete říct. Julianna by to tak chtěla, protože potom ji snáz najdu a vzkážu jí to o těch dopisech.“

„A řekněte jí taky o Albínovi,“ pronesla šeptem Loopy. „Ona mi přinese Albína.“

„Nezapomenu. Všechno jí povím, ale nejdřív to potřebuju slyšet od vás.“

„Tak dobře. Měla na cele schovaný malý počítač. Takový, co se vám vejde do dlaně. Mohla na něm dělat svou práci. Ona měla vždycky moc práce.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Poslala vás, abyste mě navštívila? Poslala vás, abyste mi přinesla Albína? Vždycky mi ho dávala, ale teď už mi skoro došel.“

„Uvidíme, co se dá dělat.“

Eva se na ni zadívala – křečovité záškuby svalstva, téměř průsvitná, neživá pokožka. Výsledek rehabilitace, pomyslela si. Panebože!

Když se Eva o něco později znovu sešla s Feeneym, její nálada se blížila bodu varu. V průběhu rozhovorů s vězni se jí pomalu skládal dohromady obrázek Julianny Dunnové, několikanásobné vražedkyně, která elegantně proplouvá nápravným systémem a cestou hromadí výhody, znalosti i prostředky, podvádí, uplácí a umlouvá strážné, personál i spoluvězně, takže všichni svorně tančí podle pokřivených tónů její píšťalky.

„Všichni se chovali jako její zatracení poskoci!“ vykřikla Eva, když konečně mohla dát průchod svým pocitům. „A tenhle bordel jako by byl její zatracený hrad! Nemohla ven, ale moc dobře si zajistila, aby jí všechno, po čem zatoužila, přinesli až pod nos. A ten její palmtop nám byl taky čert dlužný, Feeney. Kdo ví, co všechno z něj odeslala a kam se nabourala.“

„Vyzpovídal jsem kancelářského androida, který pracoval kousek od ní,“ podotkl Feeney. „Evidentně z počítačů v téhle části věznice uskutečnila i spousty povolených spojení. Prostě tu mají dokonalý respekt k lidským právům.“

„Máme povolení k soudní konfiskaci, takže jim je všechny zabavíme. Dokážeš z nich něco vyčíst?“

„Už jsem jim jeden sebral. Možná je to jen výstřel naslepo, ale musíme vážně projít všechny, třeba po sobě zanechala nějakou stopu. Mluvil jsem s jejím cvokařem – pardon, s jejím *konzultantem pro duševní rozvoj*.“ Vyslovil ten termín s přehnanou pečlivostí a šklebem, jako by cucal kolečko citronu. „Zasypal mne dojemnými historkami o deprivaci v dětství, odžívání posttraumatického syndromu – mimochodem, krásnější eufemizmus pro vraždu jsem ještě neslyšel – potom tam byl, myslím, bod zlomu a sebepoznání, ústup pocitu křivdy a projevy lítosti nad spáchaným zločinem. Suma sumárum, všechny tyhle kecy dokázaly přesvědčit velkého šéfa, že Dunnová prošla úspěšně rehabilitačním procesem a je připravená znovu zaujmout své místo jako produktivní člen společnosti.“

„Takže supervizor, který měl na starosti její adaptaci po propuštění, bude s největší pravděpodobností zpívat stejnou písničku. Přesto k němu ještě zajdem, promluvíme i s místní policií a potom z Chicaga vypadneme.“ Se zasyčením vydechla. „Pověz mi, Feeney, je se mnou něco v nepořádku, když mě při pohledu na tohle místo napadá přirovnání k obrovské hromadě hnoje, nakydané na hlavy daňových poplatníků?“

„Zdá se mi, že jsem vyšinutý úplně stejně jako ty.“

„Jenže lidi se přece můžou měnit, občas dokážou od základu přestavět celý svůj život. Sem tam jim v tom musí někdo pomoct. Věznice nejsou jen odkladiště, a ani by být neměly. Tak v čem je problém?“

„V tom, že by neměly připomínat ani nějaký nablblý prázdninový hotel. Pojďme, ať už odsud vypadneme. Mám tady z toho husí kůži.“

Otto Shultz, supervizor propuštěnců, měl zřetelně nadváhu, předkus a počínající pleš se snažil zakrývat nadčasovým sestřihem zvaným „přehazovačka“, kdy sporé prameny jeho vlasů směřovaly od špice levého ušního boltce vzhůru přes blýskavé temeno.

Eva byla přesvědčena, že jeho plat státního zaměstnance není nijak oslnivý, ale přesto by si zaručeně mohl našetřit aspoň něco málo a investovat do své tělesné údržby.

Neprojevoval žádné nadšení, když Eva s Feeneym požádali o rozhovor, naopak, pokoušel se je odmávnout s poukazem na své momentální absolutní vytížení a chronické vražedné přepracování; pokud jej ovšem nechají na pokoji, nabízel, že co nejdříve zašle kopie veškerých materiálů a hodnocení Julianny Dunnové. Eva by se s tím byla spokojila, kdyby nepostřehla, že z chlapíka nervozita jen stříká, do té míry, že pouhý pracovní stres zaručeně nemůže být jejím jediným důvodem.

„Vy jste jí pomáhal, aby se dostala z vězení zpět do společnosti, Otto, a první věc, kterou oslaví svoji svobodu, je další vražda. Dovedu si představit, že vás to trochu rozhodilo, co?“

„Podívejte,“ vytáhl kapesník a otřel si neforemně otylou tvář, zalitou potem. „Postupoval jsem přesně podle příruček. Prošla

veškerými testy, do písmene dodržovala pravidla. Já jsem, sakra, supervizor propuštěných a ne nějaký věštec.“

„Zajímavé. Vždycky jsem si myslela, že každý *Es Pé* má na voloviny extrémně vyvinutý čich a pozná, když na něj něco hrajou. Co ty na to, Feeney?“

„Takový SP pracuje denně s vězni, poslouchá jejich příběhy, výmluvy a všechny ty hory kravin, co mu navykládají.“ Feeney stáhl rty a přikývl. „Ano, řekl bych, že alespoň trochu zkušený SP rozezná, když mu někdo valí do hlavy blbiny.“

„Všemi testy prošla s vynikajícími výsledky –“ začal Otto. „Nebyla by první, kdo dokázal zmanipulovat detektory, někde sehnat otázky, dopředu se připravit…“ přerušila ho Eva. „Kdepak vás přefikla, Otto?“ navázala milým tónem. „Tady v kanceláři, nebo jste si ji zavezl přímo k sobě domů?“

„Co to do hajzlu –! Přece si sem nemůžete jen tak přijít a začít mě obviňovat z navazování sexuálního vztahu s klientem!“

„S klientem, kristepane. Víte, Otto, tyhle vaše politicky korektní termíny už mě začínají *srát*. Já vás ale z ničeho neobviňuju.“ Eva se k němu naklonila. „Já přece vím, že jste si to s ní rozdával. Ve skutečnosti mi na tom nesejde ani tolik, abych tohle hrubé porušení pracovní kázně hlásila vašim nadřízeným. Dunnová je ženská k světu a vy jste pro ni byl jen laciná hračka. A můžete děkovat osudu, že vás potřebovala, jen abyste ji dostal na svobodu, a přitom jste jí nestál za to, aby vás na konec místo poděkování odpravila.“

„Prošla všemi testy,“ zabrebtal otřeseně Shultz. „Nebyly s ní žádné problémy. Záznamy měla přímo ukázkové. Já jsem jí věřil. A nebyl jsem jediný, koho přesvědčila, takže se to nesnažte všechno hodit na mě. Denně nám tudy prochází zástupy spodiny, skutečných parchantů a zákon říká, že pokud nepustí k vodě povinnosti, které jim ukládá parole, nezbývá nám, než lifrovat je zpátky do společnosti. Jenomže Julianna nebyla žádná stvůra. Ona… byla jiná.“

„Jasně.“ Eva znechuceně vstala. „Julianna je úplně jiná.“

První doušek čerstvého vzduchu, který si dnes Eva vychutnala, pocházel ze zásob přeplněné, špinavé hospody, a byl prosycený zápachem přepáleného oleje. Větší část restaurace zaplňovali místní

policisté a také u jejich stolku hned naproti dva seděli. Poručík Frank Boyle a kapitán Robert Spindler se heroicky prokousávali obřími sendviči s krůtím masem.

„Julianna.“ Spindler si otřel ústa a odstranil tak stopy hmoty, která nepříliš přesvědčivě předstírala, že je majonézou. „Ksichtík vypůjčený od anděla, duši od žraloka. Nejchladnější, nejzvrácenější mrcha, jakou jsem kdy potkal.“

„Zapomínáš na moji první ženu,“ ozval se Boyle. „Stěží uvěřit, že jsme se tu zase sešli, znovu v téhle sestavě. Bude to, sakra, pomalu deset let!“ Boyleova tvář byla velmi irská a člověk jej obvykle považoval za veselého patrona – dokud mu nepohlédl do očí. Ty byly tvrdé a bez výrazu, šel z nich strach.

Eva postřehla známky nadměrného pití, svaly na dolní čelisti se ztrácely pod tukovými převisy a koutky úst už nemířily vzhůru.

„Zaúkolovali jsme všechny práskače, které máme v terénu,“ pokračoval Spindler. „Obeslali jsme média a skočili na všechny její staré kontakty. Nic nového jsme o ní ale nezjistili.“ Kapitán se téměř nezměnil, na hlavě měl stejný vojenský sestřih jako kdysi a stále z něj čišela autorita. „Nic jsme nenašli, nic, co by dosvědčovalo, že v tom vážně znovu jede. Než ji pustili, dostavil jsem se k pohovoru, kde se jednalo o jejím podmínečném propuštění a udělení parole,“ pokračoval. „Dělal jsem, co se dalo, aby jí tu žádost o propuštění zamítli. Přinesl jsem záznamy z vyšetřování, dokumentaci. Nebylo to k ničemu. Dunnová tam seděla jako dokonalá dáma, oči sklopené, ruce sepjaté v klíně, sotva znatelný záblesk slz na řasách. Kdybych ji neznal tak dobře, snad bych jí na to sám naletěl!“

„Slyšel jste o Lois Loopové? Je to feťačka závislá na Albínu, ještě za mřížemi.“

„Nic mi to neříká,“ zavrtěl hlavou Spindler.

„Dělala Julianně pucfleka, vrbu, otrokyni… doslova holku pro všechno. Každopádně, když jsem s ní mluvila, trochu se rozpovídala. Něco jsem z ní dostala, ale možná se toho tam skrývá ještě víc. Třeba byste ji mohli taky trochu proklepnout. Vypadlo z ní například, že Julianna má v plánu zajet do New Yorku a navštívit tam Péťu Bonbona. Pettibonea. Potom se zmínila o nějakém pánovi s ovcemi.

Napadá vás někdo s profilem, odpovídajícím jejímu standardnímu cíli, kdo by měl ve jménu slovo ovce?“

Boyle a Spindler svorně zavrtěli hlavami. „Ale prověříme to a uvidíme, co nám vyleze,“ slíbil Spindler.

„Potom je tu ten kovboj a chlápek z Dallasu.“

„To zní, jako by se chystala dolů do Texasu na návštěvu ke svému otčímovi.“ Boyle znovu zaútočil na svůj sendvič. „Pokud ovšem tím Dallasem nemyslela ve skutečnosti Dallasovou, a nehodlá se vypravit na *tvého* chlápka.“

Eva ignorovala náhlé sevření žaludku. „Hmm, taky mě to napadlo. Dáme vědět policejní centrále v Dallasu a o svého chlapa se dokážu postarat sama. Potom mi ta Loopy vyprávěla o Novém L. A. a o Denveru. Vsadím se, že kdyby se trochu probrala z fetu, vzpomněla by si na víc.“

„Podíváme se na ni.“ Boyle se otočil na Spindlera. „Jestli se vám to hodí… kapitáne?“

„Neustále se snaží, abych nezapomněl, že jsem dostal tyhle prýmky. No, o moc víc už toho pro vás asi udělat nemůžeme. Řeknu vám upřímně, moc by se mi líbilo, kdyby se vám ji tam v New Yorku podařilo sejmout. Zmeškal bych show, uznávám, ale radši tak, než aby mi ji zase šoupli sem do Dockportu.“

Zpět do New Yorku se vrátila kolem páté a rozhodla se, že pro dnešek nechá policejní centrálu být a zamíří místo toho rovnou domů. V práci může pokračovat ze své domácí kanceláře a přitom zároveň nebude problém dávat pozor i na Roarka.

Roarke neodpovídá profilu Juliannina typického cíle, připomněla sama sobě Eva. Je příliš mladý a není rozvedený. Má však manželku a ta shodou okolností hrála důležitou roli při jejím prvním dopadení.

Už se blížila k domovu, když náhle změnila svoje rozhodnutí a zamířila k doktorce Mirové.

Zaparkovala v překladové zóně u sousedního bloku, přepnula na parkovací světla, vystoupila a přeběhla vzdálenost, která ji dělila od honosného průčelí domu. Vchod zdobily trsy pastelově růžových a bílých květů, zasazených do světle modrých květináčů. Sousedka z

vedlejšího domu právě vedla na procházku velikánského psa, vyzdobeného rudými mašličkami, zapletenými v dlouhých pramenech zlaté srsti. Přátelsky na Evu štěkl a potom i se svou paní odkráčel tak důstojně, jako by se promenádovali na přehlídce.

Na druhé straně ulice vyrazilo ze dveří trio chlapců, kteří se smáli a poskakovali jako šílenci a každý z nich držel v rukou fosforeskující airboard. Naskočili na ně a odsvištěli ulicí jako startující mezihvězdné rakety.

Jakýsi muž v šatech, prozrazujících manažera, a s peckou komunikátoru v uchu musel před nimi uskočit, ale místo zdvižené pěsti či vykřiknuté nadávky zareagoval tichým smíchem, načež nerušené pokračoval v hovoru a v chůzi směrem k další z rezidencí.

Další tvář New Yorku, pomyslela si Eva. Přátelské prostředí čtvrti pro vyšší společenskou třídu. Obyvatelé tohoto bloku se s největší pravděpodobností znají všichni osobně. Sem tam pozvou jeden druhého na koktejl, společně věnčí své děti nebo vnuky a občas se zastaví u dveří na kus řeči.

Přesně tenhle druh prostředí plně vyhovoval doktorce Charlotte Mirové.

Eva se otočila ke dveřím a stiskla tlačítko zvonku. V okamžiku, kdy táhlý tón zazněl domem, změnila Eva opět názor. Bezprostředně před ní neležel žádný úkol natolik naléhavý, aby kvůli němu musela takhle vtrhnout do soukromí doktorky Mirové. Dokonce o krok ucouvla a vážně uvažovala o možnosti ústupu, když se dveře otevřely.

Okamžitě poznala manžela doktorky Mirové, přestože osobně se vídali jen zřídkakdy. Byl vysoký a štíhlý a mírně připomínal dobře naladěného strašáka, nejen postavou, ale i oděním, které sestávalo z pytlovité pletené vesty s nakřivo zapnutými knoflíky a pomačkaných domácích kalhot. Jeho kštice měla barvu cínu a účes připomínal živý plot po útoku šíleného sadaře. Pod ní se skvěl protáhlý obličej, v němž se výraz učence mísil s dětskou nevinností. V zubech svíral dýmku.

Usmál se na Evu a v očích barvy zimní trávy se zračily rozpaky. „Zdravíčko. Jak se daří?“

„Děkuju, dobře. Omlouvám se. Neměla jsem vám sem takhle vpadnout. Je to jen –“

„Ale to je přece Eva!“ Jeho tvář roztála a objevil se na ní záblesk potěšení. „Že mi to ale trvalo. Poznal jsem vás až po hlase. Pojďte, jen pojďte dál.“

„Vlastně bych neměla –“

On však vztáhl paži, uchopil Evu za ruku a vtáhl ji do dveří. „Netušil jsem, že přijdete na návštěvu. Vždycky na tyhle věci zapomenu. Charlie!“ vykřikl směrem ke schodům. „Máš tu návštěvu, Eva přišla!“

Eva se nezmohla na odpor, neboť představa, jak elegantní doktorku Mirovou někdo oslovuje „Charlie“, ji dočista odzbrojila.

„Posaďte se. Myslím, že jsem zrovna připravoval něco k pití. To víte, myšlenky se zatoulají… Charlie kvůli tomu vždycky běsní. Haha.“

„Já vás určitě ruším. Myslím, že bude lepší, když navštívím doktorku Mirovou až zítra.“

„Ano, tady máme víno. Byl jsem si jistý, že už jsem tu láhev přinesl. Byla byste tak laskavá a připomněla mi? Zůstanete tu na večeři?“

Stále ji držel za raku a evidentně neexistoval žádný způsob, jak by se mohla zdvořile vyprostit. A neustále se na ni usmíval, s tak rozkošnou směsicí radosti a zmatku, že v Evě vzbudil cit ne nepodobný lásce. „Víte, vlastně jsem dnes přišla úplně neočekávaně.“

„V tom případě musím říct: jaké příjemné překvapení.“

Kapitola osmá

Než mohla vymyslet přijatelnou odpověď, objevila se doktorka Mirová a Eva zažila další šok, když spatřila permanentně a pověstně elegantní Charlotte ve vytahaném tričku s krátkými rukávy a v ustřižených kraťasech. Byla bosá a nehty na jejích nohou zářily výraznou marcipánově růžovou barvou.

„Dennisi? Kdo jsi říkal, že…? Ale to je Eva!“

„Omlouvám se. Neměla jsem sem chodit. Zrovna jsem se vracela domů, když… omlouvám se za to vyrušení. Raději ti zítra zavolám a zajdu za tebou do kanceláře.“

Skutečně vzácný pohled, vidět Evu Dallasovou takhle nervózní, pomyslela si Charlotte Mirová. „Nerušíš nás ani v nejmenším. Zrovna jsme se chystali na sklenku vína. Že, Dennisi?“

„Sklenku vína?“ Změna tématu v konverzaci jej zjevně zaskočila, ale pak v okamžitém náporu pozornosti upřel zraky na láhev ve své ruce. „Ale samozřejmě, víno! Skočím pro další skleničku.“

„Ne, prosím vás. Neobtěžujte se. Neměla jsem sem chodit. Myslím, že raději půjdu.“

„Ale no tak, neblázni,“ usmála se doktorka Mirová. „Posaď se. Jestli jsi ve službě, nabídneme ti místo vína něco méně opojného.“

„Ne, mám volno, ale –“

„Výborně.“ Mirová přešla místnost a zastavila se u manžela, aby ukáznila knoflíčky na jeho vestě a vrátila je do jejich právoplatných dírek. Učinila to s tak samozřejmou důvěrností, že to Evu přivedlo do větších rozpaků, než kdyby si vyměnili dlouhý a velevášnivý polibek. Doktorka Mirová si ze zasklené skříňky vybrala jinou skleničku a potom prostě položila Evě ruku na rameno a nasměrovala ji do křesla.

A tak se Eva ocitla v pohodlné pozici v Charlottině krásném barevném obýváku, s pohárem vína v ruce.

„Jaká byla dovolená?“ začala Mirová.

„Hezká. Bylo to… pěkné.“

„Vypadáš odpočatě.“

„Taky jsem si první půlku dovolené hrála na želvu a druhou na lenochoda.“

„To jste potřebovali, co? Ty i Roarke. Je v pořádku, předpokládám.“

„Jistě,“ zavrtěla se Eva ve svém křesle. „Je v pohodě.“ A tak to taky zůstane, řekla si v duchu s jistotou.

Mirová usrkla vína a naklonila hlavu k manželovi. „Často s Dennisem probírám různé aspekty svých případů, ale jestli si přeješ, můžeme si promluvit nahoře, v mé pracovně.“

„Vážně ne, nechci vám kazit společný večer. Rozhodně nemám právo tahat vám otevřený případ do obýváku. Stejně sis ještě ani nemohla stihnout prostudovat všechny podklady.“

„Ale mohla. A stihla.“

„A co na to –“ Eva se zarazila v půli věty. „Takže ti ráno zavolám a smluvíme si schůzku.“

„Buď v klidu, Evo. Popovídáme si o tom hned teď. Kdyby to nebylo důležité, tak najednou by ses sem nerozjela. A já jsem potěšena, že ke mně chováš takovou důvěru. Není to tak dlouho, kdy by tě něco takového ani nenapadlo.“

„Vždycky jsem chovala respekt k tvým schopnostem, Charlotte.“

„Respekt a důvěra jsou dvě naprosto odlišné věci. Přišla jsi kvůli Julianně Dunnové.“

„Zlo,“ pravil Dennis Mira a nehleděl přitom na Evu ani na svou ženu, „přichází v nejrůznějších podobách. Často se na pohled jeví svůdné a přitažlivé.“ Otočil se k Evě a v jeho pohledu náhle zaplál jas a soustředění. „Věříte v existenci zla?“

„Ano, věřím.“

„Správně. Kdybyste v ni nevěřila, nemůžete zlo zastavit.“

„Dennis často dokáže vyjádřit jednou větou to, na co jiní potřebují celý projev. Moc mi tím pomáhá.“

Doktorka Mirová opět usrkla víno ze své sklenky, potom ji odložila na malý kulatý stolek a pokračovala. „Julianna Dunnová podstoupila před svým přelíčením i během něj komplexní psychologické testy, hodnocení i vyšetření. Soudní znalci, kteří byli požádáni o realizaci těch testů a o následné vyjádření, se shodli, že

podezřelá utrpěla v dětství těžké trauma spojené se sexuálním zneužitím ze strany rodinného příslušníka, což ji mentálně i citově poškodilo. V tomto stavu snížené početnosti vyhledala později, jako dospělá, jiné muže, kteří v jejích očích představovali viníky násilí, prožitého v dětství. Tyto ‚náhradníky' potom trestala místo skutečného viníka, kterého už potrestat nemohla."

Na okamžik se odmlčela, zkřížila své krásné, půvabně tvarované nohy a posadila se do tureckého sedu. „Jelikož všechny vraždy, kterých se dopustila, byly evidentně s ledovým klidem vykalkulované dopředu, nedokázal to obhájce uhrát na pouhý pobyt v psychiatrické léčebně, ani nebyl schopen přesvědčit porotu, že jeho klientka je nevinná, že nebyla schopná odpovídat za své činy a že její konání lze připsat výlučně na vrub momentální snížené příčetnosti. Přesto však uspěl v jedné věci – podařilo se mu odvrátit doživotí."

„Raději bych slyšela tvůj názor na její osobnost a motivaci, než to, co nám tehdy předložil soudní psycholog."

„Mé vlastní hodnocení? Máš je mít: Po rozboru dostupných údajů jsem došla k přesvědčení, že soudní znalci se ve svém původním posudku a jeho závěrech mýlí. Ve smyslu zákona nejednala Julianna Dunnová ve stavu snížené příčetnosti. Svou roli ovšem sehrála znamenitě," pokračovala doktorka. „Její odpovědi na otázky v testech byly naprosto přesné, stejně jako její reakce, tón řeči a neverbální projevy. A právě zde udělala chybu, kterou její tehdejší vyšetřovatelé přehlédli. Tak dokonalý, učebnicový obraz nemohl být skutečný, nepochybně šlo o předem nacvičenou hru. Je to vynikající lhářka, ale pořád jen lhářka."

Eva se naklonila kupředu. „Dunnová jako dítě nikdy nezažila znásilnění. Není v ní ani stopa po zoufalství a trápení, ani bolest, ani strach, není v ní ani bezmocná zuřivost."

Mirová natáhla paži a na moment sevřela Evinu ruku. Věděla, že před Dennisem nemohou mluvit o tom, co v dětství zažila sama Eva. „Souhlasím. Abych si mohla být úplně jistá, musela bych ji vyšetřit osobně, ale podle mého názoru s tím sexuálním vztahem souhlasila. Pro Juliannu je muž nepřítel a sex představuje zbraň. Je velmi nepravděpodobné, že by měla ze sexuálních prožitků nějaké potěšení. Je to jen práce, prostředek, vedoucí ke kýženému cíli. A to,

že muže přivede svým tělem k extázi, v ní budí pýchu a odpor zároveň.“

„Tak proč se místo toho sexuálně neorientuje na ženy?“

„Nepochybně k nim chová větší respekt, jako k nadřazenému živočišnému druhu. Avšak pořád platí, že sex pro ni není zajímavý. Určitě v něm nehledá rozkoš. Ji přivádí do extáze, když může někomu působit bolest, když ponižuje, když dobývá a hromadí kořist.“

„Mohu do toho vstoupit?“ ozval se Dennis a rozpřáhl ruce. Eva se k němu obrátila. Doposud seděl bez hnutí a tak tiše, že úplně zapomněla na jeho přítomnost. „Muži pro ni nepředstavují nepřátele. Jsou to oběti. Aby se uživila, potřebuje oběti.“

Eva přikývla. „Když vyrazí na lov, vystavuje své půvaby, aby je přivábila. Tak, jak byste to čekali u nějaké šelmy lákající kořist. Ona se stane tím, co vás přitahuje, převtělí se do nové osobnosti, jako by si někdo jiný vyměnil šaty. Ideálním cílem je pro ni starší muž, kterého poznenáhlu znudil či přestal uspokojovat vztah s manželkou, sexuální život a denní rodinná rutina. Takový snadno naletí na její krásu a je tak jednoduché jej oklamat.“

„Muž v určitém věku se s velkou pravděpodobností nechá ošálit romantickými pozornostmi od mladší, půvabné ženy. Každé pohlaví má své slabiny.“

„Dunnová trénovala na svém otčímovi. Byla to její vina, prostě ho svedla,“ prohlásila Eva. „Zdokonalovala se ve svém specifickém bojovém umění. Její otčím nesvědčil u soudu. Obžaloba neriskovala jeho předvolání, nechtěla, aby vypovídal před porotou. Správně si na něj ale měl došlápnout obhájce: Pohleďte na tohoto muže, který se násilím zmocnil ubohé, nevinné dívky – své nevlastní dcery. Byla bezmocná, lapená do pasti. On měl plnit roli jejího otce, měl ji chránit a zajišťovat jí bezpečí – a zatím ukradl její nevinnost, a když se jí nabažil, vyhodil tu ubohou, zraněnou dívku z domu! Je-li kdo zodpovědný za neštěstí, k nimž zde došlo, je to tento muž!“

„Jenomže Dunnová nemohla riskovat, že by její nevlastní otec skutečně pod přísahou vypovídal před porotou,“ navázala doktorka Mirová. „Takže se postavila na zadní a obhájci to nedovolila. Zdá se, že si s Julianniným otčímem budeš muset promluvit sama.“

„Žije v Texasu. V Dallasu.“

„Ano, vím o tom.“ V pohledu doktorky Mirové se zračilo mnohem víc, než by napovídala holá věta, jíž odpověděla. „Četla jsem zprávy z vyšetřování. Můžeš se tam vypravit?“

Nezeptala se, jestli *pojedu*, ale jestli *mohu*, pomyslela si Eva. „Nevím. Já vážně nevím,“ opakovala.

Doktorka vztáhla paži a dotkla se ruky svého manžela. „Dennisi,“ prohodila jen tiše, a on uvedl do pohybu své předlouhé končetiny a zvedl se z křesla.

„Pokud mne, dámy, nyní omluvíte, mám na práci ještě spoustu věcí.“ Podíval se na Evu. „To, co mi o vás Charlie vyprávěla, zasáhlo skutečně do černého. Ale tak je to se vším, co ona řekne,“ usmál se a natáhl krk, aby mohl manželku políbit do lesklých, hnědých vlasů a pohladit ji. „Rád jsem vás viděl. Doufám, že to nebylo naposledy a že se zde budete cítit jako doma.“

„Nemuselas ho posílat pryč,“ zasykla Eva, když se Dennis odporoučel. „Tohle přece není jenom o mně.“

„Podívej se na mne. Podívej se na mne, Evo.“ Mirová postavila skleničku na stůl a uchopila Evinu ruku do dlaní. „Jestli nejsi připravená vrátit se do Dallasu, tak pro něj prostě někoho pošli. Ať přiletí on za tebou.“

„Nemám právo a vlastně ani obhájitelný důvod předvolávat Jakea Parkera do New Yorku.“

„Tak si s ním promluv přes videofon nebo holoprojekci.“

„Víš přece, že výslech se musí provádět osobně, tím spíš, že ho potřebuju dotlačit k přiznání, co se tehdy dělo a jak k tomu došlo, co přesně udělal a jaká byla Juliannina role. Nebude chtít spolupracovat. A kromě toho, z faktů, která jsme o ní zatím zjistili, není vyloučené, že otčím bude jejím dalším cílem. Musím letět, i když nevím, jestli na to budu mít dost sil.“

„V tom případě poletím s tebou.“

Eva ze sebe na okamžik nedokázala vypravit ani slovo. Pak ucítila, jak jí nadbytečná vlhkost v očích zamžila pohled, takže se musela postavit a odvrátit hlavu. „Kristepane.“

„Dokážu ti pomoct, Evo. A chci pro tebe udělat, co se dá. Kdysi bys mě bývala vůbec nepustila tak blízko k sobě; nesnášela jsi mě. Ale to se změnilo.“

„To není pravda, nebyla to nesnášenlivost. Vyděsila jsi mě k smrti a já nemůžu vystát lidi, kteří mi nahánějí hrůzu.“

„V tom případě mě těší, že už ze mne nemáš strach.“

„Občas mám,“ utřela si Eva obličej hřbetem ruky a otočila se zpět. „Nejsem připravená, nebo se aspoň necítím dost silná, abych konfrontovala to, co bylo tenkrát, s tím, co je teď. Vrací se mi to postupně, ale ty stupně jsou stále těžší. Nevím, co se se mnou stane, až se kousky náhle složí v kompletní obraz. Ale až budu připravená, přijdu za tebou, ano?“

„Přijď.“

Eva se musela několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnila. „Jak jsem říkala, není to celé jen o mně. Dnes jsme byli s Feeneym v Dockportu.“

Opět se usadila v křesle a vypověděla doktorce všechno o událostech toho dne.

„A ty se domníváš, že by se mohla zaměřit na Roarka. Přála bych si, abych tě mohla ujistit, že tvé instinkty tě klamou.“

Eva měla pocit, že jí žaludek sevřela ledová pěst a další ji popadla za krk. „Proč by to ale dělala? On přece vůbec neodpovídá profilu jejího typického cíle.“

„Neodpovídá, ale je *tvůj*. To, co říkal Dennis – že muži pro Dunnovou nejsou protivníci, ale oběti – je přesné. Jenomže jsou tu ještě ženy a ty pro ni představují užitečné nástroje, společnost, konkurenci – anebo soupeře. Strávila mnoho let v ženském nápravném zařízení a za tu dobu se její vztah k ženám radikalizoval a kultivoval. A v týmu, který ji předtím dohnal před soud a do vězení, byla jen jediná žena. Ta, s níž jako s jedinou chtěla tenkrát hovořit osobně. Tys ji porazila a to ji fascinovalo. Proto toužila po projevu respektu z tvé strany, jenže toho se jí nedostalo, naopak. Je logické, že jakmile se naskytne nová šance, zatouží Dunnová po odvetě; nejen proto, žes ji zastavila a přemohla, ale hlavně kvůli tomu, žes ji nebrala jako důstojnou soupeřku. Což zodpovídá naši otázku, proč si k první akci zvolila právě New York.“

„A proč tu stále někde je. Vím, že se skrývá někde v tomhle městě. Zatím vynechala jeden krok, který v minulosti patříval k jejímu standardnímu postupu. Neobtěžovala se s budováním vztahu ani se sňatkem. Nepokoušela se Pettibonea svést. Ale jestli se hodlá zaměřit na Roarka, bude muset svou zajetou taktiku změnit úplně."

Opět se zdvihla z křesla, vrazila ruce do kapes a rázovala po místnosti. „K čertu, je mi úplně jasné, co bude dál. Přijedu domů, povím o všem Roarkovi a budu po něm chtít, aby akceptoval bezpečnostní opatření a přijal policejní ochranu. On se bude vztekat a tvrdit, že se o sebe dokáže postarat sám. Blablabla. Potom se strašně pohádáme." Povzdychla si. „Konec konců, už jsme se nechytli pěkně dlouho. Asi je třeba to napravit."

„Dej mu najevo, že je to hlavně kvůli tobě, aby ses netrápila strachem o jeho bezpečí."

„Ano, bojím se o něj, i když vím, že je víc než schopný se o sebe postarat."

„Dovedu si představit, že v něm se to vaří úplně stejně, pokaždé když se hrneš ven z domu s touhle bouchačkou proklatě nízko u pasu. Ať už skrze hádku, nebo mírumilovný rozhovor, nakonec naleznete nějaké řešení, které přijmete oba. Tomu se říká manželství."

„…které má jako forma koexistence spoustu neskutečně iritujících aspektů."

„Ale to je přece samozřejmé."

„Jenomže tys mu zapnula knoflíky," zamumlala Eva.

„Cože?"

Eva, sama překvapená, že ta slova pronesla nahlas, se zarazila a ve tváři nabyla téměř šarlatového odstínu. „To nic."

„Jaké knoflíky…? Aha! Dennisův svetr." Doktorka spráskla ruce a rozesmála se. „Ano, zdá se, že jsem ho trochu upravila. On obvykle nevěnuje pražádnou pozornost svému oblečení, a když už jsme u toho, tak ani mému. Dodnes mě dokáže nazlobit, když přijdu domů v nových šatech, ze kterých jsem úplně nadšená, a on si ničeho nevšimne."

„Přesto je mi moc sympatický."

„To mně taky."

„Už vás nebudu zdržovat, abyste se mohli věnovat… čemukoli. Že děkuju za víno. A jsem moc ráda, že sis na mě udělala čas.“

„U nás tě vždy rádi uvítáme.“ Doktorka Mirová se zvedla a vyprovodila Evu ke dveřím.

„Poslyš, co tím vlastně tvůj manžel myslel, když říkal, že všechno, cos mu o mně vyprávěla, zasáhlo do černého?“

„Mohl mít na mysli téměř cokoli. Za daných okolností se ale domnívám, že souhlasil s tím, jak jsem mu tě kdysi popsala: máš velké nadání, jsi složitá osobnost a je v tobě kus chrabrosti. Tak, teď jsem tě přivedla do rozpaků,“ usmála se doktorka Mirová a lehce Evu políbila na tvář. „Vrať se domů, čeká tě souboj s Roarkem.“

Eva neměla náladu na hádku. Naopak, chtěla, aby Roarke jednou pro změnu poslechl a udělal, co po něm bude chtít. Jelikož však dobře věděla, že šance na takový vývoj událostí jsou rovny nule, cestou domů si pro sebe načrtla několik možných plánů útoku.

V okamžiku, kdy vkročila do předsíně, zjistila, že všechno je jinak; překvapily ji zvuky bujaré oslavy, linoucí se z hloubi domu.

Uslyšela hudbu, smích i hlasy a ve spáncích jí silně zatepalo, když si představila, že ji patrně neminou společenské povinnosti. Brnění hlavy nezahnalo ani pronikavé hihňání přítelkyně Mavis, kterou měla jinak velice ráda.

Napadlo ji, že by nebylo špatné proplížit se nepozorovaně po schodech a zmizet v nějakém odlehlém a temném zákoutí, za dveřmi zamčenými na sedm západů.

Kus chrabrosti, pomyslela si. Jenže jak velký?

Stačil jediný tichý krok směrem ke schodům, když se v předsíni zjevil Summerset a jeho pohled ji zadržel jako silniční závora.

„Poručíku. Máte hosty, paní.“

„Cože, hosty? A já myslela, že tam nacvičuje dětský sbor. Nebo se domníváte, že jsem hluchá?“

„Váš sluch bude zřejmě vskutku defektní, protože se ubíráte právě opačným směrem než k salonku, ve kterém se hosté shromáždili.“

„Třeba jsem si jen potřebovala zaskočit nahoru a převléknout se, co vy na to?“ nadhodila Eva, ale věděla, že jí to neprojde, neboť

Summerset zůstal bez hnutí stát na místě, se svou kostnatou tváří a tenkou čárou úst prohnutou ironickým úsměvem jako ostří šavle. „K čertu s tím," zavrčela Eva, zatáhla hlavu mezi ramena a zamířila k salonku.

„Tady ji máme!" vyjekla Mavis a rozběhla se k Evě; přitom připomínala miniaturní tornádo, v jehož víru se nadnáší a otáčí množství purpurových květů, které měla strategicky naaranžované na různých místech těla. Její vlasy dnes večer tlumeně zářily odstínem měsíčního stříbra a celý účes zdobily další ukázky podivuhodné vegetace. Radostně a energicky Evu objala a pak pružně odskočila, přestože její lodičky disponovaly čtyřpalcovými podpatky, tenkými jako stonek tulipánu.

„Zrovna jsme s Leonardem mířili k Vyděděncům, že to trochu roztočíme a napadlo nás, že se tu stavíme a uvidíme, jestli se vám s Roarkem taky nechce vyrazit do víru velkoměsta. A podívej, koho jsme tu našli." Otočila se na podpatku a zakřenila se na Sama s Phoebe. „Volala jsem Peabodyové, budou nás tam s McNabem čekat. Roarke strašil, že se možná nevrátíš domů včas, ale už jsi tady, tak můžeme padat!"

„Jsem tu, to je pravda, ale mám dost práce."

„Ale no tak, přece potřebuješ aspoň na chvíli vydechnout." Zatáhla Evu doprostřed místnosti. „Začneme s nějakým dobrým pitím. Leonardo, kocourku můj mourovatý, kampak jsem si postavila vínko?"

Leonardo, bezmála dvoumetrový obr s nazlátlou pletí, byl Mavisinou životní láskou a kocourka nepřipomínal absolutně v ničem. Hrudník měl obnažený, až na rudé saténové šerpy ve tvaru X, které přidržovaly volné, splývavé kalhoty z pableskující látky, sahající od boků až ke špičkám rudých, mřížkovaných sandálů. V koutku levého oka se mu blýskaly cvočky s rubíny, rozmístěné tak, že připomínaly brázdu za lodí. Právě v tomto okamžiku se brázda zavlnila, když Leonardo mrkl na Evu a podal Mavis její sklenku.

„Rád vás vidím, Dallasová," naklonil se k ní a vtiskl jí na čelo jeden ze svých ostýchavých motýlích polibků. „Naleju vám taky víno, jestli máte náladu."

„Díky, ale teď si nedám," odpověděla Eva a vrhla vděčný pohled na Roarka, který ztlumil reprodukovanou hudbu. „Omlouvám se, že mi to tak trvalo," řekla mu. „Musela jsem se cestou ještě někde stavit."

„Žádný problém." Objal ji a při polibku na uvítanou zašeptal na půl úst: „Sneseš to, nebo se jich mám zbavit?"

Nechybělo mnoho, aby přijala jeho lákavou nabídku, potom se však rozmyslela a rozhodla se jinak. „Ne, hodina nebo dvě u Vyděděnců nás nezabije. Chce se ti?"

Podíval se jí do očí. „Copak se ti honí hlavou?"

„Ať je to co je to, ještě chvíli to tam vydrží."

„A vypadáš pěkně přešle."

„To přejde." A kromě toho existuje naděje, že pár hodin strávených s přáteli naladí Roarka tak, že s ním potom bude možná dohoda, pomyslela si Eva.

„Tak co, jedem?" dožadovala se Mavis a mávala prázdnou sklenicí.

„Jasně. Jenom mi dejte pár minut, abych si zaskočila nahoru a zařídila si několik věcí."

„Jedem! Roarke?" zatahala Mavis Roarka za rukáv, když se Eva otočila ke schodům, „můžeme vzít bourák? Představ si to, všichni se nacpeme do limuzíny a pojedeme do Klubu vyděděnců ve velkém stylu! Totální vodvaz!"

Vzhledem k tomu, že Klub vyděděnců byl striptýzový podnik s pověstí hodnou pirátské přístavní krčmy, Eva si živě představila, jak by asi jejich příjezd v limuzíně dlouhé přes půl bloku a s řidičem v livreji zapůsobil. Už několikrát se přesvědčili, že konstruktér jejich stroje zjevně choval tajnou lásku k tankům, což by v takovém případě asi velice brzy ocenili.

Odepjala si zbraňový popruh, připevnila kotníkové pouzdro a zkontrolovala svou malou zbraň, zda je nabitá. Potom přišla na řadu péče o vlastní vzhled: pročísla si vlasy rukou a usoudila, že tímto bylo povinnosti učiněno zadost.

Vyšla z ložnice a scházela ze schodů, když si všimla Sama, který postával v hale. „Nechtěl jsem vás rušit," začal. „Ale vím, že

vás bolí hlava. Cítil jsem to," vysvětlil dřív, než stihla otevřít pusu k otázce. „Můžu vám s tím pomoct."

„Nedělejte si starosti, to přejde."

„Víte, pro mě je těžké přihlížet, jak někoho trápí bolest." V jeho tváři se zračil soucit. „Nezabere to ani minutu."

„Nesnáším prášky."

Na ta slova se Sam jen usmál. „To vám nevyčítám. Já jsem ovšem senzibil," pravil a přikročil k Evě. „Senzibil s trochou empatických schopností. Ta bolest má centrum zde, že ano?" Klouzal špičkami prstů nad jejím čelem, aniž by se jí dotkl. „A vystřeluje do očí. Pokud s tím nic neuděláte a půjdete do hlučného prostředí, jako je ten váš klub, jen se to ještě zhorší. Nebojte se, neublížím vám."

Jeho hlas uklidňoval a přesvědčoval. Přestože zavrtěla hlavou, nepřestával k ní mluvit a její postoj se poznenáhlu měnil.

„Je to jen záležitost doteku a koncentrace. Zavřete oči a zkuste se uvolnit. Myslete na něco jiného. Například… dnes jste byla v Chicagu."

„To ano." Víčka jí ztěžkla, když jí přejel špičkami prstů přes obočí. „Vyslýchala jsem vězně, kteří si odpykávají trest za vraždu."

„Tolik agresivní a soupeřící energie! Není divu, že vás bolí hlava."

Jeho prsty se vznášely nad Evinýma zavřenýma očima. Cítila teplo. Samův tichý hlas se vytrácel. Cítila úlevu. Dosud žádný muž kromě Roarka jí nedokázal poskytnout tyto dvě věci. Nechala se unášet; odolávat tomu pocitu bylo téměř nemožné. A hlavou jí bleskla myšlenka, jak úžasné to musí být, mít otce, který dokáže rozdávat dobrotu místo bolesti.

Sam vytáhl bolest z její hlavy, přijal ji do svých prstů a dlaní. Tam tepala, tupě pulzovala jako ozvěna v rudé jeskyni, než ji nechal rozpustit a zmizet.

Jenomže v okamžiku, kdy se užuž ztrácela, ucítil další, ostřejší bodnutí bolesti, hlubší než předtím. Vyšlehla jako plamen a zasáhla jej plnou silou do otevřeného vědomí. S ní přišel záblesk a obraz, krátké spojení. A než stačil mentální kontakt přerušit a uzavřít se, spatřil jako oknem v Evině mysli její myšlenky a vzpomínky.

Eva si neuvědomovala, že by se o něco nebo někoho opírala, ale teď, když její opora náhle zmizela, překvapil ji náhlý pocit nerovnováhy. Uvědomovala si, že bolest hlavy je pryč a místo ní se dostavil pocit klidu a pohody. „Pane jo, to je lepší než kdejaká zatracená medicína," podotkla, když otevřela oči.

Ze Samovy tváře se vytratila všechna barva a v očích se mu zračil otřes a hrůza. „Je mi to líto. Je mi to tak líto."

„Co je? Co se děje? Udělalo se vám při tom zákroku špatně?" Natáhla ruku, aby ho podepřela, a on silně sevřel její paži, rukama ledovýma jako vesmírná prázdnota.

„Odpusťte mi, Evo, neměl jsem v úmyslu… vaše mysl je tak silná. Měl jsem si to uvědomit. Soustředil jsem se na zmírnění bolesti. Jako první krok je nezbytné uvolnit na okamžik mentální bloky. Patří to k technice léčby myslí, kterou praktikuji, ale přitom nikdy nepronikám dovnitř. Neměl jsem to v úmyslu ani teď." Eva ztuhla. „Co tím myslíte, že nepronikáte?!"

„Nebyl to aktivní vhled, přísahám. Nahlížet do cizí mysli bez výslovného pozvání odporuje všemu, v co věřím. Ale vy jste se otevřela a ty obrazy tam byly, a já je spatřil dřív, než jsem stačil spustit štít. Zahlédl jsem… jaké bylo vaše dětství." Z výrazu její tváře poznal, že chápe, o čem hovořil. „Je mi to opravdu moc líto."

„Vy jste mi nahlížel do hlavy?!"

„Ne! Ale přesto jsem viděl. A i když to nebylo úmyslné, zradil jsem tím vaši důvěru."

Eva se cítila obnažená a zrazená. O krok od něho odskočila. „Do toho vám přece nic nebylo!"

„Je to tak, neměl jsem právo. Nevím, co mám udělat, abych tento svůj prohřešek napravil, ale –"

„Zapomenete všechno, co jste tam viděl," vyštěkla. „A nebudete o tom mluvit. Nikdy. A s nikým."

„Nebudu, máte mé slovo. Evo, jestli chcete, abychom teď s Phoebe odešli –"

„Je mi úplně jedno, kde budete. Jenom už se mi nepřibližujte k hlavě. Slyšel jste?!" Obrátila se a rázovala pryč, přičemž musela přemáhat touhu rozběhnout se. Dělala, co mohla, aby se uklidnila, než se přidá ke zbytku společnosti v salonku.

Nenapadalo ji nic, čemu by se právě teď věnovala raději, než zábavě v Klubu vyděděnců, kde bude moct přebít bouřící myšlenky příšernou hudbou, pouštěnou tak nahlas, že vaše ušní bubínky úpí a protestují, a zalít je ještě horším pitím, v němž se rozpustí nejen tahleta mizérie, ale i všechno ostatní.

Vědomí povinností ale bylo silnější než momentální touha po alkoholové intoxikaci, proto se Eva opila jen částečně; i tak to nebyl jednoduchý úkol, vzhledem k tomu, že sama sobě povolila pouhou jednu hodinu v klubu. Vyhýbala se Samovi a záměrně si vybrala místo co nejdál od něho, když všichni nasedali do limuzíny a vydali se na divokou a hlučnou jízdu do centra. Když vpadli do klubu a našli si místa, posadila se přesně na opačný konec stolu.

Sam jí to usnadňoval, jak mohl, a držel se v uctivé vzdálenosti. Dokonce i v okamžiku, kdy Mavis donutila celou společnost k všeobecnému tanci, se jeden druhému pečlivě vyhýbali. Ale ani to, ani půllitry mizerného piva nedokázaly Evě spravit náladu.

Nezbavila se zlosti ani cestou domů a Roarkovi nesvěřila, co se děje. Ostatní se nemohli odtrhnout od svých sklenic, a tak v klubu ještě zůstali. Roarke počkal, až se za nimi zabouchnou domovní dveře a oni budou skutečně sami, a potom šel přímo k věci. „Tak co, povíš mi, co tě žere?“

„Mám spoustu práce.“

„To míváš často, ale obvykle to na tebe nepůsobí tak, že sedíš v putyce jako páteční štamgast a snažíš se, abys co nejdřív skončila pod stolem.“

„Tolik jsem zase nepila, nechala jsem toho tak v půlce…“ Její smysl pro rovnováhu ale vypovídal o něčem jiném a Eva na spodním schodu klopýtla. „…nebo maximálně těsně za půlkou. A vůbec, co je za problém? Už jsi mě přece viděl přiopilou.“

„Ne když jsi měla před sebou práci a bylas v takovéhle náladě.“ Uchopil ji za paži, aby jí pomohl do schodů.

„Nech mě! Nepotřebuju žádného zatraceného psychologa, který by se rýpal v mých náladách!“

Roarke rozeznal v jejím hlase útočný tón. Momentálně neměl námitek proti menšímu střetnutí, protože se chtěl dostat věci na kloub

a věděl, že takhle dospěje k cíli dřív. „Jelikož jsi moje žena, domnívám se, že mám nezadatelné právo rýpat se, kromě jiného, i ve tvých náladách.“

„Neopovažuj se říkat ‚moje žena‘ tak idiotsky samolibým tónem! Víš, že to nesnáším.“

„Samozřejmě že vím a taky si to užívám. Copak se stalo mezi tebou a Samem, než jsme vyjeli?“

„Jdi mi z očí, mám spoustu práce.“

„To nemůžu, protože jsi mi neřekla, co chci vědět. Tak co se dělo?“ opakoval, přičemž pečlivě vyslovoval každou slabiku a nakonec přitiskl Evu zády ke zdi. „Teď, poručíku, vám nezbývá než vypovídat.“

„Dali jsme si rychlý číslo na podlaze v ložnici. Vadí ti to?“

„Příležitostný sex obvykle nezpůsobí, že se zúčastnění tváří jako na pohřbu. A mé zkušenosti navíc dokazují, že potom tak nenávistnou náladu nemíváš. Jestli máš ale na věc jiný názor, můžeme udělat pokus.“ Zahákl ruku za její opasek, škubl jím a rozepnul přezku.

Otočila se a zkusila se mu vytrhnout, ale alkohol zpomalil její reflexy. Úder loktem minul svůj cíl a skončila opět v nepříjemně pasivní pozici u zdi. „Nechci, aby se mě teď kdokoli dotýkal. Nechci na sobě ničí ruce. Rozumíš, co ti říkám?“ Vzal její tvář do dlaní. „Co se stalo?“

„Zkoušel nějaké zaklínání, aby mě zbavil bolestí hlavy,“ vyplivla Eva zuřivě. „A když už mi vlezl do lebky, pěkně se tam porozhlídl. A viděl, co se dělo, když jsem byla malá holka. Viděl… *to*!“

„Ach, Evo…“ Přitáhl ji k sobě a nepouštěl, ani když se bránila. „Nech mě! Sakra! Jdi k čertu!“

„Vykopnu je ještě dneska, obstarám jim hotel.“

„Nezáleží na tom, jestli je pošleš do hotelu nebo vystřelíš do zatraceného vesmíru! On to *ví*. On to *viděl*!“ Ani si nevšimla, kdy s ním přestala zápasit a sama se ho chytla. „Nezáleží na tom, jestli to udělal omylem a že ho to teď mrzí.“

Evě bylo víc špatně z toho, co se stalo, než z alkoholu a hlava jí klesla na Roarkovo rameno. „On to ví, a nic na světě už to nemůže změnit.“

„Proč ti to tak vadí? Byla jsi malá holka. Malá a úplně nevinná. Kolika nevinných ses už zastala?“ Natočil její tvář vzhůru, tak, že si hleděli do očí. „A kolika z nich ještě věnuješ svůj soucit, než přijde tvůj čas? Před svou vlastní minulostí ale stále zavíráš oči a uhýbáš před všemi, kdo by projevili svůj soucit děvčátku, jímž jsi kdysi sama byla.“

„Možná, ale do toho nikomu nic není.“

„Máš strach, že neudrží tajemství?“

„To ne,“ vzdychla unaveně. „Vůbec ne. Dal mi své slovo. Chlap jako on by si radši vyřízl jazyk rezavým nožem, než aby nedodržel dané slovo. Ale on to ví, a kdykoli se na mě teď podívá –“

„Kdykoli se na tebe podívá, uvidí přítelkyni své dcery. Úžasnou ženu. Uvidí to, co ty sama tak často pomíjíš, když pohlédneš do zrcadla. Kuráž.“

Odstoupila od něho. „Spousta lidí teď najednou cítí potřebu vykřikovat, jak strašně jsem statečná.“

„Tak seber veškerou odvahu a dopověz mi celý ten příběh. Přece tě něco trápilo, už když jsi dnes večer poprvé vkročila do salonku.“

„Máš pravdu. Musíme si promluvit. Ale teď budu zvracet.“

„Rozumné pořadí priorit. Tak do toho.“ Objal ji kolem ramen. „Podržím ti hlavu.“

Zbavila se největší části odporného piva, a když skončila, přijala bez velkých protestů směs, kterou pro ni Roarke připravil. Potom skočila pod horkou sprchu, hodila na sebe volné kalhoty a pohodlné triko, a když se pak sešli v její domácí kanceláři, připadala si už zase jako člověk. Ještě poslední léčebná kúra, černá káva, a mohla Roarkovi vypovědět všechno, co se dozvěděla dnes, při návštěvě v Dockportu.

„Domníváš se, že když mluvila o ‚chlápkovi v Dallasu‘, měla na mysli mě.“

„Je to dost pravděpodobné. Cestou domů jsem se stavila u Mirové a probrala to s ní. Taky si to myslí. Jsem jediná žena, která se

podílela na jejím zatčení, a to mě staví do pozice její soupeřky. Vlastně ani ne tak soupeřky, jako spíš protivníka. Vrátila se sem, na moje hřiště, spáchala tu vraždu a dala tak najevo, že je zpět, a když bude chtít, dokáže rozpoutat pěkný bengál. Ale kdyby dostala tebe, tak by mě porazila. Ať už by následující bitvy dopadly jakkoli, vítězství ve válce by patřilo jen jí.“

„Zajímavá teorie, a zní celkem logicky.“ Roarke zakroužil sklenkou s brandy. Na rozdíl od všech ostatních, s nimiž se dnes vypravili k Vyděděncům, se až do této chvíle ani nedotkl alkoholu. „Zajímalo by mě, jak hodlá proniknout přes mou ochranku, dostat se dost blízko ke mně, a ještě mě stihnout nějak ohrozit?“

„Roarku –“

Usmál se a ulehl na pohovku vedle ní. „Evo.“

„Sklapni a poslouchej. Podívej, já přece vím, že máš supervýkonnou ochranku, nejlepší, jaká se dá za peníze najmout. Vím, že tvé instinkty jsou ještě lepší. Ale ona je proklatě chytrá a v tom, co dělá, je nesmírně dobrá.“

„Ale to jsi ty taky. Což pro ni ovšem bude představovat spíš výzvu,“ připustil po krátkém zamyšlení. „Jak mě dostat, když mám tak dokonalou, dokonce intimní stráž?“

„Musíš svou ochranku ještě posílit,“ začala Eva energicky. „Vypracujeme logistiku dozoru, půjčíme si na to materiály od Feeneyho. Přidělím ti i policejní jednotku, promícháme naše lidi s tvými a budou s tebou i ve tvé kanceláři ve městě. Potřebuju tvůj detailní denní rozvrh, abych mohla už předem nasadit policajty všude, kde budeš mít domluvené schůzky. Kdykoli si budeš chtít vyjet do města nebo použít vznášedlo, bude nutné dopravní prostředky předem prohledat a proskenovat. A tahle rutina poběží čtyřiadvacet hodin denně.“

Opřel se o polštář a usrkl brandy. „Oba přece dobře víme, že nebudu pobíhat po světě s hejnem policajtů za patami.“

„Dal bys přednost ochranné vazbě, v jejímž rámci bych tě držela pod osobním dohledem zamčeného doma?“

Naklonil hlavu ke straně. „Víš dobře, že moji právníci by každý takový pokus v zárodku rozcupovali na drobné třásničky, takže si oba můžeme ušetřit čas i námahu.“

„Ty tvrdohlavý idiote. Tvoje právníky rozcupuju s gustem sama a naskládám je ke špičkám těch tvých tisícidolarových papučí!“

„To můžeš zkusit.“

Vyskočila na nohy. „Zdvihnu tenhle komunikátor, získám povolení k ochranné vazbě na místě, jaké uznám za vhodné, a pak ti nasadím želízka, když to jinak nepůjde, dokud si nebudu jistá, že se někde nenecháš oddělat.“

Také Roarke se napřímil. „V tom případě já zdvihnu tenhle druhý videofon, uskutečním telefonát, na který mám ze zákona právo, a pak nastane nepředstavitelná právní bouře a tvoje povolení bude desetkrát zamítnuto jako neodůvodněné, ještě než na něj stihnou vpálit razítko. Nikdo na světě mě nezavře do klece, Evo, dokonce ani ty ne. A nebudu se schovávat ani utíkat, takže zaměř svou nevyčerpatelnou energii spíš na chycení té ženské, a já se zatím postarám, aby mi nezkřivila ani vlásek.“

„Jenže to už nejsou jen tvoje vlásky, hlupáku, teď patří i mně. Zatraceně, já tě miluju!“

„A já tě miluju úplně stejně.“ Když se uklidnil, položil jí dlaně na ramena. „Slibuju ti, Evo, že na sebe dám pozor.“

Setřásla ze sebe jeho ruce, otočila se a přecházela po místnosti. „Věděla jsem, že to nebudeš chtít udělat po mém.“

„Myslíš, že kdybych se před každým nebezpečím schovával pod stůl, byl bych teď tím, kým jsem? Cokoli se na mě chystá, tomu se postavím. A porvu se s tím. Porvu se s tím podle jiných pravidel než kdysi.“

„Já vím. Vím, že co se týče ochranky, jsi mnohem prozíravější než ostatní, ale dovolíš Feeneymu, aby to překontroloval?“

„S tím nemám nejmenší problém.“

„Dál tě prosím, abys mi dodal svůl rozvrh, kde a kdy budeš, a taky s kým. Nepošlu za tebou policajty.“ Otočila se zpátky k němu. „Stejně bys je odhalil a zbavil se jich. Ale chci to vědět, alespoň pro svůj klid.“

„Pošlu ti kopii.“

„Dobře. Čeká mě teď cesta do Dallasu.“ Vyhrkla to velice rychle, jako by čekala, že ji ta slova spálí na jazyku. „Musím si promluvit s jejím otčímem. Nevím přesně, kdy to stihnu, ale

zaručeně někdy v příštích dvou dnech. Nebude trvat dlouho a Dunnová se vypraví za další kořistí. Možná že zrovna za ním. Ty řeči o Texasu a o kovbojích… snad i ty *ovce* do toho nějak zapadají. V Texasu se přece ovce chovají, že jo, takže si myslím, že –“

Roarke došel k ní a uchopil ji za ruce, aby přerušil její nervózní drmolení. „Pojedu s tebou. Samotnou te tam v žádném případě nepustím.“

„Myslím, že sama bych to ani nezvládla.“ Eva se snažila uklidnit, záměrně a vědomě povolovala jeden sval za druhým.

„Tak jo. Už jsem v pořádku. A teď mám práci.“

Kapitola devátá

Eva strávila hodiny nad pravděpodobnostními analýzami, v nichž figurovala jména, obsahující či připomínající slova *ovce* a *kovboj*.

Zatímco počítač pracoval, pročítala znovu akta k případu Pettibone, v naději, že jí předtím něco uniklo, náznak, který by ukázal na přímé spojení mezi obětí a vrahem.

Nenašla nic víc než obraz příjemného pána ve středních letech, milovaného rodinou, oblíbeného mezi přáteli a respektovaného obchodními partnery, s nimiž úspěšně a naprosto čestně spolupracoval.

A nic neukazovalo ani na spojení s jinou osobou z okruhu jeho blízkých. Neexistoval důkaz, že by jedna z žen zavražděného, či jeho děti, nebo jejich partneři vražedkyni znali nebo se s ní kdykoli v minulosti stýkali. Navíc neexistoval motiv, který by kohokoli z nich mohl nasměrovat k úvahám o vraždě.

Manželky zavražděného se od sebe lišily jako nebe a dudy, ale jednu věc měly přece společnou: nepředstíranou srdečnou náklonnost k Walteru Pettiboneovi.

Výsledky rozboru všech získaných údajů, důkazů i rozborů pravděpodobnosti naznačovaly, že Julianna si Pettibona prostě vytáhla z klobouku. A tato inovace znamenala, že další cíl je neodhadnutelný a příští obětí může být kdokoli z milionů.

Nechala počítač, aby se zabýval tříděním jmen, a šla si lehnout. V šest ráno se vzbudila a vrátila se k práci.

„Takhle se úplně upracujete, poručíku," ozvalo se ode dveří.

Zdvihla hlavu a podívala se na Roarka, který stál ve vchodu, oblečený, upravený, dokonalý. Eva sama si stihla sotva vyčistit zuby.

„To nehrozí. Naspala jsem celých pět hodin. Právě hledám toho ovčáka," zagestikulovala směrem k telestěně. „V životě bych neřekla, kolik jmen má něco společného s pitomou ovcí."

„Myslíš jen jména, odvozená od slovního kořene ‚ovce' nebo i slova příbuzná významem? Pak by tam patřili i Ovečkové, Berani, Skopci, Pastýři i Pasáci –"

„Sklapni."

Zašklebil se, přišel k jejímu stolu a nabídl jí jeden ze dvou hrnků kávy, které držel v rukou. „A samozřejmě k tomu patří i nesčetné další variace.“

„Hmm… kromě toho to vůbec nemusí být jméno, chytráku. Může to být narážka na práci, na zvláštnosti ve vzhledu. Pro všechno na světě, vždyť tenhle tip jsem dostala od úplně vysmažené feťačky, které dochází fet a jmenuje se Loopy!“

„Připadá mi, že i přesto je v tom nějaká logika – Péťa Bonbon, ovce… řekl bych, že jsi na správné stopě.“

„Zatraceně velká stopa. I když jsem zúžila výběr na vícekrát ženaté muže ve věku od padesáti do pětasedmdesáti, což je její *obvyklý pracovní rozsah*, vypadly mi desítky tisíc odkazů jen z lokálního, metropolitního seznamu. Můžu to ještě osekat podle příjmů, ale i tak jich bude tolik, že se to prostě nedá zvládnout.“

„Jaký máš plán?“

„Dál zužovat okruh možných obětí; na pomoc si vezmu teorii, že si Pettibonea vybrala už před osmi až deseti lety. V tom případě by zřejmě postupovala shodně i s dalšími cíli na seznamu, proto nasadím další filtr: vyberu jenom ty, kteří byli už tehdy dobře situovaní a usazení ve městě. A přitom budu doufat, že Julianna zrovna nespěchá.“

Nařídila počítači, aby přepracoval výběr podle nových kritérií, a zatím apaticky srkala svou kávu.

„A jak se dneska budeš bavit ty?“

Roarke vyňal z kapsy disk. „Můj rozvrh na nejbližších pět dní. O jakékoli změně tě budu okamžitě informovat.“

„Díky,“ odpověděla a sebrala disk. Potom k němu vzhlédla a opakovala: „Díky. Víš, Roarke, neměla jsem to na tebe v noci všechno tak vybalit. Smůla, že jsi byl tak krásně po ruce.“

„Žádný problém. Ale až se příště opiješ a budeš zlobit, jednoduše tě proplesknu.“

„To je celkem fér.“ Roarke se k ní naklonil, ale ona se odtáhla. „Neblbni, ještě jsem se neosprchovala. Chtěla jsem zaúkolovat počítač a pak si dát rychlou rozcvičku.“

„Rozcvičku? To vůbec nezní špatně.“

„Vždyť už jsi na odchodu, ne?“ poznamenala, když ji vzal za ruku a vedl k výtahu.

„Šaty mají jednu úžasnou vlastnost,“ zasnil se Roarke. „Můžeš si je obléknout a pak zase svléknout, tak často, jak se ti zachce.“ Otočil se k ní, a když zmizeli ve výtahu, vyhrnul jí tričko „Vidíš?“

„Všude po domě se nám potulují hosté,“ připomněla mu.

„Nezbývá než dobře zamknout dveře,“ pokrčil rameny a věnoval pozornost jejímu tělu. „A my si zatím dáme jednu rychlou, úplně soukromou rozcvičku.“

„Výborný nápad.“

Ve chvíli, kdy Eva završovala velmi uspokojivý start do nového dne rychlým kraulem v bazénu, kráčel Henry Mouton po leštěných mramorových dlaždicích, které tvořily podlahu v sídle firmy Mouton, Carlston & Fitchová, právní poradenství a zastupování.

I ve svých dvaašedesáti letech připomínal nejspíš ze všeho filmového hrdinu, který je shodou okolností trenérem atletiky. Zároveň měl to štěstí, že byl jedním z nejvýznamnějších právních zástupců v obchodní sféře na celém východním pobřeží.

Každý čin, který vykonal, měl smysl. Dokázal dokonce i smysluplně kráčet. Za třicet let, které strávil jako právník, snad nebylo pracovního dne, kdy by nepřišel do své kanceláře přesně v sedm hodin ráno. Tato rutina nedoznala změny ani v okamžiku, kdy si před třiadvaceti lety zřídil vlastní firmu.

Klíč k vlastnímu úspěchu spočívá v práci, opakoval Henry s oblibou. Jedno dává smysl druhému.

Svou práci miloval. Neznal nic lepšího než šplhat po kluzkých, zakroucených a trnitých úponcích zákona.

Ke svému životu měl podobný přístup jako k práci – vše řešil rutinně a s maximálním nasazením. Udržoval si zdraví, kondici i ducha prostřednictvím účinné diety, pravidelného cvičení a vystavování se vlivu kultury. Na dovolenou jezdil dvakrát ročně, vždy přesně na dva týdny a do prostředí s různým klimatem. V únoru odcestoval do země s teplým podnebím, kdežto v srpnu si vyvolil chladnější oblast s množstvím muzeí, galerií a divadel.

Každý třetí víkend v měsíci zůstával v Hamptons, ve svém domku na pobřeží.

Byli tací, kteří o něm říkali, že je zkostnatělý – a jeho dvě bývalé ženy by s nimi ze srdce souhlasily. On sám se však považoval spíš za výkonného muže, který má ve věcech řád. Vzhledem k tomu, že jeho současná manželka byla právě tak orientovaná na pořádek a pravidelnost a měla smysl i pro detaily, byl nyní Henryho svět takřka dokonalým místem.

Přízemí sídla firmy Mouton, Carlston & Fitchová bylo ohromné jako loď katedrály a nyní, v sedm hodin ráno, také tak tiché.

Henry Mouton vešel rázným krokem přímo do své rohové kanceláře, z níž měl orlí výhled na Manhattan. Jeho pracovní stůl připomínal dokonalý trojúhelníkový ostrov, na němž nalezly útočiště jedině nové podklady k případům, vkusně designovaný komunikátor, souprava stříbrných psacích potřeb, savý papír na dřevěné rukojeti, potažené kůží v barvě bordó, a fotografie aktuální choti, zasazená do stříbrného rámečku. Tento rámeček hostil v průběhu uplynulých čtyřiadvaceti let už dvě takové podobenky.

Svůj kufřík položil vedle sací kolébky, otevřel jej a vyňal své poznámky a datové disky, které si předešlého večera vzal s sebou domů.

Kdyby se otočil, mohl by sledovat aerobusy městské dopravy, míhající se za oknem, ale k tomu neměl důvod, a tak místo toho zaklapl kufřík a uložil jej do poličky vedle stolu, aby jej měl neustále po ruce.

Tichý, avšak nečekaný zvuk jej přiměl vzhlédnout. Zmateně se zamračil, když spatřil, že ve dveřích stojí elegantně oděná bruneta.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Omlouvám se, pane Moutone. Jmenuji se Janet Drakeová a jsem tu na záskok. Slyšela jsem vás, jak jste přišel do kanceláře. Nikoho jsem tu tak brzy nečekala.“

Julianna zkřížila ruce na prsou a na tváři se jí objevil plachý úsměv. „Nechtěla jsem vás rušit.“

„Vidím, že jste sama ranní ptáče, slečno Drakeová.“

„Ano, pane. Je to můj první den v této práci a chtěla jsem se porozhlédnout po kanceláři a zorganizovat si dnešní rozvrh. Doufám, že to nevadí.“

„U nás se iniciativa cení,“ odpověděl. Je atraktivní, s dobrým vystupováním a vstřícným přístupem k práci, zhodnotil v duchu novou tvář. „Budete se zajímat o trvalé zaměstnání u naší firmy, slečno Drakeová?“

Julianna dokázala vyrobit půvabný ruměnec na tvářích. „Byla bych nadšená, kdyby se mi dostalo příležitosti zastávat nějakou trvalou pozici ve vaší firmě. Pokud bude má práce na odpovídající úrovni.“

Henry přikývl. „Přeji hodně úspěchů.“

„Ano, pane.“ Ustoupila o krok, zarazila se. „Mohla bych vám přinést šálek kávy? Zrovna jsem naprogramovala čerstvou.“

„S mlékem, bez cukru, děkuji,“ zabručel, protože zrovna zasouval disk do stolního počítače a to byl důležitý úkon.

Julianna ve svých praktických teniskách rychle přešla do odpočinkové místnosti pro personál. Věděla, že má spoustu času. Díky svému pečlivému výzkumu věděla, že ředitel firmy přichází do práce pravidelně o půl hodiny až o hodinu dříve než ostatní zaměstnanci. Samozřejmě, stále existovalo riziko, že se tu ukáže nějaká pilná úřednická včelka či jiný hlupák, případně nějaký údržbářský android a překazí její práci.

S chutí do toho a půl je hotovo, dokud je den ještě mladý, řekla si a napadlo ji, že sám Henry Mouton by musel jejímu přístupu k práci zatleskat.

Tento nápad ji pobavil natolik, že smíchy vyprskla, když sypala kyanid do kávy.

„Mohli jsme to dát dohromady už před osmi lety, Henry,“ mumlala si pro sebe, když rozmíchávala krystalky cyankáli. „Jenomže ty ne a ne si vytáhnout to krátké stéblo.“ Přejela si dlaní po krátkých černých vlasech. „Vlastně je to trochu škoda, doopravdy. Myslím, že by se ti v manželství se mnou docela líbilo. Na chvíli.“

Odnesla masivní, praktický šálek zpět do jeho kanceláře. Jeho počítač už vykládal nějaké nesmysly o obskurních právních precedentech, kdežto za skleněnou stěnou se dopravní špičkou

proplétaly mrštné dopravní helikoptéry, Julianna postavila hrneček vedle Henryho lokte a ustoupila o krok zpět.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, pane Moutone?“

Ředitel byl ale evidentně ztracen v myšlenkách, a tak mechanicky zvedl šálek a nepřítomně usrkl kávy. Přitom sledoval dopravu za oknem a poslouchal novinky, linoucí se z počítače.

„Ne, mám všechno co potřebuji, slečno…“

„Drakeová,“ doplnila jej vlídným tónem a přitom upřenýma, ledovýma očima sledovala, jak polyká další doušek. „Janet Drakeová.“

„Jistě. Takže přeji mnoho úspěchů v první pracovní den, slečno Drakeová. Až půjdete, nechte prosím dveře otevřené.“

„Ano, pane.“

Vyšla z kanceláře a čekala. Po chvilce uslyšela, jak začíná lapat po dechu, zvuk plný hrůzy, bezmoci a zoufalého boje o doušek vzduchu. Když vstoupila zpět do kanceláře, aby sledovala právníkovu agónii, zračila se v její tváři podivná děsivá krása.

Kdykoli se naskytla vhodná příležitost, ráda se dívala.

Jeho tvář byla rudá jako řepa, oči mu vylézaly z důlků. Když padal k zemi, srazil ze stolu šálek se zbytkem osudného nápoje. Káva se rozcákla na šedém koberci a zůstaly po ní hnědé skvrny. Zíral na ni rozšířenýma očima, v nichž pulzovala bolest a hrůza, a život z něj vyprchával.

„Snad vám nezaskočilo, pane řediteli,“ poznamenala vesele a nahnula se přes stůl, aby lépe viděla. „Malá změna v dnešním programu, Henry,“ naklonila hlavu ke straně a fascinovaně sledovala, jak se tělo zmítá v křečích. „Dnes musíš… umřít.“

Tohle je přece nejúžasnější pocit na světě, pomyslela si Julianna, sledovat, jak přichází smrt, a vědět přitom, že poslušně přikvačila na pokyn vaší vlastní ruky.

Jak je možné, že se najde tolik lidí, kteří to nikdy v životě nevyzkoušejí?

Když bylo po všem, poslala mu rozpustilý vzdušný polibek, klidně opustila kancelář a zavřela za sebou dveře. Přehodila si kabelku přes rameno a zamířila k výtahu. Škoda že ještě nejsou

otevřené obchody, řekla si. Měla pocit, že je vhodná chvíle trochu se rozšoupnout.

Eva se sklonila nad tělem Henryho Moutona a zaplavil ji hněv, frustrace a pocit viny. Žádná z těch emocí jí ovšem nemohla pomoci při řešení případu, a tak se je snažila držet pod kontrolou.

„Je to její práce," konstatovala. „Jak to k čertu udělala? Prostě nakráčela do budovy, prošla ochrankou a přiměla ředitele firmy, aby vypil otrávené kafe. Umí splývat s okolím. Jako nějaký prašivý sociální chameleón. Řekne si, kým se chce stát, a dokonale se v něj promění. Musela najisto vědět, že touhle dobou tu bude sám. Nebyla to žádná sázka do loterie. A já se honím po New Yorku za nějakou *prašivou ovcí*!"

„Poručíku, *Mouton* skutečně znamená ovci, ale ve francouzštině." Peabodyová zdvihla ruku, v níž držela svůj minipočítač. „Našla jsem si to ve slovníku."

„Vynikající. Skvělé. Loopy se trefila přesně. A že to našemu zavražděnému vážně pomohlo!" Eva se vztyčila, rozzlobená sama na sebe. „Proveďte kompletní dokumentaci oběti i místa činu, potom ho zabalte a pošlete na pitvu. Zajistěte záznamy zdejší ochranky, nahrávky bezpečnostních kamer, svědka, který našel tělo, a… také údaje o příbuzných oběti."

„Ano, madam. Poručíku?" Peabodyová se zarazila, potom se rozhodla promluvit. „Nemohla jste tomu zabránit."

„Samozřejmě že jsem mohla. Kdybych včas našla správný klíč do správného zámku… jenže já jsem to nedokázala, a tak tu máme další mrtvolu."

Když Peabodyová odešla, vyňala Eva svůj počítač a začala stahovat příslušná data.

„Promiňte, že ruším. Poručík Dallasová?"

Eva se ohlédla a ve dveřích spatřila stát elegantně oděnou ženu s vlasy černými jako havraní křídla, s loknami, které musely pocházet z přepychového kadeřnictví. „Musím vás požádat, abyste opustila tuto místnost," řekla Eva.

„Ano, rozumím. Řekli mi, že tu velíte policejnímu týmu. Jmenuji se Olivia Fitchová a jsem jedním z Henryho obchodních

partnerů. A také jsem byla jeho druhá manželka.“ Její pohled přejel přes mrtvé tělo a rty se jí roztřásly. Stiskla je k sobě a její hlas zůstal pevný. „Doufala jsem, že byste mi mohla říct… něco. Cokoli.“

„Dobrá. Mohly bychom si tu někde v klidu promluvit, paní Fitchová?“

„Ano, samozřejmě. Bude stačit má kancelář?“ Vedla Evu chodbou a pokračovala. „Nevím, co mám říct personálu. A ani sama to nedokážu vzít nijak racionálně.“

Otevřela dveře do další z rohových kanceláří. Rozměry se podobala kanceláři ředitele, jenže okna směřovala na východ a ne na sever a vybavení se vyznačovalo větší originalitou a méně spartánským pojetím.

„Musejí to pro vás být těžké chvíle.“

„Ano, velmi.“ Olivia se neposadila za stůl, ale přešla k venkovní prosklené stěně. „Henry a já jsme se rozvedli před čtyřmi… ne, pěti lety. Znovu se oženil a pro Ashley to bude strašlivá rána. I přirozená smrt by byla zlá, ale vražda? Nikdy jsem neznala člověka, který by se stal obětí vraždy.“ Otočila se a pohlédla Evě do očí. „Mrazí z toho a cítím hrůzu až v kostech.“

„Víte o někom, kdo by si přál panu Moutonovi ublížit?“

„Jsme právníci,“ odpověděla Olivia s pokrčením ramen. „Spíš byste se měla zeptat, kdo by nám ublížit nechtěl. Ale ne, po pravdě si nedovedu představit nikoho, kdo by chtěl zabít zrovna Henryho. On dokáže – tedy dokázal člověka pěkně rozčílit a z mého pohledu se s ním prostě nedalo vydržet pohromadě. Byl svým způsobem tak… jednoduchý, doslova zapuštěný do své rutiny a absolutně oddaný navyklým postupům, že by mu za to člověk občas s chutí nakopal, ale určitě by ho nezabil.“

„Není právě obvyklé, aby se dva lidé rozvedli, a zůstali přitom obchodními partnery.“

„Další z Henryho šílených nápadů.“ Tentokrát se jí v očích zatřpytily slzy, ale udržela je pod víčky. „Ten parchant byl zosobněná logika! Proč bychom měli nadělat zmatek ve firmě jen proto, že skončilo jedno manželství? Přece se nám předtím výborně spolupracovalo, no ne? Takže náš další vztah byl určený pracovní smlouvou. Je fakt, že jako obchodní partneři jsme byli úspěšnější než

jako milenci. Nedovedu říct, jestli jsme zůstali přáteli. A teď už bych si asi měla zavolat svého vlastního právníka, že?“ Povzdychla si. „Nějak nemám energii ani na to.“

„Proč přišel pan Mouton do práce tak brzy ráno, před úředními hodinami?“

„Každé požehnané ráno v sedm hodin nula nula minut usedal Henry za svůj pracovní stůl, ať pršelo, svítilo slunce, zuřily uragány, povodně či hladomory. Ať už se o něm dalo v jiných oblastech říci cokoli, jeho pracovní etika byla zlatá. Miloval tuto firmu, svou práci i samotné zákony.“

V ten okamžik se její řeč zadrhla a ona si přitiskla dlaň na ústa. „Zatraceně! Zatraceně, zatraceně!“

„Mohu vám nějak pomoct? Sklenici vody?“

„Ne. Nejsem žádná plačka.“ Opět se jí podařilo potlačit nával citů a její hlas ztvrdl. „A navíc, i já ve své práci naplňuju literu zákona. Chci, aby pachatel tohoto zločinu byl odhalen a potrestán. Proto se ptejte na všechno, co potřebujete. Mohu vám jménem každého zaměstnance této firmy slíbit stoprocentní spolupráci. Kdyby se někdo vzpouzel, osobně z něho sedřu kůži.“

„Oceňuji váš přístup.“ Eva se odmlčela a otočila se k Peabodyové, která právě vešla do kanceláře.

„Poručíku, mohu s vámi na minutu mluvit?“

„Paní Fitchová, počkejte prosím zde.“ Přesunuly se opodál, hned za dveře. „Copak jste našla?“

„Otisky prstů Julianny Dunnové v odpočinkové místnosti pro personál. Byla tam a neobtěžovala se po sobě uklidit. Mám všechny disky z bezpečnostních kamer, popsala jsem je.“

„Dobře. Sežeňte mi správkyni kanceláří a pošlete ji ke mně, chci s ní mluvit hned, jak skončím s Fitchovou.“

Vrátila se do kanceláře. „Paní Fitchová, říká vám něco jméno Julianna Dunnová?“

„Dunnová? To jméno mi zní povědomě.“ Její obočí se nakrčilo a vzápětí vylétlo vzhůru v záblesku překvapení. „Vražda Waltera Pettibonea a těch ostatních! Viděla jsem ve zprávách reportáž a četla jsem o tom ve věstníku. Myslíte, že to ona… ale proč by to dělala? Jak by mohla, jenom tak –“ Olivia se ztěžka posadila.

„Nevšimla jste si, že by se žena, odpovídající jejímu popisu, vyskytovala v okolí vašich kanceláří?“

„Nevšimla.“ Olivia si přitiskla dlaně na tvář. „Promiňte, nedokážu se soustředit.“

„Byla zde, v relaxační místnosti pro personál. Předpokládám, že vaše úklidová služba dělá každou noc pořádek i v těchto prostorách.“

„Ano, ano. Naše úklidová firma je velmi dobrá, pracuje výborně a pečlivě.“

„V tom případě je zřejmé, že zde Dunnová byla dnes ráno. Mohu použít váš počítač?“ otázala se Eva a gestem ukázala ke stolní computerové jednotce.

„Jistě, poslužte si.“

Eva vložila do počítače disk se záznamem bezpečnostní kamery. „Víte, kdy se úklidová služba věnuje téhle části budovy?“

„Podle rozvrhu mají uklízet naše patro mezi půlnocí a druhou hodinou ranní.“

Eva tedy začala s průzkumem záznamu od dvou hodin ráno. Projížděla stopu nahrávky a zastavovala obraz vždy, když někdo opustil kancelář nebo do ní vešel. Provoz byl v těch hodinách slabý, omezoval se na unavené úřednické elévy, kteří si protáhli pracovní dobu až do noci, na údržbáře a směsici nižšího personálu.

V šest čtyřicet pět ráno se otevřely vchodové dveře a vešla atraktivní bruneta v elegantním kostýmku úspěšné podnikatelky a zamířila přímo k pultu recepce.

Eva zastavila přehrávání a zjasnila obraz. „Poznáváte tuto ženu?“

Olivia se pozorně zahleděla na monitor a studovala ženinu tvář. „Ne, nevzpomínám si, že bych ji někdy předtím viděla. Víte, v této budově je mnoho jiných kanceláří, sídlí zde spousta dalších společností. Nechápu, co to –“

„Podívejte se pořádně. Vnímejte jen tvář, vlasy si odmyslete.“

Olivii se ve tváři mihl záblesk netrpělivosti, ale přesto učinila, co po ní Eva chtěla. „Znám všechny, kdo pracují na tomto patře, a tohle není nikdo z… Moment! Panebože. To je přece Dunnová, že je to tak? Na první pohled jsem ji vůbec nepoznala!“

„Ano, je to ona. Většina lidí by ji nepoznala ani na druhý pohled.“

V poledne měla Eva zajištěnou konferenční místnost a její tým se shromáždil.

„Tak za prvé si řekneme, jak Julianna postupovala,“ ujala se slova. „Nejprve padělala identifikační kartu, aby se mohla vydávat za zaměstnance vhodné firmy. To je tak jednoduché, že by to zvládlo malé dítě. Touto kartou se pak prokázala strážní službě ve vrátnici. Mimochodem, stejný strážný tu byl i den předtím na směně od šesti ráno do poledne a toho dne se zapsala v osm čtyřicet tři jako Janet Drakeová, výpomocná administrativní síla ve firmě Mouton, Carlston & Fitchová. Prý se na něj roztomile a vstřícně usmála a trochu si s ním popovídala, s jasným záměrem, aby si ji pamatoval i následující ráno. Dnes přišla do práce dost brzy,“ pokračovala Eva a pokynula bradou k telestěně, na níž běžel záznam. „Vyšla rovnou na podlaží, kde sídlí naše právní firma. Záznam ji zachycuje až do chvíle, kdy mizí v prostorách kanceláří. O osm minut později vidíme přicházet pana Moutona. Co přesně se v následujících dvaceti minutách odehrálo, můžeme jen dedukovat.“

Eva zastavila záznam. „Výslechy personálu a společníků zavražděného potvrzují, že Henry Mouton vešel do své kanceláře přesně v sedm hodin, jak bylo jeho dlouholetým zvykem. Jeho život se odehrával v přesně zaběhaných kolejích a Julianna toho bezpochyby využila. Scénář, který si sama napsala, se s největší pravděpodobností odehrál takto: představila se řediteli jako výpomocná administrativní síla, předstírala, že je celá žhavá do práce a nenápadně mu lichotila ve věcech, které pro něj byly nejdůležitější, to znamená jeho firma, jeho práce, jeho pracovní etika. Nakonec se nabídla, že mu donese kávu. Odešla do odpočinkové místnosti, natočila šálek kávy a otrávila jej. Musela tam zůstat tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že Mouton jed skutečně vypil. Nerada odchází od rozdělané práce. V sedm hodin osmnáct minut kanceláře opustila.“

Eva znovu spustila záznam a po chvíli jej opět zastavila. „Vidíte? Teď uspokojením úplně září,“ komentovala Eva. „Je vidět,

že jí to poskytuje skutečnou rozkoš. Opouští budovu požárním schodištěm ve druhém patře, takže se nemusí zdržovat se strážným. Potom si klidně chytne aerotaxi a doma ještě stihne pozdní snídani.“

„Je jasné, že změnila postup,“ vstoupil do briefingu Feeney. „Po první vraždě zůstala v New Yorku a likviduje chlápky, které nikdy předtím neviděla. Jenže některé návyky se ruší jen těžko; pořád si vybírá stejné typy, pořád mění jen povrchní podrobnosti svého vzhledu a základní rysy nechává nedotčené.“

„Vybudovala si v New Yorku stálou základnu.“ Eva sáhla po hrnku kávy, spíš ze zvyku, než že by právě teď potřebovala povzbuzení. „Podle názoru doktorky Mirové to má co do činění se mnou – jsem jediná žena, která se s ní kdy utkala. Potřebuje dokázat, že je lepší než já, a to tak, že bude zabíjet na mém vlastním písečku, zatímco já se budu bezmocně honit za přeludy.“

„Fajn,“ zavrčel McNab. „O to víc ji bude bolet, až se jí jeden z těch přeludů zakousne do zadnice a vy ji dostanete.“

„Hmm, to má být podlézačka, detektive?“

„Ano, madam,“ odvětil briskně McNab a zašklebil se od náušnice k náušnici. „Ale sakra, teď vážně. Ta nána na vás nemá!“

„V současné chvíli vím o dvou nebožtících a přehršli pozůstalých, kteří by s vámi hluboce nesouhlasili. Budeme se dál věnovat průzkumu údajů z těch počítačů, zabavených v Dockportu; Dunnová tu má někde hnízdo.“

Někde se skrývá, pomyslela si Eva. V nóbl čtvrtích na okraji města, nebo v elegantní a módní zástavbě historického středu.

„Bude mít někde ve městě luxusní apartmá nebo domek. Koupila jej buďto on-line přímo z basy, nebo si na těch pár let zařídila údržbu.“ Polkla další doušek kávy a počkala, až se v ní začne rozlévat teplo. „Musejí existovat údaje o uskutečněných přenosech dat. Je dost chytrá, aby si dokázala do vězení propašovat minipočítač a zařídila si přes něj, co potřebovala, ale třeba nebyla tak důkladná v zahlazování stop. Rozjela kolem svých potenciálních cílů celou výzkumnou agendu. Nějaká data se prostě musela zachovat.“

„Prolézáme to skrz naskrz,“ ujistil ji Feeney. „Jestli tam něco zajímavého bude, najdeme to.“

„Pospěšte si. Všichni jste dostali kopii studie doktorky Mirové. Znáte její názor na věc a já s ní souhlasím; Juliannino vyprávění o nevlastním otci, který ji znásilňoval, není pravdivé. Musím ho také vyslechnout a vylomit z něj, jak to tenkrát doopravdy bylo. Čím víc se o ní dozvíme, tím dřív ji dostaneme. Kromě toho není vyloučené, že bude jedním z jejích dalších cílů. Jakmile to bude možné, poletím do Texasu."

„Poletím s vámi, madam?" otázala se Peabodyová. „Ne, vás potřebuju tady." Peabodyová, tebe do Dallasu prostě vzít nemůžu, pomyslela si Eva. Neodvážím se. Nesnesla bych… „Nepouštějte ze zřetele pátrání po původu toho kyanidu, který používá. Musí ho odněkud získávat." Eva se nadechla a soustředila se, aby její hlas při další větě nezakolísal. „Předpokládám, že jste v hlášení doktorky Mirové četli i odstavec, v němž se dotýká možnosti, že by jedním z dalších Julianniných cílů mohl být i Roarke. Přestože počítačová analýza naznačuje jen slabou pravděpodobnost takového vývoje, Mirová se obává, že nebezpečí je ve skutečnosti podstatně větší."

„Čubka jedna zkur –"

Ačkoli Eva cítila, že by se pod obsah McNabova emotivního projevu mohla s klidem podepsat, nezareagovala na něj nijak. „I když neodpovídá standardnímu profilu jejích obětí a rozbor jeho osobních údajů vyústil ve zmíněné negativní hodnocení v počítačové analýze, dokonale zapadá do jejího pojetí války proti mně. Takže jsme si vědomi totožnosti jednoho z možných cílů a to nám umožní nastražit past. Mám Roarkův rozvrh práce na nejbližších pět dnů a kopie jsou i ve vašich materiálech. Odmítl přímou policejní ochranu, ale souhlasil s posílením základních bezpečnostních opatření."

V Evině mysli se zjevil obraz Moutonova těla, zkrouceného na koberci v jeho vlastní kanceláři. Dřív než mohla právníkův neživý obličej v představě nahradit Roarkova tvář, vypudila Eva zlověstnou vizi z hlavy. „Jeho normální ochranka je vynikající, ale jako vedoucí tohoto týmu musím navrhnout další vylepšení." Neslyšně zasykla několik velmi úderných nadávek a ruce sevřené v pěst vrazila do kapes. „Feeney, chci, abys překontroloval bezpečnostní opatření v jeho kancelářích, u nás doma i ve všech dopravních prostředcích, které užívá."

„Právě před hodinou se se mnou spojil, máme se setkat dnes odpoledne.“

„Díky. Výborně. Dámy a pánové, tohle je všechno, co máme, takže nezbývá, než se vrhnout do práce. Kdyby něco, budu teď ve své kanceláři.“

„Je pěkně otřesená,“ zašeptal McNab Peabodyové, když za Evou zaklaply dveře. „A s ní hned tak něco nezacloumá.“

„Musím s ní mluvit,“ odpověděla Peabodyová a vystřelila z místnosti na chodbu. Rozhlédla se a spatřila Evu, jak nastupuje na pojízdný chodník. Rozběhla se. Cestou nezbylo, než uštědřit několika nevinným kolemjdoucím bodyček loktem, ale nakonec se jí podařilo chytit Evu zrovna u výstupu z eskalátoru.

„Dallasová! Počkejte chvilku.“

„Nemám teď čas na tlachy, Peabodyová. Musím si uspořádat věci, abych mohla odletět, a jestli to mám všechno stihnout, nemůžu ztratit ani minutu.“

„Nebojte se, ona se k němu nedostane. Nedokáže se ani přiblížit.“ Peabodyová se dotkla Eviny paže a potom ji za ni chytla, aby Evu donutila zastavit. „Možná, že kdybyste s Roarkem nebyli taková sehraná dvojka, tak by mohla mít štěstí, proniknout k němu a způsobit nějakou škodu. Ale když stojí proti vám oběma, nemůže uspět. Prostě nemá žádnou možnost. V celém vesmíru nenajde způsob, jak by se mezi vás mohla dostat!“

Frustrace a strach vylétly Evě do hrdla a vzaly na sebe podobu břitkého, drsného tónu. „Není žádný způsob? Nemusí udělat nic víc, než jenom vysypat nějaké svinstvo do hrnku s kávou, sklenice vína nebo do zatracený sodovky, a je to!“

„Ne, tak snadné to není.“ Ona není jen otřesená, pomyslela si Peabodyová. Je vyděšená až do morku kostí. „Přece víte, že to není tak jednoduché. Musela by se dostat přes váš i Roarkův radar. Podívejte se, já nevím, odkud Roarke pochází a jak se sem dostal, ale umím vyvozovat závěry z toho, co vidím. A můj závěr zní, že to není jen chlap, který se o sebe dokáže postarat – i když to bezpochyby dovede skvěle. On je navíc… nebezpečný. A to je jedna z věcí, které způsobují, že je tak zatraceně přitažlivý.“

Eva se otočila a napůl nepřítomně zírala na prodejní automat. „Ale vždyť on se ani nijak zvlášť nebojí.“

„Což neznamená, že nebude opatrný a připravený.“

„Ne, neznamená. To je mi jasné.“ Eva potřebovala zaměstnat ruce, a tak vytáhla kreditní kartu, zasunula ji do automatu a objednala si müsli tyčinku.

JE NÁM LÍTO, ALE POŽADOVANÉ ZBOŽÍ NENÍ NA SKLADĚ. S RADOSTÍ SPLNÍME DALŠÍ VAŠI OBJEDNÁVKU.

„Nekopejte do toho –“ vykřikla chvatně Peabodyová, když si všimla, že Eva o krok ustupuje a napíná svaly. „Zase vám vezmou nákupní průkaz. Ochutnejte třeba tuhle, je vážně dobrá.“ Než mohla její nadřízená způsobit věcnou škodu, Peabodyová sama navolila jiný druh.

ZVOLILA JSTE SLAĎÁCKOU TYČINKU – KŘUPAVKU, BÁJEČNOU ŇAMKU DO VAŠEHO BŘÍŠKA, SE TŘEMI VRSTVAMI NÍZKOKALORICKÉ ČOKOLÁDOVÉ NÁHRAŽKY, KŘUPAVOU SUŠENKOU S KRÉMOVOU NÁPLNÍ, NEOBSAHUJÍCÍ MLÉČNÉ PRODUKTY.

Eva popadla opěvovanou tyčinku a odkráčela pryč, zatímco automat hrdě informoval okolí o detailním složení, podílech tuku a kalorickém obsahu dotyčného zázraku potravinářských technologií.

„Můžu se zeptat na něco z případu Stibbsová?“ zeptala se Peabodyová a poklusávala Evě po boku, aby jí stačila.

„Směle do toho.“

„Studovala jsem materiály a jsem připravená předvést podezřelou k výslechu. Jenom jsem si říkala, že bych ji možná měla den nebo dva sledovat a pozorovat, jestli to tedy stihnu. Získat přehled o jejím denním rytmu, víte? A přemýšleía jsem, jestli se mám nechat poznat, nebo ne.“

S jistým úsilím se Evě podařilo obrátit tok svých myšlenek. „Zůstaňte v uniformě, nechte ji, ať si vás všimne. To ji vyvede z rovnováhy.“

„Zároveň si chci promluvit s několika lidmi, kteří tehdy vypovídali v případu vraždy Marshy Stibbsové. Jsou to známí všech tří zúčastněných. Myslím, že neuškodí, když se o tom doslechne?“

„Bude ji to udržovat v napětí, donutí ji to neustále se ptát, co se vlastně děje. A až to na ni vybalíte, bude už napůl zlomená.“

„S tím předvoláním chci počkat, až se vrátíte z Texasu. Pro případ, že bych to nějak zpackala.“

„Ano, počkejte, ale ne proto, že bych se bála, že něco zpackáte. Já totiž se žádnými packaly nepracuju,“ dodala Eva, když se obrátila ke své kanceláři a opustila Peabodyovou, na jejíž tváři teď hrál vděčný úsměv.

Uvnitř se Eva na moment zastavila a snažila se uvolnit a uklidnit. Ukousla si z tyčinky a usoudila, že reklama výjimečně nelhala. Roarkův denní rozvrh znala zpaměti, a tak mu zavolala do kanceláře v centru.

„Vím, že máš v pět schůzku,“ začala, když se na telestěně objevila jeho tvář. „Jenom sám Bůh ví, jak to vydržíš, potkávat se den co den s tolika lidmi.“

„Jsem prostě společenský človíček, poručíku. Taková laskavá duše.“

„Ano, to sedne. Jak moc by tě otravovalo, kdybys měl všechna svá zítřejší setkání zrušit a přesunout na jindy?“

„K čemu by to bylo, šéfovat gigantickým konsorciím, kdyby člověk nemohl poslat do háje pár schůzek, když zrovna potřebuje? Co máš v plánu?“

„Chci zítra hned ráno odletět do Dallasu.“

„Jasně, postarám se o to.“

„Nevím, jak dlouho se tam zdržím, ale předpokládám, že stihneme přílet, pracovní povinnosti i návrat v jeden den. Nanejvýš tam zůstanem přes noc.“

„Ať je to jak chce, Evo, teď už na to nejsi sama.“ Přikývla a potom pomalu přejela prsty po jeho tváři na displeji, přestože si při tom připadala směšně. „Ani ty nejsi sám.“

Kapitola desátá

PRAVDĚPODOBNOST, ŽE DALŠÍM CÍLEM BUDE ‚SUBJEKT ROARKE' JE PADESÁT JEDNA CELÝCH PADESÁT OSM PROCENT…

Eva stála ve své kanceláři u okna, které bylo tak úzké, že spíš připomínalo střílnu v hradní zdi.

Šance padesát na padesát, panna nebo orel, kterou jí počítač právě svým bezduchým tónem nabídl, nebyla vůbec uklidňující.

„Jaké místo zvolí k úderu?"

NEDOSTATEČNÁ VSTUPNÍ DATA PRO VÝPOČET PRAVDĚPODOBNOSTI…

„To jsem se neptala tebe," zavrčela a masírovala si prsty kořen nosu. „Přemýšlej," nařídila sama sobě. „Přemýšlej, jen přemýšlej! Co se teď může dít v její hlavě?"

Nejvíc by zaskórovala, kdyby se jí ho podařilo dostat v okamžiku, kdy mu ‚ta jeho policajtka' bude co nejblíž, usoudila Eva. Takže doma, na veřejnosti nebo při nějakém soukromém setkání, kde budeme oba. Vyvolala si na telestěnu jeho denní rozvrh a pečlivě jej studovala. Pokolikáté?

Nechápala, jak může jedna osoba zvládnout tolik jednání, Porad, rozhovorů a schůzek za jeden den, a přitom se dočista nezbláznit. Ale Roarke byl prostě Roarke.

To jsou úplné davy, vrtěla Eva v duchu hlavou, a má je kolem sebe od rána do večera. Obchodní partneři, personál, sekretářky, asistenti a asistenti asistentů. Ať už je jeho ochranka sebelepší, za takových podmínek se musí najít škvíra, kterou se zmije dokáže protáhnout.

Ale on o tom na druhou stranu ví, má nejpodrobnější informace, jaké jsou k dispozici, připomněla si Eva. Stejně jako tygr ve vlastním revíru, ví Roarke jak o přítomnosti možné kořisti, tak i o lovci.

A jestli se ona, Eva, neovládne a dovolí svým obavám, aby se změnily v hrůzu, teprve pak je největší nebezpečí, že jí něco unikne.

Posadila se a uvolnila, aby si pročistila mysl.

Při své první sérii vražd se Julianna stylizovala do role princezny společnosti. Mladý, krásný motýlek, poletující mezi zlatými květy v zahrádkách boháčů. Byla jako jeden z nich, mumlala Eva.

Ve své nové roli se změnila ve snaživou zaměstnankyni. Inteligentní tah, musela ocenit Eva. Lidé si jen velmi zřídka podrobně všímají těch, kteří pracují jako jejich podřízení. Tuhle roli si ještě chvíli ponechá, usoudila dál Eva. Téměř jistě zůstane nějakou dobu na stejné společenské úrovni: servírka, úřednice, pomocnice v domácnosti.

Ať už bude jejím dalším cílem kdokoli, nejpravděpodobnější je, že si do jeho pracoviště nebo domova najde cestu přes jeho zaměstnání.

Oblíbená metoda? Stále jed. Starý, dobrý jed, dodala Eva. Proč zrovna takhle? Člověk si při tom nezašpiní ruce a obvykle se naskytne příležitost sledovat umírání oběti. Kochat se pohledem na její hrůzu, zmatek a bolest. Když na někoho vytáhnete nůž nebo blaster, pochopí okamžitě, jak se věci mají. Užití jedu je rafinovanější, dalo by se říci až elegantní. A oběť dokonale zmate.

Jenže nemůžete prostě zajít do nejbližší drogerie a požádat o půl kila kyanidu. Což znamená, že nastal čas pátrání po Juliannině zdroji. Ale ještě předtím chtěla Eva smést ze stolu jinou záležitost. Zatelefonovala Charlesu Monroeovi.

Charles Monroe byl švihák a profesionální společník. Její hovor přijal na svém kapesním komunikátoru. Eva zaslechla tlumený šum hovorů v pozadí a tiché cinkání porcelánu a křišťálu, charakteristickou zvukovou kulisu přepychové restaurace. Potom jeho tvář vyplnila telestěnu.

Charles se rozzářil. „To je přece náš nejsladší poručík na světě! Jaké příjemné překvapení.“

„Neruším? Máte společnost?“

„Zatím ne, dnešní klientka má zpoždění, jako ostatně obvykle. Co mohu udělat pro svou nejoblíbenější strážkyni zákona a mstitelku v jedné osobě?“

„Máte v okolí Chicaga nějakého kolegu nebo známého s podobným profesním zaměřením, jako je vaše?“

„Poručíku, když se člověk věnuje nejstaršímu řemeslu, má kolegy a známé úplně všude.“

„Jasně. Takže potřebuju někoho, kdo bude ochotný vydat se do Nápravného zařízení Dockport a poskytnout jednomu z tamních obyvatel sexuální vyžití. Hradí se standardní policejní tarif.“

Charles nasadil zcela obchodní výraz i tón. Eva si všimla, jak se pohnul, sklonil, a bylo zřejmé, že si vytáhl elektronický zápisník. „Partner bude muž, nebo žena?“

„Žena, která požaduje atraktivního muže s enormní výdrží; jedna akce bude stačit.“

„Časový horizont?“

„Hodí se to kdykoli v nejbližších pár týdnech. Čím dřív, tím líp. Rozpočet kryje dvouhodinovou společnost a základní dopravu, žádné speciality.“

„Protože silně pochybuji, že by se policie přespříliš starala o sexuální blaho svých svěřenkyň, předpokládám, že jde o odměnu za poskytnutou informaci či spolupráci na nějakém probíhajícím vyšetřování.“

„Předpokládat můžete.“ Výraz její tváře i tón hlasu nyní přesně zrcadlil jeho postoj. „Potřebuju ten kontakt. Mohl byste mi někoho takového doporučit? Měl by se o sebe umět postarat. Ta žena má za sebou dlouhou abstinenci, ale v minulosti projevovala násilné tendence a já bych do toho nerada uvrtala nějakého zelenáče.“

„Jistě, dal by se sehnat. Ale také to pro vás mohu bez problémů vyřešit já sám. O mně byste určitě nemohla prohlásit, že jsem zelenáč, a dlužím vám tolik laskavostí, že to takovouhle službu zaručeně pokryje.“

„Nedlužíte mi vůbec nic.“

„Jsem vám zavázaný za Louise,“ opravil ji a při vyslovení toho jména se celá jeho tvář rozjasnila. „Jen mi dejte osobní údaje, které potřebuji, a já si to hned zapíšu do rozvrhu. Bude to samozřejmě na účet podniku, poručíku.“

Eva zaváhala. Dost podivně se cítila už proto, že u někoho takhle objednávala sex, jako by to byla feferonková pizza s donáškou

do domu. Když si k tomu navíc představila útěšně rozkvétající romanci mezi Charlesem a doktorkou Louise Dimattovou, vůbec se jí nechtělo jej zároveň posílat do věznice, aby obšťastňoval Marii Sanchezovou.

Přátelit se s gigolem je skoro stejně obtížné a nejisté, jako vdát se za něho, usoudila Eva. Ovšem, je to jeho práce, ne?

A když to nevadí Louise, proč by se kvůli tomu měla znepokojovat ona?

„Za tuhle zakázku dostanete zaplaceno, chci ji zanést do účtů. Teď co se týče Marie Sanchezové…“ pokračovala a předala mu všechny informace, které potřeboval. „Děkuji, Charlesi, moc jste mi pomohl.“

„Vy se trochu stydíte, že ano? To je velmi roztomilé. Vyřiďte Peabodyové, že ji líbám, a já předám vaše pozdravy Louise. Má klientka právě vchází do místnosti a já vidím, že se těší na oběd, ale ještě mnohem víc na to, co přijde potom. Proto bych se nerad nechal přistihnout při rozpravách s policií, když dovolíte. Taková nepříjemnost dokáže úplně rozbít delikátní atmosféru romantického odpoledne.“

Jeho rty se při poslední větě teatrálně pokřivily a Eva zavrtěla hlavou. „Dejte mi vědět, až si stanovíte konkrétní termín, a ozvěte se, kdybyste měl jakékoli potíže se správou dockportské věznice. Tamější ředitel je idiot.“

„Beru na vědomí. Mějte se, nejsladší poručíku.“

Ukončila spojení a bez prodlení navolila další číslo na svém seznamu. Tentokrát šlo jen o stručný vzkaz do hlasové schránky, určený Nadine Furstové.

„Nabízím interview, v mé kanceláři v šestnáct nula nula, jen ty sama. Žádné živé vysílání. Jestli tam nebudeš přesně, mám spoustu důležitější práce.“

Odsunula židli od stolu, vyšla ven a zamířila ke kóji, kterou obývala Peabodyová. „Pojďte se mnou,“ nakázala úsečně.

„Nemůžu pohnout s tím pátráním po dodavateli kyanidu. Ze standardních zdrojů nic nevypadlo.“ Peabodyová vtrhla do výtahu hned za Evou. „Aby si to člověk mohl legálně koupit, musí se prokázat povolením s daktyloskopickým ověřením. To znamená, že

jeho otisky projdou přísným zkoumáním a porovnávají se s databází policie. Dunnová je na seznamu, takže by ji nepochybně odhalili.“

„Co ilegální zdroje?“

„Nechala jsem si vyjet přes mezinárodní kriminalistickou databázi všechny případy otravy kyanidem. To svinstvo je mnohem populárnější, než by si člověk myslel, ale traviči je obvykle získávají z legálních zdrojů. Dunnová dřív nakupovala ve východním Washingtonu a její tamější dodavatel byl nejvýznamnější dealer na planetě; ovšem teď už je po smrti. Ostatní, které jsem našla, jsou jen malé ryby a kšeftují se vším, co se naskytne, hlavně s drogami, jedy mají jen jako bokovku. Výzkum ukazuje, že obchodovat s jedy není výhodné, mají nízkou marži, a tak se na ně skoro nikdo nespecializuje.“

„Snad si našla nějakou cestu k legálnímu zdroji, ale my musíme prozkoumat i druhou možnost.“ Eva zamířila ke svému vozidlu, ale v půli kroku se zarazila. „Ve vězení se člověk taky přiučí spoustu věcí, třeba získala kontakt tam. Navíc byla neustále ve spojení se světem přes ten svůj palmtop a měla nepřeberně času na průzkum terénu a plánování akcí. Její zdroj nemusí sídlit v New Yorku, ale lidé obvykle znají lidi, kteří znají další lidi. Jdeme do *podzemí*.“

A Peabodyová, ostřílená veteránka, zbledla. „Pane jo.“

Pod New Yorkem se rozkládal jiný svět, temné místo, rejdiště zločinců, ničemů a zatracenců. Pro některé to byl parket, kam si chodili zatančit na ostří nože, tak jako si dítě hraje se sirkami a je fascinováno rychle rostoucím ohýnkem. Jiní si libovali ve zvířecí zuřivosti a krutosti, která pulzovala tímto místem a prosycovala je stejně intenzivně jako zápach odpadu a fekálií.

A ještě jiní se zde prostě ztratili.

Eva nechala kabát v autě, protože chtěla, aby si každý z dálky všiml, že je ozbrojená. Ke kotníku měla připevněné pouzdro s náhradní zbraní a do boty si zasunula bojovou dýku.

„Vezměte si tohle,“ podala Peabodyové malý elektrický obušek. „Umíte s tím zacházet?“

Peabodyová zaraženě polkla a pak přikývla. „Ano, madam.“

„Zavěste si to na opasek, ať to nezakrývají šaty. Jak zvládáte boj beze zbraní?“

„Přiměřeně,“ dokázala s jistým úsilím vydechnout Peabodyová. „Dokážu se o sebe postarat.“

„Dobře.“ Eva nepotřebovala, aby jí to jen potvrdila, důležitější bylo, aby tomu sama uvěřila. „Až slezeme tam dolů, musí se z vás stát zatracený policajtský parchant, který k snídani pije krev.“

„Jasně. Jsem nejnebezpečnější ze všech parchantů, co kdy nosili uniformu, a… krev chlastám k snídani po litrech. Fuj.“

„Tak jdeme.“

Sešly po špinavých schodech a u stanice metra zahnuly do díry ve zdi, kde ústil jeden z tunelů, vedoucích do podzemí. Blikalo zde temně rudé světlo, občas přerušené nepřátelským modrým neonem, signalizujícím orientační bod v tomto karnevalu podivných her, sexu a zábavy, určené pro ledová a krutá srdce.

Eva ucítila zápach zvratků a spatřila muže na všech čtyřech, jak úporně zvrací.

„Jste v pořádku?“

Ani nevzhlédl. „Chcípni.“

Eva ucítila, že ji ze stínu sledují další pohledy. Pokročila tedy za toho otrapu a uštědřila mu energický kopanec do zádi, takže se poroučel obličejem do louže vlastních produktů. „Já určitě ne,“ objasnila mu mile, „ale ty bys dneska mohl chcípnout docela snadno.“

Ještě, než mohl z pálícího hrdla vyrazit další nadávku, ucítil, jak se mu o ohryzek opírá špička ostré dýky. „Jsem sice policajtka, ty šmejde, ale nemysli si, že ti tu nepodříznu kejhák od ucha k uchu, když už pro nic jinýho, tak že se mi zrovna chce! Rychle, kde dneska najdu Subíka?“

Oči mu zrudly jako planoucí uhlíky a vyrazil se sebe přerývaně: „Žádnýho takovýho zasranýho týpka neznám!“

Eva zariskovala, že si domů přinese celou zoologickou zahradu parazitů, popadla jej za zcuchané mastné vlasy a zvrátila mu hlavu dozadu. „Každý zná zasranýho Subíka. Chceš chcípnout hned teď, nebo si chceš ještě chvíli užívat chlastu a blití?“

„Nevedu si záznamy, kudy ten vošoustanej zmrd leze!“ Rty se mu zkřivily křečí, když ucítil, že si špička nože našla jeho krční tepnu a vyčkávavě se zastavila. „Snad bude ve Virtuálním pekle, jak to mám kurva vědět?!“

„Dobře. Můžeš se vrátit ke své zábavě.“ Pustila ho a odstrčila právě tak silně, aby opět skončil obličejem v tom, co ze sebe vydal. Vrátila nůž do boty takovým způsobem, že se zvědavcům, přihlížejícím ze stínů, obdivem rozšířily panenky.

„Jestli tu někdo stojí o problémy, ráda posloužím.“ Zesílila hlas právě tak, aby zazněl ozvěnou a přehlušil nápor viper-rocku, linoucího se z blízkého vchodu. „Jinak tu mám co dělat jen s masochistickým submisivem zvaným Subík, kterého tento vynikající muž právě výstižně popsal jako vošoustaného zmrda.“

Po své levici zachytila sotva znatelný pohyb, stín ve stínech. Položila dlaň na pažbu zbraně a pohyb ustal.

„Jestli má někdo v plánu mě otravovat, tak oznamuji, že čekáme jen na záminku, abychom začaly svou práci pojímat trochu revolučně. A upozorňuji, že naše revoluční pojetí spočívá v těsné spolupráci s městskou márnicí. Co myslíte, strážníku, dají nám šanci?“

„Doufejme, že ano, madam.“ Peabodyová se modlila, aby se jí hlas ani nezachvěl, protože pak by mohly následovat problémy. „Snad tenhle týden konečně vyhrajeme sázku o nejlepší márniční skóre.“

„Hmm… kolik je vůbec v banku?“

„Dvě stě pětatřicet babek. A šedesát centů k tomu.“

„To už stojí za trochu námahy.“ Eva rozepnula pobočí pouzdro a její pohled byl ostřejší, než útočná dýka. „A trocha drobáků se vždycky hodí. Až skončíme s tím šaškem, který by se nám mohl v záchvatu pominutí smyslů připlést do cesty,“ obrátila se Eva opět k mlčícímu okolí, „naběhne sem zásahovka a obrátí naruby všechno, co tu po nás zůstane. Což mne velice rozladí, protože pak se s nimi budu muset dělit o body. Ví někdo o Subíkovi?“ opakovala, a počkala několik vteřin. „Virtuální peklo,“ zachraptěl hlas ze tmy. „Tam je, rozdává si to se sado maso mašinama. Hovado.“

Eva jen přikývla a rozhodla se, že závěrečné hodnocení bylo určeno dotyčnému Subíkovi a ne jí. „A kdepak v tomto okouzlujícím a nádherném ráji, který je pro většinu z vás domovem, najdu Virtuální peklo?“

Postřehla jiný pohyb, přikrčila se a připravila. Ucítila, že i Peabodyová je maximálně ve střehu. Nejprve si člověka, který vystoupil ze stínů, spletla s malým klukem, avšak ukázalo se, že je to lilipután. Pokynul jim ohnutým ukazovákem.

„Kryjte mi záda,“ zavelela Eva a pustily se jedním z vlhkých tunelů do hlubin. Pohybovaly se tak, aby kryly obě polosféry a zároveň jedna druhou.

Zakrslík se pohyboval s neobvyklou mrštností a proplétal se zapáchajícími tunely mezi sloupy páry jako šváb po vlhké kamenné podlaze. Míjel bary, kluby, nechával za sebou rozcestí a tunely, směřující dolů, do ještě temnějších hlubin, neomylným instinktem rozeznával cestu vedoucí labyrintem podsvětí.

„To márniční skóre byl vynikající a inspirující nápad,“ zasykla Eva, aniž by pohnula rty.

„Díky.“ Peabodyová odolávala touze otřít si zpocené čelo rukávem. „Nouze je matkou improvizace.“

Odněkud z šera k nim dolehl ženský výkřik; Eva nedokázala rozeznat, jedná-li se o projev bolesti nebo rozkoše. Míjely olbřímího muže, který ležel bez vlády na zemi a nasával ze špinavé hnědé láhve jakousi samohonku. Za ním, u zdi, právě v ohavné parodii milování kopuloval nějaký pár. Táhl se od nich zápach nečistého sexu, moči a ještě něčeho horšího.

Tunel se rozšířil a otevřel do prostory, zastavěné videoinstalacemi, příslušenstvím virtuální reality a holografickými projektory.

Virtuální peklo bylo černé. Zdi, okna i dveře zde pokrývala jednolitá a podivně mastná vrstva černé barvy připomínající saze. Nápis, hlásající jméno podniku, byl vyveden velikými písmeny, která měla zřejmě stylizací připomínat plameny pekelného ohně. Nad nimi se v chaotickém tanci natřásal uboze vyobrazený Satan, nepostrádající rohy, ocas ani vidle.

„Subík je tam vevnitř.“ Skřet na ně poprvé promluvil, hlasem, který připomínal zvuk tympánu vyrobeného ze skelného papíru. „Zavřel se tamhle v madam Elektře. Užívá si bondáž. Kretén jeden. Dáte mi páďo?“

Eva sáhla pro kredity. „Dvacku a buď rád.“

Zašklebil se a odhalil zasedlé, špičaté zuby. Pak dvacetidolarovka zmizela a trpaslík také.

„Tady dole se člověk setká se zajímavými lidmi,“ podotkla Peabodyová otřeseně.

„Kryjte mě. Jakmile se někdo pohne, sejměte ho,“ nařídila Eva.

„Nemusíte mě dvakrát pobízet.“ Peabodyová stiskla pevně rukojeť elektroobušku a následovala Evu do Pekla.

Panoval zde ohlušující rámus. Výkřiky, zvuk sirén, vrčení a kvílení, produkované nejrůznějšími mechanizmy i jejich uživateli. Vše se koupalo v ošklivém rudém světle, které poblikávalo a kolísalo. Evě připadalo, jako by se rázem ocitla zpátky v Dallasu, a než se stihla opanovat, zdvihl se jí žaludek.

Uslyšela přerývaný dech a slova připomínající hadí syčení hovořila o násilí a sexu. Tenkrát, než to všechno skončilo, je slyšela také, stejně jako tolikrát předtím. Stěny byly tenké jako papír a od bouře zvířecích vášní ji často oddělovala jen tma.

Zvuk pleskajícího masa, bolesti a škodolibé radosti. *Nech toho, Ricku! Nedělej to! Sakra, to bolí!* Čí hlas to vlastně tenkrát byl, uvažovala Eva a bloudila po okolí nevidoucím pohledem. Její matky? Nebo některé z těch děvek, které si on bral, když zrovna neměl náladu na vlastní dceru?

„Madam? Poručíku?“

Záchvěv nejistoty v hlase Peabodyové ji vytrhl ze zlé vize. V tuhle chvíli by neměla ztrácet ostražitost. Teď musejí vzpomínky mlčet.

„Kryjte mě,“ opakovala Eva a vydala se k instalacím virtuální reality.

Většina klientů byla příliš zaujata hrou ve vymyšleném světě, než aby si jí všímala. Jiní však stále disponovali reflexy, které jim umožnily odhalit policistu na první pohled. I když se v této místnosti

bezpochyby skrýval slušný arzenál, na Evu ani Peabodyovou zatím nemířila žádná zbraň.

Prošly kolem kovového válce pojmenovaného „Řetězy a biče“, v němž se svíjela žena s virtuálními brýlemi na obličeji, vyhublá jako proutek, a vykřikovala v extázi. Po těle jí stékal pot jako olej, kapky se řinuly po těsném koženém oblečení i popruzích, které poutaly její ruce i nohy k rámu stroje.

„Zdá se, že jsme tu správně. Tamhle je náš milý Subíček.“

Opodál stál další válec a v něm spatřily velikého muže s výrazně vyvinutým svalstvem. Byl nahý, až na kožený suspenzor na penisu a obojek pobitý cvočky na krku. Jeho tělo se poškubávalo, z hrdla vycházelo chrčení. Vlasy mu sahaly po ramena, byly zlaté jako světlo svící a úplně zmáčené potem.

Přes záda se mu táhly rudé stopy po bičování, dokazující, že se pokaždé nespokojil jen s virtuálním trestem.

Ačkoli to, striktně vzato, nebylo právě předpisové, vytáhla Eva svůj univerzální klíč a jeho virtuální kabinku otevřela. Svalovcovo tělo bylo prohnuté jako luk, rty rozchlípené v křeči vzrušení a bolesti. Eva praštila do hlavního vypínače a nechala ho viset v poutech. Zůstal bez vlády a třásl se.

„Vládkyně, slituj se. Tvůj otrok žebrá o milost.“

„Pro tebe vládkyně *a poručík*, šmejde,“ strhla mu Eva virtuální brýle z tváře. „Buď zdráv, Subíku. Předpokládám, že se ti tak teď říká. Pamatuješ si na mě?“

„Tohle je, sakra, privátní budka!“

„Nekecej! A já už se těšila na pořádný grupáč. No dobře, tak až příště. Teď s námi půjdeš někam, kde je klid a vážně si promluvíme.“

„Nemusím s vámi vůbec mluvit. Mám svý práva. Právě jsem chtěl, kurva, vypadnout!“

U kohokoli jiného by snad zafungoval decentní úder na povzbuzení. Jenže Subík by si to spíš užíval. „Tak nemluv. Ale já tě můžu zadržet a slibuju, že se tě nejmíň šestatřicet hodin nikdo ani nedotkne. Tak dlouho bez bolesti nevydržíš, co, Subíčku? Řekni mi, co chci vědět, a můžeš se ihned vrátit ke své madam Elektře a její – jak se to jmenuje – Černé mučírně.“

Natáhl se zpátky do válce a chytil se kovových konzolí. „Musíte mě k tomu donutit.“

„Chceš, abych tě seřezala jako psa, Subíku?“ Její hlas zazněl jako tiché tygří zapředení. „Mám tě donutit?“ Ale když viděla, jak se jeho tvář naplnila vzrušením, pokrčila rameny. „Jenže víš co? Já zrovna nemám náladu. Přesto si ale můžu zahrát na dominu, i když asi ne úplně tak, jak by sis to představoval. Co myslíš, jak dlouho jim v takovémhle doupěti potrvá, než opraví tu tvoji budku, když ji pořádně roztřískám?“

Subík se teď pohnul velice rychle a úderem rozepjal přezky, poutající ho uvnitř stroje. „Proč se do mě sakra tak serete?“

„Ani nevím, nějak jsem se nudila. Pojďme si najít nějakou jinou kabinku, kde nejsou žádné hračky.“

Eva ustoupila, aby mohl projít. Když je míjel, všimla si, jak jeho pohled zaujatě zaparkoval na obušku, který držela Peabodyová. Vrhl se kupředu. Peabodyová bleskově zareagovala a elektrický obušek mu s tupým úderem přistál přímo na solaru. Jeho tělo sebou zaškubalo, předvedlo něco jako krátký taneček a pak ochablo.

„Děkuju…“ zachraptěl.

„Moc ho nepovzbuzujte, Peabodyová,“ zavrčela Eva. Uchopila Subíka za paži a vlekla k nejbližší volné kabince. Ukázalo se, že tak docela volná není, dvojice narkomanů zde právě uskutečňovala zcela ilegální obchodní transakci. Eva kopla do stěny kabinky, ukázala odznak a bodla palcem za sebe. Pochopili okamžitě a ztratili se jako pára nad hrncem.

„Tady je to pohodlné.“ Usadila se uvnitř a Subíka vtáhla za sebou. „Peabodyová, hlídejte dveře. Bude to tak krátké a soukromé, jak jen to půjde. Kdo teď jede v dealerství s jedy, Subíku?“

„Nejsem žádný váš ochočený donašeč!“

„Z této skutečnosti se dnes a denně raduji. A stejně tak mě těší fakt, že tě můžu kdykoli šoupnout na šestatřicet hodin na samotku, aby sis tam užíval normální život, ne tohle stupidní peklo, kam ses uvrtal a bez kterého už nedokážeš žít. Ten váš zatracený reverend je po smrti stejně jako Hitler, a celá ta jeho veselá partička, až na tebe, Subíku.“

„Přeci jsem vypovídal," připomněl jí. „Všecko, co jsem věděl, jsem řek federálům."

„To je pravda. Připadalo nám, že hromadná sebevražda je trochu moc i na partičku s tak exotickými chutěmi, jako jste měli vy. Ale nikomu jsi neřekl, kdo vám dodal kyanid a kurare na ten finální koktejl, co reverend namíchal do limonády pro celou tu svou kongregaci."

„Já byl jenom malá mrcha. Vážně nevím nic víc, než co už jsem jim řek!"

„Hm. Federálové ti to věřili. Ale víš co? Já ani náhodou. Vybal jméno a já zmizím ze tvého ujetého a ubohého života. Když si ho ale zkusíš nechat pro sebe, budu se sem vracet a najdu si tě, i kdyby ses zahrabal v té nejhlubší žumpě. Dám si na tebe pozor a překazím ti všechny tyhle sado maso zábavičky, až zapomeneš, jak vůbec vypadá orgasmus. Kdykoli se pokusíš třeba si ho jen vyhonit, objevím se a zkazím ti legraci. No tak, Subíku. Už je to… víc než deset let, co se kult sám položil do márnice. Co ti na tom záleží?"

„Zatáhli mě do toho. Vypucovali mi mozek a –"

„Jasně, blablabla. Kdo tehdy přinesl jed?"

„Nemám páru, jak se jmenoval. Říkali mu prostě Doktor. Viděl jsem ho jen jednou. Hubeňour, skoro dědek."

„Rasa?"

„Bělouš, ten neměl ani pihy černý. Mám dojem, že tu sračku nakonec vypil taky."

„Vypil, nebo nevypil?"

„Koukněte se." Subík se rozhlédl po okolí a ztišil hlas, přestože byli v kabince. „Lidi si nepamatujou nic z toho, co se tam tenkrát stalo. Nevědí o tom ani prd. Ale jak někdo zjistí, že jsem byl v tyhle církvi, začnou vyvádět jak magoři."

Eva se také rozhlédla po svíjejících se tělech a zaposlouchala se do výkřiků. „Jistě, naprosto chápu, že pohled na lidi, co se chovají jako magoři, je pro tebe nezvyklý a vyvádí tě z míry. Vybal to."

„Za kolik vám ta informace stojí?"

Eva vytáhla dvacetikredit a připleskla jej na stůl, velikostí připomínající hlavičku hřebíku.

„Do hajzlu, Dallasová, za tohle si nekoupím ani hodinu virtuálního času! Dejte mi sakra pokoj.“

„Ber, nebo nech být. Ale v tom případě konec kamarádšoftu a jedem na stanici. O madam Elektře a její mučírně si můžeš minimálně šestatřicet hodin nechat zdát.“

Subík se svým ocvočkovaným obojkem seděl tiše u stolku a tvářil se smutně.

„Proč musíte bejt taková mrcha?“

„Tuhle otázku si pokládám každé ráno. Zatím se mi nepodařilo najít uspokojivou odpověď.“

Subík prozkoumal dvacetikredit a zasunul ho za svůj kožený suspenzor. „Dobře, ale budete si pamatovat, že jsem vám pomoh.“

„Jak bych na tebe mohla někdy zapomenout?“

„Jo.“ Ještě jednou se rozhlédl přes zakouřené sklo kabinky. Olízl si rty. „Tak teda dobře. Žádnej průser z toho mít nebudu, slibujete?“

„Jasně.“

„Hmm… chystal jsem se chlapům vod federálů vykecat všecko, co jsem věděl. Totální spolupráce.“

„K věci, Subíku. Nemůžu tu trčet celý den.“

„Tohle je k věci. Já spolupracoval a dal jsem jim každý jméno, na jaký jsem si vzpomněl. Ale pak jsem venku uviděl jeho, hnedka za těma barikádama, v kostele, když začali vytahovat ven těla. To byl sakra pohled, na ten se nezapomíná. Taky jste tam byla.“

„Ano, to jsem byla.“

„No… a on se na mě kouknul.“

Subík zvážněl a konečně se rozpovídal. Naklonil se k Evě. „Šel z něj strach, byl bledej a vypadal jako duch. A já teda vážně nechci zakapat na nějakej zasranej jed. Viděl jsem na něm, že ví, že jsem pomáhal poldům, místo abych dodržel přísahu. Musel jsem se krejt, no ne? Takže jsem jeho jméno prostě vynechal. Žádná velká trága, ne?“

„Takže je naživu?“

„Tehdá ještě byl.“ Subík pokrčil svalnatými rameny. „Potom jsem ho už nikdy ani nezahlíd a s tím jsem teda úplně spokojenej. Ale osobně jsem ho neznal,“ zaklínal se Subík. „Přísahám na svý péro.“

„Takhle velkolepou přísahu musím brát vážně.“

„Jo, je to tak.“ Potěšený perspektivou, že se Eva s výpovědí spokojí a odejde, začal Subík rychle přikyvovat. „Slyšel jsem jedinou věc, co se o něm povídala – že snad byl kdysi vopravdickej doktor, ale pak ho vyrazili. A taky vím, že byl zatraceně pošukanej a zazobanej.“

„Chci slyšet jméno.“

„Neznal jsem ho. Přísahám, Dallasová! My otroci jsme nesměli sami od sebe ani otevřít hubu, před nikým, kdo byl víc než pěšák.“

„Potřebuju víc informací.“

„Já ale nic víc nemám. Byl to starej, cvoklej chlápek. Vypadal jako nějaká zkurvená zombie. Hubenej jako smrtka, občas se přišoural a šeptali si s reverendem. A když se na vás kouknul, čuměl rovnou skrz, až z toho běhal mráz po zádech. Chlapi mu někdy říkali doktor Mengele. A to je vážně všecko, co vo tom můžu říct. Přísahám, vážně jsem si nic nenechal pro sebe. Chci se vrátit ke svý hře.“

„Dobře, můžeš jít.“ Subík se začal zvedat, ale Eva ho popadla za zápěstí. „Jestli zjistím, žes věděl víc a zatajils to, můžeš se těšit na zamčenou, měkce vypolštářovanou celu v pastelových barvách, kde ti budou dnem i nocí hrát staré slaďáky.“

Subíkova tvář ztvrdla. „Dallasová, jste zatracená, zlá bestie.“

„Člověk dělá, co může.“

„Páni, tenhleten sebevražedný kult!“ Peabodyovou to tak zaujalo, že zapomněla vděčně políbit chodník pod svýma nohama, když konečně vyšly zpět na dlažbu normální ulice. „Vy jste na tom taky dělala?“

„Částečně. Vlastně ještě míň než částečně. Byla to federální operace a místní složky zůstaly víceméně v pozadí. Dvě stě padesát lidí se samo zabilo, protože jeden šílený bastard kázal, že smrt je vrcholná zkušenost.“ Zavrtěla hlavou. „Možná to tak vážně je, ale stejně o ni nakonec nikdo nepřijde. Tak proč to uspěchávat?“

„Říká se… no vypráví se, že ne všichni, kdo v tom kultu byli, se rozhodli dobrovolně podstoupit rituál až do konce. Ale ti parchanti je donutili vypít jed. Byly tam prý i děti. Malé děti.“

„Ano, to je pravda.“ Eva tehdy ještě nosila uniformu, nebyla ani rok venku z akademie. A tenhle obraz se jí vypálil do mozku. Věděla, že nikdy nezmizí. „Děti, i kojenci, kterým to svinstvo podaly jejich vlastní matky, z láhve s dudlíkem. Reverend si celý ten *obřad* nechal nahrávat na video. Měla to být část jeho odkazu. Tehdy jsem poprvé a naposledy viděla federála brečet. Někteří z nich vzlykali jako děti.“

Znovu potřásla hlavou, aby zaplašila vzpomínku. „Musíme se podívat po doktorech, kteří před deseti až dvaceti lety přišli o licenci k výkonu praxe. Subík tvrdil, že byl starý, což z jeho tehdejšího úhlu pohledu mohlo znamenat, že mu v době reverendovy vlády bylo kolem šedesáti. Objekt pátrání je tedy muž, běloch, věk šedesát pět až osmdesát. Téměř všichni z jeho lidí pocházeli z New Yorku, proto se obrátíme na naši státní lékařskou komoru.“

Eva pohlédla na hodinky. „Za chvíli mám na centrále schůzku. Vy zatím zkuste tohle: zajeďte na kliniku do Canal Street a zeptejte se Louise, jestli náhodou nezná někoho, kdo by odpovídal popisu našeho podezřelého. Jestli se ukáže, že nikoho takového nezná, pořád ještě nás může odkázat na někoho dalšího. Má dobré kontakty a mohla by nám ušetřit čas.“

Eva domluvila a zarazila se. „Nevadí vám jednat s Louise?“

„Jistěže ne. Mám jí ráda. Myslím, že je moc hezké, jak si rozumí s Charlesem.“

„Ehm. Ozvěte se, jestli něco zjistíte, potom si můžete vyčlenit hodinu a podívat se na Maureen Stibsovou.“

„Vážně? Děkuji, poručíku.“

„Zítra budu pryč, a tak můžete svému případu věnovat tolik času, kolik se vám zachce; normálně má ale prioritu kauza Dunnová.“

„Rozumím. Poručíku, chtěla jsem se zeptat na jednu osobní věc. Přemýšlela jsem, jestli vám naši nejdou tak trochu na nervy? Zdálo se mi, že jste se minulou noc trochu chytli s mým tátou.“

„Ne, všechno je v pořádku. Nemám s nimi problém.“

„Dobře. Stejně už tu budou jen pár dní. Snažím se je zabavit, jak nejvíc to jde. Myslím, že táta vycítil něco z vašeho stresu kvůli tomuhle případu. Když jsou pocity dost silné, zachytí je i přes

spuštěný štít. To je taky asi jediná věc, která jím dokáže otřást, když se někomu naboural do pocitů bez dovolení.“ Peabodyová se odmlčela a pak se jí tvář opět rozjasnila. „Každopádně teď běžím na metro a podívám se na kliniku. Třeba budeme mít s Louise štěstí.“

„Chtělo by to,“ souhlasila Eva. Chtělo by to konečně kapku štěstí.

Eva vešla do své kanceláře pět minut před plánovanou schůzkou s Nadine. Vůbec ji nepřekvapilo, že reportérka už tam na ni čeká. Seděla se zkříženýma nohama, pečlivě si nanášela na ústa rtěnku a místo zrcadla používala displej kamery.

Její asistentka stála opřená o zeď a pojídala čokoládovou tyčinku.

„Kde jste sebrala tu tyčinku?“ zahřměla Eva a přiskočila k ní tak rychle, že na ni dívka zmateně vytřeštila oči.

„V-V-v automatu. Dole, v hale.“ Napřáhla před sebe ruku se zbytkem cukroví, jako by to byl kouzelný ochranný amulet. „Dáte si kousek?“

Eva na ni zírala právě tak dlouho, aby se dočkala krůpějí potu kolem jejího obočí, a usoudila, že tahle kameramanka určitě není jejím podlým zlodějem cukroví.

„Dík, nechci.“ Eva usedla za stůl a natáhla si nohy.

„Doufala jsem, že se trochu opozdíš,“ začala Nadine. „Potom bych ti to dala pěkně sežrat.“

„Kéž bych se dožila dne, kdy začnou policisté dělat svoji práci a šoupnou tě do návštěvní místnosti, místo aby tě pouštěli rovnou do mé kanceláře, když tu nejsem.“

Nadine jen mrkla a vypnula displej. „Ale tomu sama nevěříš. Nebo snad ano? Takže, jestli jsi už přestala se svým obvyklým smyslem pro humor děsit mou asistentku, můžeme přejít k věci. Co se děje?“

„Vražda.“

„Nepovídej. To je přece u tebe vždycky. Pettibone a Mouton. Pěkná dvojka. Ještě než začneme, musím ti říct, že jsem nenašla nic, co by je jakkoli osobně či profesionálně spojovalo. Myslím, že to už jsi zjistila taky. Ani jejich rodinní příslušníci nemají nic společného,

žádná, ani příležitostná spolupráce. Když Pettibone potřeboval právníka, užíval svého vlastního, stálého zaměstnance Světa květin.“

Nadine pozorovala Evu a prsty s pečlivě ošetřenými nehty odklikávala vyřízené body. „Snad se mohli občas setkat v rámci nějaké příležitosti, kde se scházeli lidé jejich společenské třídy, ale jinak se nepohybovali ve stejných kruzích. Jejich manželky docházely do jiných salonů krásy, do jiných fitcenter a nakupovaly v jiných obchodech.“ Nadine se odmlčela. „Jenomže myslím, že tohle všechno víš také.“

„Tady na stanici nepostrádáme alespoň základní rozhled.“

„A právě proto si lámu hlavu, jak to, že jsem dostala pozvání k soukromému interview a nemusela o ně žebrat.“

„Ty nežebráš, ty mámíš.“

„Uznávám, že mi to docela jde. Takže, Dallasová, proč to pozvání?“

„Chci ji zastavit a použiju k tomu všechny dostupné prostředky. Čím větší mediální publicitu bude mít, tím větší je šance, že si jí někdo všimne. Právě se chystá na svou další kořist. Teď pozor, Nadine, tohle je mimo záznam a před kamerou nebudu reagovat na jakoukoli narážku, která by se toho snad týkala. Existuje víc než padesátiprocentní pravděpodobnost, že tím příštím cílem bude Roarke.“

„Roarke? Kristepane, Dallasová! Ten do toho přece vůbec nezapadá, není to její typ. K čertu, po něm by musela vyjet každá ženská, kromě ní. Víš jak to myslím. Je na její vkus moc mladý a moc ženatý.“

„Ženatý se mnou,“ namítla Eva. „Což jí může úplně stačit.“

Nadine se opřela v křesle a snažila se uklidnit. Vážila si přátelství stejně jako popularity u diváků. „Dobře. Co pro tebe můžu udělat?“

„Ten rozhovor. Snaž se dodat tomu příběhu tolik publicity, kolik jen bude možné. Ať o něm – a o ní – každý přemýšlí. Jednou z jejích zbraní je schopnost splynout s prostředím. Já ji chci o tuhle výhodu připravit.“

„To ji pěkně naštve.“

„Jen ať se rozzuří, začne dělat chyby. V žilách jí místo krve koluje led, proto je tak dobrá v tom, co dělá. Je na čase ji trochu rozehřát.“

„Výborně.“ Nadine pokynula své asistentce. „Kamera, jedem.“

Kapitola jedenáctá

„Případ Julianny Dunnové znamená selhání systému, který nedokázal včas odhalit, jakou hrozbu představuje pro společnost, a nedokázal ji tím pádem od ohrožené společnosti oddělit.“ Eva hovořila klidným, jasným hlasem. Asistentka s kamerou právě střihla detailní záběr, takže Evina tvář vyplňovala obrazovku. „Náš systém selhal už ve chvíli, kdy této ženě za její zločiny nedokázal vyměřit odpovídající, zasloužený trest.“

Kamera zaostřila na Nadine. „Ale vy přece k tomuto systému sama náležíte,“ podotkla vážně a se zájmem reportérka. „A je o vás známo, že v něj i věříte.“

„Ano, věřím. A nyní k vám hovořím jako představitel zmíněného systému a prohlašuji, že kde jsme selhali, tam svá pochybení napravíme. Pátrání po Julianně Dunnové pokračuje na všech myslitelných úrovních, všemi možnými směry. Ať už zůstane Julianna Dunnová v New Yorku, nebo ne, nakonec ji vypátráme a potom se bude zodpovídat z vraždy Waltera C. Pettibonea a Henryho Moutona.“

„Můžete nám přiblížit, na jakých úrovních a jakými směry se v současné době vyšetřování ubírá?“

„Pochopitelně zde nemohu diskutovat o podrobnostech probíhajícího vyšetřování; opakuji pouze, že sledujeme všechna vodítka, která jsou k dispozici. Víme, kdo ta žena je a co je zač.“

„A co je vlastně zač, poručíku?“

„Julianna Dunnová je vražedkyně. Zabíjení je náplní jejího života a bude v tom pokračovat, dokud ji nezastavíme.“

„Jako zástupce obyvatel New Yorku byste ale –“

„Já nejsem zástupce obyvatel New Yorku,“ přerušila ji Eva. „Já jsem přísahala, že budu obyvatelům New Yorku sloužit a budu je chránit. A tuto přísahu dodržím. Naplním její znění tak, že se podruhé zasadím o to, aby Julianna Dunnová byla odstraněna ze společnosti. Já osobně za ní zaklapnu dveře cely.“

„Tak takhle si to maluješ?“ Julianna seděla v ložnici před telestěnou a sledovala interview s Evou. Odhrnula si z čela čerstvě

pozlacené kudrlinky a ušklíbla se na obraz své protivnice. „Ty drzá, nafoukaná děvko! Tenkrát jsi měla štěstí, to je všechno. Jenom štěstí. Ale dneska nedržíš v rukou vůbec nic a honíš se za fatou morgánou. Sedím tady, přímo tobě pod nosem, a ty o tom nemáš *ani ponětí*!“

Vztek v ní vzplál silněji a mrštila hřebenem přes celou místnost. „Uvidíme, jak se budeš naparovat, až ti ten chlap, kterého sis vzala, padne mrtvý k nohám. Jestli ti nespadne hřebínek, až se před tebou bude svíjet a lapat po posledním doušku vzduchu. Uvidíme, jak se ti bude líbit *tohle*! Vyšetřováním stop kolem těch dvou ubohých starých hlupáků jen ztrácíš čas. Neznamenali *vůbec nic*. Jediné, na čem mi dnes záleží, jseš ty, Dallasová, a ten tvůj *manžel*. Oba vás dostanu. Přišel čas splácení dluhů.“ Otočila se k zrcadlu a pohled na vlastní odraz ji uklidnil a potěšil. „V jedné věci jsi ale měla pravdu, policajtko. Zabíjení je vážně náplň mého života. A jsem v tom opravdu dobrá. Nejlepší.“

To je chytrý tah, pomyslel si Roarke, když interview s jeho ženou skončilo. Velmi chytrý tah. Neustále opakovat její jméno a celý příběh, takže se vtiskne do paměti i podvědomí každému, kdo se díval nebo o tom jen uslyší. A Nadine nezůstala pozadu, na obrazovce se vystřídala spousta záběrů Julianny Dunnové v nejrůznějších podobách.

Žádný z diváků, který viděl čtyřminutové interview – které opakovali každou hodinu a půl – na Juliannu v dohledné době určitě nezapomene.

A tvář Evy Dallasové se zase hned tak nevytratí z mysli té Dunnové, uvažoval Roarke.

Snaží se ji přimět, aby se soustředila na ni samotnou, usoudil. Chce za každou cenu ochraňovat nevinného občana. I když ten občan je náhodou zrovna její vlastní a ne právě nevinný manžel.

Samotného jej napadla i jiná možnost, avšak Evinu reakci na její předestření znal dopředu včetně podrobností. Ale na to dojde, musejí se oba vypořádat se stínem města Dallasu a vzpomínkami, které tam neustále žijí.

Částečně byl rád, že tam poletí a Eva se konečně utká se svými nočními můrami. Ne že by věřil v konečnou katarzi, ale první

otevřená konfrontace s démony minulosti by mohla alespoň ulehčit to břímě, s nímž se musí každý den svého života vláčet.

Avšak jiná část jeho mysli opakovala, že by se Eva neměla vracet k té hrůze, ještě ne, lepší bude se odvrátit a nemyslet na to, tak jako už mnoho let. Pohřbít minulost, vzhlížet k budoucnosti.

Jenže Roarke sám nejlépe věděl, že minulost se za vámi neustále plíží, jako veliký černý pes, který nikdy neztratí stopu. V každé vteřině je připraven se na vás vrhnout a zabořit vám tesáky do hrdla, zrovna v okamžiku, kdy si myslíte, že jste v bezpečí.

Ať se snažil sebevíc, ať zakopával svou minulost sebehlouběji, nikdy to nestačilo. Zůstávala s ním i zde, v přepychovém paláci naplněném poklady, pohodlím a krásou. Zápach chudinské čtvrti v Dublinu jej nikdy neopouštěl. A tato vzpomínka byla pořád ještě snesitelnější než obrazy dřívějších svazků se ženami, vztahů, které se krčily v koutě a nenašly sílu jej opustit.

Znal hlad, strach, věděl, jak bolí údery pěstí. Bily jej ruce, které ho měly objímat a chránit, tak jak otec chrání svého syna. Do takového světa se Roarke narodil a z takového světa ještě jako dítě uprchl. Už v té době se o sebe dokázal postarat a opatřit si prostředky. Pomáhali mu kamarádi z mokré čtvrti a také všemožné podniky, které měly daleko do legality, ale o to byly zábavnější – a zatraceně ziskové.

Kradl, podváděl, intrikoval. A také zabíjel. Přestože nikdy nevzal život bez příčiny, zabíjel. Získal si jméno, pronikl do obchodování a nakonec si vybudoval vlastní svět. Alespoň se tomu tak dalo říkat.

Hodně cestoval a nasával zkušenosti. Učil se. A z chlapce, který přežíval díky kombinaci důvtipu a dostatečné dávky záludnosti, díky hbitosti svých prstů a rychlosti nohou, se stal bohatý a mocný muž. Muž, který si prostě koupil cokoli, po čem v momentálním rozmaru zatoužil, a který dokázal jakékoli překážky graciézně obtančit zkratkou přes odvrácenou stranu zákona, pokud se mu to hodilo.

V jeho životě figurovaly i ženy, a některé z nich měl i dost rád. Jenomže byl pořád sám. Neuvědomoval si, jak veliká je jeho samota, až do chvíle, kdy se setkal s Evou. Díky ní poznal hloubku svého

vlastního srdce. Jí samé snad trvalo déle, než ji spatřila na vlastní oči, ale to nic neměnilo na faktu, že ona zde byla objevitelkou, ne on.

A tak se navždy změnil nejen jeho svět, ale i on sám, mocný a bohatý pán věcí a osudů.

A teď, za několik hodin, se budou muset vrátit zpět a stanout tváří v tvář hrůzám, které číhaly v její minulosti. Tentokrát na to budou dva.

Ze stolního panelu zaznělo pípnutí, upozorňující, že bezpečnostní brána se otevřela. Pohlédl na displej a ověřil si, že systém identifikoval Evino policejní vozidlo.

Přešel k oknu, aby se podíval, jak se vrací domů.

Eva projela první zatáčkou k domu, když pod loubím převislých větví smuteční vrby spatřila postávat nějakou dvojici. Siluety se ztrácely za oponou jasně zelených lístků a uvadajících květů.

Dupla na plyn a zbraň jí sama skočila do ruky dřív, než si všimla, kdo ti lidé jsou a čím se zabývají.

Sam a Phoebe Peabodyovi stáli pod větvemi stromu a svírali se v něžném objetí.

Eva pocítila směsici ulehčení a zahanbení, takže rychle ukryla zbraň zpět do pouzdra, odvrátila oči od intimní scény a pokračovala v jízdě. Zaparkovala přímo u schodiště k hlavnímu vchodu, což bylo výhodné hned ze dvou důvodů. Za prvé, bylo to nejpohodlnější. A za druhé, Summerset to nesnášel. Avšak naděje, že všichni budou svorně předstírat, že si svých spolubydlících nevšimli, se nevyplnila. Když zavřela dvířka od auta, spatřila, jak se k ní Sam a Phoebe blíží a drží se přitom za ruce.

Eva vrazila ruce do kapes. „Jak se daří?“

„Je překrásný den.“ Phoebe zacukalo v koutcích úst, ale její pohled byl pevný a přímý a Eva ucítila svrbění v zátylku. Proto záměrně zaostřila na bod, ležící přímo ve středu Phoebina čela.

Nesmím se jí dívat do očí, připomněla si. Žádný přímý vizuální kontakt!

„Právě jsme si užívali sluníčka.“ Phoebe potřásla hlavou, a stříbrné prstýnky, které měla vpletené do vlasů, jemně zacinkaly.

„Ještě než jsme se vypravili ven, viděli jsme na Kanálu 75 váš rozhovor s Nadine Furstovou. Čišela z vás síla a odhodlání.“

„Já jsem odhodlaná.“

„A silná. Roarke nám řekl, že se na zítřek chystáte vyrazit mimo město.“

„Ano. Týká se to toho případu,“ odpověděla Eva stísněně a chránila se pohlédnout na Sama.

„Můžeme pro vás něco udělat, zatímco budete pryč?“

„Děkuju, nejspíš nic – ledaže by se vám chtělo najít Juliannu Dunnovou a provést občanské zadržení.“

„Myslím, že to spíš necháme na vás a na Delii. Teď se musím ještě na něco podívat do skleníku. Same, nezbývá, než abys tento rozhovor dokončil za mě.“

Než mohl její manžel otevřít ústa a než stihla Eva zaprotestovat, Phoebe už se vzdalovala a její květovaná sukně za ní s tichým sykáním splývala a klouzala po trávě.

„Je mi líto,“ prohlásil Sam okamžitě. „Všimla si, že je tu nějaké napětí, ale nic konkrétního jsem jí neřekl.“

„V pořádku.“

„To není v pořádku.“ Poprvé za dobu, co jej znala, zaslechla v jeho hlase zřetelné stopy podráždění, a když se k ní obrátil, spatřila je i na jeho tváři. „Ve vašem vlastním domě vás svou přítomností přivádím do rozpaků a působím vám nesnáze. Vy a Roarke jste mě pozvali pod svou střechu a já jsem tohoto privilegia zneužil. Právě jsem se chystal Phoebe přesvědčovat, že bychom se měli na těch pár dní, které nám tu ještě zbývají, přestěhovat do hotelu, když jste přijela…“

Jeho hlas postupně utichl. Potom Sam, stejně jako předtím Eva, schoval ruce do kapes, jako by nevěděl, co jiného si s nimi počít.

Chvilku tak stáli a zírali na trávník, na barvy květů a zeleň trávy. Eva nemusela být žádný empat, aby ucítila, že trápení, jakým Sam prochází, by podkopalo základy železobetonové zdi.

„Podívejte, přece se tím nebudete soužit navěky. Zbývá jen pár dní a já jsem stejně polovinu toho času pryč.“

„Řídím se kodexem chování,“ odpověděl tiše. „Částečně pochází z myšlenek Volného věku, část prostě vypovídá o způsobu,

jakým by měl podle mého názoru člověk žít. Měl by milovat rodinu, odvádět poctivou práci. Měl by se snažit, aby co nejlépe využil čas, který mu byl dán zde na Zemi. A měl by se, jak jen jeho schopnosti stačí, snažit, aby nezpůsobil druhým lidem škodu. Dar, který mám, s sebou nese další pravidlo – za všech okolností respektovat soukromí a duševní zdraví ostatních, a nikdy nepoužít tuto schopnost pro vlastní užitek, k ukojení zvědavosti, pro zábavu či tak neopatrně, že by to mohlo vést k něčímu ohrožení. A právě to jsem dopustil.“

Eva ztěžka vzdychla. To, co říkal, muselo zasáhnout do černého. „Rozumím smyslu morálních kodexů. Vím, jaké to je, žít podle nich, žít tak, aby člověk dostál jejich smyslu. Ale rozumím také tomu, že každý se občas dopustí chyby. Vím, že jste to neudělal záměrně a že si pravděpodobně raději ukousnete jazyk, než abyste to probíral s kýmkoli jiným než se mnou. Jenomže se stěží známe, a mně se velmi těžko snáší vědomi; že člověk, který je pro mě skoro cizí, se na mě podívá a vidí všechen ten… hnus.“

„Myslíte, že pohled na vás mne naplňuje hnusem?“

Jeho ruka se vynořila z kapsy a pomalu se napřáhla k její, záhy však ucukla. „Není to tak. Vnímám ošklivost vzpomínky, hrůzu, jakou by si žádné dítě nemělo ani představovat, natož ji zažít na vlastní kůži. Svou povahou ani životním krédem nejsem nijak agresivní člověk, ale přál bych si, abych mohl…“

Umlkl, avšak po jeho tváři šlehla zloba jako plamen a dlaň, visící u boku, se sevřela v pěst, která budila podivuhodný respekt.

„Přál bych si, abych mohl udělat to, co by patrně udělal každý otec.“ Uklidnil se a uvolnil sevřenou ruku. „Kdykoli se na vás podívám, spatřím sílu, odvahu a odhodlání, s jakým jsem se ještě nikdy nesetkal. Vidím přítelkyni své dcery, ženu, jíž se nebojím svěřit život vlastního dítěte. Vím, kam se zítra chystáte. Roarke mi řekl, že letíte do Dallasu. Budu se za vás modlit.“

Eva na něj chvíli zírala. „Vydrží se na vás někdo zlobit?“

Usmál se pomalým, ostýchavým způsobem. „Phoebe to občas chvilku vydrží.“

„Tak to je tvrdší, než vypadá. Každopádně, tuhle záležitost můžeme smazat,“ prohlásila Eva a napřáhla k němu ruku.

Hned jak Eva vkročila do domu, spatřila Summerseta, cídícího sloupky u zábradlí schodiště, zatímco kocour seděl na posledním schodu a tvářil se jako chlupatý Buddha. Oba na ni vrhli dlouhý, pronikavý pohled.

„Vaše zavazadlo je připraveno na jednodenní cestu," pravil Summerset. „Pan Roarke naznačil, že vám bude stačit jedna sada oblečení."

„Říkala jsem vám přece, že si nejradši balím sama. Nesnáším, když se těmi svými kostnatými prsty přehrabujete v mých věcech." Překročila kocoura, který ji okázale ignoroval, a ztuhla. Potom její ruka vystřelila a popadla konec hadru, který Summerset používal místo prachovky. „To je moje tričko!"

„Dovoluji si nesouhlasit. Ačkoli se tato věc snad kdysi, v dávných časech, dala považovat za součást oděvu, nyní je to pouhý hadr. Cár, který si nějakým záhadným způsobem našel cestu do vaší kanceláře, avšak byl promptně odstraněn, aby sloužil jedinému účelu, k němuž se nyní hodí."

„Dejte sem moje tričko, vy bláznivý, příšerný potemníku!"

Trhla za látku. Summerset trhl zpět.

„Ve vašem šatníku se nachází množství zcela přijatelných triček."

„Ale já chci *tohle*!"

„*Tohle* je jen cár." Škubli oba současně a látka s typickým zvukem povolila právě v polovině. „Vidíte," podotkl Summerset se zadostiučiněním, „teď jsou to cáry dva."

Eva zavrčela a zbytky trička s nápisem „Policie města New Yorku" zmačkala do koule, kterou svírala v pěsti, a vydala se nahoru po schodech. „Jestli se ještě jednou dotknete mého spodního prádla, vy úchyle, tak vás nakopu do řiti zepředu."

„Tak to vidíte, pane Galahade," obrátil se Summerset na kocoura. „Není to pěkné, vědět, že se madam poručík vydá na důležitou služební cestu v tak milém rozpoložení?"

Eva vrazila do ložnice a vší silou mrštila potrhaným hadrem, právě ve chvíli, kdy Roarke vystupoval z výtahu. Zasáhla jej přesně do brady. „Ahoj, taky tě rád vidím."

„Podívej se, co ten zkurvysyn provedl s mým tričkem!"

„Hmmm…“ Roarke zkoumavě prohlížel potrhané zbytky. „Tričkem, povídáš?“ S pečlivě neutrálním výrazem prostrčil ukazovák jednou ze starých děr. „Škoda. Slyšel jsem, jak si se Summersetem vyměňujete své obvyklé vyznání horoucích citů. Samozřejmě na maximální hlasitost.“

„Proč jsi mu sakra říkal, aby místo mě balil?“

„Mohl bych se vymluvit, že je to proto, že máš moc práce, což není výmysl. Ale já budu upřímný. Ty prostě balit neumíš a nakonec se vždycky zjistí, že s sebou nemáš právě to jediné, co je doopravdy potřeba.“

„Vsadím se, že se mi hrabe v prádle a náramně si to užívá.“

Roarkovi zacukaly rty. „To je představa, jakou hned tak z mysli nevypudím.“ Přešel k Evě a vzal její tvář do dlaní. „Smířila ses se Samem. Viděl jsem vás z okna.“

„Neustále si sypal popel na hlavu, takže jsem vůbec neměla příležitost pustit do něj pár voltů, i kdyby se mi bývalo chtělo.“

„Jsi moc měkká.“

„Tak pozor, *kámo*.“

Sklonil se k ní a políbil ji na zlobně zkřivená ústa. „Bude to naše malé tajemství. Věř mi, nikdo, kdo tě dneska viděl při tom rozhovoru s Nadine, tě ani na vteřinu nebude podezírat z měkkosti. Vážně jste naháněla strach, poručíku. Čistá jako diamant a také tak tvrdá. Ale ona ani teď nepůjde po tobě.“

„Nevím, co tím myslíš.“

„Ale víš, a moc dobře.“

Pokrčila rameny a chtěla ustoupit, ale on jenom zesílil objetí. „Za pokus to stálo,“ připustila.

„Nechci, aby ses stavěla přede mne jako živý štít, ani v téhle záležitosti, ani v čemkoli jiném.“

„Neraď mi, jak mám dělat svou práci.“

„To je fér. Když ty mi přestaneš mluvit do mojí. Musím se tě na něco zeptat a potom tohle téma uložíme k ledu, alespoň na čas. Chci slyšet pravdu a ty víš, že ti ji poznám na očích, i kdybys říkala nevímco.“

Pozná to, uvědomila si Eva. Pozná lež od pravdy líp, než kterýkoli detektor. „Proč se prostě nezeptáš, místo abys mě tady tak pitomě rozčiloval a manipuloval do opozice?“

„Letíme zítra do Dallasu proto, abys mne uklidila z dosahu Julianny Dunnové?“

„Ne. To není vlastní důvod, to je jen příznivý vedlejší dopad, který mi dopřeje trochu času navíc. Ale nedělám to kvůli tomu. Neměl by ses dopředu tolik rozčilovat.“

Jeho dlaně sklouzly po jejích tvářích, ramenou a pažích. Potom ji pustil.

„Mohla jsem požádat Feeneyho, aby tam zaletěl místo mě a vyslechl Parkera sám. Málem jsem to i udělala. Mohl se toho ujmout kdokoli z nás a já už jsem sama sobě začala zdůvodňovat, že Feeney by z Parkera určitě dostal víc. Promluvili by si jako chlap s chlapem, a podobné kraviny. Což je vážně nesmysl, protože ‚policajt‘ a ‚svědek‘ jsou sami o sobě opačná pohlaví a nemá s tím co dělat, jestli někdo má ptáka nebo ne. Jako policajt nejsem ženská, ale odznak, to je celé. Už jsem ho málem požádala, aby to vzal za mě, protože jsem se prostě bála.“

„Jestli ještě nejsi připravená, nemusíš se za to stydět, Evo.“

„Ale *kdy* budu připravená?“ vybuchla Eva s hořkostí. „Zítra? Nebo za rok a den? Nikdy? Jak to dopadne, když dovolím, aby takové věci ovlivňovaly můj vyšetřovací postup? Co se stane, až příště při pátrání narazím na něco, co mě jako obyčejného člověka vyděsí? Nedovolím, aby se ze mě stal zbabělec. Takže prostě půjdu a udělám svoji práci. To je na prvním místě. Za druhé, odklidím tě na den nebo dva do bezpečí, takže si budu moct všechno v klidu promyslet. A co se týče toho ostatního… s tím se poperu, až to nastane.“

Eva se zahrabala po krk do práce. Peabodyová se objevila s přijatelně rozsáhlým, přehledným seznamem lékařů, kteří ztratili licenci, měli trvalé bydliště v New Yorku a odpovídali i dalším kritériím.

„Jakou má tenhle seznam sto dvaceti felčarů, upadlých v nemilost, souvislost s Juliannou?“ zajímal se Roarke.

„Možné spojení s jejím primárním dodavatelem. Odpovídající typ osobnosti. Hledám člověka, který tenkrát zásoboval toho šíleného reverenda jedem. Myslím, že doktor se svědomím dost pružným, aby dodal té jejich sektě dostatek cyankáli a kurare na hromadnou sebevraždu, nebude mít výčitky svědomí s dodávkou cyankáli jedné psychopatické lovkyni chlapů. Nebo bude alespoň moct ukázat na někoho dalšího.“

Probírala data, zatímco Roarke stál za její kancelářskou židlí a masíroval jí jemně a nevtíravě ramena, právě tam, kde to nejvíc potřebovala.

„Jestli on sám není její zdroj, mohl by vědět, kdo jím je. A i kdyby s tím nakonec tenhle roztomilý doktor Mengele neměl nic společného, pořád ho můžu předhodit federálům a to bude můj letošní dobrý skutek.“

„Jak to, že už ho dávno nedostali?“

„Když Subíka vyslýchali, neudeřili ve správnou chvíli na správnou strunu a nikdo jiný jim nezůstal. Vždycky jsem tušila, že si nechává něco pro sebe. Oni byli ale přesvědčení, že už vyžvanil všechno, co věděl, kdežto já si tehdy nebyla natolik jistá v kramflecích, abych se do něj pořádně obula. Federálové na něj jen trochu pouštěli hrůzu, místo aby mu pohrozili, že mu znemožní realizaci jeho bolestivé zábavy. Když se jim pak zapřísahal, že už nic dalšího neví, sežrali mu to.“

„Tenhle případ se odehrál před deseti lety, je to tak?“ zeptal se Roarke.

„Ano. To jsem ještě pobíhala kolem v uniformě. Co z toho?“

„Ty ses určitě už narodila s odznakem,“ prohlásil a políbil ji do vlasů.

„Podle Subíka si doktor té noci nepřipil s ostatními smrtícím koktejlem. Z čehož usuzuju, že to nebyl žádný náboženský fanatik. Mohl to být právě akt sebezničení – sebevražda, ovšem ne jeho vlastní – co ho na celé záležitosti přitahovalo. Vytipovala jsem si trojici felčarů, kteří přišli o licenci, když pomohli svým pacientům k Pánu, aniž by to s nimi předem konzultovali.“

„Hrát si na Boha je náročný, ale stále atraktivní koníček.“

„Jejich jména v abecedním pořadí zní: Oscar Lovett, David P. Robinson a Eli Young. Na tyhle pány si vsadím nejdřív. Nasadím na ně Feeneyho. Když se ukáže, že to byl výstřel naslepo, začneme systematicky prověřovat všechny ostatní.“

Evin stolní komunikátor zapípal a Roarke stihl odpovědět, zatímco se Eva ještě mračila na telestěnu.

„Zdravím, Roarke,“ usmála se Louise Dimattová sametově. „Doufám, že vás neruším při nějaké důležité diskuzi.“

„Kdykoli se ozvete, je mi velikým potěšením. Jak se vám daří, Louise?“

„Tak dobře, že jakékoli další zlepšení už by muselo porušit nějaký zákon. Alespoň na osobní rovině to platí. Pracovně jsem naprosto vytížená, ale to mi také vyhovuje. Doufala jsem, že se s Evou co nejdříve stavíte v útulku. Dokončili a otevřeli jsme tři nové místnosti a rekreační prostory jsou také po kolaudaci.“

„Určitě se zastavíme, až budete v práci.“

„Výborně, budu se těšit. Máte tam někde Evu? Ráda bych s ní probrala nějaké pracovní záležitosti.“

„Zrovna tu sedí vedle mě a dělá, co může, aby se úplně upracovala. Takže brzy na viděnou, Louise. Pozdravujte ode mě Charlese.“

„Určitě vyřídím. Zdravím, poručíku,“ navázala energicky, když se na telestěně objevila Evina tvář. „Myslím, že jsem pro vás vyštrachala pár zajímavých informací, o které jste mne žádala. Vzpomněla jsem si, jak se u nás doma probíral nějaký skandál. Rodiče samozřejmě nechtěli, abych slyšela podrobnosti, protože jsem byla ještě malá holka, takže si pamatuju jen útržky. Týkalo se to nějakého doktora, který sloužil na stejném oddělení jako můj strýc. Jeho profesionální přístup byl zjevně více než osobitý, ale znáte to – lékaři společně pohřbívají své mrtvé, takže se o tom pěkně dlouho nikdo nedozvěděl. Měl slabost pro dívky, pro velmi mladé dívky. Některé z nich byly zároveň jeho pacientkami. Ale když potom začal odesílat pacienty na věčnost bez nezbytného jednoznačného souhlasu a všeho obvyklého papírování, přestali se k němu ostatní doktoři samozřejmě znát.“

„Víte, jak se jmenoval?“

„Zpočátku jsem nevěděla, kdo to byl, ale pak jsem zavolala své sestřenici, která bydlí poblíž severní hranice. A to si od vás někdy vyberu, Dallasová, protože moje sestřenice je naprosto nesnesitelná náfuka, která mě nejdřív vyslýchala ohledně mého milostného života a společenských úspěchů, načež jsem musela vyslechnout její kázání, že marním svůj čas a schopnosti, když je dávám do služeb takové špíny společnosti, jaká se schází u mě na klinice. *Et cetera*."

„To jméno, Louise. Nadávat můžete později."

„Byl to Eli Young. Začínal jako internista v Kennedyho nemocnici, potom si zřídil soukromou praxi." Louise se zarazila a nakrčila svá elegantní obočí. „A z vašeho výrazu je zřejmé, že o něm tohle všechno už víte. Proč jsem jen marnila čas?"

„Nic jste nepromarnila. Právě jste mi ušetřila hromský kus práce. Jsem vám vděčná." Eva poočku pohlédla na Roarka a změnila téma. „Víte, také jsem dnes mluvila s Charlesem, i on mi prokázal laskavost, jenže teď si kvůli tomu připadám trochu divně."

„Myslíte tu zakázku v Dockportu?"

„Eee… hm, asi… zdá se, že už se vám o tom zmínil."

„Samozřejmě že mi o tom říkal." Louise se krátce zasmála. „Dallasová, uvolněte se. Mimochodem, Peabodyová vypadá skvěle. Vznáší se nám tu ve vzduchu láska, že?"

„Něco ve vzduchu určitě bude," zavrčela Eva, když ukončily spojení. „Čemu se pošklebuješ?" otázala se útočně Roarka.

„Připadá mi veselé, že i přes to všechno stále ještě existují sexuální témata, která tě dokážou přivést do rozpaků."

„Já nejsem v rozpacích, jenom se cítím trochu zmatená. Některé věci mi prostě nedávají smysl."

„Láska přece nemůže sama o sobě dávat smysl, v tom je celá její pointa. Tak to prostě je."

Otočila se na něj. „Myslím, že z takového hlediska se na to dokážu dívat." Vstala od stolu. „Zajdu si na přátelskou návštěvu k panu Youngovi, uvidíme, co se z něj dá vytřepat."

„Jedu s tebou," prohlásil Roarke. „Nemusíte se nadechovat ke kázání o ciyilistech, kteří se nesmějí účastnit policejních akcí, poručíku. Řekněme, že rád využiji této příležitosti, abych si vyjel ven se svou ženou. Je krásná noc." Objal ji kolem ramen a zamířili ven ze

dveří. „A kromě toho, neklame-li mě paměť, náš zlý pan doktor shodou okolností bydlí v jednom z mých domů. Takže nebudeš nic namítat, když se tam pojedu podívat s tebou, že ne?“

Mělo to svoje výhody. Když elektronický bezpečnostní panel informoval Evu, že doktor Young není přítomen, zarazila gestem Roarka, který už se hrnul kupředu, a ukázala svůj odznak na kameru.

„Není přítomen, nebo jen nepřijímá hosty?“

NEMÁM OPRÁVNĚNÍ, ABYCH VÁM POSKYTL POŽADOVANOU INFORMACI. PODLE PRAVIDEL OCHRANY SOUKROMÍ NÁJEMNÍKŮ MOHU JEN OPAKOVAT, ŽE DR. YOUNG NENÍ V TÉTO CHVÍLI DOSAŽITELNÝ. PŘEJETE-LI SI ZANECHAT JEMU NEBO JINÉMU NÁJEMNÍKOVI ZPRÁVU, POSTUPUJTE PODLE POKYNŮ V NÁSLEDUJÍCÍM MENU.
JE MI LÍTO, DALLASOVÁ EVO, PORUČÍKU, ZE NEBYLO MOŽNÉ SPLNIT VÁŠ POŽADAVEK.

„Musíš připustit,“ poznamenal Roarke, „že zdejší systém zabezpečení je vážně dobrý a taky se chová slušně.“

„Uvidíme, jak se bude tvářit, až mu vrazím povolení ke vstupu do té jeho elektronické zadnice.“

NEDOPORUČUJI VÁM NADÁLE SE ZDRŽOVAT V PROSTORÁCH, URČENÝCH PRO NÁJEMNÍKY TOHOTO DOMU. NEPŘEJETE-LI SI HOVOŘIT S JINÝM NÁJEMNÍKEM ČI ZANECHAT ZPRÁVU, MUSÍM VÁS POŽÁDAT ABYSTE OPUSTILI TENTO VESTIBUL. NEUČINITE-LI TAK DO ČTYŘICETI PĚTI VTEŘIN, BUDU NUCEN INFORMOVAT BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBU O VAŠÍ NEOCHOTĚ PODŘÍDIT SE MÍSTNÍM PRAVIDLŮM. OMLOUVÁM SE ZA TAK NESPOLEČENSKÝ PŘÍSTUP.

„Můžu to konečně zkusit já?“ otázal se Roarke. „Přece víte, poručíku, jak mě vzrušuje, když mi vrčíte za uchem.“

„Prostě mě proveď kolem toho krámu a netvař se tak blazeovaně!“

Roarke položil dlaň na identifikační plotnu a zadal svůj kód.

PŘEJI DOBRÝ VEČER, PANE ROARKE. VÍTÁM VÁS. JAK VÁM MOHU BÝT NÁPOMOCEN?

„Potřebujeme se dostat do dvaadvacátého patra. Přivolejte nám výtah.“

ANO PANE. VÝTAH SE UŽ BLÍŽÍ. PŘEJI PŘÍJEMNÝ POBYT I ZBYTEK VEČERA. KDYBYSTE POTŘEBOVAL COKOLI JINÉHO, OBRAŤTE SE PROSÍM NA MNE.

„Neunavuje tě už, jak ti neustále podlézá každý šašek, dokonce i mechanický?“ zeptala se Eva kysele.

„Ale vůbec ne. Proč by mělo?“ Gestem ukázal k zrcadlovým dveřím výtahu, které se právě bezhlučně otevřely. „Bude to dvacáté druhé patro,“ nařídil. „Doktor Young vážně může být úplně klidně někde na procházce.“

„Přesvědčím se o tom sama. Existuje značná šance, že Young je Juliannin dodavatel, nebo dodavatele aspoň zná. Neodejdu, dokud si s ním nepromluvím.“

Vystoupila ve dvaadvacátém patře, prošla chodbou a zabočila ke druhým dveřím zprava. Zazvonila, přičemž držela odznak zřetelně před kamerou domovního bezpečnostního systému.

DOKTOR YOUNG NENÍ VE SVÉM BYTĚ A NESPECIFIKOVAL ŽÁDNÉ HOSTY, JIMŽ BY PO DOBU SVÉ NEPŘÍTOMNOSTI POVOLIL VSTUP. MOHU MU ZANECHAT ZPRÁVU?

Druhá odpověď automatického systému Evu rozlítila. Bez dalších komentářů se otočila na podpatku a dlouze zazvonila u dveří přímo přes chodbu.

Otevřely se a v nich stála žena v dlouhém červeném županu, v ruce koktejlovou sklenku s jakousi světle modrou tekutinou. Z bytu řval zábavní televizní program. „To je policie? Co se děje?“

„Nic se neděje, madam. Omlouvám se za takové vyrušení. Nevíte, kde bych dnes večer našla doktora Eliho Younga?“

„Doktor Young?“ Žena párkrát zamrkala a potom se ohlédla přes rameno. „Marty, je tu policie. Chtějí něco po doktoru Youngovi.“

„Přes chodbu!“ ozvalo se z obýváku zařvání, které ještě přehlušilo reproduktory telestěny.

„Já vím, kde bydlí,“ vysvětlovala Eva s nasazením posledních rezerv trpělivosti. „Jenže nereaguje na zvonění. Můžete mi říct, kdy jste ho viděla naposledy?“

„No, řekla bych, že to musí být už pár dní.“ Žena pozdvihla sklenku a usrkla. Ze zarudlého odstínu její tváře se dalo soudit, že popíjí stabilně už nějakou dobu. „Ano, už si vzpomínám. Doktor odjel někam z města. Takže může být pryč i pár týdnů.“

„Zmínil se, kam má v plánu odcestovat?“

„Ne. Vlastně ani tohle mi neřekl on. Dozvěděla jsem se to od jeho neteře.“

„Tak neteře,“ zopakovala Eva a v hlavě jí zakvílela poplašná siréna.

„No jo, zastihla jsem ji právě na odchodu z jeho bytu, víte, zrovna když jsem se vracela z nákupu. Taková příjemná mladá paní. Povídala, jak měla konečně příležitost navštívit strýčka a jak ji potěšilo, že se rozhodl vrátit se s ní a zajet k jejím rodičům. Do Ohia, myslím. Nebo to byla Indiána? Ba ne, nejspíš jeli do Idaha.“ Znovu se napila. „Říkala, že to bude příjemná návštěva a strýček si tam chvilku pobude a odpočine.“

„Jak vypadala?“

„Byla mladá a krásná. Brunetka s krátkými vlasy, vypadala jako ze žurnálu.“

Eva vyňala svůj minipočítač a vyvolala fotografii Julianny v podobě Janet Drakeové. „Je vám žena na tomto obrázku povědomá?“

Doktorova sousedka naklonila hlavu a pak se rozzářila. „Ale ano! To je přece neteř pana doktora. Vážně mě to překvapilo, nevěděla jsem, že by vůbec měl nějakou rodinu.“

„Děkuji vám.“ Eva schovala počítač do kapsy. „Madam, díváte se někdy na zprávy?“

„Zprávy? Marty nepouští nic jiného než věčně jen thrillery a sport, akorát mění pořadí. Můžu si gratulovat, když se k telestěně dostanu jednou za den na deset minut, abych si pustila módní novinky.“

„Doporučuji udělat si dnes večer čas a zorientovat se trochu v aktuálních událostech. Možná budete překvapena. Děkuji vám za pomoc.“

Eva se odvrátila od ženy, která na ni zmateně zírala, a zapnula diktafon. „Objevila jsem důkaz, že hlavní podezřelá, Julianna Dunnová, kontaktovala na této adrese doktora Eliho Younga. Doktor Young nereaguje na zvonění a existuje podezření, že byl zavražděn. Mám tudíž důvod vniknout násilně do rezidence doktora Eliho Younga a zjistit jeho zdravotní stav stejně jako prošetřit jeho možné spojení s Juliannou Dunnovou. Jako svědek je zde přítomen pan Roarke, vlastník celé budovy. Souhlasil s tímto policejním postupem a uvolil se asistovat.“

„To by mělo stačit,“ poznamenal Roarke.

Eva přistoupila ke dveřím a zapojila svůj univerzální klíč, aby odkódovala všechny zámky. Tasila služební zbraň a oznámila: „Nahráváme – teď!“ což byl nenápadný signál pro Roarka, Pokud by se náhodou ozbrojil bez jejího vědomí.

Otevřela dveře do ztemnělého bytu.

Jenomže pach smrti nepotřebuje světlo, aby o sobě dal vědět.

„Zatraceně,“ zasykla sevřenými rty, když jí smrdutý vzduch zaplnil ústa. „Máme tady mrtvolu, už v rozkladu. Zůstaň na chodbě, tady mi s ničím nepomůžeš. Světla naplno,“ nařídila.

Lustry zaplály a osvítily přepychově zařízený obývák, žaluzie pečlivě zatažené a úplně překrývající okenní stěnu. Young spočíval na pohovce, kterou už zaručeně nikdo nepoužije.

Měl na sobě oděv, původně snad župan, ale rozpínající se plyny vypudily ven tělesné tekutiny, které proměnily tkaninu k nepoznání.

Na stolku stála láhev brandy a sklenka od vína, na koberečku pod ním ležela malá napoleonka, tak, jak vypadla z doktorových prstů, nyní připomínajících tmavé uzenky.

„Budeš potřebovat svou terénní soupravu," podotkl Roarke.

„To ano."

„A tady tohle." Podal jí čistý kapesník, kterým si mohla zakrýt nos a ústa. „Nic lepšího jsem zatím nesehnal."

„Díky." Ovázala si obličej a počkala ve vchodu, dokud se nevrátil s jejím respirátorem. Zatím místo činu dokumentovala. Potom zapnula komunikátor a oznámila svůj nález.

Nejprve se s ním vyspala. Možná že byli milenci už dřív, ale o tom Eva pochybovala. Julianna prostě použila svou nejosvědčenější metodu k odpoutání mužovy pozornosti a potom jej zabila právě tím jedem, který jí sám dodal.

Logické, chladné, čisté provedení. Typická Julianna.

Na záznamech bezpečnostních kamer ji zaručeně uvidí.

„Musela tu být minimálně ještě jednou předtím, když si šla pro cyankáli, určené Pettiboneovi. Tehdy byla obarvená na zrzavo," mumlala si pro sebe Eva.

Potom se vrátila, už jako bruneta, aby po sobě uklidila.

S největší pravděpodobností najdou na doktorově záznamníku vzkazy od ní a pro ni. Jenomže samozřejmě nebude tak hloupá, aby je přijímala přímo doma nebo na osobní komunikátor. Pochopitelně je všechny prověří, avšak nepochybně zjistí, že všechny hovory se uskutečnily z veřejných stanic.

Je mrtvý už čtyři dny. Čtyři zatracené dny. Julianna tehdy nakráčela dovnitř, ještě rozehřátá z jedné vraždy a denní dílo korunovala druhou.

Tělo už odnesli, ale těžký, nasládlý zápach rozkladu stále visel ve vzduchu. Vydrží tu dost dlouho, i potom, co nastoupí úklidové firmy a vzduch profiltrují, přetrvá nenápadný, zlý závan smrti.

Za Evou se objevila Peabodyová. „Poručíku, mám tady disky z bezpečnostních kamer."

Eva je nepřítomně převzala. „Zkopíruju si je do spisu. Večer se na ně podíváme, ale nemyslím, že by se objevilo nějaké překvapení.

Přišla sem den poté, co zabila Pettibonea. Radovala se ze svého nového sestřihu, byla celá rozzářená a plná energie. Doktor ji pustil dovnitř. Třeba je tu kvůli dalším dodávkám, řekl si. Vyprávěla mu o svém úlovku. S kým by mohla lépe sdílet to opojení než s člověkem, který jí dodal oblíbenou zbraň a o němž zároveň ví, že jej zde dnes zanechá mrtvého? A při vyprávění se bude moci sama znovu kochat svým výkonem. Potom ho svedla.“

Eva vkročila do obýváku. Povlečení už bylo na cestě do laboratoře, ale ona přesto zahlédla stopy spermatu. Bylo to tak jednoduché. „*Jsem tak rozpálená, úplně ve mně pulzuje síla. Nashromáždilo se to ve mně za všechna ta léta ve vězení, stovky osamělých nocí. Potřebuji lidský dotyk. Jedině ty si dovedeš představit, co teď cítím, jen s tebou můžu být šťastná…*“

„Mělo mu to dojít,“ hučela Peabodyová. „Jak se mohl ze všech lidí na světě nechat takhle napálit právě on?“

„Představte si to: Její oči září, všechny ty lži plynou ze rtů jako rajská hudba. Je dost starý, aby mohl být její dědeček, a takové štěstí se na něj náhle usmálo. Ona je mladá, krásná, s pružným, hladkým tělem. A on má rád mladé maso. Dal by přednost ještě mladším, ale ty jsou daleko. Julianna je tady. Ona ho pak nechá, ať si s jejím tělem provádí, co ho jen napadne, a věnuje mu všechen čas, který potřebuje. Co jí na tom sejde? Vždyť ten dědek je už teď mrtvola. Její mysl pracuje na plné obrátky, už dlí u další oběti, přemýšlí, a přitom se svíjí, sténá a představí bouřlivý orgasmus. Potom mu lichotí. Bylo to božské, jsi tak úžasný. Přesně ví, co říct, aby se muž cítil jako všemocný král zeměkoule. Vždyť si ho taky důkladně prostudovala.“

Eva se otočila ke stolku. „Julianna ví, že Young má rád brandy. Tak mu okoření celou láhev, zatímco on se sprchuje nebo si odskočí na malou. Netrvá to dlouho. Nezáleží na tom, jestli to vypije hned nebo až později, i když by bylo samozřejmě lepší, kdyby se napil okamžitě, aby se mohla dívat. Lehne si vedle něj na gauč, přitulí se k němu a vesele vypráví, kdo a proč bude příští obětí. Potom ho poprosí o trochu vína. A vůbec, může tu ještě chvilku zůstat? Je tak

pěkné, když si má s kým popovídat, když si s někým tak pěkně rozumí.

Tak jí nalije víno a sobě brandy. Vůbec nemá strach. Ona se pravděpodobně napije první, přitom radostně žvatlá, překypuje energií a nadšením. On zdvihá k ústům sklenici, usmívá se. Je Juliannou úplně okouzlený, ještě v něm doznívá sexuální uspokojení; přemýšlí, jestli by ho ten jeho nástroj ještě poslechl a zmohl se na druhé kolo. Když ucítí, jak se mu jed rozlévá v těle, je už pozdě. Ten šok, zděšení! To nemůže být pravda. On přece nemůže skončit takhle! Jenže v té chvíli si přečte pravdu i v její tváři. Ona sama mu ji dá poznat svým výrazem, ledovými jiskrami konečného triumfu v očích. Potom se Julianna upraví a zabezpečí byt. Při odchodu téměř vrazí do sousedky, a tak chvíli vede přátelskou konverzaci. „*Strýček Eli se chystá na dlouhou dovolenou mimo město, není to báječné?*“ “

„A potom prostě odejde,“ dokončila Peabodyová.

„Ano, potom prostě odejde. Peabodyová, zapečetíte byt. Jedu do kanceláře sepsat hlášení a potom mířím domů.“

Kapitola dvanáctá

Pokud atmosféra předměstských čtvrtí dokázala Evu Dallasovou jako typicky městské stvoření občas znejistit, potom pro ni nekonečné roviny Texasu byly stejně cizí jako měsíční krajina. V Texasu přece mají města, veliká, pořádně zalidněná.

Jak si tedy někdo může dobrovolně vybrat bydlení na nadměrečné travnaté palačince, na prérii, rozkládající se od obzoru k obzoru, kde dohlédnete na míle daleko a obklopuje vás jen modrá a zelená?

Zdejší města byla samozřejmě podobná těm na severu – zastavěná budovami, které blokovaly tíživě působící rozhled, protkaná stuhami vozovek, z nichž uhýbaly zatočené odbočky, mířící do středu civilizačního uzlu nebo naopak ven.

Velmi dobře rozuměla lidem, kteří se za volanty svých vozů řítili směrem do těchto měst a za hradbu zástavby. Nikdy však nepochopila, jak někdo může dobrovolně přijmout vyhnanství v zelené nicotě.

„Co z toho jen mají?“ otočila se na Roarka, když ujížděli po světlé stuze dálnice, vedoucí zeleným mořem. „Není tu nic než tráva a ploty a čtyřnohá zvířata. Pěkně velké bestie to jsou,“ dodala se zachmuřenou podezřívavostí, když míjeli stádo koní.

„Jipí ja-eeej!“

Na okamžik se ujistila, že Roarke je stále na svém místě za volantem a ihned obrátila pozornost zpět na zvířata a kovboje. Pro všechny případy.

„Ten chlápek musí mít pod čepicí pěkných pár promile,“ komentovala sarkasticky, trochu uklidněná klapotem vrtulníku, který přistával na nedalekém poli. „Jen se na něj podívej. v Dallasu má určitě úspěšný podnik, ale on se dobrovolně pestěhuje sem. Nikdo ho k tomu nenutí. To musí být nějaká duševní porucha.“

Roarke se zasmál a uchopil ji za ruku, za tu, která neustále nervózně poklepávala na pouzdro se zbraní, a políbil ji. „Na světě je dost místa pro všechny druhy lidí.“

„Pro všechny druhy cvoků, chceš říct. Pane na nebi, tohle jsou *krávy*? Krávy by přece neměly být takhle obrovské, že ne? To je proti přírodě!“

„Jen si na jejich místě představ takhle veliké steaky, miláčku.“

„To je skoro stejně strašidelné, jseš si jistý, že jedeme správně? Určitě jsme zabloudili. Vždyť tady kolem není *vůbec nic*!“

„Ty domky u silnice, které právě míjíme, ti připadají jako hollywoodská kulisa?“

„Ne, ale zaručeně v nich žijí jen krávy.“ Mimoděk si představila, jak by asi vypadala taková scénka z hovězího rodinného života: jedna kráva sleduje telestěnu, další pořádají kravskou party a v ložnici, na sloupkové posteli, se další pár dobytka věnuje výrobě nových telátek… hrůza. „Tohle jsou místa jako z hororu. Nenávidím venkov!“

Roarke pohlédl na vestavěný navigační displej. Měl na sobě obnošené džíny, bílé tričko s krátkými rukávy a úzké, elegantní černé brýle. Vypadal zcela přirozeně, možná dokonce trochu prostě. Ale přesto z něj čišela atmosféra města. Bohatého města, pomyslela si Eva.

„Za pár minut budeme na místě,“ upozornil Evu. „A před námi se rozkládá kousek civilizace.“

„Kde?“ Eva si troufla na vteřinu spustit pozornost z krav a pohlédla kupředu, kde se rýsovaly siluety předměstské zástavby. Domy, pumpy, restaurace, další domy. Trochu se uvolnila. „Dobře, začíná to tu vypadat slušně.“

„Jenže tím směrem nepokračujeme, tady je odbočka.“ Roarke zatočil volantem a sjel z dálnice na užší silnici. Pokud by se někdo Evy ptal na mínění, sdělila by mu, že se na její vkus až příliš přibližuje k těm zneklidňujícím zatravněným plochám.

„Ty ploty nevypadají dvakrát odolně.“

„Neboj, jestli se krávy splaší a prorazí zábrany, pořád jim lehce ujedeme.“

Ztěžka polkla a navlhčila si suché rty. „Tobě to určitě připadá legrační.“

Teprve pohled na další vozidla, která s nimi sdílela tutéž silnici, ji poněkud uklidnil. Míjeli osobní automobily, nákladní vozy,

dlouhé, aerodynamické vlečky i pár přemotorovaných terénních džípů s odmontovanou střechou.

Začala se objevovat stavení. Do skutečných domů mají tyhle barabizny daleko, usoudila Eva. Tohle jsou přinejlepším farmářské nebo zemědělské domky. Stodoly, kůlny, přístřešky pro zvířata. Asi kravíny a stáje. Taky tu budou sýpky. A sila. Co je to vůbec za slovo, silo? Okolí jí připomínalo nepodařenou malbu, na níž umělec bez inspirace zachytil trávu, různé plodiny, znuděně se tvářící dobytek a celkovou atmosféru podtrhl tmavě rudými a zářivě bílými barvami přístavků.

„Co to tam ten blázen dělá?“ vykřikla náhle Eva a nahnula se dopředu, aby jí ve výhledu nezacláněl Roarkův profil.

„Zdá se, že se projíždí na koni.“

„Jasně, to vidím taky. Ale proč to dělá?“

„Nemám zdání. Asi se mu zrovna chtělo.“

„Vidíš?“ zasykla vítězoslavně Eva a pro zdůraznění plácla Roarka po rameni. „Já jsem ti říkala, že tu žijou jen cvoci. Nic než úplní magoři.“ Když se před nimi konečně vynořil dům, Eva si zhluboka oddechla.

Stavení bylo ohromné, zdálo se, že zabírá ještě víc místa než okolní pole. Některé části budovy natřel hrdý stavitel toutéž zářivou bílou barvou, kdežto jiné – zřejmě podle momentální nálady – zanechal v barvě přírodního kamene. Do zdí byly vestavěny skleněné díly a Evu zamrazilo při představě, jak stojí za takovým oknem a vyhlíží do polí… a co hůř, jak všechno, co se v těch polích právě prochází, má jako na dlani ji.

Pastviny, sousedící s domem, byly rozkouskovány na menší oplocená území, obývaná stády koní; Eva však postřehla i množství lidských pracovníků. To ji uklidnilo, přestože všichni, kdo zde vyvíjeli nějakou činnost, měli na hlavě široké kovbojské klobouky.

Za výběhy spatřila přistávací plochu pro vrtulníky, obklopenou vozidly, z nichž některá nedokázala ani přibližně identifikovat. Usoudila, že jsou nejspíš určena pro zemědělské práce.

Projeli branou, tvořenou dvojicí mohutných kamenných sloupů se sochami vzpínajících se hřebců na vrcholu.

„Náš svědek ví, že jsme tady, a není z toho dvakrát nadšený," začala Eva. „Nepochybně bude v obranné, nepřátelské pozici a o nějaké dobrovolné spolupráci si můžeme nechat jen zdát. Na druhou stranu je dost inteligentní na to, aby si uvědomil, že mu mohu pořádně zkomplikovat život, jaksepatří mu proprat minulost a pohnat na něj místní poldy. Určitě nechce, aby se po celém okolí projednávaly takovéhle věci; může udělat leccos pro to, aby minulost zůstala pěkně doma pod pokličkou."

„A jak dlouho ho při téhle příjemné představě ponecháš?"

„Přijde na to, jaké uděláme pokroky." Eva vystoupila z auta a zalapala po dechu v závanu žhavého vzduchu.

Horko na ni dýchlo jako z otevřené pece; bylo to úplně jiné než vlhká sauna letního New Yorku. Ucítila vůni trávy a ještě něco… ano, to musel být hnůj. „Co to tady tak divně cvaká?" zeptala se Roarka.

„Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že by to mohla být kuřata."

„Pane na nebi, kuřata. Jestli mi teď navrhneš, abych si místo nich představovala cvakající omelety, vážně ti jednu vrazím."

„Rozumím." Zamířil na cestu, která vedla mezi ploty. Natolik znal svou ženu, aby si uvědomoval, že slabší kulturní šok a místní scenerie zaujmou její pozornost natolik, že dokáže vytěsnit starý strach a vzpomínky. Zatím se nezmínila, že by hodlala zamířit přímo do samotného Dallasu, a nenaznačila ani, co by tam chtěla nebo měla udělat.

Vchod byl tři metry široký, korunovaný sluncem vybělenými rohy neznámého zvířete. Roarke na okamžik zauvažoval, o jakou předpotopní nestvůru se jedná, a také se zamyslel nad duševní charakteristikou člověka, který své sídlo zdobí pozůstatky mrtvých zvířat; Eva zatím stiskla tlačítko zvonku.

Netrvalo dlouho a dveře se s trhnutím otevřely. Stál v nich muž, připomínající postavu z filmu o divokém Západu.

Jeho kůže byla jako vydělané sedlo, vystavené po mnoho let vlivu počasí; zdálo se, že hlavou sahá až do oblak a ramena měl široká jako koryto nespoutané řeky. Obutý byl do zašpiněných vysokých bot se špičkami podobnými dvěma dýkám. Na sobě měl tmavě modré džíny z tak tuhé látky, že by nepochybně dokázaly stát

v pozoru i bez svého majitele, kdežto jeho flanelová košile byla rudo-bíle kostkovaná a silně vybledlá. Vlasy měl šedostříbřité, vzadu svázané tak, aby mu nepadaly do brunátného obličeje s tvrdými rysy, podtrženými liniemi vrásek a nyní navíc zkroucenými v grimase odporu.

Když promluvil, zarachotil jeho hlas jako hrst štěrku ve velikém plechovém vědru. „Poldové z města, co?“

„Poručík Dallasová,“ ukázala mu Eva svůj odznak. „A tohle je můj terénní asistent –“

„Já vás znám,“ vyštěkl ten člověk a ukázal na Roarka prstem. tlustým jako sójový párek, zatímco ruka, k níž prst přináležel, při‘ pomínala ze všeho nejvíc solidní šunku. „Roarke. Vy jste Roarke a s fízlama nemáte nic společnýho!“

„Bývalo tomu tak,“ pokrčil rameny Roarke, „ale zrovna nedávno jsem náhodou jednoho vyženil.“

„Jo takhle.“ Podíval se znovu na Evu a pak přikývl. „Vás taky poznávám. Policajtka až z velikýho města New Yorku.“ Na chvíli se zdálo, že Evě plivne pod nohy, ale pak se ovládl. „A já jsem Jaké T. Parker a nemám s váma co mluvit. To mi radí i moji právníci.“

„V tuto chvíli se mnou podle zákona skutečně nemusíte ztrácet čas, pane Parkere. Nebyl by ale problém postavit vás do situace, kdy byste byl před zákonem a svědky povinen vypovídat a jsem si jistá, že vaši právníci vám neopomněli sdělit i tuhle skutečnost.“

Parker si dal ruce v bok a své široké palce zavěsil za odřený opasek, který hlasitě zavrzal. „To by vám ale zabralo trochu času, abyste mě do toho mohli legálně uvrtat, co?“

„Ano, pane, chvilku by to trvalo. Přemýšlím, kolik lidí by asi Julianna stihla zabít, zatímco by se naši a vaši právníci dohadovali? Co byste řekl, kolik?“

„Nemám s ní nic společnýho a neviděl jsem ji už pěkných pár roků. Snažím se na to všechno zapomenout a rozhodně nepotřebuju, aby mi sem nějaká městská policajtka z New Yorku přišla házet všechnu tu špínu znova do ksichtu.“

„Já jsem ale nepřijela, abych po vás házela špínu, pane Parker. Nechci ani soudit vaše činy. Přijela jsem, protože jsem doufala, že se tu mohu dozvědět něco – cokoli – co mi pomůže zastavit Juliannu a

zabránit jí, aby zavraždila další lidi. Mimochodem, jedním z nich můžete být právě vy.“

„A kurva! Pardon, to mi jenom tak vylítlo,“ dodal spěšně. „Ta holka je pro mě jenom přízrak z minulosti a já pro ni znamenám ještě míň.“

Eva vyňala z aktovky obálku se snímky. „Toto je Walter Pettibone. Ani on pro ni nic neznamenal. A tady, Henry Mouton. Oba měli rodiny, pane Parkere, žili si své životy. Ona je zničila.“

Parker krátce pohlédl na snímky, potom odvrátil zrak. „Ta neměla vylízt z kriminálu. Už nikdy.“

„O tomhle se s vámi zaručeně přít nebudu. Už jednou jsem se podílela na jejím zatčení a odsouzení. Prosím vás, abyste mi pomohl dostat ji znovu.“

„Mám tady svůj život. Trvalo mi pěkně dlouho, než jsem znova našel správný koleje, než jsem se na sebe ráno po probuzení moh kouknout do zrcadla a neudělalo se mi zle.“

Parker sundal ze stojanu, který stál přímo za dveřmi, veliký rudohnědý stetson a posadil si ho na hlavu. Potom vykročil z domu a zabouchl za sebou dveře. „Nechci tohle svinstvo ve svým domě. Omlouvám se, že vás takhle vypakuju, ale já *ji* prostě nechci pod mojí střechou. Budeme mluvit venku. Stejně potřebuju zkontrolovat stádo.“

Eva vydolovala černé brýle a nasadila si je jako ochranu před bílým slunečním žárem. „Kontaktovala vás za celou tu dobu vůbec někdy?“

„Neslyšel jsem od tý holky ani ťuk, od chvíle, kdy odešla z domu, a to bylo právě v den, co byla plnoletá. V den, co prozradila svý matce, co se celou tu dobu dělo. V den, kdy se mi vychechtala do obličeje.“

„Nevíte, jestli se někdy spojila se svou matkou?“

„To nemůžu říct. Kara ode mě utekla a potom už jsem s ní nemluvil. Slyšel jsem, že vzala práci někde mimo planetu. Na zemědělským satelitu, myslím. Řek bych, že se snažila utýct tak daleko ode mě, jak jen to bylo možný.“

Eva přikývla. Věděla, kde žije Kara Dunne Parker Rowanová. Před čtyřmi lety se znovu vdala a kategoricky odmítla s Evou hovořit

o své dceři. Při tom krátkém telefonátu prohlásila jen, že její dcera je mrtvá. Eva si pomyslela, že tenhle postoj matky k dceři platí i obráceně, z Julianniny strany.

„Pane Parkere, znásilnil jste Juliannu?“

Jeho tvář se stáhla, jako starý kožený potah na hranaté ocelové konstrukci. „Ptáte se, jestli jsem ji k tomu donutil silou? Nedonutil. To, co jsem tehdy udělal, jsem si pěkně odskákal, poručíku.“

Zastavil se u koňského výběhu, jednou nohou stoupl na nejnižší příčku ohrady a hleděl na své muže a koně. „Byly časy, kdy jsem si říkal, že za to všecko mohla ona sama. Trvalo zatraceně dlouho, než jsem si dokázal přiznat, že je to i moje vina. Bylo jí tehdy patnáct, aspoň podle kalendáře, i když se tak nechovala. Jenže patnáct je patnáct, a chlap, co mu minula padesátka, prostě nemá právo šahat na takový panenky. A chlap, co se oženil se skvělou ženskou – k čertu, s jakoukoli ženskou – nemá právo šahat na její dceru. Tečka, žádná omluva.“

„Jenže vy jste na ni sáhl.“

„Jo. To je pravda.“ Přihrbil svá olbřímí ramena, jako by na nich náhle spočinula obrovská tíha. „Povím vám po svým, jak to bylo. Dopředu vám říkám jednu věc: chápu, že to, co jsem udělal, bylo špatný a přijímám za to všecku vinu a zodpovědnost.“

„Dobře, pane Parkere. Povězte mi, co se tenkrát dělo.“

„V jednom kuse brousila po domě a na sobě přitom měla jen pár hadříků. Každou chvíli mi vylezla na klín a říkala mi ‚tati‘, ale tak, jak to říkala, by to žádná dcera nevypustila z pusy.“

Stiskl rty a sevřel čelisti, ucukl pohledem před Evinýma očima a bloudil zrakem po svých pozemcích. „Její vlastní táta byl na ženský tvrďas, ale tuhle holku div neuctíval; to mi vyprávěla bývalá žena. Podle něj neudělala Julianna nikdy nic zlýho, a když náhodou jo, tak za to stejně mohla její matka. Miloval jsem Karu, miloval jsem svou manželku,“ vydechl, ustoupil o krok a střelil pohledem po Evě. Potom se odvrátil a rázoval dál. „Byla to dobrá žena, tichá, zbožná a vytrvalá. Její slabý místo byla právě ta holka.“

„Julianna se k vám chovala pěkně provokativně.“

„Děvka jedna – teda, omlouvám se. Patnáct let a věděla moc dobře, jak si omotat chlapa kolem prstu, aby skákal, jak pískala. Jako

kdyby vevnitř, ve mně, něco zapálila, něco moc špatnýho. Neměl jsem se nechat. Začal jsem na ni myslet a potom i koukat takovým způsobem, že mě to srazilo rovnou do horoucích pekel. Ale já toho prostě nemoh nechat! Asi už jsem ani nechtěl, tou dobou už ne. Já rozeznám dobrý od špatnýho, poručíku, zatraceně dobře vím, kudy vede lajna.“

„Kterou jste ovšem překročil.“

„Jo, překročil. Jednou večer, když její matka odešla na setkání se svýma kamarádkama, přišla ke mně do pokoje, zase mi vylezla na klín a… nebudu tady vykládat žádný podrobnosti, akorát řeknu, že jsem ji k ničemu nenutil ani trošku. Byla tak ochotná, jako nějaká… Ale byl jsem to já, kdo přešláp tu hranici, přes kterou už se nemůžete vrátit zpátky.“

„Vyspal jste se s ní.“

„Jo. Tu noc poprvý, a potom pokaždý, kdy to šlo zařídit, skoro tři roky se to táhlo. Ona to usnadňovala, jak se dalo. Vždycky matku umluvila, ať si vyjede s kamarádkama na víkendový nákupy do města. A tak jsem líhal ve svý manželský posteli se svou nevlastní dcerou. A miloval jsem ji, Bůh je mi svědkem, že jsem ji nějakým šíleným způsobem miloval. Věřil jsem, že z její strany je to taky tak.“

Zavrtěl hlavou nad svou vlastní pošetilostí. „Bylo mi dost na to, abych ji dokázal prokouknout. Dával jsem jí peníze, jen bůhví, kolik to za ty tři roky celkem bylo. Kupoval jsem jí auta, hadry, všecko, o co si řekla. Říkal jsem si, že jednoho dne, až bude dost stará, spolu utečeme. Opustil bych svou ženu a zmizeli bysme, kamkoli by se Julianně jen zachtělo. Byl jsem hlupák a šašek. S tím jsem se naučil žít. Mnohem hůř se mi ale žilo s vědomím, jakýho hříchu se neustále dopouštím.“

Eva si jej představila, jak sedí na svědecké lavici při Juliannině přelíčení a vypovídá právě takovýmhle vážným, nepřikrášleným způsobem. Kdyby k tomu bývalo došlo, usoudila Eva, všechno by se vyvíjelo jinak.

„Když jsme ji zatkli a postavili před soud, prohlašovala, že jste ji dlouhodobě znásilňoval a zneužíval a využila toho jako argumentu

pro snížení trestní sazby. Vy jste se ale vůbec nepokusil ta obvinění vyvrátit, nebránil jste se.“

„Ne, nebránil.“ Shlížel na Evu zpod široké krempy svého stetsonu. „Dopustila jste se někdy něčeho, poručíku, za co byste se styděla tak, že se vám krk svírá hrůzou a v žaludku cítíte kus ledu?“

Eva si vzpomněla na Dallas a na minulost, která stále čeká v tamějším stínu. „Znám takový strach, pane Parkere.“

„Bál jsem se jí. Děsil jsem se toho, co se za tu dobu stalo ze mě samotnýho. Kdybych tenkrát vypovídal, pořád by všichni viděli jen dospělýho chlapa, který souložil s nedospělou dcerou svojí ženy. Tou dobou jsem taky zašel na poradenskou službu a začal jsem se učit, jak se vyrovnat se svou zodpovědností. Pro ty chlapy, který zavraždila, jsem ale nemoh udělat vůbec nic. A fakt je, že by to tenkrát bylo jen mý slovo proti jejímu, a kdybych sám z první ruky nevěděl, jak to celý bylo, tak bych taky určitě věřil jí.“

„Projevovaly se u ní za dobu, kterou jste s ní strávil, někdy známky násilného chování?“

„Jasně,“ zachrčel v krátkém smíchu. „Ta holka byla vostrá jako břitva, stačilo málo a sekla vás vždycky tam, kde to nejvíc bolelo. A bylo. Teďka mi to všechno mnohem líp zapadá k sobě než tehdá. Je studená jako hrouda ledu, až do morku kostí. Nenáviděla mě, už od tý chvíle, co jsem se poprvně sešel s její matkou. Nenáviděla mě tím svým mrazivým způsobem, protože jsem byl chlap, co se moh přiženit do rodiny a tím ji připravit o kus její moci. Tak to všechno otočila a nakonec měla v rukou úplně všechnu moc. Potom mě ponižovala, protože jsem byl slaboch, a ponižovala i svou mámu, za to, že mě milovala. Nakonec za sebou zabouchla dveře a nechala nás tady zlomený. Přesně jak to plánovala.“

„Jenže vy jste se nedal zlomit natrvalo, pane Parkere,“ podotkla Eva. „Vybudoval jste si nový život. Ona o tom ví. A právě se rozhodla, že zatáhne všechny staré účty. Existuje důvodné podezření, že se vás to týká víc než jen pravděpodobně.“

„Myslíte, že se na mě vypraví?“

„Ano, myslím. Dřív nebo později k tomu dojde. Měl byste upozornit svou bezpečnostní službu a důkladně prověřit každého nového zaměstnance, ať už na pracovišti, nebo v domácnosti. Bylo

by rozumné si promluvit s místní policií, jako to udělám i já, aby věděli, po kom a po čem se mají rozhlížet.“

„Ta holka se nemohla dočkat, až si oklepe poslední texaský zrnko prachu z podrážek.“ Zrak mu sjel dolů, na špičky kovbojských bot a smutně potřásl hlavou. „Nedokážu si ji představit, jak se sem vrací jen proto, aby zabila chlápka, co pro ni znamenal ještě míň než ten prach.“ Zhluboka vydechl. „Jenže je mi šestašedesát a to je dost na to, abych věděl, že nemá cenu sedět, drbat se na zadku a čekat, až vám chřestýš vleze do nohavice. Už dlouho plánuju takovou menší dovolenou, chci si zajet do Evropy a porozhlídnout se po tamních hřebčínech. Teďka vidím, že nastal akorát ten správný čas.“

„Ocenila bych, kdybyste mi dal vědět, kdy odjíždíte a kde budete.“

Zahleděl se na Evu a zamyslel se. „Vy ji dostanete, že jo, holčičko z města?“

„Ano, pane, dostanu.“

„Věřím vám. Jenom nevím, jestli vám něco z toho, co jsem vám tu řek, vůbec pomůže. A taky si nedovedu představit, že by se mnou ztrácela čas. Víte, nebyl jsem ani její první.“

„Jak to víte?“ vyhrkla Eva.

„Tu noc, kdy se to stalo, nebyla panna. Alespoň tuhle špínu nemám na triku.“

„Víte, s kým byla před vámi?“

Parker se otočil na podpatku. „Říkám vám věci o sobě. Vykládat o jiných, to je –“

„Tohle není výměna klepů. To je vyšetřování vraždy.“

„Není třeba se vztekat,“ odpověděl nečekaně mírně a odfoukl si. „Myslím, že předtím položila Chucka Springera. Pamatuju si, že si s tím Kara dělala starosti. Jenže on potom začal chodit s jedním z Larsonovic děvčat. Nebo to byla malá Rolleyová? Byly to ještě děti,“ dodal. „Moc jsem si toho nevšímal. A potom, co jsem si začal s Juliannou, jsem si zase moc nevšímal ničeho kromě ní.“

„Víte, kde bych našla pana Chucka Springera?“

„Dělá u mě honáka. Koukněte, on se šťastně oženil, má malýho kluka a další je na cestě.“

„Honák? Není to něco jako kovboj?“

Parker znovu vyrazil krátký, chraplavý smích a zavrtěl hlavou. „New York! Co jinýho je honák než kovboj?“

„Potřebuju si s ním promluvit.“

Parker si povzdechl. „Tak do sedel, musíme ho dohonit.“ Obešel výběh a ukázal bradou na koně, vzpínající se uvnitř. „Mám tu pár dobrých hřebců. Jezdíte?“

„Nikdy jsem neseděla na ničem, co by mělo víc nohou než já,“ odpověděla Eva a vyvolala tím u Parkera záchvat smíchu. „Co vy?“ obrátil se na Roarka.

„Už jsem to zkoušel.“

Eva zůstala, jako by do ní udeřil hrom. „Cože? Ty jsi někdy jezdil na koni? Na opravdovém *koni*?“

„A přežil jsem. Ve skutečnosti je to docela zábava. Myslím, že by se ti to mohlo i líbit.“

„Tak to se pleteš.“

„Prostě jim musíte dát vědět, kdo je tady šéf,“ objasnil jí Parker.

„Ta zvířata jsou větší a silnější než my. Zdá se mi, že to dost jednoznačně nominuje na post šéfa spíš je.“

Opět se zachechtal a potom vykřikl na jednoho z pomocníků. „Kde je Springer?“

„Jel ven, na východní pastvinu.“

„To je pěkný kousek cesty,“ podotkl Parker konverzačním tónem a ušklíbl se. „Co byste řekla na malou vyhlídkovou projížďku?“

„Že budu napoprvé předstírat, že jsem neslyšela, jak jste právě vyhrožoval policejnímu důstojníkovi ve službě.“

„Líbíte se mi, městská děvenko.“ Ukázal palcem za sebe. „Vezmem si džíp.“

Pravděpodobně to byla skutečně zábavná jízda, alespoň Evě se zdálo, že si to Roarke užívá. Pokud se ovšem týkalo jí, připadala si jako na frontě, když se jejich terénní automobil musel probíjet nejrůznějšími nástrahami, jako jsou obří krávy a produkty jejich trávení, nemluvě vůbec o věcech, které se mohly ukrývat v té vysoké trávě.

Spatřila jiný džíp. Zdálo se, že je velmi daleko, protože na travnaté pláni nebylo možné dost dobře odhadnout vzdálenost.

Zhruba na půl cesty mezi nimi a automobilem projížděla podél plotu trojice mužů na koních. Parker natočil vůz směrem k nim a dvakrát krátce zatroubil. Dobytek se klidil z cesty a postup džípu komentoval otráveným bučením.

„Hej, Chucku! Na slovíčko."

Štíhlý, kostnatý muž v typickém farmářském pracovním oděvu, sestávajícím z vysokých bot, džínsů, kostkované košile a klobouku s širokou krempou, přitáhl svému hřebci otěže. Přiklusal blíž, čímž donutil Evu, aby se nervózně přitiskla k protilehlým dvířkám džípu.

„Šéfe?" Springer pokynul Roarkovi, potom i Evě a v jejím případě dokonce ťukl prstem do krempy klobouku. „Madam."

„Tady madam je poručík Dallasová, městská policistka až z New Yorku. Potřebuje si s tebou promluvit."

„Se mnou?" Chuckova tvář byla protáhlá, opálená do tmavě zlatavého odstínu jako jelení srst. V tuto chvíli se na ní odrážel zmatek a leknutí. „Já přeci v New Yorku nikdá nebyl!"

„Nehrne se na vás žádný průšvih, pane Springere, naopak, myslím, že byste mi mohl pomoct při vyšetřování…" *…jestli se mi ovšem podaří objevit způsob, jak ho vyzpovídat, když pořád sedí na tom svém příšerném zvířeti*, dodala v duchu Eva. „Mohl byste mi věnovat pár minut svého času?"

„No… moh bych," zavrtěl se v sedle, až zavrzalo. „Jestli to teda šéf dovolí."

Sesedl, za doprovodu dalšího vrzání, ale tak ladně, že se Evě vybavila představa pramínku vody, stékajícího po hladké skále. Otěže z ruky nepustil a jeho hřebec sehnul hlavu a začal se popásat.

„Týká se to Julianny Dunnové," začala Eva.

„Já slyšel, že utekla z basy. Říkaj, že voddělala nějakýho chlapa."

„Od svého propuštění stihla zatím zavraždit tři," upřesnila Eva. „Vy jste se s ní znal, když ještě bydlela v tomhle kraji."

„Jo."

„Měl jste s ní od doby, co se odstěhovala, jakýkoli kontakt?"

„Ne."

„Ale když tu bydlela, byli jste přátelé."

„Teda… ne tak docela."

Eva vteřinku počkala. Usoudila, že výslechy v Texasu se řídí úplně jinými zákonitostmi než v New Yorku. „Jaký byl tedy přesně mezi vámi vztah, pane Springere?“

„No, znal sem ji. Byla nevlastní dcera šéfa mýho táty. Pak z něj byl i můj šéf. Co vypadla, neviděl sem z ní ani vlásek. Proč bych taky měl? Šéfe, čeká na mě práce, kontroluju ploty.“

„Chucku, poručík Dallasová se taky snaží dělat svoji práci. Jestli si myslíš, že mě teďka dožere, co jste s Juliannou vyváděli, když jste byli ještě pitomí puberťáci, tak to pusť rovnou z hlavy. Znáš mě dost dlouho a víš moc dobře, co se stalo potom.“ Odmlčel se a Chuck se zatím zoufale mračil na špičky svých bot. „Doufám, že mi to moc nezazlíváš, já ti taky nic nevyčítám. Poručík chce prostě vědět, jestli jsi Juliannu položil na záda.“

Springer zrudl. Eva fascinovaně sledovala, jak zpod bronzového opálení vystupuje temný nach. „Sakra, pane šéf, přeci nemůžu takovýhle věci probírat se ženskou!“

Eva vytáhla odznak. „Když vám to dělá problémy, mluvte tady k policajtské placce.“

„Pane Parkere,“ vložil se do rozhovoru Roarke, „myslíte, že bychom se mohli na chvilku projít po pastvině? Patří mi ranč v Montaně a chtěl jsem se zeptat na pár věcí.“

„Dávejte bacha, kam šlapete,“ poradil mu Parker a vystoupil z auta. „Chucku, ty udělej, co máš.“

Eva si připadala hloupě, že sedí v autě jen tak sama, a tak riskovala výstup ven. Kůň okamžitě zdvihl hlavu a šťouchl ji do ramene. Že obratem neobdržel hák na bradu, byl malý zázrak.

„Kouká, jestli by se u vás nenašlo něco zajímavějšího k zakousnutí než jen tráva.“ Chuck přejel koni rukou po nose. „Tenhle vždycky žebrá o dobrůtky.“

„Řekněte mu, že vůbec nic nemám,“ navrhla stísněně Eva a ustoupila ke straně tak, aby Chuck zůstal bezpečně mezi ní a koněm. Zvíře zařehtalo a Eva si byla jistá, že se jí směje. „Povězte mi o sobě a o Julianně, Chucku.“

„Kristepane, bylo mi tehda šestnáct.“ Posunul si klobouk do týla a otřel šátkem pot, řinoucí se mu po čele. „Jak je klukovi šestnáct, tak nemyslí mozkem, víte, co chci říct.“

„Spal jste s ní.“

„Chodila za mnou do stájí. Já tam kydal hnůj, to patřilo k mý práci, Julianna voněla jako nějaká kytka a měla na sobě jen takový úzký tričko a kraťoučký, obepnutý kalhoty. Bože všemohoucí, to byla ale fešanda. Tak sme tam začali šaškovat, jak to tak děcka v tomhle věku zkoušej. No a potom to začalo vypadat o něco vážnějc.“ Opět upřel zrak na své boty. „To léto sme potom často mizeli z baráku, vždycky tam, co sou prázdný stání v nich sme… to dělali. Já tam vždycky předtím podestlal čerstvý seno. Potom začala chodit za mnou i domů, lezla mi oknem až do pokoje. Ze začátku to bylo rajcovní, ale potom mě napadlo, že na to přijde máma a sedře ze mě kůži zaživa. A taky se všude prohánělo hejna dalších holek a mně bylo šestnáct. Kluk se v tom věku musí rozhlížet kolem a mít trochu volnosti. S Juliannou sem se nemoh pomalu ani nadechnout, a tak mě začala chytat toulavá, že to tak říkám.“

„Skončil jste to s ní.“

„Jednou sem se pokusil, ale Julianna se na mě vrhla jak fúrie.“ Chuck vzhlédl a obrátil se k Evě. „Kousala, škrábala. Ječela na mě, že se nenechá jen tak odstrčit. Pěkně mě vyděsila, protože vypadala, jako kdyby se napůl pomátla. Potom začala brečet a prosit a jak se to tak přinatrefilo, zase sme na to vlítli. No a další den Julianna klidně nakráčela do našeho domu, přímo do kuchyně, a hned na moji mámu a stěžuje si, že prej sem ji vošahával. A jestli mě okamžitě nepošle někam daleko, tak zajde za svým nevlastním tátou a nechá mýho tátu vyrazit z práce.“

Na chvilku se odmlčel a potom se k Evinu velkému překvapení na jeho tváři objevil široký úsměv. „Jenže moje máma, ta si nikdy vod nikoho nenechá dělat na hlavu, ani kdyby to byla šéfova dcera nebo paní prezidentová. Povídá Julianně, ať už nikdy nepáchne do jejího domu bez pozvání. A že nedovolí, aby jí nějaká malá coura – takhle přesně to řekla – lezla až do kuchyně a vyhrožovala její rodině. Pak ji vyhodila a na rozloučenou jí slíbila, že jestli nějaký to vošahávání bylo, tak teďka zatraceně rychle přestane. A že si o tom promluví s Julianninou matkou.“

„Udělala to?“

„Jak naše máma řekne, že něco udělá, tak jako by to už bylo hotový, takže věřím, že jo. Neřekla mi, o čem spolu mluvily, ale Julianna za mnou to léto už do stájí nepřišla. A ani nikde vokolo sem se s ní nevídal. Taky sem dostal domácí vězení na zbytek měsíce a navíc kázání, ze kterýho mi div neupadly uši.“

„A když to léto skončilo?“

„Už sem s ní nikdá doopravdy nemluvil. Jen jednou si mě našla, když sem byl venku s jednou holkou a začala s urážkama, který se týkaly mýho… těla. Říkala to takovým tichým, ledovým hlasem a přitom se tak divně ušklíbala. A pak sem našel v posteli chcíplýho skunka – toho mi tam asi taky nestrčil nikdo jinej než Julianna. A…“

„Co se ještě stalo?“

„O tomhle sem nikomu neřek ani slovo.“ Přešlápl a vysunul čelist. „Večer předtím, než jsem se ženil – teďka to bude šest let – mi zavolala. Povídala, že mi chce popřát hodně štěstí. Akorát že tón, jakým to říkala, znamenal spíš, že se mám jít s prominutím vyhonit, a pak pověsit. Taky tvrdila, že ví, že budu o svatební noci myslet jen na ni, protože ona prej bude na mě myslet určitě. A že se jednoho dne zaručeně staví a potom pokecáme o starejch časech. Věděl sem, že zrovna bručí v base. Bylo mi z toho na chvíli divně po těle, ale neviděl jsem důvod, proč bych to měl někomu vyprávět. Přeci sem se druhej den ženil!“

„Ozvala se vám od té doby?“

„Ne, ale vloni na Valentýna jsem dostal balíček. Byla v něm chcíplá krysa, vypadalo to, že votrávená. Ale ani o tom sem nikomu nevykládal, akorát sem se toho hnusu zbavil. Madam, tehda mi bylo šestnáct. Pár měsíců sme se spolu povalovali v seně – no a? Teďka mám ženu, syna a další dítě na cestě. Co mi po všech těch letech sakra může chtít?“

„On ji odkopl,“ vyprávěla Eva Roarkovi, když se vrátili do svého auta. „Měla políčeno na kluka svého věku a on o ni přestal mít zájem dřív, než se mohla ona nabažit jeho. Potom se proti ní ostře postavila i jeho matka. Z jejího pohledu dvě podpásovky. Neodpustitelné.“

„Kdyby to byla normální holka, na chvíli by ji to pěkně zdrtilo, ale potom by se přes to nějak přenesla. Julianna se místo toho rozhodla svést nevlastního otce. Starší muže, jako byl například její původní otec, mohla snáze ovládat, měli častěji sklon vnímat ji jako dokonalou bytost.“

„Jenže v tom nebylo jen svádění. Ona použila sex k tomu, aby otčíma i svou matku rozdrtila na prach. Byl to nástroj, který jí umožňoval profitovat a dával moc trestat. K myšlenkám na zabíjení se ještě nedostala, ale to byla jen otázka času. Logický krok následoval: proč jenom zraňovat, když mohu úplně zničit? A v tom se konečně našla, ale i přes tenhle nový směr v seberealizaci nedokázala odpustit, že ji kdy kdo odmítl.“

Eva sama si nevzpomínala, jak se cítila jako patnáctiletá dívka. Žádný div, pomyslela si, vždyť jsem vlastně nikdy normální teenagerka nebyla. A zdá se, že Julianna Dunnová také ne.

„Potom mu volala před svatební nocí,“ pokračovala Eva. „Byla opatrná, co přesně řekne – co kdyby to někde nahlásil? Avšak stejně toho řekla dost, aby si mohla být jistá, že to Chucka rozruší, otřese jím to a že na ni o své svatební noci nedokáže nemyslet. Prostě zasela jedovaté semínko.“

„Jak to vymyslíš s jeho ochranou?“

„Myslím, že Springer má dost velký strach o svoji rodinu, takže bude ještě rád spolupracovat s místní policií. Taky to probere s Parkerem a já mám dojem, že Parker se neprojeví jako žádný trouba a dá si teď na svůj ranč zatracený pozor. Já si promluvím s místními a dohlídnu, aby dělali svou práci. Potom se budu moct v klidu věnovat té svojí – půjdu a chytím Juliannu.“

„Takže to teď otáčíme na New York?“

Eva upřeně hleděla z okénka. „Ještě ne.“ Zavřela oči. „Teď míříme do Dallasu.“

Kapitola třináctá

Nad obzor se vyhouplo panorama města Dallasu, rozmazané chvějivými vlnami žhavého vzduchu. V Evě ten pohled však neprobudil výbuch černých vzpomínek, namísto toho ucítila podivně odtažité rozpaky. Byly zde věžovité mrakodrapy, městská zástavba, místa, zacpaná vším možným. Jenže tohle město se tolik lišilo od New Yorku!

Má to co dělat s celkovým stářím metropole, uvědomila si Eva. V porovnání s městy východního pobřeží jsou tahle osídlení pouhými mláďaty. Drzá, neomalená a zároveň postrádající jiskru. Konec konců, Dallas začínal jako jedna z mnoha osad, která přerostla v město a z města se stala metropole; jenže k tomu všemu došlo až mnoho let poté, co zemi dominovala centra jako New York, Boston nebo Filadelfie.

Při pohledu na architekturu tu Evě scházely do očí bijící nepravidelnosti, na jaké byla zvyklá ze starších budov ve městech východního pobřeží, kudy se přehnaly vlny městských válek a po nich následujících rekonstrukcí. Zdejší věžáky byly štíhlé, prosté, nezdobené a sterilní.

Billboardy a reklamy, zavěšené pod balony, lákaly návštěvníky na rodeo, jízdu na býcích, či k nákupu kovbojských klobouků a bot; na každém rohu hlásaly nápisy, že zahradní barbecue tu stále kraluje.

Eva se cítila podobně, jako kdyby si vyjeli na Venuši.

„Mají tu mnohem víc nebe," poznamenala nepřítomně. „Mnohem víc než v New Yorku, skoro až příliš."

Slunce se slepě odráželo od ocelových věží, skleněných hradeb a cinkajících pojízdných chodníků. Eva si posunula černé brýle tak, aby bezpečně odrazily jakýkoli nevítaný paprsek.

„Taky je tu víc pozemních komunikací," pokračovala a její hlas byl pevný a bez emocí, „ale lítají míň než my."

„Chceš jet do hotelu?"

„Ne, asi ne… mohl bys jenom tak projet skrz nebo to vzít dokola?"

Položil svou dlaň na její a zamířil k odbočce do centra.

Tady bylo o poznání těsněji. Modrá mísa nebes spočívala na horizontu budov jako poklička tlakového hrnce, v němž se křížily dopravní uzly a ohromné množství aut se míhalo šílenou rychlostí všemi směry.

Eva ucítila, jak se jí zmocňuje závrať, a silou vůle ji potlačila.

„Vždyť ani nevím, co tu vlastně hledám.“ Pocítila první známky blížící se paniky. „Nepustil mě ani na krok z té proklaté komory, a když jsem potom… když jsem se dostala ven, byla jsem v šoku. Kromě toho už je to víc než dvacet let a města se mění.“

Roarke cítil, jak se její ruka slabě chvěje. Sevřel volant, a když zastavili na semaforech, otočil se a zahleděl se na ni. Její tvář byla bledá. „Evo, podívej se na mě.“

„Jsem v pořádku. Vážně, přežiju to.“ Musela však sebrat veškerou kuráž, aby se k němu obrátila a podívala se mu do očí. „Nic mi není.“

„Můžeme zajet do hotelu a nechat to prozatím být. Anebo napořád, jestli ti to bude víc vyhovovat. Otočíme to rovnou na letiště a za chvíli jsme zpátky v New Yorku. Nebo se můžeme podívat na místo, kde tě tenkrát našli. Je zapsané ve tvých osobních spisech, takže ho určitě najdem.“

„Tys četl moje spisy?“

„Ano, četl.“

Její první impulz byl ucuknout rukou a vytrhnout se mu, ale držel ji příliš pevně.

Potom promluvila. „Díval ses ještě někam jinam? Sháněl jsi informace na síti?“

„Ne. Do toho jsem se nepouštěl, protože mi bylo jasné, že bys to nechtěla. Dá se to ale zařídit, jestli se jednoho dne rozhodneš pátrat tímhle způsobem.“

„Ne, takhle to nechci. Vůbec ne, tohle ne.“ Žaludek jí zatančil čtverylku. „Máme zelenou.“

„Kašlu na zelenou.“

„Ne, jen jeď.“

Za nimi se rozbouřily nervózní klaksony a Eva se zhluboka nadechla. „Jen jeď, potřebuju chvíli na uklidnění.“

Zabořila se hlouběji do sedadla a snažila se odrážet zběsilé útoky děsů z minulosti. „Klesla bych v tvých očích, kdybych tě teď požádala, ať otočíš auto a vezmeš to rovnou na letiště?“

„Samozřejmě že ne.“

„Jenomže bych klesla ve svých vlastních. Proto tě teď požádám o něco jiného.“

„Udělám pro tebe cokoli.“

„Nedopusť, abych práskla do bot. Ať ti později začnu vykládat cokoli, platí jen jedno: tímhle si musím projít. Ať už ta cesta povede jakýmkoli peklem. Jestli uteču, budu sama sebe nenávidět. Vím, že po tobě chci hodně, ale nesmíš mi dovolit, abych utekla.“

„Tak do toho, ať to máme za sebou.“

Proplétal se dopravou a za chvíli se ocitli v ulicích, které byly znatelně užší a už ne tak čisté. Výkladní skříně obchodů byly buď překryté zatlučenými prkny, nebo mizely pod nánosy prachu a letité špíny.

To trvalo jen okamžik a pak se okolí začalo postupně vracet k civilizovanější podobě, jako by se nějaký domácí úklidový robot pustil na jednom konci čtvrti do práce a pomalu se propracovával na druhý.

Míjeli malé, módní obchůdky, jídelny, čerstvě kolaudované byty a městské domky. Slumová čtvrť byla evidentně na vzestupu, jak ji zabírala mladá vrstva dynamické městské populace, oplývající časem, energií i penězi.

„Určitě jsme tu špatně,“ stěžovala si Eva. „Takhle to tady vůbec nemá vypadat.“ Zírala z okna, ale neviděla opravenou zástavbu. Před očima jí vyvstával starý obraz, v němž dominovala změť rozbitého skla, blikající bodavá světla a ubohé činžovní domy, namačkané na sebe.

Roarke zabočil ke krytému parkovišti, našel volné místo a vypnul motor. „Možná by pomohlo, kdybychom prošli kus pěšky.“

Eva cítila, jak se jí chvějí nohy, ale přesto vystoupila z auta. „Pamatuju si, že jsem utíkala. Nevím, jak dlouho. Bylo strašné vedro, zrovna jako dneska.“

Uchopil ji za ruku. „Teď do toho půjdeme společně.“

„Ulice nebyly tak uklizené.“ Vyšli z parkoviště na chodník a Eva se pevně chytila jeho paže. „Zrovna padala tma. Odněkud křičeli lidi a hrála hudba.“ Rozhlédla se kolem a její zrak jako by pronikal oponou přítomnosti do šera dávných dní. „Býval tu nejspíš nějaký noční klub. Nevěděla jsem přesně, co to je, ale kdykoli někdo otevřel dveře, ozývala se odtamtud muzika. Nakoukla jsem dovnitř a říkala si, že bych tam mohla jít, protože z těch dveří bylo cítit jídlo. Měla jsem hrozný hlad. Jenže jsem ucítila i něco jiného. Pach sexu a chlastu. On byl cítil přesně stejně. Tak jsem běžela pryč, jak nejrychleji jsem mohla. Někdo za mnou vykřikoval.“

Zmocnila se jí závrať a žaludek se sevřel křečí z hladu, vyvolaného živou vzpomínkou.

„Holčičko. Hej, holčičko! Tak mi říkal *on*. Utíkala jsem přes ulici, kličkovala mezi auty. Lidi nadávali, klaksony houkaly. Myslím… myslím, že jsem upadla, ale podařilo se mi včas vstát.“

Přecházeli ulici a Roarke ji držel za ruku.

„Nemohla jsem uběhnout moc velkou dálku, protože mě strašně bolela ruka a motala se mi hlava. Bylo mi zle.“

I teď jí bylo zle. Měla pocit, že se jí v žaludku otevřel pramen kolomazi a ta teď stoupá do krku. „Nikdo si mě jinak nevšímal. Jen dva muži.“ Zarazila se. „Byli tu dva muži. Určitě to byli nějací překupníci narkotik. Hádali se, začali se rvát. Jeden upadl a srazil mě na zem. Myslím, že jsem na chvilku ztratila vědomí. Určitě to tak bylo, protože dál si pamatuju, že jsem se vzbudila ajeden z nich ležel na chodníku vedle mě. Krvácel a chrčel. Tak jsem se plazila pryč. Sem. Bylo to tady!“

Nyní stála v ústí uličky, úzké jako průchod mezi lavičkami v kostele. O kousek dál jiskřila recyklační stanice.

„Já nemůžu dál.“

Chtěl ji obejmout a odnést pryč. Kamkoli, hlavně pryč odsud. Jenomže jí dal slib, o který žádala, slib, že jí nedovolí znovu uprchnout před minulostí. „Můžeš dál. Neboj se.“

„Ne, nemůžu tam vejít!“

„Můžeš, a já půjdu s tebou.“ Přitáhl si její ledovou ruku ke rtům. „Jsem s tebou, Evo. Neopustím tě.“

„Tenkrát… už byla tma a ochladilo se.“ Donutila se k prvnímu kroku do uličky, potom ke druhému. „Celé tělo mě zase začalo bolet a chtělo se mi spát. Jenomže to tam hrozně páchlo. Hnily tu odpadky. Recyklátor byl porouchaný a lidi vyhazovali smetí prostě na ulici. Někdo vešel za mnou do uličky a já se musela schovat. Jestli to je *on*, jestli na mě přijde a najde mě tu, odvede mě zpátky a bude se mnou dělat všechny ty strašné věci. Schovala jsem se ve tmě, ale nebyl to on. Někdo cizí. Byli dva, čurali na zeď a potom odešli.“

Zapotácela se a ani neucítila, jak ji Roarke podepřel. „Jsem strašně unavená. Neudělám už ani krok. Mám hlad. Chci vstát, abych si mohla najít jiný úkryt. Úkryt, který by tolik nesmrděl a nebyla tam taková tma. Tady je moc tmy a já nevím, co se v ní skrývá.“

„Evo!“ Roarka vyděsilo, když uslyšel, jak se její řeč změnila. Z *tehdy* se stalo *teď* a její hlas zněl náhle roztřeseně a nepřirozeně vysokým tónem. „Evo! Teď už přece nejsi malá, nejsi sama a nikdo ti neublíží!“ Popadl ji za ramena a energicky jí stiskl paže. „Dokážeš si vzpomenout, ale nemusíš se kvůli tomu vracet zpátky.“

„Co… ano, dobře.“ I přes jeho přítomnost cítila strach, jako by se jí v útrobách převalovalo klubko slizkých úhořů. Zadívala se mu do tváře, soustředila se na jeho čisté, jasné modré oči a za chvilku ucítila, jak se jí vrací klid. „Bála jsem se zůstávat za tmy venku. Bála jsem se…“ Ohlédla se a zkoumala místo, kde se tenkrát krčila. „Stejně jsem nemohla vstát, protože mi bylo zase špatně. Potom už si na nic nevzpomínám. Probudila jsem se, až když už bylo světlo.“

Třesoucí se rukou ukázala na jeden kout. „Tady. Byla jsem přesně tady. Vzpomínám si. Když jsem se vzbudila, stáli nade mnou dva lidi v modrých uniformách. Policajti. *Když promluvíš na policajty, seberou tě a strčí do díry, plný hadů a brouků. A ti tě sežerou*… Roarke!“

„Drž se. Jsem s tebou. Drž se mě.“

Otočila se k němu. Přitáhla ho k sobě. „Nemohla jsem jim utéct. Nemohla jsem se ani hnout. Nepamatovala jsem si, jak jsem se tam octla, ani kdo vlastně jsem. Pořád se mě na něco ptali, ale já vůbec nic nevěděla. Tak mě sebrali a odvezli, do nemocnice. Taky to tam páchlo, jinak, ale stejně nepřátelsky jako tady. Nedalo se utéct. Oni

mi to nedovolili. Ale nestrčili mě do díry s hady. *On* mi lhal. I když jsem jim nedokázala říct, kdo jsem, nepokoušeli se mi ublížit.“

„Ne, nepokoušeli.“ Hladil ji po hlavě a uvažoval, kde se v ní vzala odvaha, která jí nakonec umožnila vzít policejní odznak a přijmout jej za vlastní. „Chtěli ti pomoct.“

Roztřeseně vydechla a položila hlavu na jeho rameno. „Nemohla jsem jim odpovědět na otázky, protože jsem nic nevěděla. Ale i kdybych si bývala pamatovala, nic bych jim tenkrát neřekla. Protože v tom případě by mě bývali odvezli zpátky do toho pokoje, a to by bylo horší než jakákoli díra s hady. Já… ja jsem tam udělala něco strašlivého. Nepamatovala jsem si přesné co, jenom že to bylo hrozné a že se tam nemůžu vrátit. Tady se nedá dýchat.“

Objal ji kolem pasu a vyvedl z uličky. Napůl se zhroutila do předklonu, opřela se rukama o kolena a zhluboka oddechovala.

„Je ti líp?“

Přikývla. „Jo. Už je to lepší. Potřebuju jenom minutku. Promiň —“

„Za tohle se mi neomlouvej!“ Jeho hlas zazněl jako prásknutí bičem, plný emocí, které nestačil ovládnout. „Neomlouvej. Udělej, cokoli musíš.“

„Ten pokoj byl v nějakém hotelu,“ pokračovala po chvilce Eva. „Stará budova. V oknech v přízemí měli silné mříže. Naproti přes ulici byl nějaký bordel. Živá sex show. Rudé světlo.“ Žaludek se jí opět sevřel a chtělo se jí zvracet, ale ovládla se. „Ten pokoj byl někde nahoře. Vždycky si vybíral místnost v co nejvyšším patře, abych nemohla utéct oknem. Bylo to deváté patro. Počítala jsem okna domu přes ulici. Svítil na něm neon, písmena padala dolů na chodník. Nedokázala jsem to přečíst, takže to muselo být cizí řečí. Tedy, něco jsem přečetla, ale nerozuměla jsem tomu. Stálo tam C, A… potom S a A. Casa. Casa Diablo.“

Krátce se zasmála a narovnala se. Její tvář byla bílá a vlhká potem, ale klidná. „Casa Diablo. To znamená Ďáblův dům, že ano? Není to zatraceně trefné? Dokázal bys to místo najít?“

„Jestli to opravdu chceš, tak ano. Najdu to.“

„Teď hned. Než ztratím nervy.“

Nejprve se vrátili k autu. Chtěl ji dostat pryč od té uličky, dopřát jí čas, aby se sebrala a zmobilizovala rezervy. Zatímco Eva seděla se zavřenýma očima, opřená a s hlavou zvrácenou dozadu, zapnul Roarke svůj minipočítač a spustil vyhledávání.

„Nemyslíš, že toho na jeden den bylo už až dost, Evo?“

„Chci s tím skoncovat.“

Nebyl to ani rok, co se Roarke sám odvážil do podobné uličky, kde se kdysi jeho otec setkal s někým drsnějším, s někým, kdo byl dost rychlý, aby mu zarazil do hrdla čepel nože. Vzpomínal si jasně na svou zuřivost, bolest a na konečné uvolnění, které zažil, když nad tím místem stanul jako dospělý muž, Pohlédl dolů a věděl, že kruh se uzavřel.

„Pořád funguje,“ řekl jí a všiml si, jak sebou cukla. „Přejmenovali to, ale pořád tam je hotel. Teď tomu říkají Formanský hostinec a má tři hvězdičky. Ale je to celé tři míle odsud.“

Když otevřela oči a obrátila se k němu, zavrtěl hlavou. „Jsem s tebou, Evo, ale Bůh ví, že představa, jak klopýtáš celou tu cestu hladová, zraněná a ztracená, je pro mne těžko snesitelná.“

„Tak proto jsi jel sám, když ses tenkrát vypravil do Dublinu, Kde jsi vyrůstal? Nechtěl jsi, abych tomu byla taky vystavená?“

Schoval palmtop zpět do kapsy. „Musíš mi přece nechat alespoň trochu prostoru, abych tě mohl chránit a starat se o tebe, když to jde zařídit.“

„Tobě to vážně neudělalo dobře, viď?“ Otřela si tvář hřbetem ruky a nevěděla, jestli vlhkost, kterou ucítila, je pot anebo slzy. „Když je vám Irům zle, začínáte mít pitomé řeči.“

„Otrnulo ti?“

„Pomáhá mi, když vidím, že je ti taky všelijak. Můžeme jet.“

„Pro tebe všechno, drahá. Jsi připravená?“

„Do toho.“

Nic v okolí jí nepřipomínalo staré události. Domnívala se, že sem tenkrát přijeli autobusem. Snad. A bylo to v noci. Možná.

Co na tom k čertu záleželo?

Návrat do Dallasu pro ni nebyl jako náhlé zjevení. Žádná životní katarze, spojená se zodpovězením všech otázek. Ani nevěděla, jestli

vůbec touží, aby byly zodpovězeny. Byla si jistá jen jedním – tohle prostě musí vykonat.

Ne, nemusí, chce, opravila se. Avšak cítila, jak se jí po zádech řine pramínek potu, který nemá nic společného s venkovním horkem, protože auto mělo dokonalou klimatizaci.

Roarke zajel k obrubníku a zdviženou paží zadržel uniformovaného portýra, který s přičinlivým výrazem spěchal k autu. „Počkáme," řekl Evě. „Máš tolik času, kolik budeš potřebovat."

Z architektonického hlediska se hotel podobal jednoduchému kvádru se střechou z vlnitých keramoplastových tašek. Fasáda byla však nově štukovaná příjemnou narůžovělou omítkou a křiklavý poutač nad vchodem nahradilo kryté sloupořadí a několik betonových kádí, naplněných pestrobarevnými květy.

„Jseš si jistá, že jsme tu správně?" Eva cítila, jak ji jeho ruka jemně svírá. „Promiň, hloupá otázka. Tehdy to tu přece vypadalo úplně jinak. Ke konci čtyřicátých let to tady přestavěli. A zdá se mi, že podobný proces potkal celou okolní čtvrť."

„Proto to bude i uvnitř úplně jiné. Nejspíš tu jenom marním čas, měla bych spíš na místní policejní centrále probírat případ Dunnová."

Roarke neodpověděl, dával Evě čas.

„Tolik se bojím. Mám takový strach, že mi vážně vyschlo v puse. Kvůli tomu jsem ale přijela, a tak to prostě udělám. Ted vstanu a projdu tím vchodem."

„Půjdu tam s tebou." Opět jí políbil ruku, ale tentokrát spíš proto, že to potřeboval sám. „Prošli jsme už spoustou svinstva. Přežijem i tohle."

„Dobře." Eva se syčivě nadechla. „Dobře," zavrčela a vystoupila z auta.

Neslyšela, co Roarke řekl portýrovi, ani si nevšimla, jaká částka změnila majitele, ale auto zůstalo zaparkované přímo před vchodem.

V hlavě jako by se jí tloukla bouře, směsice strachu, adrenalinového nabuzení a čirého děsu. Zbavovala ji sluchu, takže kráčela vestibulem a zdálo se jí, jako by se pohybovala hluboko pod vodou.

Podlaha byla tónovaná do různých odstínů modré, což ještě prohlubovalo iluzi vodních hlubin. Opodál byla rozestavená pohodlná křesla a za nimi se blyštěly stříbrné dveře výtahů. U protější stěny stál dlouhý pult, u něhož se otáčely dvě mladé recepční s usměvavými tvářemi.

V knoflíkových dírkách jejich elegantních rudých vesiček se bělaly karafiáty a na recepci stála veliká mísa, štědře naplněná tvrdými bonbony.

„Měl legrační oči," zamumlala Eva. Hleděla na upravenou recepci a vzpomínala na ohavnou, špinavou díru, ve které pracoval jediný starý robot. „Jedno oko se dívalo po místnosti, druhé zíralo přímo na mě. A byla z něj cítit spálenina. *Zmetek zasraná, shořely mu obvody*. To řekl *on*. A pokračoval. *Zůstaneš tady, holčičko. Počkáš tu u báglů a budeš držet pusu zavřenou, jestli víš, co je pro tebe dobrý.* Potom šel k recepci a objednal pokoj."

„Pamatuješ si, co to bylo za pokoj?"

„Bylo to číslo devět – jedna – jedna. Jako když se volá na tísňovou linku. *Jestli někdy vytočíš tohle číslo, vymlátím z tebe duši!* Pane Bože…"

„Podívej se mi do očí. Dívej se na mě, Evo!"

Pohlédla na něj a v jeho tváři spatřila až příliš mnoho emocí. Soucit, zuřivost a stopy žalu. „Neboj se, zvládnu to. Zvládnu to." Udělala krok k recepci a ucítila, jak ji opět vzal za ruku.

„Dobré odpoledne přeji." Recepční doslova zářila a tvářila se, jako by vítala královský pár. „Zůstanete tu na noc?"

„Potřebujeme pokoj devět set jedenáct," sdělil jí Roarke.

„A máte rezervaci?"

„Pokoj devět set jedenáct," zopakoval trpělivě Roarke.

Dívčin úsměv sice mírně povadl, ale bez prodlení se obrátila k terminálu a zadala jejich požadavek. Za okamžik navázala:

„Je mi velice líto, ale zmíněný pokoj je rezervován pro hosta, který přijede dnes večer. Přejete-li si jiný pokoj s kuchyňským koutem, nebude problém –"

Roarke ucítil, jak Evina ruka zajela do kapsy a poznal, že hmátla pro odznak. Rychle a zamítavě jí stiskl ruku. „Jenomže my potřebujeme právě devět set jedenáctku." Sám pro sebe ji už odhadl.

Některé uplatíš, některé zastrašíš, dalším se vlichotíš. A jiné může člověk prostě převálcovat. „Jmenuji se Roarke. Já a má žena budeme tento pokoj na nějakou dobu potřebovat. Jestli s tím máte nějaké těžkosti, doporučuji, abyste si promluvila se svým nadřízeným.“

„Malý moment, pane,“ odpověděla a její tvář už nebyla ani zdaleka tak přátelská, kdežto hlas nabyl tónu, jakým se normálně vyslovuje věta „…á, přišel pan potížista.“ Dívka zmizela ve dveřích za pultem recepce. Netrvalo ani dvacet vteřin a dveře se opět rozletěly a vyběhl z nich jakýsi muž. Recepční jej následovala v těsném závěsu.

„Omlouvám se za prodlevu, pane Roarke. Obávám se, že má recepční špatně pochopila vaše přání. Neočekávali jsme –“

„Potřebujeme pokoj devět set jedenáct. Zní to dost srozumitelně?“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ brebtal hoteliér a jeho prsty nervózně tančily po terminálu. „Cokoli si jen přejete. Vítám vás ve Formanském hostinci. Angelino, přidělte panu Roarkovi vstupní kód a dejte mu uvítací balíček. Máme tu dvě restaurace,“ pokračoval snaživě. „U Marka se velice dobře najíte, a pokud budete potřebovat jen rychlou přesnídávku, doporučuji Koral. Mohu vám zamluvit stůl?“

„To nebude nutné.“

„Společenská místnost je otevřena od jedenácti dopoledne do dvou hodin do rána a v našem obchodě s dárkovým zbožím dostanete suvenýry, místní módní oděvy, sladkosti a spoustu dalšího.“ Jeho řeč drkotala jako kolovrátek a ve tváři se mu zračily mírné obavy. „Smím se zeptat, jak dlouho se tu budeme moci těšit z vaší společnosti?“

„Jen krátce,“ odpověděl Roarke a podal mu svou platební kartu.

„Ach ano, jistě. Děkuji mnohokrát, jen si tady oskenuji vaši… Rádi vám budeme nápomocni při realizaci jakýchkoli plánů, které snad máte připraveny pro svůj pobyt v našem hotelu a v Dallasu. Můžeme zajistit dopravu, průvodce po místních památkách či rezervovat lístky do divadla.“

„Jenom ten pokoj, prosím.“

„Jistě, samozřejmě. Ehm.“ Vrátil Roarkovi kreditní kartu a předal mu i vstupní kód a uvítací balíček. „Můžeme vám pomoci se zavazadly?“

„Ne, děkuji. Ale dohlédněte prosím, aby nás nikdo nerušil.“

„Samozřejmě. Ano. Kdybyste něco potřebovali, cokoli –“ volal za nimi, když už mířili k výtahu.

„Hoteliér si teď určitě myslí, že si tam nahoře hodláme narychlo rozdat pár čísel,“ podotkla Eva. „Tenhle podnik ti ale nepatří, že ne?“

„Ne, to opravdu nepatří, ale vsadím se, že on teď spíš uvažuje, jestli náhodou v dohledné době nebude.“

Výtah se zastavil a otevřel dveře. Jako když zazívají veliká, nenajedená ústa, pomyslela si Eva a vstoupila dovnitř. „Mohla jsem mu strčit do obličeje odznak a ty bys do toho vůbec nemusel tahat své jméno.“

„Takhle to přece šlo dost hladce.“

„Taky se mi zdá. Každopádně mi to pomohlo. Když jsem viděla, jak s ním zametáš… za dalších deset vteřin by ti začal pucovat boty.“

Dveře se opět otevřely. Eva zůstala stát a mlčky hleděla do tiché chodby.

„Byla tady tma,“ vypravila ze sebe. „Myslím, že byla tma a on byl rozzlobený. Ale tahal mě po tolika různých místech, že si nejsem jistá, jestli si to s něčím nepletu. Venku z pokoje jsem byla vždycky jen dvakrát. Poprvé, když jsme přišli, podruhé, když jsme odcházeli. To si pamatuju přesně. Tak to bylo skoro vždycky.“

„Teď už tě nikdo nemůže zamknout.“

„Nemůže.“ Eva se napřímila a vykročila do chodby. „Páchlo to tu jako vlhké ponožky. Zdálo se mi, že jich tu musí být plno. Pokoje, nacpané mokrými, špinavými ponožkami. Byla jsem strašně unavená a hladová. Doufala jsem, že někam půjde a přinese něco k jídlu. Ale ještě víc než jídlo jsem chtěla, aby prostě odešel. Půjdeme tudy,“ ukázala doleva.

Bylo to skutečně doleva a o pět pokojů dál.

„Panebože, já mám strach. Nenech mě utéct.“

„Evo, ty neutečeš.“ Otočil její tvář k sobě a dotkl se svými rty Jejích. „Vždycky jsi byla silnější než on. Vždycky.“

„Uvidíme, jestli se nepleteš. Otevři.“

Teď prostě vejdeš do těch dveří, rozkázala Eva sama sobě. *Vejdeš tam a nebudeš o ničem přemýšlet.*

Kolikrát už procházela dveřmi a věděla přitom, že na druhé straně číhá smrt a brousí si kosu v naději, že Evu konečně dostihne? Dnes tu žádná zubatá nečeká. Jenom duchové minulosti.

Hukot v její hlavě se změnil v zoufalý řev. Vkročila do místnosti.

Pokoj byl útulný, čistý, hezky upravený. Kompaktní disky umělecky naaranžované do vějíře na nízkém stolku s množstvím umělých květin. Pod nohama se jim vlnil hustý, světle béžový koberec.

Je pod ním stále *jeho* krev? napadlo Evu. Kdyby jej teď odhrnuli, spatřili by tmavé, zašlé skvrny?

Na veliké posteli čekaly vrstvy ložního prádla, posetého křiklavými květy. Eva usoudila, že se zřejmě někdo pokoušel ztvárnit vlčí máky. V protějším rohu stál pracovní stolek s malým, praktickým komunikačním centrem. Kuchyňka byla od obývací části oddělena barovým pultem, na němž se blýskala veliká skleněná mísa, obsahující spousty malých, barevných plodů.

Za oknem, naproti přes ulici, viděla další budovu, ale na jejím průčelí neblikal žádný neon a nezaplavoval místnost nečistými rudými záblesky.

„Zdá se, že tu mezitím byli malíři.“ Nucené vtipná poznámka odumřela v tiché místnosti. „Nikdy jsme nebyli na takovémhle místě – myslím na takhle hezky vybaveném. Připadá mi, jako by tehdy upravené a čisté pokoje ani neexistovaly. Občas se to apartmá skládalo ze dvou místností, a tak jsem měla vlastní postel. Jenže většinou jsem spala na zemi. Na linoleu.“

Sklopila pohled k podlaze. Zdálo se jí, že kdyby se trochu soustředila, spatřila by sama sebe, jak se krčí pod tenkou dekou.

„Je mi zima. Topení je rozbité. Je taková zima, že mě z toho bolí kosti. Neteče teplá voda a mýt se ve studené… to nenávidím. Musím ale ze sebe nějak dostat *jeho* zápach. Horší než třást se zimou je nést si *jeho* smrad na vlastním těle, potom co…“

Zkřížila paže a otřásla se.

Roarke ji pozoroval, sledoval, jak se jí ty události vracejí, a bylo mu snad ještě hůř než jí. Představa toho, čím musela projít, jej bodala jako nůž, jako ostří, které protínalo zároveň jeho i její srdce.

Eviny oči se rozšířily a upřely do ztracena, její tvář, která už víc zblednout nemohla, se stala téměř průsvitnou.

„Spala jsem tady. Snažila jsem se usnout. Oknem problikává světlo, záblesk a tma. Rudý záblesk a potom tma. A tak pořád. Jenomže i ve chvílích tmy zůstává na očích rudá mlha. *On* chodí často ven. Musí vyřídit hodně věcí, navštívit spoustu známých. *Zůstaneš tu tiše jako myška, holčičko, nebo tě hadi najdou. A sežerou tě. Had tě spolkne vcelku, budeš živá, ale z jeho žaludku se už nikdy nedostaneš. Budeš křičet, ale nic ti to nepomůže.*“

„Dobrý Bože,“ stěží ze sebe vypravil Roarke a musel zarazit ruce sevřené v pěst do kapes, protože nebylo s kým a s čím bojovat, nebyl tu nikdo, koho by mohl potrestat za utrpení, jímž kdysi prošlo malé děvčátko, z nějž byla nyní jeho žena.

„Když sem někdo přijde, musím se zamknout na záchodě. Děti nemají být slyšet ani vidět. Když si sem nahoru přivede ženské, dělá jim to samé, co jindy dělá mně. Když to dělá s nimi, jsem v bezpečí, a ony taky nekřičí a neprosí ho, aby přestal. Dokud je při tom nezačne bít. Bojím se, i když nebije mě.“

Zakryla si uši rukama. „Jenomže si je nevodí moc často. Potom je nebezpečný. Někdy se opije, dost na to, aby mě nechal na pokoji. Ale ne vždycky. Když neleží a nespí, ubližuje mi. Hrozně to bolí.“

Mimoděk sevřela sepjaté dlaně mezi koleny a začala se houpat dopředu a dozadu. „Když budu křičet, plakat, když budu prosit a nedokážu zůstat zticha, ublíží mi ještě víc. *Takhle je to správně. Tak to dělá každá hodná holčička. Musíš se toho ještě hodně naučit. Za chvíli budeš sama vydělávat a splácet mi, jak se o tebe starám! Pamatuj si, co ti říkám!*“

Podívala se na Roarka, ale neviděla ho. Udělala jeden vratký krok kupředu. Neviděla ani pestré květy na stolku, ani vlčí máky na povlečení.

„Je taková zima. Mám strašlivý hlad. Možná se nevrátí. Ale ne, on se vždycky vrací. Třeba se mu přihodí něco zlého a nebude se

moct vrátit. Potom bych mohla jít někam, kde je teplo. Mám takový hlad.“

Pokročila ke kuchyňskému koutu. „Nesmím se ničeho dotýkat. Nesmím jíst, když mi to nedovolí. Jenomže on na to často zapomíná. Ani dneska mi nedal najíst. Na stole leží sýr. Je už zelený, ale když se plíseň odkrojí, bude dobrý. Když si vezmu jen kousek, možná to nepozná. Jestli na to přijde, zbije mě. Ale to on mě zmlátí stejně a mám tak děsný hlad. Vezmu si. Zapomínám, že nesmím jíst bez dovolení, spolykám ještě kousek. A ještě jeden. Kristepane, Bože můj, *on* se vrací!“

Ruka, sevřená v pěst, se jí otevřela. Uslyšela, jak nůž dopadl na podlahu.

Co to tady vyvádíš, holčičko?

„Musím rychle něco vymyslet, nějak se omluvit, ale ne, to nepomůže. *On* ví, co jsem udělala, a není moc opilý. Bije mě do tváře. V ústech cítím krev, ale nepláču. Možná toho nechá. Ale ne, nenechá. Nikdy toho nenechá. Tluče dál, pěstí. Sráží mě k zemi.“ Eva klesla na kolena. „Nemůžu se udržet a prosím, žebrám o slitování. Prosím, prosím, nedělej to. Prosím, přestaň, to bolí. Vím, že když se budu bránit, zabije mě. Přesto se bráním. Ubližuje mi. A já se teď snažím ublížit jemu!“

Její pohled sklouzl dolů, na svěšené ruce. Když mu zaryla nehty do očí, zavyl jako vlk. Slyší ten zvuk, je to jako ozvěna.

„Moje ruka!“ Sevřela svou vlastní paži. Uslyšela i ucítila suché prasknutí dětské kosti a tělem jí projela obludná, drtivá bolest. „Chytá mě, převaluje se na mě a dělá mi to, co vždycky. Chrčí mi při tom do tváře. Z jeho dechu cítím větrové bonbony. Větrové bonbony a whisky. Zvedá se mi žaludek. Jeho tvář je nade mnou. Říkají mu Rick nebo Ritchie a po tváři mu stékají kapky krve, tam, kde jsem ho poškrábala. I on krvácí! I jemu se dá ublížit!“

Eva vzlykala a slzy jí kanuly po tvářích. Roarke ji tiše sledoval, věděl, že mu nezbývá než pozorovat, jak jeho žena znovu prožívá své noční můry, a tak uzavřel všechny své pocity uvnitř.

„V ruce držím nůž. Nějak se mi tam dostal, je to ten, kterým jsem si předtím krájela sýr. Nůž ho bodá do zad. Zajíždí do něj s tichým, lupavým zvukem. *On* křičí a přestává mi to dělat. Nůž ho

zastavil, proto bodám znovu a znovu. A znovu. Odvalil se ze mě, ale já nepřestávám a bodám do něho. Nechal mě být, ale já jeho ne. Nemůžu přestat. Dívá se na mě, ale já *nepřestanu*! Jeho krev je všude, je celý rudý. A já taky. Jeho krev zalila i mě."

„Evo!" Schoulená do klubíčka, třásla se a skučela jako zvíře. Roarke si k ní přiklekl a popadl ji za ramena. Zasyčela na něj, ale on jenom zesílil sevření. Ruce se mu třásly. „Evo! Vrať se! Zůstaň tady se mnou! Podívej se mi do očí."

Otřásla se jako v horečce a lapala po dechu. „Už… je to lepší. Cítím to." Sesypala se a rozplakala v jeho náručí. „Cítíš to taky? Prokrista, cítíš to?"

„Vypadneme odsud. Odvezu tě pryč."

„Ne. Ještě ne, jenom mě drž. Drž mě. Vzpomínám si, jaké to tehdy bylo. Jako kdybych už nebyla člověk. Jako kdyby se to zvíře, které v každém z nás žije, dostalo ven na svobodu. Potom jsem se plazila pryč, chtěla jsem se schovat. Tudy."

Při pohledu za roh se stále třásla, ale přinutila se vidět a vnímat samu sebe, takovou, jaká tehdy byla. „Dlouho jsem ho pozorovala, čekala jsem, že se zvedne a pomstí se mi. Ale on se ani nepohnul. Když bylo světlo, vstala jsem a plazila se do koupelny. Tam jsem ze sebe ve studené vodě smyla jeho krev. Sebrala jsem tašku. Na co jsem myslela? Bolelo mě celé tělo. Ruka, kterou mi zlomil, i to, jak mě znovu znásilnil. Jenže to všechno přehlušil šok. Instinktivně jsem se vyhnula výtahu, tolik soudnosti mi přece jen zbylo. Sešla jsem po schodech. Proplížila jsem se ven a utekla. Dál si to moc nepamatuju, jenom že bylo jasno, až mě z toho pálily oči. Někde jsem ztratila tašku, ale šla jsem dál. Prostě jsem šla."

Eva se opřela zády o pohovku. „Nikdy, ani jednou, mi neřekl jménem. To proto, že jsem žádné neměla. Na to si vzpomínám. Neobtěžovali se dávat mi jméno, protože jsem pro nějako dítě nic neznamenala. Byla jsem jenom věc. Ji si nepamatuju vůbec, *jeho* ano. Pamatuju si, co mi řekl, když na mě poprvé sáhl. Protože mi tenkrát přikázal, abych si to pamatovala. Že si mě drží jedině kvůli tomu, a až se to pořádně naučím, budu mu tím vydělávat. Bude mi dělat pasáka. *Mladé kundičce se nic nevyrovná*, říkal, a tak bych se to měla naučit bez toho ječeni a bulení. Vychovával si mě jako sexuální

investici, která se měla vyplatit. Chtěl s *podnikáním* začít tady, v Dallasu. Tady, protože už mi bylo osm a jemu se zdálo, že je načase, abych se začala vyplácet.“

„Jenomže právě tady to skončilo.“ Roarke otřel Evě slzy z tváří. „A začal tvůj skutečný život.“

Kapitola čtrnáctá

Roarke ignoroval Evinu žádost, aby zamířili přímo na policejní centrálu, a místo toho je zavezl do jiného hotelu, který vlastnil a kde měli tudíž permanentně připravené osobní apartmá.

Fakt, že byla příliš unavená, než aby se s ním hádala, jí napověděl, že měl zase jednou pravdu. Potřebovala čas, aby se dala do pořádku.

Prošla rozlehlým předpokojem do přepychové hlavní ložnice a rozhovor s hoteliérem nechala zcela na Roarkovi. Když ze sebe shodila větší část šatstva, vešel Roarke do pokoje.

„Musím se osprchovat. Potřebuju se… očistit."

„Potom budeš mít asi hlad. Co ti mám nechat připravit?"

„Počkej s tím, ano?" Znovu se v ní ozvala zoufalá touha po hektolitrech horké vody a voňavém mýdle. „Ještě nad tím zapřemýšlím."

„Dobře. Budu hned vedle."

Nechal ji o samotě, kterou v tuto chvíli potřeboval úplně stejně jako ona. Celou dobu v něm kypěla šílená zuřivost a nyní cítil, že už ji nedokáže zadržet. Chtělo se mu do něčeho udeřit, bít pěstmi, dokud jej paže nebudou bolet únavou.

Proto na sebe neustále lije spousty téměř vařící vody, pomyslel si; tehdy se musela mýt v ledové. Roarke sám sobě přísahal, že nedopustí, aby jí ještě někdy byla zima, aby se musela třást hrůzou, jako v tom pokoji, kde na ni démoni z minulosti útočili s tak urputnou zběsilostí, že je cítil i on sám.

Když viděl, jak znovu prožívá tu osudnou noc – tak jak se jí neustále vracela ve zlých snech – cítil, že i v něm samém jako by se něco zlomilo. Musel přihlížet jejímu utrpení, ne jako manžel a ochránce, ale jako bezmocný divák. Zuřivost, kterou pocítil a neměl, jak ventilovat, zahalila celý jeho svět rudým pláštěm.

Nejdřív jí dal život, potom ji bil a znásilňoval, jen proto, aby ji pak mohl co nejvýhodněji prodávat podobným lidským odpadkům, jako byl on sám. Jaký bůh dokáže stvořit takovou zrůdu a jak ji může poslat na svět, aby se pásla na bezmocných?

Vztekle ze sebe serval košili a hodil ji do kouta malé tělocvičny, potom vytáhl boxovací pytel a upevnil jej na místo. Bez rukavic se do něj pustil.

S každým úderem jeho zlost rostla a šířila se tělem jako rakovina. Pytel vzal na sebe podobu tváře, kterou on, Roarke, ve skutečnosti nikdy neviděl – tváře Evina otce. Potom se změnil v obličej jeho vlastního otce. Roarke útočil s koncentrovanou zuřivostí, která přecházela ve vražednou nenávist. Bil, úder za úderem, až mu černý oblak nenávisti překryl okraje zorného pole. Nepřestával útočit, ani když si sedřel kůži z kloubů a boxovací pytel potřísnila jeho krev.

Ale pořád *tu věc* nemohl zabít.

Když se pytel utrhl z popruhu, odletěl a narazil do zdi, začal se omámeně rozhlížet a hledal, co jiného by rozbil.

A spatřil Evu, která stála ve dveřích.

Po sprchování se zabalila do jednoho z bílých hotelových županů. Její tvář měla skoro stejnou barvu.

„Měla jsem myslet i na tebe. Mělo mě napadnout, co to s tebou udělá. Ale já si to vůbec neuvědomila.“ Jeho tělo se lesklo potem, po rukou mu stékala krev. Když ji spatřil, jak tam bez hnutí stojí, měl pocit, že mu pukne srdce.

„Nevím, co bych pro tebe měl udělat,“ zašeptal. Jeho hlas byl nabitý emocemi, zněl přízvukem, který u něj slyšela vždy v těch řídkých okamžicích, kdy se vnitřní obranné valy jeho osobnosti začínaly zachvívat. „Co bych ti měl říct?“

Když k němu pokročila, zavrtěl hlavou a o krok ustoupil. „Ne, teď se ke mně nepřibližuj. Nedokážu se ovládnout. Mohl bych ti ublížit. Myslím to vážně.“ Zvýšil hlas, když udělala další krok.

Zastavila se. Poslechla ho, protože poznala, že zlé zranění nehrozí jenom jí. „Bolí tě to stejně jako mě. Vůbec jsem si to neuvědomila.“

„Chci ho zabít vlastníma rukama, a on je přitom už dávno po smrti.“ Napřáhl ruce a povolil zkrvavené pěsti. „Takže se s tím nedá nic dělat. Jenomže já mu přesto chci rozbít ksicht na padrť a vyrvat mu to jeho zatracené černé srdce ještě předtím, než na tebe kdy

vztáhl ruku. Kdybych to mohl udělat, dal bych všechno, Co mám. Jenomže nemůžu. Nemůžu tě před ním ochránit.“

„Roarke –“

„Můj… otec tam taky chodil.“ Napřímil hlavu a zabodl pohled do jejích očí. „Možná že bydlel přímo ve stejném pokoji. Nevím, jestli k těm zvrhlostem, ve kterých si liboval, patřily i malé holky, ale kdyby bylo načasování jen trochu jiné, mohl být jedním z těch, kteří by si tě kupovali.“ Pokýval hlavou a studoval její výraz. „Vidím, že i tohle ti stihl udělat.“

„Ne, nestihl. Toho zlého byla spousta, nemusíme k tomu ještě přidávat. A neříkej, že mě před tím nemůžeš ochránit. Většinu svého života jsem to všechno nosila v sobě, pohřbené a uzavřené, hluboko ve tmě. V posledním roce jsem si ale vzpomněla na víc věcí než za celá ta léta předtím. Díky tomu, že jsi byl se mnou a já už se tolik nebála. Nevím, jestli se mi to někdy vrátí všechno, a ani nevím, jestli to vůbec chci. A po dnešku taky vím, že tohle se nikdy úplně nezahojí. Zůstane to ve mně.“

Zaťala ruku v pěst a položila si ji na hruď. „Pořád to přežívá, tam uvnitř, a kdykoli se tomu naskytne příležitost, užírá to kousky ze mě samé. Ale já s tím dokážu bojovat, proto, že v tom boji stojíš po mém boku. Ty víš, jak se cítím. Jako jediný na světě to doopravdy víš, protože mě miluješ natolik, abys to nesl společně se mnou. Když se ti podívám do očí a vidím to v nich, jsem připravená vydržet cokoli.“

Překonala poslední krok, který je dělil, objala ho a přitáhla k sobě. „Buď se mnou.“

Zabořil tvář do jejích vlasů. Objal ji a pocítil, jak jeho hněv mizí. „Evo…“ zašeptal.

„Jenom se mnou zůstaň.“ Její rty mu klouzaly po tváři až našly jeho ústa a vpily se do nich.

Celý se jí otevřel, tak, že jím pronikla a prosvětlila temná zákoutí duše. Sklon k násilí, který v nich obou sídlil, se na okamžik stáhl do pozadí.

Jejich ústa se spojila, on ji obejmul a chvíli jen opatrně držel v náručí, jako by to byl nějaký vzácný předmět nepředstavitelné ceny. Potom ji odnesl do ložnice plné světla.

Budou se milovat v jasných paprscích slunce, pronikajících oknem. Položil ji na širokou postel, přímo doprostřed čistého povlečení. Chtěl jí dát všechnu jemnost, klid a krásu, po níž kdysi oba tolik toužili. A nejvíc ze všeho jí chtěl ukázat krásu samotného lidského milování, krásu tak nesmírnou, že dokáže zahladit ošklivost, jakou je lidé občas poskvrní.

Dotkl se jí a jeho ruce, které se před chvíli bily až do krve, byly náhle něžné.

Sama jej stáhla na postel a přivinula k sobě. Oba současně vzdychli. V této chvíli potřeboval útěchu každý z nich.

Její rty se dotkly jeho úst a pak se oddělily. Bylo to jejich nejjemnější a nejsladší milování. Její ruce hladily jeho záda podél mohutné svalové linie a jejich těla se sladila v přirozeném rytmu.

Zbožňovala jeho váhu, jeho rysy a povrch těla, jeho vůni i chuť. Když jeho rty sklouzly na její krk, naklonila hlavu, aby mu usnadnila přístup.

Něžné a dlouhé polibky byly milníky pomalého a láskyplného mazlení. Slunce je zahřívalo, paprsky klouzaly po kůži a pronikaly až do morku kostí.

Odhrnul její župan a pokryl její tělo polibky. Jeho prsty klouzaly po ladných křivkách a zastavovaly se, kdykoli povzdychla nebo sebou cukla. Pozoroval, jak se do její tváře opět navrací život.

„Miláčku.“ Jejich rty se opět setkaly a Roarke ji něžně líbal. „Jsi tak krásná.“

„Nejsem vůbec krásná.“

Ucítila, jak se jeho rty prohýbají v úsměvu. „Tohle není vhodná chvíle k hádce s mužem.“ Jeho dlaň se přemístila na její ňadro a zároveň se mírně odklonil, aby jí viděl do tváře. „Máš tak vypracované tělo.“ Přejel jí prsty po bradavce a vnímal, jak se jí zrychlil dech. „Máš oči jako tekuté zlato. Fascinuje mě, že jimi vidíš všechno na světě, a skrytý ti zůstává jen jeden jediný pohled – ten, který se právě teď naskýtá mně.“

Sklonil se k ní a jemně ji kousl do rtů. „Tvá ústa jsou tak jemná, tak neodolatelná. A hned pod nimi brada, svědčící o neústupnosti, vždy připravená vydržet úder.“ Jeho jazyk se laškovně dotkl důlku, kterým se Evina brada vyznačovala. „Tohle místo na tobě miluju, a

taky tady…“ zašeptal a jeho rty začaly zkoumat spodní stranu její čelisti.

„Jsi jenom moje, tak štíhlá, tak vysoká.“ Hladil ji po celé délce těla. A když se k ní přitulil, už sama žhnula a toužila po milování. „Pojď ke mně, miláčku. Otoč se.“

Poslechla jej s tichým zasténáním, v němž se mísila rozkoš s kapitulací.

Jeho láska ji očistila a učinila krásnou. Díky němu se opět cítila nedotčená. Sama se k němu přivinula a pak se převalovali v pomalém, klidném tanci dvou těl. Pruhy slunečních paprsků hrály na jejich kůži a vzduch se naplnil vzdechy a šeptáním. Eva se jej dotýkala, ochutnávala ho a dávala mu všechno, stejně jako on jí. Každý z nich jako by ztratil sám sebe.

Když spolu splynuli a on do ní vklouzl, naplnily se její oči slzami.

„Neplač,“ přitiskl svou tvář k její. „Prosím, neplač.“

„Ne,“ uchopila jeho tvář do dlaní a nechala slzy volně stékat. „Takhle je to správně. Tak to má být. Copak to necítíš?“ Usmívala se a slzy se jí třpytily na tvářích jako diamanty. „Díky tobě jsem skutečně krásná.“

Držela jeho hlavu v dlaních a jejich těla se pohybovala ve společném hedvábném rytmu. A když ucítila, jak se roztřásl, a spatřila, že jeho oči nabraly barvu půlnoční modři, poznala, že tentokrát kapituloval zase on.

Když bylo po všem, zůstali ležet v tichém objetí. Roarke čekal, až Eviny paže ochabnou a sklouznou z jeho těla; podle toho by poznal, že usnula. Když k tomu nedošlo, políbil ji do vlasů a zašeptal: „Jestli se ti nechce spát, určitě za chvíli dostaneš hlad.“

„Nebudu spát, nejsem unavená. Mám tu rozdělanou práci a té se musím věnovat.“

„Nejdřív se na to musíš najíst.“

Snad by se byla víceméně z principu i hádala, jenže si vzpomněla, jak vypadal před chvílí, s pěstmi zkrvavenými od boxovacího pytle. „Dobře, tak něco rychlého a lehkého.“ Přitáhla si jeho ruku k obličeji a zkoumala klouby. „Mimochodem, dobrý výkon. Budeš si to muset nechat ošetřit.“

„Už je to pár pátků, co jsem si je naposledy takhle zřídil.“ Několikrát zkusmo sevřel ruku v pěst a zase povolil. „Všechno funguje, jak má, je to jenom odřené.“

„Co takhle kdyby sis býval nasadil rukavice, nebylo by to teď lepší?“

„Určitě, ale zase by mi to ani zdaleka nepřineslo takový pocit katarze.“

„Jasně, není lepší relaxace než rozmlátit něco holýma rukama na kaši.“ Přehodila přes něj nohu a posadila se na něho. „Oba jsme vyrůstali uprostřed násilí. Máme to v krvi. Rozdíl mezi námi a *těmi druhými* je v tom, že my nevybuchujem, kdykoli se nám zachce, a nevyléváme si zlost na tom, kdo je právě nejblíž. Máme v sobě jakéhosi vnitřního hlídače, který nám to umožní zastavit. Díky tomu patříme ke *slušným lidem*.“

„Někteří z nás jsou ale slušnější než jiní.“

„Řekni mi jednu věc. Udeřil jsi někdy dítě?“

„Prokrista, samozřejmě že ne!“

„A už jsi někdy zmlátil nebo znásilnil ženu?“

Roarke se posadil, takže Eva musela nohama obejmout jeho boky, pokud nechtěla spadnout. „Sem tam mi připadá, že bys potřebovala pár pohlavků.“ Opět sevřel ruku v pěst a něžně jí svými sedřenými klouby zaťukal na bradu. „Vím, jak to myslíš, a vím také, že máš pravdu. My jsme nikdy nebyli jako oni. Ať už nám provedli cokoli zlého, nikdy se jim nepodařilo to nejhorší – neudělali z nás stejné zrůdy, jako byli sami.“

„Zřejmě jsme vyrůstali k svému vlastnímu obrazu. A teď se mi zdá, že každý z nás se mění k obrazu toho druhého.“

Usmál se na ni. „To jsi řekla krásně.“

„Tenkrát mi nedali žádné jméno,“ pomalu vydechla Eva. „Když jsem si to kdysi uvědomila, strašně mi to vadilo. Cítila jsem se malá a zbytečná. Ale teď jsem jen ráda, že se to nestalo. Že mi na čelo nepřiplácli svoji etiketu. A Roarke, právě teď jsem moc ráda, že jsme sem jeli. Že jsem se odhodlala a prošla tím vším. Ale v tuhle chvíli chci co nejrychleji na centrálu, informovat je o tom, co se děje, a potom odsud vypadneme. Nechci tu zůstávat déle, než budu bezpodmínečně muset. Zkrátka, dnes večer chci být už doma.“

Naklonil se k ní. „A to taky budeš.“

Vrátili se do New Yorku dost brzy na to, aby Eva mohla prohlásit, že si ještě potřebuje zaskočit na policejní centrálu, aniž by to znělo podivně. Stejně si nemyslela, že by Roarka přelstila, ale tím se teď nehodlala zabývat.

Možná sám pochopil, že právě teď potřebuje čas, prostor a práci. Potřebovala mít kolem sebe atmosféru, která jí bude připomínat kým a čím je ve svém nejvlastnějším jádru.

Přešla kolem stolu, u něhož sedávala Peabodyová, proklouzla tiše do své kanceláře a zavřela dveře. Potom je zamkla, což jinak téměř nikdy nedělala.

Usedla za stůl a čerpala momentální potěšení z faktu, že staré křeslo tak dokonale kopíruje tvar jejího pozadí. Rozsezené křeslo jako testament, napadlo ji, jako testament všech hodin, které zde strávila při výkonu služby – to znamená při přemýšlení, Papírování, rozhovorech přes videofon, zpracovávání údajů.

Na tohle místo patří.

Vstala a přešla k oknu. Věděla přesně, co uvidí, jaké ulice, které budovy, dokonce dokázala dopředu odhadnout obvyklý vzorec, podle něhož se v tuto denní dobu řídila frekvence dopravního ruchu.

Část její mysli, která se stále ještě třásla, ta část, kterou se před Roarkem snažila skrývat za pomoci každičkého vlákénka vůle, se pomalu uklidňovala.

Byla tam, kde být měla, v práci, k níž byla předurčena.

Cokoli bylo dřív, jakékoli hrůzy a každý strach – to vše pomáhalo tvořit její dnešní svět. Kdo může říci, kým by dnes byla beze všeho zlého, čím kdysi prošla?

A snad byla i ochotnější věnovat svou sílu a schopnosti na ochranu obětí zla, právě proto, že musela prožít nespravedlnost i na vlastní kůži.

Ať už je to jakkoli, usoudila Eva, teď je na řadě práce. Obrátila se, přešla ke stolu a věnovala se svým povinnostem.

Zavolala doktorce Mirové a domluvila si s ní rychlou pracovní poradu. Potom vyklouzla ze své kanceláře tak tiše, jak sem přišla, a zamířila na pracoviště psycholožky.

„Bála jsem se, že už budeš pryč.“

Mirová jí pokynula, aby se posadila do jednoho z pohodlných křesel se sklopným opěradlem. „Za chvilku. Dáš si čaj?“

„Neboj se, nezdržím tě dlouho,“ zavrtěla Eva hlavou, ale doktorka už zadávala požadavky do AutoChefa. Eva se duševně připravovala na chuť těch tekutých kytek, které měla Mirová tolik v oblibě.

„Dala by sis radši kávu,“ prohodila Mirová, skloněná nad robotem zády k Evě, „ale rozhodla ses mě potěšit, což oceňuji. Kofeinový deficit si můžeš nahradit kdykoli později.“

„Jak to sakra víš? Právě jsem uvažovala, jak je možné, že dokážeš pořád fungovat na to vyvařené seno?“

„Všechno závisí na návycích tvého systému. Zjistila jsem, že mi čaj uklidňuje mysl, a když jsem klidná, mám k dispozici víc energie. Nebo mi to aspoň tak připadá, což je skoro totéž.“ Přinesla Evě jeden ze svých půvabně malovaných šálků.

„Jinými slovy, sama sebe podvádíš a přesvědčuješ, že jsi nabuzená, když to ve skutečnosti tak není?“

„I tak se to dá říct.“

„Vážně zajímavé. Teď k práci: zjistila jsem pár nových věcí o Julianně Dunnové a ráda bych je co nejdřív zpracovala. Myslím, že nám nezbývá moc času, než dopadne její další úder. Vyslýchala jsem jejího nevlastního otce a –“

„Tys jela do Dallasu?“

„Vrátila jsem se ani ne před hodinou. Teď se ale budeme věnovat práci,“ prohlásila Eva tak neústupně, že nad tím doktorka Mirová svraštila obočí. „Je všechno v pořádku?“

„Naprosto všechno.“

Převyprávěla jí obsah rozhovoru, citovala jen holá fakta a potom se zaměřila na debatu s Chuckem Springerem.

„První muž – tedy, v tomto případě chlapec – se kterým prožila sexuální zkušenost – byl stejně starý jako ona a navíc manuálně pracující,“ komentovala Mirová. „Také byl první, kdo ji opustil. Zdá se, že nikomu dalšímu se to nepodařilo, už to nedovolila. Julianna nezapomíná.“

„Nevybírá si ale cíle Springerova typu. Míří na muže, kteří se podobají jejímu nevlastnímu otci.“

„Protože si je jistá, že je dokáže ovládnout. Jenže pokaždé, když je s bohatým starším mužem, má pocit, že vlastně Springera trestá: Podívej, jakého nového panáka jsem si ochočila. Podívej, co si můžu dovolit. Vůbec tě nepotřebuju. Časem přestal být Springer konkrétní osobou a zaujal spíš pozici symbolu. Muži jsou bezcenní zbabělci, podvodníci a slaboši, ovládaní jen a jen sexuálními frustracemi.“

„Jak by ji rozzuřilo, kdyby si uvědomila, že na podvědomé úrovni je sexuální frustrací ovládána právě ona.“

Mirová zdvihla obočí a souhlasně přikývla. „Ano, přesně tak. Rozumíš jí velice dobře. Ten Springer vyprávěl, že spolu naposledy spali potom, co se s ní rozešel, a ona ho kvůli tomu fyzicky napadla. To jenom dokazuje, že klíčem je její prožívání sexu a muži jsou pro ni viníci fatálního neúspěchu. Tak se přestala rozčilovat a začala se zdokonalovat v umění, jak využít mužských slabostí pro vlastní uspokojení.“

„Což mi, myslím, skýtá výhodu. Jenomže nedokážu přijít na to, kdo bude další obětí. Projížděla jsem pravděpodobnost u Parkera, Springera a Roarka. Springer s Parkerem jsou na tom stejně, Roarke sklouzl o víc než dvacet procent za ně. Jenže já věřím tvé intuici víc než nějakému počítači.“

„Springer to nebude. Teď ještě ne. Možná si s ním chce ještě chvíli hrát, ale věřím, že si ho bude chtít schovat. Jako kočka, která si pohrává s myší, než ji zabije. Co otčím? Je to možné, ale osobně si myslím, že i u něj si dá na čas. Představoval její první skutečné vítězství, zkušební vzorek. Nepřekvapilo by mě, kdyby si ho nechávala na konec.“

Doktorka Mirová odsunula svůj šálek čaje stranou. „Myslím, že to i přes výsledky počítačové analýzy bude buďto Roarke, nebo někdo úplně cizí. Ještě tu s námi neskončila. Neskončila hlavně s tebou.“

„Taky mi to tak připadá. Budu na něj dávat pozor, což ho nepřestane iritovat. Ale snese to. To je vlastně všechno, díky. A omlouvám se za zdržení.“

„Znovu se ptám, je všechno v pořádku?“

„Možná že jsem ještě malinko rozklepaná, ale vcelku je to už dobré. Přežila jsem a vrátilo se mi pár dalších vzpomínek.“

„Řekneš mi o tom?“

Nemělo smysl popírat doktorce, nebo dokonce sama sobě, že sem dnes Eva přišla stejnou měrou z osobních jako z pracovních důvodů. „Vrátilo se mi, co jsem cítila v okamžiku, kdy jsem ho… zabila. Znovu jsem prožila ten příval prvotní nenávisti a zuřivosti. Vím, že si to stále nosím v sobě, ale dnes už tyhle emoce dokážu ovládat. Uvědomila jsem si, že se tenkrát nedalo dělat nic jiného, než ho zabít, když jsem si chtěla zachránit život. A vím taky, že s tím dokážu žít.“

Vyskočila na nohy. „A jestli teď právě přemýšlíš, že mě poženeš na psychotesty, aby se ukázalo, jestli jsem vážně v pořádku, tak to můžeš rovnou pustit z hlavy. K ničemu takovému se nepropůjčím.“

Mirová se ani nepohnula a její ruce pokojně spočívaly v klíně. „Vážně si myslíš, že bych tě k tomu nutila? Že bych se za situace, kdy znám tebe a chápu okolnosti, související s tou záležitostí, rozhodla kašlat na důvěru, která mezi námi vznikla a hrála to přesně podle příruček? Na to se snad známe už trochu moc dlouho, ne?“

Eva uslyšela rozčarování a zklamání v jejím hlase a zavrtěla odmítavě hlavou. „Promiň, to mi tak vylítlo. Asi jsem se ještě úplně nevzpamatovala.“ Přitiskla si zápěstí ke spánkům. „Zatraceně!“

„To nic, Evo.“ Mirová se zdvihla, ale ještě než překonala vzdálenost, která je dělila, ustoupila Eva stranou. „Teď potřebuju jen jedno: pevnou půdu pod nohama. Abych mohla všechny tyhle věci hodit za… On si mě trénoval!“ vybuchla náhle. „Chtěl mě vycvičit, abych mu pak vynesla víc peněz, až mě bude prodávat jiným chlapům!“ Pomalu bezvládně spustila paže a zírala doktorce Mirové do očí. „Tys to věděla, viď?“

„Měla jsem podezření. Dávalo to jakýsi strašlivý a zvrácený smysl. Bez tebe by se býval mohl pohybovat rychleji a všechno by pro něj bylo jednodušší a levnější. Neexistoval žádný skutečný důvod, proč by tě měl neustále vláčet s sebou. Z toho, co vím – cos byla schopná mi sdělit – je zřejmé, že to nebyl klasický pedofil. Udržoval pravidelné styky s dospělými ženami. Nevíme, že by zneužíval jakékoli jiné dítě než tebe. A kdyby byl přece potřeboval

sex s dětmi, mohl se k němu bez problému dostat jinak, beze všech těžkostí a obav z prozrazení, které mu musela přinášet tvá neustálá přítomnost.“

„Byla jsem pořád zamčená. Tak se dá leccos vytrénovat, používá se to při vymývání mozku. Oběť je neustále zavřená, zcela závislá na svém pánovi. Ten ji přesvědčí, že nemá žádnou jinou možnost, protože kdekoli jinde, venku, je to ještě horší. Udržuje ji o hladu, v nepohodlí a strádání, občas jí osladí život malou odměnou. Jakýkoli prohřešek je okamžitě následován krutým trestem a zároveň neustále pokračuje nácvik úkolu, k němuž si pán chce svou oběť vycvičit. Připoutá ji k sobě strachem, a pak mu zcela patří.“

„Tys mu nikdy nepatřila. I když ti ublížil, jak nejvíc mohl, i když tě týral celé roky, nikdy na tebe doopravdy nedosáhl.“

„Jenže mě taky nepustil. Nikdy,“ zašeptala Eva. „I s tímhle musím žít. A nejen já, taky Roarke. Sebralo ho to, snad ještě víc než mě. Už jsme se vzpamatovali, ale… k čertu, to dokáže pěkně zamotat hlavu.“

„Chtěla bys, abych si s ním o tom promluvila?“

„Určitě.“ Eva ucítila, jak se napětí a bolest hlavy, kterou cítila, pomalu vytrácejí. „To by, myslím, pomohlo.“

Nebyl to v pravém slova smyslu odklad, když Eva nejprve zamířila zpět do kanceláře a doplnila komentáře doktorky Mirové do spisu se jménem Julianna Dunnová. Spíš získala čas k aktualizaci zprávy o průběhu vyšetřování. Tu potom zkopírovala a rozeslala členům svého týmu a nadřízeným.

Když bylo všechno hotovo a ruch za dveřmi kanceláře naznačoval, že nastává střídání stráží, poručila si poslední šálek kávy a vypila jej ve stoje u okna.

Směrem do příměstských čtvrtí budou teď ulice pěkně natřískané, pomyslela si.

V malé kanceláři přes ulici, za kolonami stojících aut a prolétajících aerotaxi, seděla Julianna Dunnová u otlučeného kovového stolku z bazaru. Dveře s nápisem DAILY ENTERPRISES byly zamčené. Kancelář sestávala z místnosti, útulné asi jako vnitřek

krabice, a z koupelny jen o málo rozlehlejší, než bývá běžná skříň. Vybavení zde bylo poskrovnu a jeho kvalita odpovídala nízké ceně. Julianna neviděla důvod, proč by její alter ego, Justina Dailyová, která si tyto prostory pronajala, měla vyhazovat peníze za režii podniku.

Stejně tu nebude dlouho.

Nájemné bylo příliš vysoké a toaleta neustále protékala, kdežto špinavý a prošlapaný koberec naplňoval místnost zápachem plísně a zatuchliny.

Ale výhled, který se odsud naskýtal, stál za všechna příkoří.

Dalekohled dokonale přiblížil Evinu kancelář, a teď dokonce i samotnou Evu Dallasovou v celé její kráse.

Jak je věcná a vážná, přemítala Julianna. Jak horlivá a oddaná ve svém uctívání a poklonkování před oltářem práva a spravedlnosti. A jak zoufale neproduktivní!

Všechna ta síla, inteligence, fantastické odhodlání – a ona to promrhá jako poskok blýskavého odznáčku. A ještě sama sebe dobrovolně odevzdá do vlastnictví přihlouplému samci. Za jiných okolností by z nich dvou byl úžasný tým. Jenže jak se věci vyvinuly, pomyslela si Julianna s povzdechem, jsou z nás teď rovnocenní protivníci.

Osm let a sedm měsíců času strávila Julianna za mřížemi a toho času dobře využila: zamýšlela se nad svými chybami, přehrávala si každičký tah své strategie. Neměla ani stín pochybností, že policisty – tedy, mužské příslušníky policejního sboru – by bývala převezla s rukama v kapsách a zmíněných osm let a sedm měsíců pak mohla dělat to, co ji bavilo nejvíce.

Jenže ženy se nedají tak snadno přelstít. A detektiv Dallasová – tenkrát čerstvě povýšená – byla zatraceně nápaditá. A houževnatá.

Navíc neprojevila ani takovou míru kolegiality, aby uznala protivníkovy kvality a jeho předchozí vítězství. Teď je ale všechno jinak. Ona, Julianna, se změnila. Je fyzicky zdatnější, její mysl je pronikavější. Vězení vás naučí vyhýbat se excesům. I Eva se mezitím změnila a v mnohém zdokonalila. Jenže mezi nimi je jeden zásadní rozdíl a právě v něm spočívá obrovská nevýhoda Evy Dallasové.

Záleží jí na lidech i hodnotách. Záleží jí na obětech zločinů, na spolupracovnících, na zákonu samém. A nejvíc ze všeho jí záleží na tom jejím krasavečkovi.

A právě tato vada na jinak bezchybném mechanizmu bude Evě osudná a zničí ji, usoudila Julianna.

Ale teď ještě ne. Julianna odložila dalekohled a zkontrolovala čas na náramkovém počítači. Právě teď je vhodná chvíle na trochu zábavy.

Hned za rohem své kanceláře vrazila Eva do Peabodyové.

„Poručíku. Myslela jsem, že jste v Texasu.“

„Myslela jste správně, jenomže jsem se vrátila dřív. Čeká na vás aktualizovaná vyšetřovací zpráva. Vidím, že už máte po službě,“ dodala, když očima přelétla oděv své podřízené: černé společenské šaty a lodičky na podpatcích, připomínajících jezdecká kopí.

„Ano, pro dnešek končím. Převlékla jsem se tady. Vlastně mám namířeno přímo k vám domů, chci vyzvednout rodiče. McNab nás pozval na nóbl večeři. Nechápu, co to do něj vjelo. Nesnáší snobské prostředí, skoro bych řekla, že se ho bojí. A z našich má taky pěkný respekt. No nic. Něco naléhavého k případu, co bych mu měla vzkázat?“

„To počká na zítřejší ráno. Sejdeme se přesně v osm, u mě doma v pracovně.“

„Jistě. A teď, ehm, míříte domů?“

„Ne. Vlastně jsem si říkala, že by bylo vynikající zaletět si tak na hodinku do Afriky, podívat se na zebry.“

„Haha!“ Peabodyová vedle Evy poklusávala maximální rychlostí, jakou jí jehlové podpatky dovolovaly. „Říkala jsem si, jestli byste mě tam nehodila, když vlastně jedeme obě na stejné místo ve stejnou chvíli.“

„Vy máte taky namířeno do Afriky?“

„Dallasová!“

„No jo, tak dobře.“ Eva si musela proklestit cestu do výtahu lokty, což jí vyneslo přepršku nadávek.

„Vypadáte trochu mimo,“ podotkla Peabodyová, když využila Eviny průbojnosti a vloudila se za ní do kabinky.

„Nic mi není,“ odsekla Eva, ale hned se pokusila napružený tón svého hlasu změkčit. „Všechno je v pořádku, jenom jsem měla zatraceně dlouhý den. Našla jste si nějaký čas na případ Stibbsová?“

„Ano, madam.“ Výtah zastavil a hejno pasažérů vyrazilo ven jako šampaňské z natlakované láhve. „Doufala jsem, že budeme mít příležitost to probrat. Chtěla bych ji zítra předvést k formálnímu výslechu.“

„Máte všechno připravené?“

„Doufám. Chci říct, ano, mám,“ opravila se. „Jsem na to připravená. Mluvila jsem s několika jejich bývalými sousedy. Podezřelá neměla v kritickou dobu žádného partnera. Dřív s někým chodila, ale skončilo to pár týdnů poté, co se přistěhovala do stejného domu jako Stibbs. Jedna svědkyně se tochu rozpovídala a řekla, že ji vůbec nepřekvapilo, když si Boyd nakonec Maureen vzal. Prý po něm vyjela pěkně rychle a bez váhání, skoro okamžitě po Marshině pohřbu. Nosila mu jídlo, uklízela mu byt a podobně. Na první pohled hodná, soucitná sousedka. Na druhý…“

Výtah zastavil celkem osmkrát, pokaždé vyzvrátil dávku cestujících a přijal do svých útrob nové.

Přišoural se detektiv z protidrogového, převlečený za pouličního flákače. Na sobě měl starý, dlouhý kabát, znečištěný skvrnami něčeho, co mohly být s největší pravděpodobností různé tělní tekutiny. Oblak zápachu, který jej obklopoval, byl odstrašující.

„K čertu, Rowinsky, proč se cpete do výtahu a nejdete radši zamořit pojízdný chodník? Nebo si aspoň stoupněte po větru!“

Oslovený se zašklebil, čímž předvedl sadu zažloutlých zubů. „Funguje to, co? Vlastní recepis, smíchal jsem kočičí chcanky s chcíplou rybou. A navíc jsem se týden nesprchoval. Dokonalé maskování!“

„Člověče, vy už tu vážně děláte moc dlouho,“ zavrčela Eva a snažila se nedýchat nosem, dokud detektiv v působivém převleku zdviž neopustil. Ani potom se neodvažovala doopravdy nadechnout, dokud nevystoupily v podzemní garáži.

„Doufám, že jsem tou hrůzou nenačichla,“ šklebila se Peabodyová, když opustila kabinku a s cvakáním podpatků následovala Evu. „Připadám si tím nasáklá až do morku kostí.“

„Máte proč. Tenhle smrad s oblibou zalézá do pórů a tam se množí.“

S touto radostnou vizí vklouzla Eva do auta. Opřela se do sedadla, zatočila volantem a zamířila k výjezdu. Náhle musela dupnout na brzdu, protože jakési individuum, převlečené zřejmě za lesního muže, se vztyčilo přímo před jejím vozem. Jeho sandály zapleskaly, když postoupil kupředu a postříkal přední sklo automobilu kalnou tekutinou ze špinavé plastové láhve, kterou přechovával v kapse svých odraných kalhot.

„Vynikající. Dneska mám den, kdy nemůžu udělat krok, aby se mi do cesty nepřipletl nějaký zjev.“ Eva znechuceně otevřela dvířka, a když viděla, že muž začíná opatlané přední sklo otírat špinavým hadrem, vystoupila. „Tenhle vůz je majetkem města. Pucuješ auto poldům, blbečku!“

„Já pucuju,“ pokýval pomalu hlavou a dál rozmazával po skle slizskou mixáž. „Pět babek. Já pucuju dobře.“

„Pět babek ti můžu nanejvýš nasypat do kožichu. Padej, a rychle.“

„Já pucuju dobře,“ opakoval zpěvavým hlasem a neustále šmidlal sklo. „Pucuju, jak mi to řekla.“

„A já ti zas říkám, aby ses na to vykašlal a koukal vypadnout.“ Eva udělala krok k němu, ale v tu chvíli zachytila cosi koutkem oka.

Přímo přes ulici, v rudých šatech a se zlatými vlasy zářícími jako ingot v ohni, stála Julianna Dunnová. Usmála se a potom na Evu vesele zamávala. „Vidím, že se zrovna zdržujete s nějakou špínou, poručíku – ach, málem bych zapomněla, že vám musím opožděně pogratulovat k povýšení.“

„Ty děvko.“

Eva sáhla po zbrani a vyrazila vpřed, když v tom ji lesní muž udeřil hřbetem ruky do obličeje. Jedna strana tváře jí explodovala bolestí a nohy se pod ní podlomily. Dopadla na chodník a na okamžik ztratila vědomí. Další výbuch bolesti, když ji noha, obalená hadry, zasáhla tvrdě do žeber a síla kopnutí ji převalila na bok. Přes zvonění v uších slyšela výkřiky Peabodyové a lesního muže, zběsile skandujícího „Pět babek! Pět babek!“

Potřásla hlavou, aby si ji pročistila, potom se vymrštila do kleku a úderem lokte, vedeným vší silou, zasáhla špinavce přímo do rozkroku. Potrefený nevydal ani hlásku a okamžitě se složil k zemi.

„Dallasová! Co se to k čertu děje?“

„Dunnová!“ zasípala Eva a napjala celou svou vůli, aby se zbavila následků otřesu a dokázala se pořádně nadechnout. „Přes ulici. Červené šaty, blond vlasy.“ Eva lapala po dechu a snažila se potlačit bolest, která jí pulzovala tělem. Pravou stranu tváře měla jako v ohni. „Míří na západ, pěšky. Ohlaste to!“ přikázala Peabodyové a přicvakla otrhancovo zápěstí, silné jako šunka, k dvířkům automobilu. „Zavolejte mi posily.“

A potom rovnou z pokleku vyrazila. Běžela jako sprinter, s tělem nachýleným kupředu a rychle jako střela. Prokličkovala mezi jedoucími automobily, přičemž ji málem dostal jeden taxík a troubení klaksonů a salvy obscenit nejtěžšího kalibru ji následovaly ještě hodný kus cesty.

Spatřila záblesk rudé barvy – Dunnová měla skoro celý blok náskok. Eva se rozběhla ještě rychleji.

Nohy jí pumpovaly jako písty, vyhýbala se chodcům a odrážela stranou ty, kteří neprojevili dost velkou prozíravost, aby uhnuli z cesty policistce s tasenou zbraní. Jakýsi muž v bezvadném společenském obleku s headsetem kapesního komunikátoru poděšeně zaječel, když spatřil, jak se proti němu řítí. V panice uskočil stranou, tak šikovně, že klopýtl a padl na stánek s občerstvením. Plechovky pepsi-coly a sójové párky se pod nárazem jeho těla rozlétly do všech stran, což vyvolalo odpovídající komentář stánkaře.

Eva jej přeskočila a zamířila na sever. Zatím zkrátila Juliannin náskok o čtvrt bloku.

„Posily, zatraceně, kde jsou moje posily?!“ povykovala do komunikátoru, který za běhu vytrhla z kapsy. Žebra ji bolela, jako by po ní přejel tank. „Policejní vyšetřovatel potřebuje pomoc. Pěšky stíhám podezřelou, identifikovanou jako Julianna Dunnová, míří na sever od Sedmé ulice. Všechny jednotky, všechny jednotky v dosahu, odpovězte!“

Přelétla přes přechod, ačkoli svítila červená, skočila na kapotu zuřivě brzdícího sedanu, odrazila se a pokračovala v honbě.

„Zatraceně, stíhám podezřelou, bílou ženu se světlými vlasy, věk třicet čtyři, váha padesát pět, výška sto padesát, v rudé sportovní sukni.“

Vrazila komunikátor zpět do kapsy a proklínala zástupy lidí, kvůli nimž nemohla bez rizika použít zbraň. Proto ji vrátila do pouzdra a ještě zrychlila.

V ústech cítila chuť krve, na pravé oko skoro neviděla. Ale juliannin náskok stáhla o další dva metry.

Rychlost, opakovala si Eva, když jí příliv adrenalinu hučel v hlavě. *V base pracovala na své fyzičce,* pomyslela si, *naučila se běhat.*

Už slyšela z dálky sirény a vydávala ze sebe všechny síly. Blížila se. Když stáhla Juliannin náskok na čtyři metry, dovolila si pronásledovaná krátký pohled přes rameno. Eva spatřila na její tváři úšklebek.

Zásah přišel zezadu, něco malého a rychlého ji nabralo a poslalo k zemi jako střela z katapultu. Zbylo jí dost času na myšlenku typu „Co to k čertu –“, než dopadla na dlažbu a všechny kosti v ní zachřestily. Temenem lebky se udeřila o chodník a její svět se změnil v rej pestrobarevných hvězd. Hlasy šuměly, uplývaly a zase zesilovaly jako mořský příboj.

Dokázala se převalit na břicho a zdvihl se jí žaludek, potom zkusmo zahýbala rukama a nohama.

„Povedlo se mi to? Povedlo?“ Vysoký, nadšený hlásek se jí prodral do vědomí a Evin mozek se zatočil jako ve ždímačce. Zamrkala a spatřila, že nad ní stojí dvojice malých kluků s pihovatými tvářemi. Další mrknutí a obě identické tváře se slily v jednu.

„To bylo boží! Jako dovopravdy! Vždyť vy jste úplně *letěla*!“ Kluk naskočil na fosforeskující zelený airboard a radostně se zatočil dokola. „Trefil jsem vás, přesně jak jsem měl!“

Eva vydala neidentifikovatelný zvuk, vyplivla krev a vzepřela se na kolena.

„Poručíku! Dallasová! Prokristapána!“ Zcela vyčerpaná Peabodyová si razila cestu mezi lidmi. „Sejmula vás?“

„Ne, to tenhle malej…“ Slovo, které by přesně vyjadřovalo její pocity, pravděpodobně neexistovalo. „Jsem v pořádku. Dělejte! Běžte za ní! Míří na sever.“

Peabodyová vrhla na svou nadřízenou pohled plný obav a zmizela v davu.

„Teď ty.“ Eva zakývala ukazovákem a přivolala kluka blíž k sobě. „Pojď sem.“

„Hele, ta krev je úplně jako vopravdická. To je teda hustý!“

Evě se zdálo, že se jeho tvář vlní a rozdvojuje, proto pro jistotu zavrčela na obě fáty morgány najednou. „Ty jeden mrňavej troubo, právě jsi napadl policistu při stíhání podezřelé.“

Chlapec se mírně přihrbil a ztišil hlas. „Todle se taky natáčí?“

„Slyšel jsi, co jsem ti právě řekla?“

„A kde jste se vůbec naučila takový kaskadérský kousky? Jak to dokážete, že sebou praštíte jak pytel cementu, a vůbec vás to nebolí?“

„Mě to *bolí*, ty pitomý zakrslý –“ Zbytek věty dokázala spolknout a soustředila se na své vidění, neboť jí připadalo, že obraz čím dál víc šedne a hrozí úplným zčernáním. Tomu klukovi nemohlo být víc než deset a na jeho rozesmáté tváři se právě začínaly jevit první známky nejistoty a strachu.

„Jako že vás to bolí fakticky, nebo jen tak, jako ve 3D filmech?“

„Tohle není žádné natáčení.“

„Ale vona povídala, že se tu bude točit. A až za ní poletíte, že do vás mám najet se svým airboardem. Dala mi padesát doláčů a slíbila, že dostanu další páďo, když se mi to fakt povede.“

Dva policisté v uniformách se protlačili davem a nařídili shromážděným, aby ustoupili o kus dál. „Poručíku, potřebujete lékařskou pomoc?“

„Dostali jste ji?“

Podívali se na sebe a potom dolů na Evu. „Je nám líto, madam. Ztratili jsme ji. Ale máme tu hlídky v autech i pěší patroly, pročesáváme oblast. Možná ji ještě chytnem.“

„Nechytnete.“ Eva sklonila hlavu ke kolenům, protože se jí náhle udělalo strašlivě špatně. „Tu už nechytíte.“

„Hej, vy jste vážně polda?“ Chlapec ji nesměle zatahal za rukáv. „Mám průšvih? Ty vole, máma mě tutově zabije.“

„Sepište s tímhle dítětem výpověď, potom ho zavezte domů.“ Hučení příboje v Evině hlavě zesilovalo a zase sláblo a ona se vratce zdvihla na nohy.

„Madam!“ Peabodyová, celá rudá ve tváři, zpocená a dýchající jako uhnaný kokršpaněl, se přibelhala k Evě. „Je mi to líto, ale ani jsem ji nezahlídla. Rozjeli jsme tu pročesávání oblasti ale…“

„Jo, prostě nám foukla.“

„Měla byste se radši posadit.“ Eva se zapotácela a Peabodyová ji popadla za paži. „Zavolám záchranku.“

„Nechci tu žádný pitomý doktory.“

„Jste ale vážně pěkně dobitá.“

„Řekla jsem jasně, že je tu nechci. Dejte mi pokoj.“ Chtěl se jí vykroutit, ale tvář její podřízené se náhle bez varování roztrojila.

„A do hajzlu,“ dokázala Eva ještě zhodnotit situaci, když ucítila, jak se jí oči samy od sebe obracejí v sloup. Potom ztratila vědomí.

Kapitola patnáctá

Když se probrala, uvědomila si, že leží natažená na chodníku a nad ní se tyčí postavy několika záchranářů.

„Říkala jsem jasně, abyste mě nechali na pokoji.“

Jeden z nich jí přejel senzorem po tváři. „Nemá zlomenou ani čelist, ani lícní kost. To je tedy štěstí. Vypadá to, jako by ji někdo profackoval pytlem cihel.“

„Jděte mi z očí.“

Oba ji důsledně ignorovali, což v Evě vzbudilo velmi živé emoce. Když se pokoušela posadit, jeden z nich ji bez námahy přidržel v horizontální poloze.

„Distorze ramenního kloubu, naražená žebra. Ani tady není žádná zlomenina. Má vážně zatracené štěstí. Spousta sedřené kůže a krásný otřes mozku, ale jinak nic.“ Konečně se jeden z nich obrátil na Evu. „Jak se jmenujete?“

„Eva Dallasová, poručík. A jestli na mě jenom sáhnete, nadělám z vás žrádlo pro psy.“

„Dobře, pamatuje si své jméno. Co váš zrak, poručíku?“

„Vidím dost dobře, abych poznala, když se nade mnou naklání blb.“

„A udržuje si svůj dívčí šarm… adolescentní šarm, dalo by se říci. Teď sledujte světlo, poručíku. Jen očima, nehýbejte hlavou.“

Přiklekla k ní Peabodyová. „Poručíku, jste doopravdy zraněná. Musíte jim dovolit, aby vám pomohli.“

„Vy jste je zavolala, potom, co jsem vám dala výslovný rozkaz, abyste to nedělala. Za to z vás můžu udělat znovu pochůzkáře.“

„Myslím, že kdybyste se teď viděla, říkala byste něco úplně jiného.“

„Tak zkuste myslet trochu líp.“

„To světlo, poručíku.“ Záchranář ji uchopil za bradu, aby zafixoval hlavu. „Očima sledujte světlo.“

Nejprve ho proklínala, potom se podvolila. „Tak, a teď mi dejte pokoj a pomozte mi vstát.“

„Když vám pomůžu vstát, neudržíte se na nohou. Máte otřes mozku, vymknuté rameno, naražená žebra, tržnou ránu na boku,

mnohočetné pohmožděniny a odřeniny a to nemluvím o obličeji, který vypadá, jako byste se jím pokoušela zastavit nákladní vlak. Odvezeme vás do nemocnice.“

„Tak na to zapomeňte, nenechám se nikam odvézt.“

Peabodyová vzhlédla a ulehčené si oddechla. „Na to bych příliš nesázela,“ podotkla, když ustoupila stranou, aby mohl Roarke projít a přikleknout k Evě.

„Co to má znamenat?“ Vztek se rychle změnil v pocit paniky. „Peabodyová, máte padáka!“

„Tiše,“ nařídil Roarke a čišela z něj taková nenucená sebedůvěra, že na něj oba záchranáři upřeli zraky jako na svatý obrázek. „Jak vážné to je?“ obrátil se k nim.

Přehled poranění, který mu přednesli, byl tentokrát mnohem souvislejší a profesionálněji podaný; končil doporučením, že zraněná důstojnice by měla být okamžitě převezena do nejbližší nemocnice k ošetření a kontrolnímu vyšetření.

„Nikam nejedu.“

„Jedeš.“ Lehounce přejel konečky prstů po její rozbité tváři a v jeho nitru se opět probudila zuřivost a hněv. „Potřebuješ něco proti bolesti.“

„Roarke –“

„Myslíš, že to nevidím?“ vyštěkl, potom se však opanoval a změnil taktiku. „Chovej se jako statečný malý poručík, miláčku, a nech tyhle hodné pány od záchranky, ať si dělají svou práci. Když budeš hodná, přinesu ti zmrzlinu.“

„A když ty okamžitě nesklapneš, nakopnu tě do zadku.“

„Nemůžu se dočkat, až na tom budeš tak, abys to mohla aspoň zkusit.“

Eva postřehla odlesk světla na tlakové injekční stříkačce a začala zápasit. „Nechci žádné chemické svinstvo. Vždycky mě to strašně oblbne. Vždyť jsem si jen trochu natloukla. Kde je ten malý parchant? Ráda bych se prošla po jeho rozšklebeném pihovatém ksichtu!“

Roarke se k ní naklonil, až jeho tvář zabrala celé její zorné pole. „Ty ses nechala sejmout od dítěte?“ Pobavený tón, jakým svou

otázku pronesl, zabral přesně tak, jak zamýšlel. Eva na chvilku přestala zápasit a nasupeně se na něj zahleděla.

„Tak podívej se, frajere – sakra, do háje!“ škubla sebou náhle, když ucítila lehké bodnutí jehly.

„Uvolni se a zkus si to užít,“ navrhl jí. Záhy pocítil, jak se křečovitý stisk její ruky, která svírala jeho dlaň, začíná uvolňovat. „Správně, jen v klidu.“

„Ty si myslíš, že jsi bůhvíjaký chytrák, viď?“ Její tělo i mysl přestávaly pociťovat zemskou tíži. „Jenomže jsi víc hezký než chytrý. Ty jsi tak hezký chlap. Dej mi pusu. Miluju tvoji pusu. Když se do ní můžu zakousnout…“

Roarke jí místo toho políbil ochablou ruku. „Teď už vám nebude dělat problémy.“

„Vsadím se, že jsem letěla aspoň tři metry. Hihi.“ Když ji nakládali na nosítka, stočila hlavu ke straně. „Hej, Peabodyová! Už nejste v uniformě, ale kde jste nechala lodičky?“

„Při tom stíhání jsem je někde setřásla. Budete v pořádku, poručíku.“

„To si pište, že budu. Ale teď, teď se v žádném případě nenechám odvézt do nějakého pitomého špitálu. Ani náhodou. Teď pojedeme domů. Kde je Roarke? Jedeme domů, že jo?“

„Nakonec určitě.“

„Tak to je v pořádku,“ prohlásila rozhodně, a ještě než se za ní zavřely dveře záchranky, ztratila opět vědomí.

„Až se probere, bude zatraceně navztekaná,“ prohlásila Peabodyová s jistotou, když přecházela sem a tam v čekárně ambulance.

„Ano, to bude,“ přitakal Roarke a prsty vyklepával nesouvislý rytmus na šálek kávy. Ještě se z něj nenapil. „Udělala jste to nejlepší, co se dalo, Peabodyová, když jste zavolala záchranku i mě.“

„Můžu doufat, že jí nezapomenete tohle své stanovisko připomenout, až mi za to půjde po krku? Vždyť já v první řadě vůbec nevím, jak se to přesně seběhlo, že za ní tak vystartovala. Ten chlap byl veliký jako gorila a srazil ji k zemi. Rameno si nejspíš podvrkla o jeho koule. Já se hrabala v téhle pitomé mrňavé kabelce a hledala

odznak, a ona ho zatím stihla knokautovat a připoutat želízky k autu. Měla jsem být rychlejší.“

„Myslím, že jste byla dost rychlá. Co vaše nohy?“

Zavrtěla prsty na nohou. Zničených punčoch se už předtím zbavila na dámské toaletě. „Žádné škody, které by nespravilo mýdlo a kartáč. Je mi ale líto těch bot, byly úplně nové a byla jsem do nich celá pryč. Ale dokonce i když jsem je zahodila, byla Dallasová o tolik rychlejší! Ona běhá jako Superman.“

„Má delší nohy,“ podotkl Roarke a vybavil se mu pohled na krvavé skvrny, prosakující jejími nohavicemi, když ležela bez vlády na chodníku.

„Jasně, kdyby do ní nevlítl ten kluk na airboardu, byla by ji dneska dostala. Nikdo ji neporazí. Ona –“ Lékařka záchranné služby otevřela dveře a Peabodyová nervózně zmlkla.

„Vy jste manžel?“ otázala se doktorka a pokývla na Roarka.

„Ano. Jak se jí daří?“

„Plive oheň jako drak – myslím, že pro vás má připravený speciální, velmi nepříjemný program. A jestli vy jste náhodou slečna Peabodyová, pak se vás to bude týkat také.“

„Takže je v pořádku,“ vydechla s úlevou Peabodyová. „To je skvělé.“

„Silně se udeřila do hlavy. Má otřes mozku, ale nic horšího se jí nestalo. Ošetřili jsme jí rameno, ale ještě nejméně pár dní by jím neměla hýbat ani ho dlouhodobě fyzicky zatěžovat. Bok ještě nějakou dobu bude cítit a totéž platí pro žebra. Na potlačení nepříjemných pocitů by měla stačit i slabá analgetika. Ošetřili jsme tržné rány a přiložili obklady na podlitiny; nejhorší měla na obličeji. Ráda bych si ji tu nechala přes noc, na pozorování. A kdyby bylo úplně po mém, zůstala by v nemocnici celých osmačtyřicet hodin.“

„Myslím, že její stanovisko ohledně takové možnosti nás ani jednoho nepřekvapí.“

„Hmm… není dobré si s takovým zraněním hlavy příliš zahrávat. I ta ostatní poranění sama o sobě skýtají dostatečný důvod pro dvanáctihodinové pozorování. Musí být pod dohledem a její stav je nutné monitorovat.“

„To také všechno bude, ale doma. Má žena má fobii z nemocnic. Ujišťuji vás, že se mnohem rychleji zotaví v domácí péči – a to nemluvím o tom, oč jednodušší to bude pro všechny ostatní zúčastněné. Máme známou lékařku, kterou poprosím o pomoc. Jmenuje se Louise Dimattová.“

„Andílek z Canal Street,“ přikývla doktorka. „Půjdu pro vaši paní vyplnit propouštěcí dokumentaci, ale navíc pro vás připravím podrobné pokyny týkající se domácí péče a taky budu chtít od doktorky Dimattové závěrečnou zprávu.“

„Souhlasím a děkuji.“

„Ošetřovna číslo tři,“ dodala lékařka a otočila se k odchodu.

Když o několik minut později Roarke otevřel dveře zmíněné místnosti, spatřil, jak se Eva pokouší na lůžku posadit a obout si boty. Ani v jednom ale zatím neuspěla. „Hned, jak se mi podaří si je nazout, nakopu tě jimi tak, že ti koule skončí až někde v krku.“

„Miláčku, teď není vhodná chvíle na sex.“ Přešel k posteli a prsty jí nadzdvihl bradu. Pravá strana její tváře připomínala hororovou masku, modřiny se zde slily v jednu masu, která hrála všemi ohavnými barvami. Pravé oko se ztratilo v ohromné opuchlině a jeho přítomnost signalizovala jenom zarudlá škvírka. Ústa měla odřená a rozbitá.

„Poručíku,“ dotkl se Roarke lehce rty jejího čela, „tak jste jednou dostal parádní nakládačku.“

„Tys jim dovolil, aby mě zdrogovali.“

„Dovolil.“

„A aby mě odvlekli *sem*.“

„Vinen.“ Jeho prsty jí sklouzly na temeno a začaly něžně masírovat potlučená místa. „Máš tvrdou hlavu, ale ani ona nevydrží všechno. A řekněme, že jsem se prostě přestal ovládat, když jsem tě tam viděl ležet celou zmlácenou a v krvi.“

„Peabodyová si pěkně odnese, že tě do toho navezla.“

„Ne, neodnese.“ Roarkův hlas zněl prostě a jasně, s autoritou, z níž bylo zřejmé, že se nehádá, jen oznamuje nezvratnou skutečnost. „Pobíhala tam kolem tebe bosá na svých ubohých odřených nohou a starala se, abys byla v pořádku. Takže to s ní probereš v klidu.“

„To mi radíš, jak mám dělat svou práci?“

„Ne, radím ti, abys poslouchala své srdce. Peabodyová si vyčítá, že nebyla rychlejší. Tvrdí, že kdyby to bývala stihla, nemusela bys teď ležet v nemocnici.“

„To je pitomost. Měla jsem náskok, ale ona běžela celou dobu za mnou, i v těch svých idiotských lodičkách.“

„Přesně tak. Nevíš náhodou, jaké číslo bot nosí?“

„Cože?“

„Nic, já si to zjistím sám. Jsi připravená na cestu domů?“

Sklouzla z lůžka, ale neměla námitky, aby ji Roarke podepřel. „Kde je moje zmrzlina?“

„Nebyla jsi hodná holčička, tak žádná nebude.“

„Ty jsi prostě kruťas.“

Znovu se rozzuřila v okamžiku, kdy se dozvěděla, že Roarke povolal doktorku Dimattovou. Potom si však zvážila všechna pro a proti a srovnala je s alternativou číslo dvě – v níž by roli jejího domácího ošetřovatele hrál Summerset – a rychle se uklidnila.

Když o chvíli později vstoupila do její ložnice Louise s ohromnou mísou zmrzliny se dvěma druhy čokoládových kousků, nálada se jí prudce zvedla.

„Podejte mi to.“

„Dám, ale nejdřív chci vaše slovo, že se nebudete vzpírat lékařskému vyšetření.“

„Vždyť už mě celou vyšetřili.“

Louise neřekla ani slovo, jenom zapíchla do zmrzliny lžíci nabrala si a provokativním pohybem sladký krém slízla.

„Tak dobře, dobře. Hlavně mi rychle dejte tu zmrzlinu a nikomu se nic nestane.“

Louise podala Evě mísu, posadila se na kraj její postele a na klín si posadila svou lékařskou brašnu. Prohlédla si Evinu tvář a stáhla rty. „Au,“ komentovala stručně.

„To je váš odborný posudek, paní doktorko?“

„Jen první krok. Při zběžném pohledu mi připadá, že máte veliké štěstí, že nebyla rozdrcena lícní kost.“

„Už od rána jsem si říkala, jaký to mám šťastný den. Ale teď už to vážně není tak hrozné,“ dodala s ústy plnými čokolády a zmrzliny.

„Ty chladicí obklady štípou jak sršáni, ale fungujou. Nechtěla jsem je, ale Roarke si to nedal vymluvit a byl v přesile. Takže kdybyste mi laskavě nějak vyčistila hlavu, abych mohla z postele; potřebuju udělat nějakou práci.“

„Ale jistě,“ odpověděla Louise a pokynula Evě, aby vstala.

Eva s podezřením, ale odhodlaně spustila nohy přes okraj lůžka. Dokonce se na ně dokázala postavit. To jí vydrželo přesně tři sekundy, potom se dostavil pocit, že jí náhle explodovala hlava a její zbytky se vydaly na spirálovitou pouť k matičce zemi. Louise obratně zachytila mísu zmrzliny a nechala Evu dopadnout zpátky na postel.

„Jste v pravém slova smyslu praktická lékařka.“

„Děkuji. Mám za sebou velikou praxi. Tato malá ukázka nám oběma ušetřila čas, který bychom jinak strávily prudkou hádkou.“

Eva zkřivila ústa a zůstala ležet. „Myslím, že už vás nemám vůbec ráda.“

„Vážně nevím, jak s tím budu žít. Zůstaňte ležet, dokud vám neřeknu jinak.“

Vyňala z brašny minipočítač a stáhla si kopii Eviných zdravotních materiálů. „Nepamatujete si, jak dlouho jste byla v bezvědomí?“

„Jak bych si to sakra mohla pamatovat? Byla jsem v *bezvědomí*, víte?“

„Trefná poznámka. Teď vás tu trochu oskenuji a potom přijde na řadu další runda chladicích obkladů. A mohu vám dát něco proti bolesti.“

„Nechci žádné pitomé drogy. Jakmile uvidím i jen tu nejmenší stříkačku, je po naší úmluvě.“

„To je jen dobře. Po otřesu mozku bych vám stejně dávala analgetika nerada. Nasadíme externí blokátory, abychom utlumily aspoň tu nejhorší bolest hlavy, která vás musí dost trápit.“

Opět se ponořila do své brašny, a když se ozvalo zaklepání na dveře, zvolala hlasitě: „Vstupte!“

„Promiňte, že ruším.“ Sam Peabody zůstal stát přesně na prahu. „Roarke říkal, že bych se tu měl zastavit, protože bych vám snad mohl být nápomocen.“

„Vy jste medik?“ otázala se Louise.

„Ne, nemám žádné zdravotnické vzdělání. Jmenuji se Sam, jsem Deliin otec.“

„Nepotřebujeme žádnou pomoc,“ pravila Eva opatrně a odsunula mísu se zmrzlinou stranou. „Tady doktorka Dimattová dělá co může.“

„Jistě, samozřejmě,“ ucouvl Sam o krok zpět.

„Tedy léčitel?“ zajímala se Louise a se zájmem Sama pozorovala.

„Mám jisté schopnosti mysli.“ Jeho pohled opět přitáhla Evina rozbitá tvář a pocítil i její bolest.

„Empatické schopnosti?“

„Trochu.“ Upřel svůj měkký pohled na Louise a usmál se. „Lékaři jen zřídkakdy vkládají důvěru v lidi s empatickými či psionickými schopnostmi.“

„To já si ráda ponechávám svobodu volby a otevřenou mysl. Jmenuji se Louise Dimattová.“ Zvedla se, přešla k Samovi a podala mu ruku. „Ráda vás poznávám, Same.“

„Proč si nezajdete radši do přízemí, vy dva?“ podotkla Eva suše. „Mohli byste si dát drink, seznámit se…“

„Bohužel,“ ohlédla se Louise přes rameno, „bohužel nemohu její hrubé chování připsat momentálnímu posttraumatickému šoku. Spíš už se tak narodila. Zjevně jde o genetickou poruchu, s jakou si lékařská věda neporadí.“

„Když si nemůžete pořádně otevřít pusu ve své vlastní ložnici, tak kde už potom?“ zavrčela Eva, znovu si přitáhla zmrzlinu a nevrle se do ní pustila.

„Mohl bych si s ní promluvit o samotě?“ zeptal se Sam.

„Jistě. Počkám za dveřmi.“

Když osaměli, přešel Sam k Evině posteli. „Trpíte velkými bolestmi.“

„Už jsem přežila horší.“

„O tom nepochybuji.“ Posadil se na okraj lůžka. „Nechcete žádná chemická analgetika, a přestože jsem si jistý, že doktorka Dimattová vám dokáže do jisté míry ulevit od bolestí pomocí obkladů, já dokážu víc. Nebojte se, Evo, tamto už se nikdy nestane,“

dodal dřív, než mohla promluvit. „Teď jsem připraven. Vím, že si nemůžete být jistá, nakolik mi lze důvěřovat, když na to máte jen mé slovo. Já ale nikdy nelžu a neodvážil bych se vám to nabídnout podruhé, kdybych si nebyl úplně jistý, že dokážu ochránit vaše soukromí."

Eva se přehrabávala lžičkou v závějích zmrzliny. Ne, on skutečně nelhal. „Dostane mě to, co se mnou uděláte, dřív na nohy?"

„To by mělo, zejména když budeme spolupracovat s doktorkou Dimattovou."

„Dobře, tak se do toho pusťte. Mám spoustu práce."

Byla to pokořující zkušenost, protože ani empat, ani lékařka nepovažovali za nutné svou oběť varovat, že pro potřeby vyšetření a stanovení postupu musejí Evu svléknout a prohlédnout. O její anatomii rozprávěli, jako by šlo o nějakého androida v laboratoři, až nakonec zavřela oči a pokusila se na nic nemyslet. Při prvním doteku prstů sebou škubla, a potom znovu, když ucítila, jak se jejím tělem šíří vlna chladu, následovaná teplem, které prohřívalo tu část pánevní kosti, která se předešlého dne dvakrát prudce střetla s dlažbou chodníku.

Dlaň druhé ruky se dotkla její rozpálené líce a Eva zaťala zuby. Ale bolest ustala a Eva se začala vznášet. Nepodobalo se to závratné jízdě na kolotoči, jaká se dostavila při omámení po chemických blokátorech; teď se vznášela mezi mraky ve stavu beztíže.

Slyšela, jak spolu lékařka a empat hovoří, ale jejich řeč byla nepodstatná.

„Úplně se uvolnila," podotkla Louise tiše. „Jste velice dobrý."

„Bolest v tom boku byla strašlivá. Většina lidí by křičela."

„Ona ale není jako většina lidí, že? Budete v tom pokračovat? Já se zatím pustím do její hlavy. Myslím, že ten otok můžeme ještě trochu zmenšit."

„Nebudu tady překážet?"

Roarke. Jeho hlas pronikl až k Evě a ta začala bojovat, aby se vrátila zpátky k jasnému vědomí.

„Psst, psst. Lež klidně," zašeptal jí do ucha. „Jsem tu s tebou."

Byl s ní, a tak se znovu uvolnila.

Když se konečně probudila, kolem panovala tma. Na jeden strašlivý okamžik ji přepadl strach, že oslepla. Když se pokusila posadit, spatřila, jak se v temnotě pohnul stín, a věděla, že je to Roarke. „Kolik je hodin?“

„Pozdě.“ Posadil se na okraj její postele. „Musíš odpočívat. Světla, intenzita deset procent,“ přikázal.

Slabá záře jí přinesla obrovskou úlevu, takže se na něj ani neosopila, když se nad ní naklonil a zkoumal jí zornice. „Víš, kolikátého je dneska?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli je před půlnocí nebo po půlnoci.“

„Chytrá holka.“

„Vím, kde jsem i co je dneska za den. Vím také, že máme za pár dní výročí. Nikdy jsem tě víc nemilovala, můj drahý Carlo.“

„I mé srdce se dme láskou, Mirando.“ Dotkl se rty jejího čela, což byla úskočná taktika, jak odhadnout, zda horečka už pominula. „Jestli už se cítíš lépe, tak bych snad mohl pustit dovnitř děti. Carlo Junior, Robbie, Anna i malá Alice tak moc chtějí vidět svou milou maminku.“

„Pokoušíš se vyděsit invalidu, co? Zatracený tyrane.“

„Zkus znovu usnout.“ Přitáhl si její dlaň k obličeji a přejel si jí po vlastní tváři.

„Dobře, ale ty musíš jít taky spát. Nehodlám tady usínat, jestli se budeš plížit okolo a naklánět se nade mnou.“

„Nejsi hrdá, že jsem stál neochvějně na hlídce nad svou padlou milou?“ Vklouzl pod přikrývku a šetrně jí podložil ruku pod hlavu. „Bolí to?“

„Chvílemi to trochu brní, ale nic hrozného. Hej, pamatuješ? Tenkrát, když jsme měli těsně před svatbou, jsem taky dostala přímo do obličeje. Že bychom to zavedli jako tradici?“

„Tradice? Malá, nepříjemná, ale typicky naše. Teď už ale pssst, a do hajan.“

Zavřela oči. „Roarke?“

„Ano?“

„Málem jsem ji dostala.“

Když se probudila, v místnosti panovalo šero. Prvních dvacet vteřin se zase obávala, že ztrácí zrak, než jí došlo, že Roarke zatáhl žaluzie a ztlumil i noční osvětlení nad postelí.

Dobrá, takže hlava jí ještě úplně stoprocentně neslouží. Zůstala tiše ležet a v duchu si procházela svůj inventář poranění a bolestí. Vzhledem k okolnostem to není tak zlé, usoudila, a když se opatrně posadila, s potěšením kvitovala nepřítomnost bolesti v hlavě i dezorientující závrati.

Velice pomalu se přesunula ke kraji postele a spustila nohy na podlahu. Nabrala dech a s napětím vstala. Místnost se trochu zahoupala, ale vše se rychle vrátilo do patřičné polohy. Měla pocit, jako by jí někdo upnul hlavu do svěráku, který ale naštěstí už přestal utahovat.

Protože byla nahá, mohla se útočně zamračit na modřinu zvíci fotbalového míče, která jí pokrývala žebra, a rudou, sedřenou plochu na boku. Modřiny všude po těle už začínaly měnit barvu do šedé a žluté, což bylo dobré znamení. Už se to začíná hojit, rozhodla a začala zkoumat rameno.

Ztuhlé, ale ne bolestivé. Natočila hlavu a prohlížela si velkolepou modřinu, zbarvující i tuto oblast.

Roarke vystoupil z výtahu. „Nemáš vstávat, dokud ti to nedovolí.“

„Kdo mi má co dovolovat?“

„Zdravý rozum, ale na tohle protivné individuum tys nikdy moc nedala.“

„Potřebuju se osprchovat.“

„Hned, jak tě Louise prohlédne. Bude tu za minutku, teď právě snídá.“

„Mám v osm pracovní poradu.“

„Odloženo na devátou.“ Vyndal z její skříně župan. „Provizorně.“

Popadla župan, a kdyby jí to byly paže dovolily, zajela by do něj jediným plynulým pohybem. Takhle se do něj pomalu soukala. Když se pokoušela proklouznout kolem Roarka, zastoupil jí cestu.

„Kampak máš namířeno?“

„Na záchod. Není to zakázané, doufám?“ vyštěkla na něj.

„Naopak, dokonce se to čas od času doporučuje.“ Eva neochvějně zamířila do koupelny, kdežto Roarke se pobaveně otočil k AutoChefovi. Pro sebe si odpočítával čas, odhadoval, že jí to zabere asi osm vteřin.

„Do prdele!“

„Sedm,“ zamumlal. Byla rychlejší, než čekal. „Měla by ses vidět, jak jsi vypadala před pár hodinami.“ Vešel za ní a postavil se vedle, zatímco Eva zírala na svou tvář v zrcadle.

Stejná nezdravá kombinace šedé a žluté – místy s nádechem do zelena – kterou předtím ocenila na svých žebrech a boku jí pokrývala i celou pravou stranu tváře. Rozvržení barev bylo nepravidelné, tmavší na předělu lícní kosti a kolem oka, kde kůže nejvíc otekla a potom splaskla jako propíchnutý balon. Vlasy trčely do všech stran jako hromada poházených hřebíků, zatvrdlé smíšeninou krve a potu.

Spodní ret měla oteklý, a když se jej dotkla prstem, zjistila, že i nepříjemně citlivý.

„Člověče, ten mi ji ale vyšil.“

„Musel mít pracku jako pulzní rychlík.“

„Byl obrovský,“ vzpomněla si Eva a natočila hlavu ke straně, aby mohla prozkoumat i eventuální změny na svém profilu. Nebylo to o nic lepší než přímý pohled. „Nesnáším, když dostávám rány do obličeje. Potom na mě každý čumí a nemůže si odpustit idiotské komentáře typu: ‚Jé, ty jsi procházela zdí? Pane jo, a nebolí to?‘ “

Roarke se musel smát. „Každý jiný by byl mnohem naštvanější kvůli tomu, jak je zřízený.“

„Byl to jenom najatý šašek, asi pouliční rváč. Nevěděl, co dělá. Ta děvka to celé nastrojila a potom neměla dost odvahy, aby se mi postavila tváří v tvář.“

„V což jsi doufala.“

Opět se zadívala na svůj obraz v zrcadle. „Až ji dostanu, tak za tohle zaplatí,“ dotkla se Eva lehce své čelisti. „A až za ní zabouchnu mříž od klece, už to nebude taková načinčaná kurvička, za kterou se každý otočí.“

„Dívčí zápas? Budu se moct dívat?“

„Perverzáku.“ Vkročila do sprchy a nastavila teplotu vody i průtok trysek na plný výkon.

Roarke se opřel o umyvadlo a hleděl na její siluetu, rozpitou a zkreslenou tabulí vzorkovaného skla; sledoval ji zčásti proto, že se obával, aby se jí neudělalo špatně a neupadla na podlahu, a zčásti proto, že tenhle pohled prostě miloval.

Když Louise vešla dovnitř, otočil hlavu. „Vaše pacientka už vstala a opustila lože.“

„To vidím.“ Doktorka si odložila brašnu na pult vedle umyvadla a přešla ke sprchovému koutu. „Jak se po ránu cítíte?“

Eva krátce vykvikla a otočila se. Z mokrých vlasů jí stříkla voda. V obranném gestu si levou rukou přikryla prsa. „Propána, to jste vy.“

„Dovolte mi, abych vám připomněla, že jsem lékařka, už jsem vás viděla nahou, a navíc jsem i příslušnicí jistého specifického pohlaví, které disponuje přesně stejnou výbavou, jakou máte i vy. Bolí vás něco?“

„Ne, jenom se snažím dát si sprchu.“

„V tom případě se nenechte rušit. Žádné závratě?“

Eva zasyčela a ukryla hlavu do pulzujícího proudu vody. „Ne.“

„Kdyby se vám zatočila hlava, okamžitě se posaďte. Prostě si sedněte, klidně na ulici. Je to pořád lepší, než znovu upadnout na hlavu. Co rameno? Jak jím můžete hýbat?“

Eva to ihned předvedla, když zdvihla paži a rozetřela si do vlasů šampon.

„A co bok?“

Eva zavrtěla pozadím a Louise se zasmála. „Těší mě, že jste tak plná energie.“

„To nemělo nic společného s energií. Vystrkovala jsem na vás zadnici, což má být urážlivé gesto.“

„Není, pokud má někdo tak krásnou, drobnou prdelku.“

„Přesně moje řeč,“ připojil se Roarke.

„Pro všechno na světě, ty jsi ještě tady? Jdi pryč. A vůbec, nechte mě všichni být!“ Sčísla si mokré vlasy dozadu a vzápětí vydala tiché zakvílení, když jí do zorného pole nakráčela Peabodyová.

„Zdravím. Jak se cítíte?“

„Cítím se, jako kdybych stála nahatá uprostřed zástupu.“

„Obličej vypadá mnohem líp než včera,“ zkoumala Peabodyová se zájmem. „Jo, je tady uvnitř, McNabe, a už se uzdravuje,“ křikla ke dveřím.

„Jestli ten sem jenom vkročí, někdo v následující chvíli dopadne velice zle.“

„Každá koupelna je ověřená a spolehlivá smrtící past,“ dodal Roarke.

„Co kdybych vzal Peabodyovou, McNaba a také Feeneyho,“ dodal, když na chodbě uslyšel hlas kapitána oddělení elektronické detekce, „a odvedl je do tvé pracovny? Louise tu zůstane, aby si ověřila, že jsi dost fit a můžeš se vrátit do služby.“

„Jsem dost fit především na to, abych nakopala zadek komukoli dalšímu, kdo mě dneska ráno přijde očumovat do sprchy.“

Otočila se zády k publiku a pokusila se schovat do proudů vody a oblaků páry.

„Máte veliké štěstí,“ pravila Louise o chvíli později, když zaklapla svou lékařskou brašnu, „že jste to odnesla jen modřinami. Velice snadno to mohlo skončit prasklou lebkou. I tak je malý zázrak, že jste opět na nohou už dnes ráno. Sam je velice nadaný a jeho pomoc byla neocenitelná.“

„Má to u mě,“ zapínala si Eva košili. „A vy taky, samozřejmě.“,

„Účet vám předložím okamžitě. V sobotu večer máme takovou sešlost, zaměřenou na získání nějakých financí, potřebujeme někde vyšťárat peníze na tři nové pojízdné ošetřovny. Už jsem vám poslala pozvání, které jste vy osobně – nebo spíš Roarke – přijala. Já ovšem dobře vím, že si obvykle dokážete najít nějaký způsob, jak se z toho vykroutit. Tentokrát se ale prosím dostavte.“

Eva neodpověděla. Louise si na její splátku bude muset počkat, nebo se spokojit s jinou formou. Dokud není Julianna bezpečně za mřížemi, nebude se Roarke na žádných veřejných akcích ukazovat.

Louise se podívala na svůj náramkový diář. „Musím jít. Slíbila jsem Charlesovi, že ho vyzvednu na letišti. Právě se vrací z Chicaga.“

„Dobře.“ Eva se zarazila a pak sáhla po svém popruhu a pouzdru se zbraní. „Louise, vám to opravdu nevadí? To, čím se živí?“

„Ne, vážně mi to nevadí. Jsem do něj zamilovaná a on je tak hodný.“ Zdálo se, že její tvář doslova září štěstím. „Víte, jaké to je, když si uvědomíte, že na celém světě jste jen vy dva, a ten pocit vás úplně zaplaví?“

„Hmm… myslím, že asi ano.“

„A to ostatní? Jen nepodstatné detaily. Dallasová, nepřetěžujte se. Když se unavíte, sedněte si. Kdyby se vám udělalo špatně, lehněte si a nesnažte se hrát si na hrdinu. Vezměte si něco proti bolesti.“ Zastavila se ve dveřích a naklonila hlavu ke straně. „A trocha make-upu by měla pomoct zakrýt ty modřiny na tváři.“

„A proč bych to dělala?“

Louise se smíchem zamířila ke dveřím a Eva k výtahu.

Kapitola šestnáctá

Ve chvíli, kdy se dveře výtahu otevřely, ucítila Eva ze své pracovny vůni kávy a čerstvých koblih, které všichni členové týmu právě s velikým zaujetím konzumovali. Jediný Roarke se spokojil se samotnou kávou.

„Přesně v devět máš mít telekonferenci," připomněla mu.

„O tu se postará moje administrativní oddělení." Podal Evě svůj šálek kávy. „Na stole máš aktualizovanou verzi mého denního rozvrhu. Mimochodem, vezmi si vdoleček," vybídl Evu a sám jí jeden vybral, voňavý a plný borůvek.

„Ať už tě dneska čeká jakákoli práce, měl by ses jí začít věnovat. Já tu mám zase svou vlastní."

„Která mě ovšem eminentně zajímá. Nepokoušej se mě vyhodit," dodal sníženým hlasem, „protože se nenechám. Pochybuji, že mi ve svém stavu dokážeš nějak podstatněji oponovat."

„Nedělej z toho drama. Jestli chceš marnit čas na policajtské poradě, já s tím žádný problém nemám."

„Tak to máme oba štěstí." Otočil se a nalil si další šálek kávy.

Eva už měla na jazyku nějakou nepříjemnou poznámku, ale rozhodla se, že lepší bude věnovat se koblize. Potom se posadila na okraj svého pracovního stolu. „Chci vědět, co všechno jste zjistili od toho habána, co mě včera sejmul, a taky od toho mrňousa na airboardu."

„Hned to bude," ozval se Feeney a vytáhl elektronický zápisník. „Jmenuje se Emmet Farmer a je to bezdomovec a licencovaný žebrák. Normálně straší kolem policejní centrály, ukazuje se na křižovatkách a ten trik s mytím skel vymyslel, aby si přivydělal pár drobných. Spousta uniformovaných policistů ho zná a hlásili, že se snadno rozčílí, ale v zásadě je neškodný."

Krátce pohlédl na Evu, prozkoumal její tvář a zkřivil ústa. „Myslím, že za daných okolností bys s tou částí, která jej hodnotí jako ‚převážně neškodného' určitě nesouhlasila. On sám vypovídá, že mu ta blondýna dala pět dolarů s tím, že musí počkat speciálně na tvoje auto, umýt mu přední sklo a ty mu potom dáš dalších pět babek. Poradila mu, že tě potom musí zadržet, jinak svoje peníze neuvidí. A

Farmer, když už nějakou práci odvede, bývá velmi neodbytný, pokud jde o placení.“

„Takže ona si ho vybrala úplně záměrně. Nejdřív mi měl zašpinit sklo, abych ji nemohla stíhat v autě. Potom proti mně postavila svého ochočeného King Konga, takže získala čas a náskok.“

Feeney přikývl. „A kdybys při tom dostala nářez, tím líp pro ni. Michael Yardley, ten kluk na airboardu, taky vypovídal a to, co říkal, dost sedí. Vzhledem k jeho věku a faktu, že nikdy neměl žádné problémy s chováním, bych to bral jako hotovou věc. Julianna se prohlásila za režisérku 3D filmů a napovídala mu, že ho potřebuje do jedné scény. Kluk po tom samozřejmě skočil. Teď je strachy bez sebe, že ho zavřou do kriminálu, protože tě srazil a poranil.“

„Její plán má ale pořád spoustu much,“ zamračila se Eva a napila se kávy. „Jakmile by jí někde jen o maličko uklouzlo načasování, kterýkoli z jejích poskoků by se na to vykašlal nebo by nebyl dost razantní, aby mě vyřadil, byla by to ona, kdo by lízal dlažbu.“

Panebože, pomyslela si Eva a protáhla si potlučený loket, *a jaký by to býval byl úžasný den!*

„Jenže ona se rozhodla riskovat,“ pokračovala Eva. „Z toho se mi zdá, že ji ten rozhovor s Nadine ťal do živého.“

„Chtěla vám ublížit.“ Peabodyová měla stále před očima Farmerovu paži, která Evu zasáhla jako kladivo, tak, že ji síla úderu celou zdvihla ze země.

„Ano, ale mnohem víc stála o to, zdeptat mě psychicky. Otřást mou sebedůvěrou. Je to boj na osobní úrovni.“

Mimoděk uchopila alabastrovou sošku, kterou dostala od Phoebe, a otáčela jí v rukou. „S Juliannou je každá záležitost osobní. Nalíčila na mě past a udělala to velice rychle. Takže, jak mohla vědět, kdy přesně budu odcházet z centrály? Nemohla počítat s tím, že se jí podaří kluka i vagabunda udržovat na stráži celý den. Jakmile by se začali nudit a odešli by, Julianna by měla po zábavě. A sama tam taky postávat nemohla, protože by ji snadno poznal některý z uniformovaných policistů.“

„Vaši pracovní dobu není tak těžké vysledovat," komentoval to McNab.

„Ne, ale jak často se stává, že někdo z nás přichází nebo odchází úplně mimo směnu? Včera to se mnou bylo zrovna tak. Což znamená, že mě musela odněkud pozorovat. Sledovala mou kancelář, a tak získala přehled o mých pohybech. Schopnost zmapovat si návyky a pohyby obětí i protivníku je jednou z věcí, v nichž exceluje."

Postavila sošku zpátky. „McNabe, potřebuju podchytit všechny domy, ze kterých je vidět do mé kanceláře. Prosím, pořiďte mi 3D plánek."

„Myslíte, že vás vážně sleduje?" otázala se Peabodyová, když McNab vyskočil a vrhl se do díla.

„Julianna vždy sleduje své oběti, zjišťuje o nich všechno, co se dá. Jejich návyky, denní rutinu. Kam chodí, co dělají. Kdo vlastně jsou." Eva se zahleděla na Roarka. A kolik toho asi tak mohla zjistit o něm? dumala. Jen to, co sám dovolil, aby o něm vešlo veřejně ve známost, ujistila pak sama sebe. Přitom polovina z těchto veřejně známých faktů byly nesmysly.

„Zdálo se jí výhodné, udržovat mou kancelář nějakou dobu pod dohledem." Eva se otočila k telestěně, na níž se začala rýsovat spleť ulic.

„Bere to jako hru?" otázala se Peabodyová.

„Ne, tohle není hra. Ne pro Juliannu. Ze začátku to pro ni byla čistě výdělečná záležitost. Teď je to válka. A doposud vyhrála všechny důležité bitvy." Eva uchopila laserové ukazovátko ležící na stole a přejela světelným bodem po telestěně. „Nejlepší výhled na okno mé kanceláře by měla z těchto tří budov. Budeme potřebovat seznam nájemníků."

Postřehla pohled, který si Feeney vyměnil s Roarkem, a když Roarke hned nato vyklouzl z místnosti, tázavě se na Feeneyho zadívala.

„On se k tomu dostane rychleji než já," ukryl Feeney tvář za šálkem kávy, nebyl však dost rychlý na to, aby si Eva nevšimla, jak se při tom zubí.

Rozhodla se to nerozmazávat. „Hledáme prostory pronajaté na krátkou dobu, v řádu měsíců. Moc se tam nezdržovala. Určitě si tam nastavila sledovací výbavu a získaná data stahovala odjinud; z nějakého pohodlného místa, kde je mohla v klidu studovat a vyhodnocovat. Včera tu ale byla osobně, protože se rozhodla, že si na mě došlápne."

Eva si představila sama sebe, jak stojí opřená o kancelářské okno a vyhlíží do ulic. Pohled z venku… ještě dál… do domů a oken naproti přes ulici.

„Hlasuju pro tenhle dům." Označila jednu z protilehlých budov světelným kroužkem. „Nebo, pokud nenašla volné prostory v některém z těchto pater…" označila blok pěti podlaží, „mohlo by to být v tomhle domě. Odsud by měla nejlepší úhel výhledu. Počkejte ještě minutku."

Přešla do Roarkovy pracovny. Roarke sám seděl u pracovního stolu a jeho elektronické vybavení zaneprázdněné hučelo. „Vytipovali jsme nejpravděpodobnější lokalitu," sdělila mu. „Kdyby ses moh nejdřív podívat na tuhle budovu, abych ji mohla sjet pravděpodobnostní analýzou."

„Právě se počítá, pro všechny tři baráky najednou. I když osobně si také myslím, že ten tvůj odhad bude trefa."

Pohlédla na jeho monitor, kde svítilo stejné zobrazení, jaké si nechala vyvolat od McNaba a zvýrazněná byla tatáž skupina domů, kterou označila ona sama.

„Nemůžeš přece takhle předbíhat policejní vyšetřování."

„Pojď ke mně na klín a povídej mi, co všechno ještě nemůžu. Tak, teď se podíváme na krátkodobé nájmy a určitě je budeš chtít seřadit od těch, které byly uzavřené nejpozději. Jak mi to jde?"

„Máš v plánu požádat o stálé místo civilního odborného konzultanta? Na to se nemusíš tolik vytahovat."

„Hmm… nebyla by to legrace?" Plácl se pobaveně do kolena, ale Eva měla jiné starosti než rozvádět tuto zábavnou myšlenku. „Počítač právě dokončil analýzu. Tyhle domy jsem vybral jen tak odhadem, ale když do toho zakomponujeme i její osobnostní profil z tvých záznamů, měly by se výsledky značně zpřesnit."

„Ještě počkej," procházela si Eva seznam nájemníků, který Roarke nechal zobrazit na telestěně. „Bomba! Daily Enterprises, majitelka – Justina Dailyová. Máme ji."

Eva potlačila nutkání vyskočit na nohy. „Nejdřív si musíme být úplně jistí. Přepošli mi tahle data na služební počítač, můžeš? Pokusíme se postupovat alespoň trochu oficiálně."

„Samozřejmě. A poručíku? Na tuhle šťáru půjdu taky. Počkej," zdvihl ruku, ještě než stačila promluvit. „Přestože šance, že ji tam zastihneme, je zanedbatelná, chci se té akce účastnit. Má u mě vroubek."

„Přece si nemůžeš hrát na mstitele pokaždé, když v práci dostanu přes hubu."

„Že ne?" Lehký, mírně nevážný tón, jakým Roarke obvykle hovořil, se z jeho hlasu vytratil. Náhle z něho šel strach. „Ona nás chce dostat oba, takže po ní půjdeme taky společně. Až ji dostaneš, budu u toho, a nezáleží na tom, kdy a kde k tomu dojde."

„Tak dobře. Jenom nezapomeň, kdo z nás je policajt." Otočila se a zamířila zpět do své pracovny. „Feeney, v předpokládané budově je nájemník jménem Justina Dailyová. Konkrétní údaje si stáhni z mého počítače. Potom ji pořádně prověř a posviť si i na její podnik, Daily Enterprises."

„Nechce se vzdát svých iniciál." Feeney se zdvihl ze židle a přesunul se na místo, kde předtím seděl McNab. „Takové slabůstky nakonec často podtrhnou zlým hochům koberec pod nohama."

„To pro tohle zlé děvče ráda udělám osobně." Eva aktivovala komunikátor a požádala o povolení k domovní prohlídce a zadržení věcných důkazů, a také o posily, s nimiž by se akce dala provést.

Neuplynula ani hodina a Eva se blížila po chodbě ke kancelářím firmy Daily Enterprises. Schodiště bylo zablokováno, výtahy vypnuté. Všechny východy kryli příslušníci zásahové jednotky.

Vnitřně byla přesvědčena, že zde Juliannu nezastihnou.

Je ale třeba se přesvědčit na vlastní oči. Eva se přikrčila a úspornými gesty dala svému týmu signál k postupu. Tasila zbraň, druhou rukou vytáhla univerzální klíč a připravovala se proniknout do místnosti.

Náhle se zarazila.

„Všichni stát. Julianna věděla, že tohle útočiště objevíme. Musela s tím počítat.“ Upřeně hleděla na staré dveře a laciný, nekvalitní zámek, potom se podívala zblízka a všímala si všech podrobností. „Potřebuju tu mikrokameru. A taky detektor výbušnin.“

„Myslíš, že zaminovala dveře?“ Feeney zkřivil rty a přiklekl k Evě. „Nikdy dřív s výbušninami nepracovala.“

„Ve vězení člověk pochytí spousty užitečných nápadů.“

Feeney přikývl. „To je ovšem pravda.“

„Vidíš něco podezřelého?“

„Nic. Zámky jsou staré, stačilo by do toho kopnout. Podle bezpečnostního panelu je tu instalován starý typ alarmu. Chceš zavolat pyrotechniky, aby vyčmuchali eventuální bombu?“

„Možná. Snažím se ji přelstít a nerada bych při tom skončila s polovinou týmu rozcáknutou tady po chodbě a okolních kancelářích.“ Vzhlédla a spatřila Roarka, jak se k nim tiše blíží.

„Pustíš mě? Rád bych se na to taky podíval.“ Nečekal na souhlas, přidřepl a jeho hbité prsty přejížděly po panelu a rámu dveří. Z kapsy vyňal minipočítač, kablíkem, tenkým jako vlas, jej propojil s panelem a spustil několik různých detekčních a dekódovacích programů.

„Něco tam je,“ potvrdil za chvilinku.

„Stáhněte se! Celý tým ustoupí,“ přikázala Eva gesty a zapnula komunikátor. „Evakuujte všechny nájemníky z tohoto podlaží a taky z prostor přímo nad a pod kanceláří Daily Enterprises.“

„To snad nebude nutné, poručíku,“ přerušil ji Roarke. „Když mi dáte ještě minutu…“ Eva se k němu otočila a spatřila, že za těch pár okamžiků dokázal odblokovat a otevřít bezpečnostní panel.

„Vypadni odtamtud,“ zasykla a udělala dva rychlé kroky k Roarkovi; náhle se však zastavila uprostřed pohybu. Spatřila, že se právě pokouší zneškodnit něco mnohem ničivějšího, než je malá nálož určená k vyrážení dveří.

„Tady to máme,“ oznámil klidně Feeneymu a opatrně pracoval jemnými stříbřitými nástroji. „Vidíte to?“

„Ano, teď je vidím jasně. Nepatří to zrovna do mého oboru, ale svého času jsem pár podomácku vyrobených bomb taky viděl.“

„Amatérské, ale účinné. Byla by udělala lépe, kdyby výrobě věnovala víc času, připojila pár sekundárních náloží nebo aspoň jednu pojistku. Kontakt se spojí, když někdo otevře dveře. Velice prosté. Pro svou vlastní potřebu sem musela zabudovat nějaký alternativní obvod s přístupovým kódem, jinak by si mohla poškodit manikúru – kdyby jí to náhodou utrhlo prsty.“

Roarkovy ruce byly pevné jako skála. Přerušil práci jen jednou, když ukázňoval vlasy, které mu padaly do tváře. Smetl je dozadu a Eva spatřila v jeho očích chladný jas naprostého soustředění.

„Není to příliš výkonná nálož. Nestačila by usmrtit nikoho, kdo by se nepřiblížil pod dva metry. Tak a je to.“ Ukryl své šikovné nástroje a narovnal se.

Eva se ho nezeptala, jestli si tím je jistý. Roarke si byl vždycky jistý. Zasignalizovala týmu, že vzduch je čistý a potom si dopřála drobné odreagování, když strčila univerzální klíč zpátky do kapsy a vykopla dveře.

Zamířila pistolí, skočila dovnitř a zajistila první místnost. Potom pokynula Feeneymu, který překonal předsíň a prozkoumal přilehlou koupelnu.

V kanceláři stálo několik rozvrzaných křesel a stůl s poškrábanou deskou. Ve vzduchu se vznášela vůně, která byla zřetelně ženská a stejně zřetelně velmi drahá, Julianna tu nechala komunikátor a ve váze malou kytici exotických květin.

Eva přešla k oknu, podívala se ven, přes ulici a do své vlastní kanceláře. „Potřebovala dobré vybavení. Odsud toho prostým okem moc vidět nemohla. Takové věci jsou ale drahé a určitě se s nimi nechtěla rozloučit. Začněte obcházet okolní kanceláře,“ nařídila, aniž by se otočila. „Promluvte si s ostatními nájemníky, zjistěte, co kdo ví. Sežeňte mi správce budovy a přiveďte ho sem. Také chci všechny disky z místního systému bezpečnostních kamer. Feeney, projdi zdejší databázi.“

„Madam.“ Peabodyová si odkašlala. „Tohle bylo mezi květinami.“

Podala jí malou obálku s nadepsanou kolonkou adresáta: EVA DALLASOVA. Uvnitř byla papírová kartička a na ní krátká zpráva Julianniným rukopisem:

Přeji brzké uzdravení a hodně dalších
vzrušujících zážitků.

Julianna

„Ta děvka," zamumlala Eva a otáčela si v ruce diskem. „Feeney, zruš pohotovost. Tady a teď ji zaručeně nenajdeme. Peabodyová, zavolejte techniky."

Ještě jednou zamyšleně otočila diskem, potom jej zasunula do stolního počítače a nařídila: „Přehraj data."

Na displej vyplula Juliannina tvář – obličej modrooké blondýny, mnohem podobnější svému původnímu stylu, než kdykoli od okamžiku, co se pustila do své současné vražedné série.

„Zdravím, poručíku a přeji dobré ráno," rozhovořila se Julianna ze záznamu svým líným, texaským přízvukem s přídechem málem na každé slabice. „Předpokládám, že tento pozdrav je formálně v pořádku – nemyslím, že byste se sem dostala už v průběhu minulé noci, ale mám k vašim schopnostem velikou důvěru, a tak jsem si jistá, že si tuto nahrávku pustíte dalšího dne ještě před polednem. A protože ji právě posloucháte, znamená to, že se vám podařilo zneškodnit můj malý dárek na přivítanou. Stejně to byl jen výplod okamžité inspirace."

Julianna naklonila hlavu ke straně a stále se usmívala. Eva se však zaměřila na její oči. Oči, které připomínaly střípky ledu nad bezednou, prázdnou propastí.

„Musím vám říct, jak ráda jsem vás zase po letech viděla. Hodně jsem na vás v průběhu své… rehabilitace myslela. Byla jsem na vás tak pyšná, když jsem se doslechla o vašem povýšení do hodnosti poručíka. A Feeney samozřejmě dostal kapitánské prýmky. Jenže k němu jsem nikdy neměla tak blízko jako k vám. Něco mezi námi přeskočilo, že je tomu tak?"

Naklonila se vpřed a v její tváři se náhle zjevila dychtivost. „Něco zvláštního a hlubokého mezi námi stále trvá. Skutečné pouto. Vzájemné rozpoznání. Jestli věříte v reinkarnaci, snad už vás napadlo, že jsme možná v minulém životě byly sestry? Nebo milenky. Přemýšlela jste už někdy o takových věcech? Nejspíš ne,"

pokrčila rameny a mávla rukou. „Jste tak praktická žena. Je to svým způsobem velice přitažlivé. Shledává to takovým i váš manžel? Och, a samozřejmě, i když trochu opožděně, blahopřeji k tak významnému životnímu kroku, jako je sňatek. Od toho radostného momentu uplynul už téměř, rok, viďte? Je to tak… čas letí.

V kleci ale tak rychle neubíhá," její hlas ztvrdl jako prérijní půda pod nemilosrdným žárem slunečních paprsků. „A za ta léta vám něco dlužím, Evo. Dluhy je třeba platit. Tomu sama dobře rozumíte. Vím, že jste nikdy nechápala, co to vlastně dělám a proč, nikdy jste nerespektovala mou cestu. Ale splátce za dluh rozumět budete."

„To ano," řekla Eva nahlas a mimoděk si promnula poraněnou tvář. „Rozumím tomu zatraceně dobře."

„Sledovala jsem vás, ve vaší kanceláři, zabranou do práce nebo stojící u okna, z něhož jste vyhlížela, jako by na vašich ramenou spočívala váha a starosti celého tohoto města. V zamyšlení jste přecházela sem a tam po tom ohavném kamrlíku, který vám přidělili. Čekala bych, že poručíkovi poskytnou komfortnější pracovní prostor. Mimochodem, pijete trochu moc kávy.

Na místě, kde teď stojíte, jsem měla nastavené vybavení. To už teď víte. Považovala jsem za vhodné nenechávat po sobě nepořádek. Vidíte, i já občas projevuji záblesky praktičnosti. Mám na disku několik hodin záznamu s vámi. Poslední dobou se oblékáte čím dál tím elegantněji. Stále nedbale, ale nyní se v tom projevuje jistý styl, který vám dříve scházel. Jsem si jistá, že to má na svědomí Roarkův vliv. Je dobré být bohatý, že? O tolik lepší, než… než nebýt. Uvažuji, zda vás to někde, v hloubi vaší osobnosti, také zkorumpovalo? No tak, Evo, drahoušku," lehce se zasmála. „Mně to přece můžete říct. Konec konců, kdo by vás pochopil lépe?"

Moc mluvíš, pomyslela si Eva. *Cítíš se osamělá, vid, Julianno? Nemáš nikoho, s kým by sis mohla pohovořit a považovala jej přitom za sobě rovného.*

„Jsem si jistá, že musí být úžasný v posteli, pokud vám tedy takové věci připadají skutečně důležité." Opřela se vzad a překřížila si nohy. Pohodlně se usadila. Dvě kamarádky, které se sešly, aby si po letech popovídaly. Co je na tom?

„Vždycky mí připadalo, že šoustání se nesmírně přeceňuje a zároveň je pro obě strany velice ponižující. Podstatou celé věci je, že se žena otevře a dovolí, aby do ní chlap prorazil a vyraboval ji. Zničí její soukromí a suverenitu. Pro něj to je samozřejmě cukrátko, po kterém jde, jako by na tom závisel jeho život. A jak není pro nikoho z nás tajemstvím, hlupáci, které jsem šukala já, na tom skutečně záviseli životem. Alespoň na krátký čas. Zabíjení je přece o tolik víc vzrušující než sex! Vy už jste taky zabila, takže to víte. Kdesi hluboko uvnitř si to uvědomujete. Přála bych si, aby se nám naskytla příležitost popovídat si, myslím opravdu a bez přetvářky, ale nemyslím, že k tomu kdy dojde. Vy mě chcete zastavit a zavřít zpátky do vězení. Pamatujete si, co jste řekla? Co jste mi tenkrát řekla? Že kdyby to bylo na vás, už nikdy bych se nepodívala ven. Že byste mě nechala zbytek života hnít za mřížemi jako nějaké zvíře. Potom jste se ke mně otočila zády, jako bych byla úplná nula. Ale nebylo po vašem, že ne? Bylo po mém. Nakonec je vždycky po mém. Měla byste si to zapsat za uši. A naučit se to respektovat!“

Julianna zvýšila hlas a dech se jí zrychlil. Táhle, syčivě nasála vzduch a rukou si přejela po vlasech, jako by sama sebe utišovala. „Myslela jsem na vás, když jsem zabíjela Pettibonea a Moutona. Myslím na vás už velice, velice dlouho. Jak se cítíte, když si uvědomíte, že zahynuli kvůli vám? Rozrušuje vás to, Evo? Nebo cítíte hněv?“

Julianna zaklonila hlavu a zvonivě se rozesmála. „Splátka za dluh je vážná věc, a to jsem ještě pořádně nezačala. Chci to, co jsem chtěla odjakživa. Dělat to, co mě baví, a žít na velmi, velmi vysoké úrovni. Vy jste mi, Evo, ukradla osm let, sedm měsíců a osm dní. A já vám je teď splatím do poslední vteřiny. Budu vám házet k nohám jednu mrtvolu přihlouplého stárnoucího kašpara za druhou. Abyste si uvědomila, jak snadné to pro mě je, nechám vám dokonce malý tip: Mílový hotel, Denver. Apartmá 4020. Cíl se jmenuje Spencer Campbell. Uvidíme se brzy. Velmi brzy.“

„To máš tedy zatracenou pravdu,“ zavrčela Eva, když obraz na displeji zhasl. „Peabodyová, spojte mě s tím hotelem. Chci mluvit s vedoucím bezpečnostní služby.“

Apartmá bylo rezervováno na jméno Juliet Darcyová. Dotyčná dáma se zapsala předešlé noci a za dvoudenní pobyt zaplatila předem v hotovosti.

„Oběť se jmenuje Spencer Campbell a pracoval pro firmu Campbell Investment Consultants. Patřil tam ke špičce.“ V konferenční místnosti Centrální policejní stanice vyvolala Eva jeho obraz na telestěnu. „Věk šedesát jedna, rozvedený, v současné době žije odděleně od manželky číslo dvě. Na rozvrhu měl naplánovanou osobní konzultaci s Juliet Darcyovou, která se měla odehrát v jejím apartmá. Při snídani, v devět nula nula denverského času. Zhruba ve stejnou chvíli, kdy jsem já vykopávala dveře její bývalé kanceláře tady v New Yorku. Poslední dobou si Julianna pěkně dovoluje a zatraceně riskuje. Když ochranka vtrhla do apartmá, nebyl Campbell mrtvý ani půl hodiny, Julianna se ani neobtěžovala si to zkontrolovat, jenom popadla kabelku, rozsvítila nade dveřmi nápis „NERUŠIT!“ a odkráčela hrdě středem. Pitevní zpráva a laboratorní vyšetření potvrdí, že Campbellova káva byla otrávená.“

„Táhne se celou cestu do Denveru jen proto, aby odkráglovala cizího chlápka.“ Feeney si pročísl vlasy, připomínající klubko drátů. „Má to nějaký smysl?“

„Dokazuje nám i sobě, že je to v její moci. Sám o sobě pro ni nic neznamenal, nebyl nic víc než pěšec ve hře. Julianna ho srazila ze šachovnice jen proto, aby mi ukázala, že si může v klidu kráčet kamkoli, po cestě dlážděné mrtvolami, a já ji stejně nenajdu a nechytím, i kdybych se mezitím přetrhla. Opět změnila svůj obvyklý postup, aby mi ukázala, že je neodhadnutelná.“

A také nechce, pomyslela si Eva, *abych prohlédla, že ve skutečnosti míří na Roarka. Proto si zatím vybírá jen cíle, které sama charakterizuje jako staré pitomce. Zabíjí je, aby zakryla svůj skutečný záměr.*

Zahynuli kvůli vám.

Eva vypudila z hlavy ta slova i pocit viny. Z větší části.

„Seznam potenciálních obětí měla připravený už předtím, než šla do vězení, a pravděpodobně jej aktualizovala a rozšiřovala i zevnitř.“

„Některé údaje o Pettiboneovi a Moutonovi skutečně stáhla přes kancelářský počítač v Dockportu," potvrdil Feeney. „Našli jsme tam nějaké zbytky dat. Zatím jsme ale nebyli schopni najít nic o tomhle posledním nebožtíkovi ani o žádné jiné možné oběti. Také nic, co by se týkalo jejích osobních investic – financí, nemovitostí, cestovních plánů."

„Na to měla své lidi." Supervizor Miller, pomyslela si Eva s výrazným znechucením, se ještě pěkně zapotí, než s ním skončím. „S největší pravděpodobností používala kancelářský terminál jenom zpočátku, ale co nejdříve si pořídila osobní minipočítač, protože s některými daty prostě nemohla riskovat."

Prošla se sem a tam po místnosti. „Má peníze, spousty peněz. Můj osobní finanční expert je toho názoru, že je nejspíš schraňuje na různých účtech v různých institucích. A my nedisponujeme žádnými prostředky, které by nám umožnily ji podle těchto peněz vystopovat. Loopy tvrdí, že Julianna má někde tady v New Yorku svůj vlastní domek nebo byt. Při dalším výslechu s chicagskými policisty to potvrdila, ale nemohla nebo nechtěla zajít do detailů. Podle mého názoru Juliannino skutečné bydliště nezná. Dunnová si mohla krátit čas tlacháním s ubohou smažkou, ale nikdy by jí nesvěřila žádnou informaci, která by nás jednou mohla přivést na její stopu."

„U nás na oddělení sjíždíme všechny soukromé rezidence přes centrální počítač," nasypal si Feeney plnou hrst kešu oříšků. „Jenomže bez údajů o jménech, datech pronájmu nebo koupě a bez alespoň přibližné lokace jsou to většinou jen plácnutí do vody."

„Spoustu peněz investuje sama do sebe," podotkla Eva a připomněla si, jak zdravě a svěže vyhlížela Julianna na videozáznamu i naživo na ulici. „Jenomže je dost prohnaná, aby platila vždycky v hotovosti. Pročesáváme obchody pro horních deset tisíc, přepychové salony a restaurace. Ale protože shodou okolností žijeme v zatracené nákupní nirváně jménem New York, je to taky k ničemu."

Eva se snažila vyčistit si hlavu. „Nepřestaneme to zkoušet. Podíváme se pořádně na obchody, třeba se nám podaří zjistit, odkud je ta rudá sukně, co tak ráda nosí. Máme z Dockportu její výšku a

váhu, převedem to na číslo oděvu a porovnáme se všemi nákupy stejného zboží totožné velikosti.“

„Jenže ona si ji mohla koupit v Chicagu nebo kdekoli jinde,“ poukázala Peabodyová. „A červených přiléhavých sukní po městě běhá…“

„Jasně, je to taky výstřel do mlhy. Ale když nepřestanem a budem pálit po všem, co se hne, a nenecháme vůbec nic náhodě, nakonec něco trefíme. Mezitím musíme zkontrolovat všechny veřejné linky do Denveru a zpátky. Zjistíme, jakým spojem letěla; v tu chvíli už bude samozřejmě zase bezpečně mimo, ale aspoň získáme nějaké údaje.“

„Poslední dobou víc riskuje,“ podotkla Peabodyová. „Nechala vám zprávu o Campbellovi, když si nemohla být jistá, že vyjde načasování. Kdyby tak neexhibovala, měla by na útěk o mnoho víc času.“

„Velký risk znamená větší uspokojení z vyhrané bitvy. Tenhle boj je osobní a pouhé vítězství nic neznamená, pokud protivník netrpí. A ona mnou chce otřást. Nechce mě zabít, ale mám se domnívat, že jejím cílem číslo jedna jsem já sama. Ve skutečnosti mě chce nechat naživu, ale zlomenou a poraženou, Julianna chce Roarka. A to je naše výhoda. Ona nemá zdání, že s tím počítám.“

Ve své pracovně v centru New Yorku právě Roarke absolvoval jednu poradu a připravoval se na další. Ranní povinnosti jej zavalily a teď se oproti svému předpokládanému rozvrhu mírně opožďoval. Bude se muset věnovat práci ještě večer, ale to už zvládne z domova. Hodlal zůstávat s Evou co nejvíc, jak jen jim povinnosti dovolí.

„Caro,“ ťukl do tlačítka interkomu a oslovil svou sekretářku, „to setkání se zástupci Realta převeďte prosím na holografickou konferenci. Bude se konat o půl osmé v mé domácí pracovně; potom je tu oběd s panem Finnem a Bowlerem, který se uskuteční v naší zdejší restauraci. Dohlédněte prosím, aby poručík Dallasová byla o všech těchto změnách informována.“

„Ano, pane. Čeká tu doktorka Mirová, ráda by s vámi mluvila. Do příštího jednání vám zbývá deset minut, přejete-li si, mohu ji k vám rovnou zavést. Nebo jí mám domluvit schůzku na jiný den?“

„Ne,“ zamračil se Roarke a barevné kolonky časového rozvrhu se v jeho hlavě začaly přesouvat sem a tam. „Zaveďte mi ji sem hned. Jestli zástupci od Brimstonů přijdou dřív, než s ní dohovořím, nechte je čekat.“

Vypnul interkom, zdvihl se od stolu a přecházel po kanceláři. Doktorka Mirová nebyla typ, který by se u vás náhle a neohlášené zjevil, ani byste od ní nečekali, že v polovině pracovního dne zavolá jen tak, aby si nezávazně popovídala. Což znamená, že záležitost, s níž přichází, považuje za dost důležitou na to, aby kvůli ní narušila svůj i Roarkův denní rozvrh.

Nepřítomně přešel k AutoChefovi a zadal do objednávky takový druh čaje, na jaký si Mirová potrpěla.

Když Cara zaklepala, otevřel dveře sám a napřáhl k Mirové ruku. „Rád vás tu vidím.“

„Jsem přesvědčená, že ve skutečnosti tomu tak není,“ opětovala jeho stisk. „Ale jsem vám vděčná, že jste si udělal čas. Už jen ta procházka z recepce sem na mne udělala nejhlubší dojem. Ta vaše skleněná chodba, která vede vzduchem mezi dvěma budovami, je skutečná atrakce.“

„Mám ji tu kvůli konkurentům, aby se cestou sem důkladně zamysleli a dovedli si lépe představit, co je čeká. Děkuji vám, Caro.“ Uvedl doktorku dovnitř a sekterářka za nimi tiše zavřela dveře.

„A tohle všechno…“ přejela doktorka Mirová pohledem po pracovně, vybavené přepychovým a zároveň elegantním a umělecky designovaným nábytkem. „Rozhodně se to k vám hodí. Je to úžasně krásné a současně ohromně praktické. Vím, že máte spoustu práce.“

„Ne tolik, abych si pro vás nenašel chvíli času. Dáte si čaj, že? Nepletu-li se, oceníte jasmínový?“

„Ano, děkuji.“ Nepřekvapilo ji, že si Roarke takovou podrobnost pamatuje. Věděla, že má mozek jako počítač. Posadila se do hluboké, anatomicky tvarované pohovky a počkala, až se usadí vedle ní. „Nechci marnit váš čas jalovým povídáním.“

„To oceňuji. Poslala vás Eva?“

„To ne, ale ví, že jsem se za vámi chystala. Dnes jsem ji ještě neviděla, i když mám v úmyslu ji také navštívit. Vím, že včera večer utrpěla zranění.“

„Eva je odolná. Sice ne zase tolik, jak si o sobě sama myslí, ale tak nebo tak se dá hodně rychle dohromady. Má modřiny od hlavy až k patě a je tak zmlácená, že jediné, co scházelo, byla lebka rozbitá jako vařené vajíčko. A došlo by i na to, kdyby nebyla tvrdohlavější než kterýkoli beran.“

„To je určitě jeden z důvodů, proč ji milujete.“

„Pravda.“

„A máte o ni strach. Oženit se s policistkou znamená přijmout velmi těžká omezení. Ona to chápe, proto se zpočátku pokoušela popřít či potlačit to, co k vám cítila. To byl jeden z důvodů. Další důvod,“ pokračovala doktorka Mirová a položila Roarkovi dlaň na ruku, „byl její otec. Vyprávěla mi, že jste byli v Dallasu.“

„Dobře. Jsem rád, že o tom s vámi dokázala mluvit.“

„Ale vám to dělá problémy.“ Cítila, jak se v něm sbírá napětí jako ozvuky blížící se bouře. „Roarke, už dřív jste se mnou otevřeně hovořil. Nenajdete mnoho lidí, kteří by znali všechny tyhle okolnosti a s nimiž byste si o tom mohl promluvit.“

„Co mám podle vás povídat? To přece není moje noční můra, ale Evina.“

„Ale samozřejmě že se to zlo dotýká i vás. Vždyť ji milujete.“

„Ano, já ji miluju a budu při ní stát, děj se co děj. Udělám pro ni všechno, co se udělat dá – jenže toho je zatraceně málo. Vím, že občasný pohovor s vámi ji dokáže uklidnit, a jsem vám za to vděčný.“

„Má o vás strach.“

„To nemusí.“ Roarke cítil, jak mu hněv stoupá do hrdla, a sevřel čelisti. V ústech jako by ucítil chuť krve. „A ani vy si nemusíte dělat starost. Každopádně od vás bylo laskavé, že jste si udělala čas a zastavila se u mě.“

Klidná společenská fráze zakrývala jeho skutečné emoce jako tenký závoj rozžhavenou pec. Doktorka odložila svůj šálek čaje a urovnala si záhyby na světle modré sukni. „Dobrá. Omlouvám se, že jsem vám zpřeházela denní plán, už vás nebudu déle zdržovat.“

„Ke všem čertům!“ vybuchl náhle Roarke a vyskočil na nohy. „Proč bych si tu měl před vámi vylévat srdce? K čemu to bude? Jak to pomůže Evě?“

Mirová zůstala sedět a znovu uchopila svůj šálek. „V první řadě by to mohlo pomoci vám.“

„A to jak?“ Otočil se k ní, v obličeji mu jasně plál bezmocný vztek. „To chcete slyšet, jak jsem tam stál, sledoval její utrpení, sledoval, jak se k ní vracejí ty příšerné chvíle a ona je musí znovu prožívat? Byla bezmocná, vyděšená a ztracená a já, když jsem se na to musel dívat, jsem prožíval totéž. Když mě něco ohrožuje, zaútočím na to sám, a život mě naučil, že je lépe útočit jako první. Jenže tohle…“

„Tomuhle se nemůžete postavit, ne tak, jak jste zvyklý.“ Pomyslela si, jak těžké musí být pro tohoto muže, který přemýšlí, a dokonce i vypadá jako legendární válečník, stát beze zbraně proti zlu, které ohrožuje to, čeho si na světě cení nejvíce.

„Co se stalo, nemůže se odestát,“ dodala. „Nikdo to nedokáže zastavit, protože už se to přihodilo. A teď to užírá vás, stejně tak jako i Evu.“

„V noci někdy křičí ze spaní,“ vzdychl Roarke. „Občas jenom tiše naříká, jako nějaké zvířátko, když se bojí nebo má bolesti. A jindy zase spí klidně. A já nemůžu vkročit do jejího snu a zabít tu zrůdu, co ji děsí!“

Profesionální objektivita nemohla obstát před tím přílivem emocí a jejích vlastních citů. Doktorka Mirová cítila, jak se jí stahuje hrdlo a v očích se sbírají slzy, když promluvila. „Ne, to nemůžete, ale když se probudí, jste vedle ní. Rozumíte, jaký je to pro ni rozdíl? Chápete, že jste to byl vy, kdo jí dal odvahu postavit se minulosti a pomohl jí nalézt v sobě soucit, díky němuž dokázala přijmout i vaši vlastní minulost?“

„Rozumově chápu, že to, jací jsme, je určeno podmínkami, ze kterých vycházíme, a tím, jak se rozhodneme sami se sebou naložit. Věřím, že existuje něco jako osud či předurčení, ale věřím také, že když se osudu zachce si na vás vyskakovat, vždycky je dobré chytit ho pořádně pod krkem.“ Mirová se usmála a Roarke pocítil, že jeho napětí polevuje. „Vím, že ani Bůh nemůže zrušit, co se jednou stalo, ale to mi nezabrání, abych si přál smět se vrátit v čase a rozdat si to s ním na pěsti.“ Zaryl prsty do dlaní a potom je zase uvolnil.

„Zdá se mi, že to je velice zdravý postoj.“

„Skutečně si to myslíte?“

„Jistě, protože mám často úplně stejné nesplnitelné přání. Víte, i já mám Evu ráda.“

Roarke se na ni zahleděl, na její klidnou tvář a oči naplněné tichým porozuměním. „Ano, vidím, že je to tak.“

„Vás mám také ráda.“

Pomalu zamrkal, jako by si ta slova s obtížemi překládal z nějakého cizího jazyka. Doktorka Mirová se lehce zasmála a vstala.

„Vy dva jste tak legrační: když vám někdo dá jen tak najevo náklonnost, začnete se tvářit úplně zmateně a podezřívavě. Jste dobrý člověk, Roarke,“ řekla a políbila jej na tvář.

„Ve skutečnosti ne tak docela.“

„Úplně docela. Doufám, že se nebudete ostýchat a zajdete za mnou, kdykoli byste cítil potřebu si promluvit. Teď už vás ale opravdu nebudu zdržovat. Máte své schůzky a já jsem právě zmeškala jednu ze svých.“

Doprovodil ji ke dveřím. „Už vám někdy někdo dokázal odolat?“

Mrkla na něho. „Nikomu to nevydrželo dlouho.“

Kapitola sedmnáctá

Eva se právě s jemností a elegancí motorové pily probíjela byrokratickým bludištěm a podařilo se jí vystopovat soukromý let, který Julianna použila pro cestu do Denveru a zpět. Společnost Diamond Express sama sebe v reklamách hodnotila jako nejrychlejší a nejluxusnější soukromou dopravní společnost, působící v Spojených státech.

Rychlé prověření Evě ukázalo, že věřit reklamě se nevyplácí, protože oficiální hodnocení odkazovalo společnost až na třetí místo, přičemž první pozice náležely dvěma z Roarkových společností.

Julianna se neodvážila najmout si jednu z nich, pomyslela si Eva a pokračovala v řízení. Jejich vůz se proplétal mezi dopravními raketoplány, nákladními stroji i elektrobusy, projíždějícími hangáry společnosti Diamond Express.

Vrátila se jí bolest hlavy, tam, kde se temeno lebky střetlo s dlažbou chodníku, ucítila tepání, připomínající údery hornického kladívka. Začalo se jí chtít spát, z čehož pochopila, že má na vybranou: buďto si rychle odpočine, nebo skončí vleže na ústech.

„Jak že se ten pilot jmenoval?“

„Mason Riggs,“ odpověděla Peabodyová, otočila se a zahleděla na Evin profil. „Jste v pořádku – tedy, nerozčilujte se, ale jste nějak pobledlá a taková lesklá.“

„Co to má sakra znamenat, že jsem *lesklá*?“ Eva zaparkovala, opřela se do sedadla a kontrolovala svůj obličej ve zpětném zrcátku. Musela připustit, že je skutečně lesklejší, než je obvyklé. „Je léto, je horko. Lidi se prostě potí. A ne, necítím se zrovna moc dobře. Tak pojďme, ať to máme za sebou.“

„Zpátky řídím já.“

S jednou nohou venku z auta se Eva zarazila a otočila. „Co jste to řekla?“

„Říkala jsem,“ opakovala Peabodyová, čímž statečně položila hlavu na špalek, „že zpátky budu řídit já. Neměla byste teď řídit vůbec a já jsem slíbila Louise, že až to s vámi bude vypadat bledě, donutím vás, abyste na chvilku vysadila.“

Eva velmi pomalu sňala velké černé brýle, které nosila jako ústupek prudkému slunečnímu svitu, bolesti hlavy a rozbité tváři. Černý monokl kolem oka jen dodával jejímu už tak působivému pohledu na průraznosti. „*Donutíte* mě?“

Peabodyová polkla, ale neustoupila. „Když jste tak bledá a lesklá, nebojím se vás. Skoro. Proto budu na zpáteční cestě řídit a vy se zatím můžete na zadním sedadle trochu prospat. Madam.“

„Vážně si myslíte, že když za takovou litanii připojíte jednu madam, zachrání vás to před mým strašlivým hněvem?“

„Snad, ale spíš si věřím, že při vašem zdravotním stavu vám v nejhorším dokážu utéct.“ Vztyčila ukazovák a prostředník. „Kolik vidíte prstů?“

„Dva, které vám vzápětí utrhnu a zarazím do uší.“

„Zvláštní, ale taková odpověď mě spíš uklidňuje, madam.“

Eva se s povzdechem vysoukala z auta. Kravál, vycházející z hangáru, si okamžitě našel cestu k jejím utýraným mozkovým buňkám. V naději, že se jí podaří vyřídit záležitost venku a nebude tak riskovat, že jí upadne hlava, zamávala na ženu, která procházela poblíž a měla na sobě overal s logem společnosti Diamond.

„Hledám pilota Riggse,“ zakřičela Eva. „Masona Riggse.“

„Tamhle máte jeho éro, právě absolvuje pravidelnou týdenní kontrolu,“ odpověděla žena a ukázala palcem za sebe, na otevřená vrata hangáru. „Buď je tam vevnitř a hlídá si svoje děťátko, nebo ho najdete ve společenské místnosti pilotů.“

„A kde tu společenskou místnost máte?“

„Druhé dveře nalevo. Ale je mi líto, do hangáru i společenské místnosti mají přístup pouze zaměstnanci firmy. Jestli chcete, můžu vám pro něj skočit.“

Eva vytáhla odznak. „Skočím si pro něj sama, s tímhle. Vyhovuje?“

„Jasně.“ Žena zdvihla obě ruce v silných rukavicích dlaněmi k Evě. „Ale nechodila bych tam bez ochrany uší.“ Sáhla do blízké krabice a vyňala dva páry neforemných souprav. „Bez nich je to vražedné.“

„Díky.“ Eva si nasadila ochranné kryty a jejím uším i hlavě se rázem velice ulevilo.

Zamířila dovnitř. V hangáru momentálně parkovaly tři raketoplány, každý z nich pokrytý rojem mechaniků, ohánějících se složitě vypadajícími nástroji. Ti, kteří zrovna nepracovali, konverzovali čímsi podobným znakové řeči.

Eva zpozorovala dvojici uniformovaných pilotů, muže a ženu, a tak zamířila k nim, do centra hangáru. Hluk, cezený účinnými chrániči, připomínal hukot vln na pobřeží a ve vzduchu se vznášel zápach spáleného oleje, leteckého paliva a také vůně kořeněného sendviče s karbanátkem, kterým se tu někdo živil.

Poslední položka přinutila Evin žaludek k zoufalému zaskučení, protože pro karbanátky měla slabost.

Došla k pilotovi a zaklepala mu na rameno. Byl vysoký, elegantní jako nějaká filmová hvězda, s výraznými rysy a sametově hladkou pokožkou, jejíž karamelový odstín dokládal smíšený původ.

„Vy jste pilot Riggs?“ artikulovala Eva pečlivě, a když přikývl, ukázala mu odznak. Zadíval se na něj se zdvořilým, ač mírně zmateným zájmem a Eva mu gestem naznačila, že rozhovor by mohl lépe pokračovat ve společenské místnosti.

Pilota to příliš nepotěšilo, přesto však svižně přešel hangár, u dveří zadal svou identifikaci a otevřel je. Jakmile se ocitli uvnitř, sundal si sluchátka a hodil je do krabice.

„Ta mašina tam v hangáru je moje,“ začal. „Mám dvacet minut, abych dokončil bezpečnostní testy a musím zase letět.“

Eva si sejmula vlastní chrániče. Z toho, co Riggs říkal, neslyšela ani slovo, ale smysl jeho sdělení pochopila i tak. Když pilot spatřil, v jakém stavu je její tvář, udiveně pozdvihl obočí.

„Jé, vy jste se pokoušela projít zdí, poručíku?“

„Přesně na takovou poznámku jsem čekala.“

„To muselo bolet. Takže. Co se děje?“

„Včera večer jste uskutečnil soukromý charterový let z New Yorku do Denveru, návrat dnes ráno. Pasažérka se jmenovala Juliet Darcyová.“

„Cesta se uskutečnila, to potvrzuji, ale o klientech s vámi diskutovat nemůžu. Mám v popisu práce ochranu jejich osobních informací.“

„Podívejte, Riggsi, jestli tu se mnou hodláte probírat všechna pravidla, kterými se musíte řídit, tak se mi zdá, že tu svou další cestu prostě nestihnete.“

„Podívejte, dámo –“

„Já nejsem dáma, já jsem policajtka. A tohle je policejní vyšetřování. Vaše klientka se včera večer nechala odvézt do Denveru, ubytovala se, poručila si od hotelové služby dobrou pozdní večeři, zřejmě se vyspinkala dorůžova a dnes ráno ve svém hotelovém pokoji zavraždila muže jménem Spencer Campbell. Potom si zavolala taxi, dojela na letiště, hupsla zpátky do vašeho raketoplánu a vy jste ji odvezl zase do New Yorku.“

„Ona – ona někoho *zabila*?! Slečna Darcyová že…? To nemůžete myslet vážně!“

„Chcete vidět, jak vážně to myslím? Můžeme to probrat na policejní centrále, jestli máte zájem.“

„Ale ona… potřebuju si sednout.“ Klesl do velikého černého křesla. „To musí být nějaký omyl, spletli jste si jména. Slečna Darcyová je okouzlující a skvěle vychovaná dáma. Do Denveru letěla takhle narychlo, protože se musela ujmout nějaké funkce v charitativním spolku.“

Eva natáhla ruku, do níž jí Peabodyová vložila fotografii. „Je na této fotografii žena, kterou znáte jako Juliet Darcyovou?“

Obrázek byl získaný z nahrávky, kterou Dunnová zanechala ve své fiktivní firmě Daily Enterprises a zachycoval Juliannu v podobě, shodující se s tou, kterou Eva obdržela od hotelové ochranky.

„Ano, to je… panebože.“ Sundal si čapku a prohrábl si vlasy. „Něco takového s vámi dokáže pěkné otřást.“

„Jsem přesvědčená, že pan Spencer Campbell by zcela sdílel váš názor,“ posadila se Eva do vedlejšího křesla. „Povězte mi, jak proběhl ten let.“

Jak se jednou pilot Riggs rozhodl spolupracovat, nedokázala by ho Eva zastavit ani laserovým dělem. Okamžitě zavolal i letušku a díky tomu Eva obdržela vyčerpávající reportáž z okružní cesty New York-Denver a zpět.

„Byla nesmírně zdvořilá,“ dopil Riggs svůj druhý hrnek kávy, „a přitom přátelská. Díval jsem se do palubního deníku a to mi

připomnělo, že požadovala, aby na palubě nebyli žádní další cestující, jen ona. Když nastoupila, říkal jsem si, že vypadá jako někdo slavný. Vozíme spousty celebrit a hvězdiček, které trvají na sólo obsazení a zároveň si chtějí ušetřit starosti a náklady, spojené s provozem soukromého raketoplánu nebo vznášedla.“

„Mně tedy vůbec přátelská nepřipadala,“ podotkla letuška jménem Lydia a usrkla minerálku z plastové láhve. Byla už přichystaná k letu, dokonale upravená a oblečená v nažehlené uniformě, která zlatými prýmky trochu připomínala vojenský styl.

„A jak vám tedy připadala?“ opáčila Eva. „Jako snob. Ne že by se chovala hrubě, ale z té její slušnosti jako by čišela přetvářka. Když se mnou mluvila, nedokázala si odpustit takový ten tón, jako když paní hovoří se služkou. Cestujícím v první třídě servírujeme kaviár, šampaňské, ovoce a sýrovou mísu. Slečna Darcyová byla nejprve rozladěná značkou šampaňského a potom mi řekla, že pokud nezlepšíme své služby, nemůžeme doufat, že bychom to někdy dotáhli na Platinovou plaketu nebo pět hvězdiček v klasifikaci.“

„Uskutečnila nebo přijala v průběhu letu nějaký hovor nebo videoprojekci?“

„Ne, jenom pracovala na svém osobním počítači. Když jsem k ní před přistáním zašla, abych jí nabídla kávu, otočila displej tak, abych na něj neviděla; jako kdyby mě zajímalo, co si tam píše. Pokaždé, když se mnou mluvila, říkala mi jménem – Lydie sem, Lydie tam. Tak to někteří lidé dělají, když si přejí, aby působili mile a přátelsky, jenže jim z toho vychází něco mezi posměchem a urážkou.“

„Podle mě to byla okouzlující, skromná a velice příjemná dáma,“ vpadl jí do řeči Riggs.

„Jenomže ty jsi chlap,“ namítla Lydia a dokázala tu poznámku pronést tak, že působila smířlivě a uklidňovala. Eva usoudila, že Lydia musí být ve svém oboru skutečné eso. „A co při návratu? Jakou měla náladu?“

„Výbornou. Byla šťastná, rozzářená, plná energie. Říkala jsem si, že si asi v noci pořádně vrzla.“

„Lydie!“

„Ale Masone, vždyť tě to napadlo taky. Dala si kompletní ranní menu, nadívaná vejce, croissant, marmeládu, ostružiny a kávu. Pustila se do toho jako vyhladovělý atlet a nakonec to spláchla dvojitým mimózovým koktejlem. Nechala si pustit klasickou hudbu a potom rozsvítila signál ‚Nevstupovat'. Měla jsem na telestěně puštěné ranní zprávy, ale nařídila mi, abych to vypnula. Říkala to trochu nedůtklivě, myslím, že teď už je nám jasné proč. Ten starý chudák."

„Když vystoupila, měla připravenou dopravu?"

„Ne, k terminálu odešla pěšky. V tu chvíli mi to připadalo legrační," zavrtěla Lydia hlavou. „Snobové jako ona si obvykle dávají záležet, aby na ně hned u schůdků čekalo co nejdelší auto, ale ona to vzala po svých."

Pěšky k terminálu, pomyslela si Eva, a potom kamkoli, mohla použít jakýkoli dopravní prostředek. Taxi, elektrobus, tramvaj, soukromé auto, nebo dokonce i to pitomé metro. V praxi to znamená, že dokonale zmizela.

„Díky. Kdybyste si na cokoli vzpomněli, zavolejte mi prosím na Centrální policejní stanici."

„Doufám, že ji dostanete." Lydia přejela Evě pohledem po tváři a zatvářila se soucitně: „To muselo bolet, co?"

Když vyšly ven, promasírovala si Eva bolavý krk. „Teď jedeme na centrálu, podíváme se, co vyšťárali kolegové v Denveru. Jakmile se ověří, že to skutečně udělala Dunnová a že tím pádem vraždila ve více státech, přejde celý případ pod federální jurisdikci."

„Přece jim to nemůžeme nechat!"

„Přála bych si, abych mohla s klidným svědomím prohlásit, že pokud ji federálové dokážou vyčenichat, s radostí jim ten případ naservíruju na stříbrném tácu; jenomže to bych lhala. Já ji chci dostat sama." Dlouze se nadechla. „Počítám s tím, že kolegové z denverské centrály budou ochotní aspoň na pár dní váhat s identifikací."

Eva vyňala z kapsy černé brýle a nasadila si je. Okamžitě se cítila lépe. „Peabodyová, co kdybyste se ujala volantu? Ráda bych si na chvíli zdřímla."

Peabodyové zacukaly rty, když vklouzla na sedadlo řidiče. „Jasně, s radostí.“

„Vidím na vaší tváři vítězný škleb.“

„Zatraceně,“ mnula si Peabodyová bradu. „Říkala jsem si, že už jsem se toho zbavila.“

„A zastavte se cestou někde v lahůdkách. Nutně potřebuji sendvič s karbanátkem.“ Eva sklopila zadní sedadlo, zavřela oči a vmžiku spala.

Neznalý zákazník by se mohl domnívat, že mezi pojmy „maso“ a „sendvič s karbanátkem“ existuje základní příčinná souvislost. Avšak produkt, který Eva získala, se ve skutečnosti skládal ze dvou pořádných krajíců několik dní starého chleba, zmáčeného záplavou narezavělé omáčky, z níž osiřele vyhlížela trojice nevelkých žmolků, a teprve v nich by snad moderní policejní laboratoř dokázala odhalit stopy masa. Aby pachatelé tohoto díla zakryli stopy svého činu, doplnili lahůdku množstvím gumovitého náhražkového sýra a tak štědrým nákladem koření, že průměrná ústa musela vzplát jako vích a jejich majitel už si nikdy nepotřeboval dělat starosti s rýmou.

Výsledek byl odpuzující a zároveň neodolatelný. Intenzivní vůně probudila Evu z komatózního spánku.

„Vzala jsem ty největší a nechala je rozpůlit.“ Peabodyová seděla za volantem a automobil se vzdaloval od prodejny tím stabilním, opatrným způsobem, který normálně dohánět Evu k šílenství. „Taky jsem si říkala, že vám po probuzení určitě přijde k chuti plechovka pepsi.“

„Cože? Aha.“ Eva si připadala tak otupělá a bez nápadu jako koncert komorní hudby. „Pane jo. Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Asi dvacet minut, ale byl to pořádně hluboký spánek. Nemohla jsem se dočkat, jestli začnete chrápat, ale spala jste jako obyvatel márnice. Myslím, že se vám vrátilo trochu barvy.“

„To ta vůně karbanátků.“ Eva otevřela plechovku a napila se pořádně pepsi-coly. Potom provedla rychlou mentální inventuru. Bolest hlavy ustoupila a stejně tak i onen podivný, nepojmenovatelný pocit, který ji předtím sužoval. „Kam to jedete, Peabodyová a ve kterém století máte v plánu tam tímhle hlemýždím tempem dorazit?“

„Jednoduše se řídím předpisy, které regulují dopravu ve městech, a přitom se chovám ohleduplně a s respektem ke svým kolegům řidičům. Taky mě napadlo, že vzhledem ke krásnému počasí a k tomu, že už jsme ve středu města, nám nic nebrání sníst si tuhle nadílku venku na Rockefellerově náměstí. Trochu se rozhlídnout, pošklebovat se turistům a chytit nějaký bronz.“

To vůbec neznělo špatně. „Ale žádné nákupy.“

„Takový nápad mi vůbec nepřišel na mysl. Už skoro celou minutu.“

Peabodyová opatrně projela pěší zónou na Padesáté ulici, najela pravým kolem na obrubník, zaparkovala a rozsvítila štítek, hlásající, že osádka vozu je „VE SLUŽBĚ“.

„Co potom měla znamenat ta deklamace, že se řídíte dopravními předpisy?“

„Mezi řízením a parkováním je přece veliký rozdíl. Není třeba si s tím dělat starosti, ne?“

Vystoupily z vozu a propracovaly si cestu skrz zástupy turistů, poslíčků, kolemjdoucích, pojídajících podobné lahůdky, jaké čekaly na Evu s Peabodyovou, a kapsářů, kteří velmi milovali všechny předchozí kategorie spoluobčanů. Posadily se na lavičku, za jejímž opěradlem se rozkládalo umělé kluziště.

Peabodyová rozdělila hromadu ubrousků napůl, podala Evě její část sendviče a potom se už věnovaly vážné záležitosti – jídlu.

Eva si nemohla vzpomenout, kdy si naposledy dopřála skutečnou pauzu na oběd, takovou, kdy by si někam zašla na skutečné jídlo, konzumované jinde než za volantem nebo u psacího stolu v kanceláři.

Náměstí bylo zaplněné davy lidí a počasí se právě rozhodovalo, zda se spokojí s charakteristikou „dost teplé“, nebo postoupí o krok do stadia „po čertech horké“. Sluneční paprsky se odrážely od skleněných výloh jako záblesky laserů a prodavač u malého pouličního automatu vyzpěvoval vznosné árie z jakési italské opery.

„*La Traviata*,“ povzdychla si blaženě Peabodyová. „Byla jsem na opeře kdysi s Charlesem. Vážně na tom ujížděl. Většinou to bylo celkem pěkné, ale odsud je to příjemnější. Tohle je přece nejlepší část New Yorku. Kde jinde se můžeme o letním odpoledni rozvalit

na lavičce, jíst tenhle úžasný sendvič s karbanátkem a přitom pozorovat všechny ty různé typy lidí – a ještě nám tu chlápek vnucuje sójové párky a pěje k tomu italsky.“

„Hm,“ pravila Eva a víc ze sebe nedostala, protože měla plná ústa a chtěla ochránit své tričko před výtryskem barevné omáčky.

„Někdy se člověk zapomene dívat kolem sebe a oceňovat mnohotvárnost, ten klokotající a pestrý život… když jsem se sem nastěhovala, často jsem jen courala kolem a okukovala, co se dalo, jenže časem to člověka nějak přestane bavit. Jak dlouho tu vlastně žijete? Myslím tady ve městě?“

„Nepamatuju si.“ Eva se zamračila a ukousla další sousto. Z pěstounské péče vystřelila přesně v okamžiku, kdy jí to umožnil dosažený věk, a nato zamířila rovnou do Akademie, čili do další součásti systému. „Řekla bych, že asi tak dvanáct třináct let.“

„To je dlouho. Za takovou dobu si přestanete všímat věcí.“

„Hm.“ Eva pokračovala v jídle, ale pozornost při tom upírala na skupinu turistů a obratného chlapíka na vzdušném skateboardu, který se jim právě vyhýbal. Jako zloděj byl určitě vynikající. Při průletu stihl sáhnout do dvou zadních kapes a vytáhnout peněženky, aniž by vypadl z rytmu pohybu. Kapsář svou kořist plynulým gestem ukryl, provedl mírně exhibicionistickou otočku a zamířil pryč.

Evě stačilo jen vytrčit nohu, aby zachytila jeho holeně a poslala ho k zemi v krátké, avšak elegantní robinsonádě. Když se převalil, přišlápla mu těžkou služební botou hrudník. Potom pokračovala v jídle, dokud se polapený zloděj nevzpamatoval a nebylo zřejmé, že vnímá, co se děje. Zamávala mu před očima policejní plackou a ukázala palcem na Peabodyovou, která byla v uniformě.

„Nazdar, fešáku. Nemám zdání, jestli jsi takový hňup, nebo si potřebuješ něco dokazovat, když tady lovíš lidem peněženky z kapes a jako publikum si k tomu vybereš dvojici poldů. Peabodyová, prohlédněte prosím tomu trouboví kapsy a zkonfiskujte jejich obsah.“

„Ano, madam.“ Energicky jej prošacovala a nakonec ze šestice kapes v jeho pytlovitých kalhotách a dalších tří v otrhaném triku vydolovala celkem deset peněženek.

„Ty dvě, které byly v pravé nadkolenní kapse, patří tamhle těm," ukázala na skupinu turistů, kteří se právě blaženě křenili do objektivu fotoaparátu. „Ten hnědovlasý chlapík se slunečními brýlemi a jeho blonďatý kamarád v kšiltovce s nápisem Strickers. Co kdybyste jim vrátila prkenice a ušetřila jim tak značný šok a rozčarování? Potom můžete zavolat hlídku pochůzkářů a zařídit zbytek."

„Jistě, madam. Poručíku… já jsem vůbec nepostřehla, jak se to vlastně stalo."

Eva si olízka z prstů omáčku. „Prostě si každá všímáme něčeho jiného, Peabodyová."

Oslovená spěchala pryč a pouliční zloděj se rozhodl, že přišel čas zkusit štěstí. Jenže v okamžiku, kdy se pokusil vymrštit na nohy, srazila jej Eva bez námahy zpět k zemi a jako varování mu na deset vteřin nasadila škrticí chvat. „To snad ne," zahrozila mu potom prstem a na jeden zátah dopila svou plechovky coly.

„Hej, nech mě táhnout, ženská."

„Něco jako jdi a nehřeš více?' Vypadám snad jako nějaký farář?"

„Zatracený fízlové."

„Správně." Na pozadí zaslechla radostné a překvapené reakce turistů, kteří přijímali zpět své vlastnictví a jeden přes druhého děkovali. „Já *jsem* zatracený řízl. Máme to dneska ale krásný den, co?"

„Teď řídím zase já," oznámila Eva, když uzavřely svou malou polední epizodku. „Musíme se dostat na centrálu dřív, než mi penze zaklepe na dveře." Pohlédla na náramkový záznamník. „A vy byste si taky měla pospíšit, jestli chcete ještě dneska sebrat Maureen Stibbsovou a předvést ji k výslechu."

„Myslela jsem, že by bylo lepší to o den či dva odložit." Eva na ni vrhla zkoumavý pohled a vklouzla za volant. „Říkala jste, že na ni můžete vletět okamžitě?"

„To ano, ale… vy máte teď spoustu práce a nejste ještě stoprocentně fit. A já potřebuju vaši supervizi, pro případ, že bych něco pokazila a dostala se do průšvihu. Ale nemůžu se dočkat, až na to budete mít čas a kondici."

„Čas a kondici mám právě teď, tak se na mě laskavě nevymlouvejte.“

„Jestli jste si tím jistá,“ polkla Peabodyová a žaludek jí poskočil.

„To vy si musíte být jistá. Takže, jestli jste, vezměte si Truehearta, dvě uniformy jsou mnohem strašidelnější než jedna. Zasvěťte ho do případu a potom ho nechte stát na stráži zevnitř u dveří výslechové místnosti. Měl by mluvit co nejméně a tvářit se tak zlověstně, jak to jen Trueheart dokáže. Jeďte klasickým černobílým vozem, jednat budete z mého pověření.“

„Mám řídit já, nebo Trueheart?“

„Radši to nechte na něm. Poraďte mu, ať po ní jen občas ve zpětném zrcátku přejede bezvýrazným pohledem. Všechno mluvení bude na vás. Pokuste se ji rozptýlit natolik, aby se nezačala hned shánět po právníkovi. Naznačte, že máme jen pár otázek a chceme vyjasnit jen několik sporných bodů. Tak nějak automaticky předpokládáme, že s námi bude chtít spolupracovat, protože byla přítelkyní oběti a toto vyšetřování by jejímu manželovi konečně mohlo pomoci celou záležitost uzavřít. Blablabla, dostaňte ji sem a potom se do ní pořádně pusťte.“

„Potřebuju od vás jen jednu laskavost. Jestli se mi začne vykrucovat a bude jasné, že mi to nejde a prohrávám, vstoupíte do toho?“

„Peabodyová –“

„Když si budu jistá, že mi natahujete záchrannou síť, budu se cítit líp a půjdu do toho s větší sebedůvěrou.“

„Tak dobrá. Kdybyste náhodou padala, zachytím vás.“

„Díky.“ Peabodyová aktivovala komunikátor a spojila se s Trueheartem, aby s ním probrala případ a podrobnosti plánované akce.

Na centrále Eva bez prodlení nažhavila linku a zahájila videokonferenci s náčelníkem denverského oddělení vražd. Detektiv Green byl temperamentní ostřílený veterán, který nešel pro ostrý výraz daleko.

Evě se okamžitě zalíbil.

„Mám tu tři prdele neprověřených otisků z toho jejího kamrlíku. Navíc pár uklízeček a jednoho údržbáře, který se vrtal v zábavní jednotce, potom, co si předešlí nájemníci stěžovali. Ty jsme si mimochodem našli, jsou to nějací Joshua a Rena Hathawayovi a pocházejí z Cincinnati. Bydleli tam tři dny a odepsali se to ráno předtím, než se přihlásila naše holka. Oba jsou čistí. Otisky zavražděného tam byly taky, ale jen v obývací části pokoje – na stolku, šálku a talířku, na příboru a sklenici od džusu. A úplně všude se nám tu promenuje ta děvka Dunnová.“

Odmlčel se a usrkl kávu z hrnku.

„Vizuálně jsme ji identifikovali na záznamech z hotelových kamer, potvrdil to i recepční a ostatní personál. Teď sjíždíme DNA rozbor vzorku vlasů z vany, abychom proti ní měli neprůstřelný důkaz.“

„Nedostatek důkazů nás vážně trápit nemusí, větší problém je, že ji nejdřív musíme dostat. Už jste dal vědět federálům?“

Green se zavrtěl, odfrkl si a znovu upil kávy. „S tím snad kurva nebude nutný tak kvaltovat.“

„Teď jste mi kápnul do noty, detektive. Určitě máte spoustu materiálu, který je nejprve potřeba prověřit. Zdá se mi, že to může zabrat dost času, než vytřídíte všechny zavádějící stopy a stoprocentně identifikujete Juliannu Dunnovou.“

„Jo, to se může stát. A u nás se občas krámy zabordelí. V tomhle případě by mohly zůstat někde za skříní, řekněme takových osmačtyřicet hodin? A kdyby se navíc vyskytla nějaká závada na laboratorním zařízení, mohlo by to udělat bratru třeba i dvaasedmdesát. A navíc máme ještě spousty dalších vodítek k prověření.“

„V databázi hledaných o ní najdete hotové romány, ale já toho mám ještě víc. Nechte si na to malou časovou rezervu a já vám pošlu všechno, včetně svých osobních poznámek.“

„Jo jo, jak dojde na čtení, to jsem zatracený šnek. A znáte to, než se člověk rozhodne otravovat kovboje z FBI s takovou pitomostí, jako je vražda, tak to napřed chce mít všechno pěkně pohromadě v balíčku s červenou mašlí. Až přijde chvíle, kdy už jim prostě budu

muset zavolat, ozvu se nejdřív vám a nechám vám ještě nějaký náskok.“

„Díky, máte to u mě.“

„Campbell byl vážně slušňák, dalo by se říct ‚dobrý člověk‘, kdyby to dneska ještě něco znamenalo. Dostaňte ji, poručíku a můžete počítat s denverskou centrálou. Pomůžeme vám ji zašít, tak, aby už nikdy nevylezla na světlo.“

Když Eva odeslala Greenovi všechna svá nashromážděná data, týkající se Julianny, odsunula židli od stolu, vstala a přešla k oknu. Zadívala se na *to okno* v budově přes ulici.

Hodiny nahrávky na disku, vytahovala se Julianna. *Takhle jsi mě pozorovala*, přemítala Eva. *Celé hodiny, a přitom jsi nedokázala spatřit to podstatné. Viděla jsi jen to, cos vidět chtěla. Že jsme jako sestřičky… To sotva. Jediné, co nás spojuje, je vražda.*

Opřela se o úzký parapet a sledovala mumraj vzdušné dopravy, což jí pomohlo vyčistit a vyprázdnit mysl. Reklamní aerostat všem vnucoval bydlení na pobřeží v Jersey za bombastických nájemních podmínek.

Na pobřeží v Jersey už kdysi byla, tenkrát s Mavis, když se to zvrhlo ve velmi podivný víkend naložený v lihu. Mavis sentimentálně vzpomínala na jakési léto, kdy si přivydělávala drobnými krádežemi a podvůdky všeho druhu. Jen pár let předtím ji Eva zabásla za to, že přesně totéž prováděla na Broadwayi.

Tomu se dá říkat pouto, přemýšlela Eva. Jestli kdy měla nějakou sestru, byla to Mavis.

Mavis střídala svůj vzhled a módní vlny častěji, než průměrný puberťák trenýrky. Julianna se teď chovala stejně, jenže v jejím případě to nebylo kvůli módě.

Nebo že by se i u ní ozývala tahle potřeba? Ten čistě ženský pud – který Eva nikdy nemohla pochopit – pohánějící dívky, aby neustále testovaly nové druhy image, a tak vlastně znovu objevovaly či překonstruovaly samy sebe. S konečným cílem zvýšit svou přitažlivost? Snad, snad tomu tak je, přemítala Eva a začala přecházet po místnosti. Jenže to není všechno, musí tu být i nějaký prvek vlastního uspokojení – u Julianny na prvním místě. Žena se podívá do zrcadla a může se obdivovat, neboť je nová, svěží, odlišná.

Když byla Eva nucena vydat se do moci kadeřnic a podrobit se jejich nůžkám, vodičkám a kúrám, vnímala to jako výrazné porušení svého výsostného prostoru a kontroly nad svým tělem. Jenže jí připadalo, že většina lidí vnímá takové situace právě opačně. Oni přímo *zbožňovali*, když se na ně a na jejich vzhled soustředila veškerá dosažitelná pozornost.

A tohle muselo Julianně ve výkonu trestu strašně scházet. Služby, které nabízel vězeňský salon krásy, jí bezpochyby připadaly spíš jako výsměch.

Riskovala by návštěvu salonu tady v New Yorku? Ne, zaručeně ne přímo ve městě, usoudila Eva. Ukázat se před kosmetickou konzultantkou na tomtéž dvorečku, kde vraždila, by bylo bláznovství. Její tvář tu svítila na každém rohu, z každé telestěny.

Pátrat po zdejších salonech by bylo zjevně k ničemu.

Lidé, kteří se věnují péči o cizí obličeje, o jejich rysy, o vlasy a kondici těla si obvykle všímají tváří, linií i postav svých klientů. Kolikrát už naslouchala, jak spolu Mavis a její úžasná poradkyně Trina probírají osobní zvláštnosti nejrůznějších uživatelek kosmetických služeb.

Eva si byla jistá, že se Julianna právě v této chvíli chystá zase změnit vizáž. Většina žen si evidentně dokáže v této oblasti pomoct sama, a přesto ty, které na to mají peníze, raději zajdou do salonu. Julianna zatouží po kompletní kúře, příjemném uvolnění trvajícím celý den, či dokonce víkend.

A nebude to žádný pokoutní kadeřníček.

Takže Evropa, řekla si Eva. Pokračovala sice v prověřování všech slavnějších salonů krásy a lázní ve městě, ale kdyby se měla vsadit, tipovala by Paříž nebo Řím.

„Vyhledávací program!“ Popohnaná náhlým impulzem se otočila zpět ke stolu. „Sjeď mi kompletní seznam salonů krásy, lázní a kosmetických center. Chci dvacet nejslavnějších. Ne, oprava, chci padesát nejlepších. Celosvětově.“

PRACUJI…

„Sekundární úkol. Pět nejluxusnějších dopravních společností, které zabezpečují spojení mezi New Yorkem a evropskými městy.“

SEKUNDÁRNÍ ÚKOL PŘIJAT. PRACUJI…

„Dobře, tohle za pokus stojí.“ Zkontrolovala čas na svém náramkovém záznamníku a zaklela. „Až bude seznam hotový, ulož data na harddisk, zkopíruj a vypal zálohu na CD.“

PROVEDU…

Eva byla spokojená, že se jí podařilo určit nový možný směr pátrání. Ještě si rychle zavolala a potom vyrazila z kanceláře, aby dodržela slib daný Peabodyové.

Cestou si dělala pořádek ve svých mentálních poznámkách. Zase to bude jed, usoudila, když skočila na pojízdný chodník. Jed je zároveň velmi osobní a současně si vrah zachová odstup. Jed už tradičně patří do arzenálu ženských zbraní, rozhodně víc než nůž nebo dejme tomu palice.

Zabíjení bez kontaktu. Tohle je pro Juliannu důležité. Sex, který tomu předcházel, býval pro ni v minulosti jenom nutné zlo.

Sex je pro oba zúčastněné ponižující, prohlásila Julianna z nahrávky. Sex znamená proniknutí a poplenění.

Ne, pomyslela si Eva. Julianna nikdy nepoužije čepel. Zarazit ostří do cizího těla je příliš podobné sexu.

Vida, další rozdíl mezi námi, napadlo Evu dřív, než stačila zarazit tok svých myšlenek. Dlaně, které jí náhle zvlhly, si otřela o kalhoty.

Vy už jste také zabila, poručíku. Juliannin hlas zazněl v Evině hlavě. *Víte, jaké to je.*

Jenže já jsem nezabila pro potěšení, oponovala v duchu Eva. *Ani pro zisk! První život jsem zničila, když mi bylo osm let. A tohle nedokáže trumfnout dokonce ani Julianna.*

Zmocnila se jí závrať a otřela si tvář rukou.

„Výslechová místnost C.“

Když leknutím vyskočila, McNab ji omluvně chytil za loket. „Jé, to se omlouvám. Nechtěl jsem vás poděsit. Říkal jsem si, že mě určitě slyšíte.“

„Přemýšlela jsem o něčem jiném. Co děláte v téhle sekci?“

„Nemůžu si nechat ujít aspoň kousek představení jménem ‚Peabodyová v akci‘. Nic jsem jí samozřejmě neřekl, nechci ji vynervovat, ale mám v plánu na deset patnáct minut zapadnout do pozorovací místnosti. Je to v pohodě, poručíku?“

„Jasně, já s tím problém nemám. A ještě něco, McNabe.“

„Madam?“

Nadechla se, ale pak zavrtěla hlavou. „Vlastně nic.“

Prošli úzkou chodbou a kolem řady pochmurně šedých dveří, vedoucích k cele předběžného zadržení, potom naťukali kód a vstoupili do pozorovací místnosti.

Ta vypadala jen jako další koridor bez vybavení, s výjimkou přední stěny, v níž byla zasazená tabule jednosměrně průhledného skla. Nebyla tu žádná křesla, mdlé osvětlení působilo bezútěšně a ve vzduchu byly cítit stopy laciné vody po holení s přehnaně koncentrovanou vůní borovic – nebo to mohl být čisticí prostředek na podlahy s tímtéž výtažkem. Každopádně si Eva připadala jako někde v lese.

Mohli si zvolit jednu z trojice modernějších místností, kde bylo sklo nahrazeno telestěnou, umožňující dokonale sledovat i slyšet každé šustnutí; navíc tam byla pohodlná křesla a AutoChef.

Jenže Eva považovala tyto vymoženosti spíš za překážku, protože pozorovatele od dění ve výslechové místnosti fakticky vzdalovaly a oddělovaly. Dávala přednost starému dobrému jednosměrnému oknu.

„Můžu vám donést židli, nebo něco…?“

Udiveně se na McNaba zadívala. „Cože?“

„Že bych sehnal nějaké křeslo, kdyby vás to začalo vestoje unavovat.“

„Pro všechno na světě, McNabe, copak jsme tu na nějakém rande?“

Otráveně vrazil ruce do kapes a zamračil se. „To se člověk jednou snaží projevit trochu účasti, když vám tak naťukli hlavu a

zmandlovali obličej, a hele kam jsem to dotáhnul – nakonec mě ještě obviníte z harašení.“

Eva už úplně pustila z hlavy obraz, který ji ráno v zrcadle tak vyděsil, a McNabovi nebyla vůbec vděčná, že jí ho připomíná. „Když budu potřebovat křeslo, podám si ho sama. Ale díky.“

Když se dveře místnosti na druhé straně skla otevřely, rozjasnily se McNabovy zraky jako při oblíbeném filmu. „Tady ji máme. Jen jim to nandej, kočičko!“

„Žádná kočička, puma, a navíc ve službě,“ opravila ho Eva a pohodlně se opřela, aby jí neuniklo ani slovo.

Kapitola osmnáctá

Peabodyová usadila Maureen Stibbsovou na židli k vratkému stolku, zapnula nahrávání a nabídla vyslýchané sklenici vody.

Je rázná, profesionální, ocenila Eva za sklem. Ani se netváří příliš výhružně – zatím.

A tam, v pozoru u dveří, stojí náš dobrý strážník Troy Trueheart, úplný prototyp bezvadného amerického hocha… a nahání asi tolik strachu jako štěně kokršpaněla.

Eva cítila, jak má Peabodyová napjaté nervy, poznala to i z rychlého pohledu, kterým střelila k jednosměrně průhledné stěně v okamžiku, kdy podezřelé nalévala vodu.

Jenže uniforma je uniforma, řekla si Eva, když si všimla, jak Maureeniny oči těkají z Peabodyové na Truehearta a zpět.

Lidé obvykle vidí to, co očekávají, že spatří.

„Stále nechápu, proč jsem se musela vláčet celou cestu až sem.“ Maureen decentně usrkla vody, jako když se motýl napije z květu. „Můj manžel a má dcera si brzy začnou dělat starosti, proč nejsem doma.“

„Myslím, že vás nezdržíme příliš dlouho. Jsme vám vděčni za čas, který jste nám věnovala, paní Stibbsová, a já osobně jsem si jistá, že i váš manžel ocení, že jste nám v této záležitosti pomohla. Vám oběma se přece musí těžko žít s vědomím, že ten starý případ zůstává otevřený.“

Správně, takhle na ni, pobízela Eva Peabodyovou. Jen jí to nahraj až k bráně. Zapoj ji do toho, argumentuj manželem, kdykoli se naskytne příležitost.

Eva přešlápla a zastrčila si palce za opasek, zatímco Peabodyová s Maureen krok za krokem znovu probírala celý případ, vracela se ke všem částem její předchozí výpovědi a žádala o doplněni nebo upřesnění.

„U nás na elektronickém si moc výslechů neužijem,“ obrátil se k Evě McNab, který si dosud bezmyšlenkovitě pohrával s řadou náušnic ve svém levém uchu. „Jak si vede?“

„Dobře, postupuje, jak má. Nalaďuje se na její rytmus.“

V nitru nebyla Peabodyová zdaleka tak sebejistá, ale skrývala to a nepřestávala na podezřelou tlačit.

„Vždyť už jsem to všechno říkala. Dokonce několikrát," odstrčila Maureen sklenici vody. „K čemu to je, nutit nás, abychom tím peklem procházeli znovu a znovu? Vždyť ona je pryč už tolik let!"

„Neřekla *je mrtvá*," komentovala Eva. „Ani nevyslovila její jméno. Nemůže, protože by ji to přivedlo zpět vzpomínky, které s takovou námahou vytěsnila. Peabodyová by měla udeřit na tuhle strunu."

„Marshina smrt pro vás musela být tenkrát velice těžká. Byly jste přece blízké přítelkyně."

„Jistě, jistě, samozřejmě. Pro všechny to byla strašná rána a šok. Ale časem jsme se přes to nějak přenesli."

„Byly jste si s Marshou velmi blízké," opakovala Peabodyová. „Jako přítelkyně i jako sousedky. Jenže jste vypovídala, že se Marsha nikdy nezmínila o nějaké nespokojenosti v manželství, nebo o tom, že by měla vztah s jiným mužem."

„Přece existují věci, které neprobíráte ani se sousedkami či kamarádkami."

„Jak těžké a stresující by muselo být, kdyby se rozhodla udržovat takové tajemství pod pokličkou!"

„O tom nic nevím." Maureen si přitáhla sklenici zpět a napila se. „*Já* jsem nikdy svého manžela nepodvedla."

„Vaše manželství je stabilní. Bezpečné."

„Jistě, ano. Je přesně takové."

„Jenže jste nejprve musela překonat velikou překážku."

Voda vystříkla ze sklenice, jak sebou Maureen trhla. „Cože?!"

„Marsha. Tou překážkou byla Marsha."

„Nechápu, co tím myslíte? O čem to vůbec mluvíte?"

„Marsha byla přece Boydova první žena a jejich vztah byl podle veškerých měřítek šťastný. To jsou i vaše slova, jak jste potvrdila při své výpovědi, která byla zaznamenána: Boyd Stibbs miloval Marshu a vy jste mezi nimi nikdy nepozorovala žádné náznaky neshod či rozporů."

„To ano, ale –"

„A také jste, stejně jako ostatní jejich blízcí, pro záznam prohlásila, že Boyd a Marsha si byli vzájemně oddáni, trávili spolu mnoho času, sdíleli společné zájmy a měli mnoho společných přátel.“

„Ano, ale… to bylo dřív. Než se to stalo.“

„Potvrdila byste i nyní, paní Stibbsová, že Boyd svoji první ženu Marshu skutečně miloval?“

„Ano.“ Maureen nasucho polykala. „Ano, potvrdila.“

„A podle svých osobních vědomostí a pozorování, potvrdila byste, že Marsha Stibbsová byla oddaná svému manželu Boydovi a jejich společnému svazku?“

„Ona… trávila spoustu času v práci. Jen zřídkakdy se obtěžovala, aby mu něco uvařila. Vždyť – vždyť on i pral prádlo častěji než ona.“

„Ach tak.“ Peabodyová zkřivila rty a přikývla. „Takže byste byla spíš toho názoru, že Marsha svého muže zanedbávala a stejně tak i celé manželství?“

„To jsem neřekla… tak jsem to nemyslela.“

„Teď přitvrdit!“ velela Eva z pozorovací místnosti. „Jen do ní!“

„A jak jste to tedy myslela, paní Stibbsová?“

„Chci říct, že nebyla tak dokonalá, jak si každý myslí, jak všichni říkají. Občas dokázala být velice sobecká.“

„Stěžoval si vám Boyd někdy, že by jej Marsha takto zanedbávala?“

„Ne, Boyd si nikdy nestěžoval. Na to je příliš dobrosrdečný.“

„Žádný muž není tak trpělivý,“ usmála se Peabodyová široce a celkem přátelsky. „Kdyby měl podezření, nebo dokonce jistotu, že se jeho manželka schází s někým jiným, byl by se svěřil.“

„Ne, takhle ne,“ přešlápla Eva na místě. „Neustupujte od tématu, nedávejte jí čas na přemýšlení.“

„Co se děje?“ zasykl znepokojeně McNab a popadl Evu za paži. „Co udělala špatně?“

„Měla by podezřelou držet neustále pod tlakem, oživit její tehdejší zášť a závist a přimět ji, aby to vyslovila. A měla by ji neustále bombardovat poznámkami o manželovi, takže by si nakonec mohla odvodit, že vlastně podezíráme jeho. Podezřelá je Boydem

Stibbsem úplně posedlá, stejně jako malým rájem, který si kolem něj vybudovala. Peabodyová musí zaútočit na základy tohoto ráje, vnutit jí představu, že se začíná hroutit. Teď začala hovořit o nějakém hypotetickém muži a tím jí dala možnost znovu zpevnit strukturu svých fantastických kulis – bude sama sobě opakovat, že se to tenkrát skutečně týkalo nějakého cizího muže.“

„Takže prohrává?“

Eva si rukou pročísla vlasy. „Ztratila trochu půdy pod nohama.“

„Snad byste ji měla jít podpořit.“

„Ne. Co ztratila, může zase získat.“

McNabových patnáct minut už dávno minulo, ale Evu ani nenapadlo, že by jej poslala zpátky do práce. Pozorovala, jak se Maureen vrací sebedůvěra a Peabodyové naopak ubývá. V jednom okamžiku se Peabodyová otočila k jednosměrnému sklu s tak nepokrytým výrazem paniky, že si Eva musela vnutit představu, že jí někdo přinýtoval obě boty k podlaze, jinak by vyskočila a výslech převzala.

„Máte něco na psaní?“ zeptala se Eva McNaba.

„Myslíte jako papír?“ podivil se McNab. „Já jsem z elektronického, my papíry nepoužíváme. K ničemu nám nejsou.“

„Dejte mi svůj elektronický zápisník.“ Eva popadla malý displej s klávesnicí a naťukala několik klíčových frází. „Zajděte tam, zaklepejte a pokuste se pro změnu na chvíli vypadat jako policajt. Podejte to Trueheartovi, řekněte mu, že je to pro strážníka Peabodyovou a hned zase odejděte. Je to srozumitelné?“

„Bez problémů.“ Vrhl pohled na minidisplej a odchvátal.

Rozbijte její fantazie.
Mluvte neustále o manželovi.
Donuťte ji mluvit o zavražděné a nazývat ji jménem.
Narážka na překážku, kterou musela překonat,
byla dobrá – používejte ji i nadále.
Sledujte její ruce. Když je nervózní, hraje si
se snubním prstenem.
Dallasová

McNab se při pohledu na zprávu neubránil úšklebku, takže si dal na chodbě minutovou pauzu, která mu umožnila nasadit komisní výraz. Pak teprve zaklepal.

„Od Dallasové,“ zašeptal Trueheartovi přímo do ucha a aby svému entrée dodal dramatického podtónu, přejel tvrdým, zamračeným pohledem po Maureen.

„Omlouvám se za přerušení, strážníku,“ přikročil Trueheart ke stolu. „Právě nám došla tato fakta.“

Podal jí záznamník a ukročil zpět na své místo.

Když si Peabodyová přečetla vzkaz, pocítila příval úlevy a hotovou erupci nové energie. Pečlivě položila elektronický diář na stůl, obrazovkou dolů a složila přes něj dlaně.

„Co je to?“ dožadovala se Maureen vysvětlení. „Co myslel těmi novými fakty?“

„Nic, čím byste se měla nechat zneklidňovat,“ opověděla Peabodyová tónem, který jasně naznačoval pravý opak. „Můžete mi říci, paní Stibbsová, kdy váš vztah s panem Stibbsem překročil rámec pouhého přátelství?“

„K čemu to potřebujete vědět?“ Maureen se strachem v očích pozorovala elektronický diář. „Jestli se pokoušíte naznačit, že k něčemu došlo ještě předtím, než byl Boyd volný –“

„Pokouším se získat představu o časové linii událostí, jak k nim došlo před vraždou Marshy Stibbsové a po ní. Ženy poznají, když se o ně muž zajímá. Zajímal se Boyd o vás?“

„Boyd by nikdy, *nikdy* neporušil svou přísahu věrnosti! Sňatek pro něj není jen momentální kratochvíle.“

„A Marsha to brala přesně stejně.“

„Nedokázala ho plně ocenit, ale on jí to nikdy neměl za zlé.“

„Vy však ano.“

„To jsem neřekla. Myslela jsem, že ona nebyla nikdy svému manželství tak oddána, jak se zdálo zvenčí.“

„A vy, jako Boydova i Marshina přítelkyně, jste byla vlastně uvnitř, a proto vám rozpory neunikly. Jenže Boyd prožíval své manželství s Marshou na ještě hlubší úrovni, takže musel jakékoli problémy postřehnout ještě dřív než vy. Muselo ho velice trápit, když viděl, že Marshe nezáleží na jeho štěstí ani na jejich manželství.“

„Ona si vůbec nemusela všimnout, že je nešťastný.“

„Ale vám to neuniklo. Viděla jste, že je nešťastný, a když vám o tom vyprávěl, utěšovala jste ho.“

„Ne, ne! Já jsem nikdy – on by v životě… on je velmi tolerantní muž. Nikdy neřekl o Marshe křivé slovo. Ani jednou. Já… už musím jet domů.“

„Byl natolik tolerantní, aby dokázal přehlížet nevěru? Aby si pral prádlo a sám vařil, zatímco jeho žena si někde užívá s cizím chlapem? Netušila jsem, že tu na světě stále ještě žijí světci. Nikdy vám nepřišlo na mysl, paní Stibbsová, že byste mohla mít důvod ke strachu? Vždyť je možné, že žijete s mužem, který nechal zavraždit svou první ženu!“

„Copak jste se zbláznili?! Boyd by nikdy – on by něčeho takového nebyl schopen. Přece nemůžete věřit, že by měl něco společného s… s tím, co se přihodilo. Vždyť tam přece vůbec *nebyl*!“

„Služební cesta mimo město je vynikající alibi.“ Peabodyová se opřela ve svém křesle a moudře pokývala hlavou. „Přemýšlela jste někdy, jestli Boyd Marshu podezíral z nevěry? Ty dopisy mohl přece náhodou objevit. Ostatní náznaky měl neustále přímo pod nosem. Snad se tím užíral celé dny a týdny, až konečně trpělivost přetekla. Nakonec někomu zaplatil, aby k nim zašel, až bude pryč, udeřil Marshu do hlavy a ponořil její tělo do vany. Potom se vrátil a sehrál dojemnou scénu a zlomeného manžela.“

„Tohle nesmíte říkat! Nebudu tady sedět a poslouchat, jak vykládáte takové pomluvy.“ Odstrčila svou židli od stolu s takovou silou, že převrhla sklenici vody. „Boyd by na ni nevztáhl ruku. Nikdy by nikomu neublížil. Je to mírný a dobrý člověk.“

„I dobrý člověk dokáže ledacos, když zjistí, že žena, kterou miluje, si to v jeho vlastní posteli rozdává s nějakým přivandrovalcem.“

„Říkám, že by Marshe neublížil ani by to nedovolil nikomu jinému.“

„Ani ve chvíli zuřivosti, když našel ty dopisy?“

„Jak by je mohl najít, když tam nebyly?“

Maureen byla téměř bez sebe a dýchala jako při těžké fyzické námaze. Peabodyová zato ucítila, jak ji zaplavuje klid a chladné sebeovládání.

„Ne, ty dopisy tam skutečně nebyly. Nemohly být, protože jste je napsala vy sama a do prádelníku jste je uložila až potom, co jste zavraždila Marshu Stibbsovou. Zabila jste ji, protože vám stála v cestě, byla to překážka, která vám bránila získat Boyda – muže, kterého jste chtěla a jehož si Marsha necenila tak, jak podle vás měla. Chtěla jste Marshina manžela, její život i její manželství, a tak jste si to prostě vzala."

„Ne." Maureen si přitiskla dlaně ke tvářím a vrtěla hlavou. „Ne, ne."

„Ona si ho přece nezasloužila." Peabodyová měla nyní pocit, jako by v rukou svírala kladivo, a tak jej bez skrupulí použila, aby klidnými a přesnými údery drtila poslední obranné linie podezřelé. „Vy jste na něj měla větší právo. Potřeboval někoho, jako jste vy, potřeboval vás, abyste se o něj starala tak, jak se toho od ní nedočkal. Ona ho vlastně vůbec nemilovala, každopádně ne tak jako vy."

„Ona ho nepotřebovala. Ona nepotřebovala vůbec nikoho."

„Když Boyd odjel na tu služební cestu, mluvila jste s ní o tom? Řekla jste jí, že pro něj není dost dobrá? On si přece zasloužil někoho lepšího, že? Zasloužil si vás!"

„Ne! Já už tu nechci být. Musím jet domů."

„Hádala se s vámi, nebo se vám jen vysmála? Nebrala vás vůbec vážně, stejně jako Boyd, dokud ona nezmizela, že? Dokud vám *ta překážka* nezmizela z cesty, vůbec si vás nevšímal! Musela jste ji zabít, aby váš život došel skutečného naplnění. Nebylo to tak, Maureen?"

„Ne, tak to vůbec nebylo." Veliké slzy zoufalství jí stékaly po tvářích. Obě ruce držela sepjaté v klíně jako při modlitbě. „Musíte mi věřit."

„Tak mi povězte, jak se to seběhlo. Co se stalo té noci, když jste přišla k Marshe do bytu."

„Já jsem to tak nechtěla. Nechtěla jsem to udělat." Rozvzlykala se a zhroutila do křesla, položila hlavu na stůl a přikryla si ji pažemi. „Byla to nehoda. Já jsem nechtěla. Ale od té doby jsem už dělala

všechno správně. Udělala jsem všechno, abych mu to vynahradila. Vždyť ho miluju a vždycky jsem milovala!“

McNab stál u okna pozorovací místnosti a šklebil se jako šílenec. „Ona to zvládla! Ona ji zlomila! Dokázala uzavřít případ, který šoupli k ledu. Pane na nebesích, já jí nakoupím kytky nebo něco takového.“ Odmlčel se a otočil se k Evě. „Poručíku, že si vedla dobře?“

„Ano, to si vedla.“ Eva nepřestávala sledovat Peabodyovou a všimla si výrazu lítosti, který se objevil v jejím pohledu. „Vedla si vážně dobře.“

Peabodyová nechala Maureen Stibbsovou odvést a vyplnit veškeré náležitosti nutné k uvalení vyšetřovací vazby, načež ucítila, jak se jí zmocňuje absolutní únava. Připadalo jí, že její vnitřnosti někdo úskočně prohnal výkonnou ždímačkou a vysál z nich tak všechnu šťávu.

Když nabrala kurz zpět na své pracoviště, zpozorovala, jak se z lavičky na chodbě zvedli její rodiče a zamířili k ní.

„Co tu děláte, vy dva? Přece se máme setkat až na té nóbl večeři, kterou jsme včera museli odložit.“

„Jsme na tebe tak pyšní.“ Phoebe uchopila její tvář do dlaní a vtiskla jí na čelo měkký, hřejivý polibek. „Tak nesmírně pyšní.“

„Dobře… ale proč?“

„Eva nás sem zavolala.“ Naklonila se přes svou dceru a pohladila po tváři i Evu. „Zařídila nám, že jsme tě mohli sledovat při práci.“

„Můj výslech?“ Peabodyové spadla čelist. „Vy jste to *viděli*?“

„Muselo to být velice těžké, ale dokázala jsi to.“ Phoebe si svou dceru přivinula ještě těsněji.

„Je to práce jako každá jiná.“

„Velice těžká práce. A ty jsi pro ni jako stvořená.“ Poodstoupila od své dcery a zahleděla se jí do tváře. „Až se zítra rozloučíme, bude se mi říkat ‚sbohem‘ mnohem snáz, když to teď vím.“

„Zítra, ale teď –“

„Teď je čas na jiné věci. Ještě si večer promluvíme, vím, že tě čeká ještě spousta práce.“

Sam napřáhl paži s stiskl své dceři ruku. „Strážníku Peabodyová,“ usmál se od ucha k uchu, „jděte do světa a buďte policistkou.“

Očima mírně zvlhlýma je sledovala, jak odcházejí k pojízdnému chodníku směrem dolů. Dojetí se však rychle vypařilo a přenechalo působiště pobavení, když spatřila, jak se na protijedoucím pruhu vyhoupla McNabova postava, svírající plnou náruč žlutých a bílých kopretin. „Kdes je sebral?“

„Neptej se.“ Podal jí je a potom porušil jejich vzájemnou dohodu, když ji k sobě na veřejném prostranství jejich pracoviště přitáhl a vášnivě políbil. „Prcku, to byl ale hukot!“

„Málem jsem to nezvládla.“

„Ale no tak! Trefilas do černého, šlo to přímo na komoru a případ je uzavřený! To se počítá.“ Hrdost z něj sálala tak, že mu div neodlétly růžové knoflíčky, které měl našité na své purpurové košili. „A jak sexy jsi při tom vypadala. Napadlo mě, že bychom si mohli malý výslech zinscenovat dneska pozdě v noci, co říkáš?“ A mrkl na ni. „Tys mě taky šmíroval?“

„Myslíš, že bych si to nechal ujít? Byl to tvůj policajtský křest ohněm, takže se mě to týkalo víc než dost.“

Povzdychla si, nechala to být a zabořila nos do záplavy květin, které byly nade vši pochybnost získány nezákonně. „Víš, McNabe, že jsi občas vážně sladký?“

„A tos ještě pořádně neochutnala. Ale musíme to nechat na potom, teď mám práci a jsem ve skluzu.“

S náručí květů pokračovala Peabodyová ke svému stolu, přičemž se v zápětí začala rozpaky a potěšením červenat, když jí několik kolegů nahlas blahopřálo. S tvářemi jako plátky růže vešla k Evě do kanceláře. „Poručíku…?“

Eva zdvihla dlaň, aby ji zarazila, a dál se věnovala výsledkům pravděpodobnostní analýzy salonů krásy. Její vlastní názor souhlasil s výsledkem, který vyplivl počítač: vzhledem k Julianninu profilu je nejpravděpodobnější oblastí Evropa. Mezi všemi městy ovšem nejintenzivněji vystupovala do popředí Paříž.

„Nevím, nevím. Velká města znamenají mnoho novinářů, médií i nejlepší policajty. Proč ne tohle místo, jak se to… Provence, anebo ještě tady, v Itálii, blízko hranic se Švýcarskem?“

PODEZŘELÁ PREFERUJE MĚSTSKOU ATMOSFÉRU S POHODLNÝM PŘÍSTUPEM K DIVADLŮM RESTAURACÍM A NÁKUPNÍM CENTRŮM. ZMÍNĚNÉ INSTITUCE LEŽÍ VE VENKOVSKÉM REGIONU A TAK BUDOU SPÍŠE VYHOVOVAT ZÁKAZNÍKŮM,‘ KTEŘÍ DÁVAJÍ PŘEDNOST BUKOLICKÉMU PROSTŘEDÍ A NETOUŽÍ PO PESTRÉM SPOLEČENSKÉM ŽIVOTĚ. L’INDULGENCE JE KOSMETICKÉ CENTRUM S NEJVYŠŠÍM HODNOCENÍM V PAŘÍŽI, S VYNIKAJÍCÍM KOSMETICKÝM SALONEM, LÁZNĚMI, FITCENTREM I ZAŘÍZENÍM PRO MENTÁLNÍ RELAXACI. JEJICH VÝROBKY JSOU PŘIPRAVOVÁNY POUZE Z PŘÍRODNÍCH INGREDIENCÍ A LZE JE ZAKOUPIT JEDINĚ VE ZMÍNĚNÉM CENTRU. KÚRY PRO PÉČI O PLEŤ A TĚLO JSOU –

„Kdybych chtěla recitovat reklamní leták, tak si o to řeknu. Jakým způsobem se tam rezervuje místo?“

REZERVACE NA PRAVIDELNOU KÚRU A/NEBO UBYTOVACÍ SLUŽBY MUSÍ BÝT PROJEDNÁNA S ODPOVĚDNÝM ZÁSTUPCEM CENTRA PŘÍMO KLIENTEM, POVĚŘENOU OSOBOU NEBO CESTOVNÍ SPOLEČNOSTÍ, S NÍŽ MÁ FIRMA L’INDULGENCE SMLOUVU. DOPORUČUJE SE; ABY VEŠKERÉ REZERVACE BYLY REALIZOVANÝ NEJMÉNĚ SE ŠESTITÝDENNÍM PŘEDSTIHEM.

„Šest týdnů,“ zadumala se Eva a bubnovala prsty o stůl.

„Poletíte do Paříže do lázní, poručíku?“

„Jasně, až mě někdo srazí do bezvědomí, spoutá řetězy a zatáhne mé bezduché tělo do letadla. Jenže mi připadá, že tohle by

mohlo být přesně Juliannino hřišťátko. Zaměstnaná žena po všem tom zabíjení přece potřebuje přestávku, potřebuje relaxovat, nechat se hýčkat a zajistit, že si její pleť uchová ten mladistvý svěží vzhled.“

Zdvihla oči k Peabodyové a ukázala na květiny. „Vidím, že McNab splnil, co si předsevzal. Kde je ukradl?“

„Nemám zdání.“ Peabodyová okouzleně vzdychla. „V každém případě je důležitá jeho vnitřní motivace. Ale vy jste dovolila rodičům, aby se nakvartýrovali do pozorovací místnosti. Vždyť vám přece vadí, když se sem civilové cpou a sledují výslechy.“

„Udělala jsem výjimku.“

„Říkali, že jsou na mě pyšní.“

„Jste dobrá policistka. Nevím, proč by na vás nemohli být pyšní.“

„Moc pro mě znamená, že jsem to od nich slyšela. Chci vám poděkovat, že jste mi poslala ten vzkaz a šoupla mě zpátky na dráhu. Na chvíli jsem se úplně ztratila. Cítila jsem, jak mi uniká, a přitom jsem neměla zdání, kde jsem to pokazila.“

„Každopádně jste tu cestu zase našla a dokázala jste to. Jak se teď cítíte?“

„Dobře, asi. Jo, jasně, že se cítím dobře.“ Jenže v tu chvíli jí poklesly paže a květiny se snesly na podlahu. „Kristepane, poručíku, mně je jí tak líto. Celý její svět se roztříštil, jako když prokopnete zrcadlo. Byla to nehoda. O tom říkala pravdu. Připravovala se na konfrontaci s Marshou. Chtěla jí říct, co cítí k Boydovi. Pohádaly se, došlo na fyzické argumenty a Marsha upadla tak nešťastně, že se udeřila do hlavy. Prostě strašná smůla. Maureen zpanikařila a pokusila se zahladit stopy.“

„A teď se to budou snažit uhrát na neúmyslné zabití, i když by to správně měla být vražda druhého stupně.“

„Poručíku.“

„Snad i zpanikařila, na minutu nebo dvě, podlehla panice a pocítila hrůzu a otřes. Jenže co udělala potom? Volala o pomoc? Naděje, že by Marshu mohli resuscitovat a zachránit, byla třeba nepatrná, ale přesto existovala. Jenže Maureen se chopila příležitosti. Nejenže zahladí stopy zločinu, ale jde ještě o krok dál. Nastraží podvržený důkaz, který obviňuje její zavražděnou přítelkyni z

nevěry! Tím uvrhne jejího manžela – muže, o němž sama tvrdí, že jej vždy milovala – do nejkrutější bolesti, pochybností a zoufalství, když musí neustále přemýšlet, jestli mu jeho žena lhala, podváděla jej a zradila. Maureen vzala cizí život a vzápětí jej očernila tak, že každý, kdo znal Marshu Stibbsovou, pohlédl skrze ten černý závoj lži a spatřil ženu hodnou opovržení. Maureen sama si pak počkala na vhodnou příležitost, číhala jako had na kořist a nakonec nastoupila na místo zavražděné.“

Eva potřásla hlavou. „Neplýtvejte na ni soucitem. Jestli chcete projevit lítost, schovejte si ji pro Marshu Stibbsovou, které vzali život jen proto, že měla něco, po čem toužil někdo jiný.“

„Ano, madam, vím, že máte pravdu. Myslím, že to prostě přejde.“

„Peabodyová. Vy jste při tom výslechu bojovala za Marshu Stibbsovou. A odvedla jste dobrou práci.“

Peabodyová se pousmála a její přetrvávající pochybnosti se vytratily. „Děkuji vám, poručíku.“

„Teď jděte domů a koukejte se na ten parádní večer pořádně načančat.“

„Ještě mi neskončila pracovní doba.“

„Já vás pouštím z práce dřív a vy se se mnou chcete hádat?“

„To v žádném případě, madam!“ Peabodyová vybrala ze své kytice žlutou kopretinu a podala ji Evě.

„Pokoušíte se dát do oběhu zcizený majetek, strážníku?“ Eva pobaveně zatočila kopretinou a pak se obrátila k displeji videofonu, který právě pípáním ohlásil příchozí hovor. „Moment. Ano, to je Dallasová.“

„Poručíku.“ Whitneyova tvář zaplnila obrazovku. „Dostavte se prosím i se svým týmem za patnáct minut do mé kanceláře.“

„Ano, pane. Promiňte, Peabodyová,“ vyskočila Eva na nohy. „Chcete tu květinku zpátky?“

Čtvrthodina Evě nemohla stačit na uzavření analýzy, která by podpořila její tušení ohledně Julianniných plánovaných prázdnin a turistických tendencí. Namísto toho si jen tak zpaměti srovnala

všechna data a připravila si krátké shrnutí, které si cestou do kanceláře inspektora Whitneyho opakovala.

Když však vešla do inspektorovy pracovny a spatřila tam Roarka, všechny argumenty se jí vykouřily z hlavy.

Její manžel byl pohodlně usazen v jednom z křesel naproti inspektorovu stolu a zdálo se, že se cítí jako doma. Jejich pohledy se střetly, zaklesly se do sebe a Eva náhle věděla, že ať už jí příští minuty přinesou cokoli, radost z toho mít nebude.

„Poručíku.“ Whitney jí krátce pokynul, aby se posadila. „Strážníku Peabodyová. Doneslo se mi, strážníku, že jste dnes odpoledne uzavřela případ vraždy a při výslechu jste dosáhla plného doznání pachatele.“

„Ano, pane. Byl to případ Marshy Stibbsové.“

„Dobrá práce.“

„Děkuji, pane inspektore. Ve skutečnosti ale poručík Dallasová –“

„– měla naprostou důvěru ve schopnosti strážníka Peabodyové dovést vyšetřování úspěšně do konce a případ uzavřít,“ přerušila ji Eva. „Tato důvěra byla zcela oprávněná. Strážník Peabodyová vedla vyšetřování případu hlavně ve svém volném čase, přičemž zároveň neustále vykonávala práci mé asistentky a členky týmu, který se zabývá vyšetřováním vražd spáchaných Juliannou Dunnovou. Pochvala za příkladný přístup k práci byla zaznamenána v osobních spisech strážníka Peabodyové.“

„Velmi dobře,“ přikývl inspektor Whitney, zatímco Peabodyová se nezmohla na slovo. Ozvalo se klepání na dveře. „Vstupte,“ zavolal inspektor. „Kapitáne. Detektive,“ pokynul Feeneymu a McNabovi.

„Gratuluji,“ mrkl Feeney na Peabodyovou a šťouchl ji přátelsky do ramene. „Zdravím, Roarke.“ Zalovil rukama po kapsách, vytáhl svůj tradiční pytlík buráků a zachrastil jím. Něco je ve vzduchu, pomyslel si. A bude to sakramentsky zajímavé.

„Julianna Dunnová.“ Whitney pronesl to jméno a odmlčel se, přičemž přejížděl pohledem po tvářích svých podřízených. „Spáchala v tomto městě tři vraždy. Další vraždy se dopustila v Denveru, i když denverská policejní centrála zatím ještě… váhá s potvrzením.“ Rty mu zkřivil mírný, vědoucí úsměv, když se jeho pohled zastavil u

Evy. „Kromě toho je Dunnová také přímo zodpovědná za vážné zranění policejního důstojníka při výkonu služby.“

„Inspektore –“

Whitney uťal její protest jediným upřeným pohledem. „Je veliké štěstí, že jste se zotavila tak brzy, poručíku. To, co jsem vám předestřel, jsou fakta a média je neustále vytrubují do světa. A my na to musíme reagovat. Dvě z jejích obětí byli prominentní občané s prominentními konexemi. Rodiny Waltera Pettibonea a Henryho Moutona kontaktovaly tuto kancelář, stejně tak se se mnou spojil policejní ředitel Tibble. Všichni nás žádají, abychom už konečně učinili spravedlnosti zadost. Chtějí odpovědi.“

„A dostanou i odpovědi, i spravedlnost, inspektore. Můj tým aktivně a houževnatě sleduje a prověřuje všechny stopy. Do konce dnešní pracovní doby vám předám aktualizovanou zprávu o průběhu vyšetřování.“

„Poručíku.“ Whitney se opřel ve svém křesle. „Vaše vyšetřování uvázlo na mrtvém bodě.“

„Vyšetřování má přece mnoho různých aspektů a stránek.“ Eva zadusila hněvivou vlnu, která jí kladla do úst úplně jiná slova. „A při vší úctě, inspektore, vyšetřování se nezastavilo, naopak, pokračuje jako komplexní proces na několika úrovních. Spravedlnosti se nedá vždy sloužit tak rychle, jak by si člověk přál.“

„Kdyby ji byli nechali za mřížemi, kam patří, tak by v první řadě nebylo žádné vyšetřování potřeba,“ vyštěkl Feeney, který se neovládl tak dobře jako Eva. „Už jednou jsme Juliannu dostali, a když jí té smečce idiotů z Dockportu přišlo líto a pustili ji z klece ven, jsme to zase my, na koho si každý otevírá hubu. Tohle jsou taky fakta. Že jsme ji minule dopadli, je hlavně zásluha tady Dallasové, a snad by si na to média, tahle kancelář i zatracený policejní šéf mohli vzpomenout.“

Eva mu smířlivě položila ruku na rameno, ale on ji setřásl. „Nevykládejte mi, abych se uklidnil,“ rozkřikl se, ačkoli Eva neřekla ani slovo.

Inspektorův hlas byl i nadále zcela bez emocí. „Jsem obeznámen s historií tohoto případu. A stejně tak i ředitel Tibble. Mohu vám slíbit, že médiím to ještě důkladně připomeneme. Kromě toho máme

ale svou práci a té se musíme věnovat. Julianna Dunnová zůstává na svobodě a to je zatracený problém. Její poslední akce byla provokace, zaměřená na vás," obrátil se k Evě. „Panuje přesvědčení, že se na vás bude zaměřovat i nadále. Souhlasíte s názorem, že New York si jako centrum své činnosti zvolila proto, že se vám snaží po svém splácet dluh? Že její činnost v našem městě je především výzva a pomsta na vás?"

„Souhlasím, inspektore, že podezřelá ke mně chová nenávist, a třebaže její ‚práce' ji naplňuje uspokojením i sama o sobě, působení v New Yorku jí přináší i vedlejší prospěch, protože mě tím zapojí do své soukromé války."

„Na mužích, které zavraždila, jí ve skutečnosti nijak zvlášť nezáleželo a neměla s nimi nic společného. To značně ztěžuje vaše vyšetřování."

„Není příliš pravděpodobné, že bychom dokázali identifikovat její příští oběť či oběti a díky tomu ji pak mohli vystopovat a zatknout." Eva ucítila na temeni jemné varovné zatrnutí. „Jako nejlepší postup při vyšetřování se jeví soustředění na osobní zvyky a chování podezřelé. Jak žije, pracuje, jak se baví. Julianna byla vždy přesvědčená, že má právo na co nejvyšší komfort a luxus, a ani teď si jej nedokáže upřít – zejména za situace, kdy cítí, že o něj byla téměř na devět let záludně připravena. V současné době analyzuji a kompiluji data, která by měla potvrdit mou hypotézu a dát našemu vyšetřování nový směr."

„Tento rozbor i vaše teorie mě velice zajímají, ale v této chvíli vám nabídnu ještě další náhled."

Whitney sepjal ruce a bříška ukazováků přiložil k sobě – „Výsledky pravděpodobnostní analýzy, zaměřené na identifikaci Julianniných příštích možných cílů, jsou v rozporu s přesvědčením jak doktorky Mirové, tak i náčelníka vyšetřovacího týmu. Shrnu-li všechny dostupné údaje, docházím k přesvědčení, že skutečný cíl byl a zůstává jen jeden. Tento ohrožený občan se rozhodl s námi spolupracovat a jeho obětavost nám může velice pomoci při zatčení Julianny Dunnové a uzavření celého případu."

Jemné trnutí se změnilo v poplašné burácení gongu. „Využívání civilistů je –"

„– je přijatelné a často realizované," dokončil za ni Whitney. „Zejména je-li známo, že dotyčný civilista má v oblasti naší působnosti rozsáhlé zkušenosti."

„Žádám o dovolení hovořit s vámi v soukromí, pane."

„Zamítá se."

„Inspektore." Roarke poprvé promluvil, měkkým tónem, který značně kontrastoval s houstnoucí atmosférou v místnosti. „Mohu vstoupit do diskuze? Evo, ona se mě dřív nebo později pokusí zlikvidovat. Když jí dáme sami příležitost, aby udeřila v okamžiku, který si určíme, poskytne nám to výhodu a snad i zachráníme další životy."

Eva se zadívala přímo na Whitneyho. „Vznáším námitku proti využívání civilistů jako návnady. Ať už je tím civilistou můj manžel, nebo turecký sultán. A jako vedoucí vyšetřovacího týmu mám právo zamítnout nasazení taktiky, která by podle mého názoru znamenala nepřijatelné riziko buď pro členy mého týmu, nebo pro civilisty."

„A já, jako váš velitel, mám právo vaše rozhodnutí vetovat a nařídit vám užití zmíněné taktiky, nebo vás odvolat z postu vedoucího vyšetřovacího týmu."

Tentokrát položil ruku na rameno Feeney Evě. Ale Roarke už byl na nohou. „Jacku." Jeho hlas byl stejně měkký a vyrovnaný, jako když hovořil k inspektorovi. Záměrně se postavil mezi něj a Evu a natočil se tak, že Eva neměla na vybranou a musela mu hledět do tváře.

„Velení akce bude na tobě. Ona měla až doteď navrch. To se změní. Ty sama si vybereš, kam a jak ji nalákáš. To za prvé. Za druhé, já stejně nehodlám sedět na zadku a čekat, až si sama zvolí nejlepší čas a místo, aby mě dostala. Prosím tě o pomoc a tobě nabízím svoji."

Stačilo na něj pohlédnout a bylo jasné, proč je tak dobrý ve své práci. Proč vždy zvítězí a dostane co chce. Nejprve se snaží podřídit cizí mysli své vůli rozumnými argumenty. Teprve Pokud nezaberou, má v rukávu množství dalších triků.

Jenže Eva není žádná korporace, se kterou by bylo možno fúzovat, ani právník, který se dá zastrašit. „Ty o nic neprosíš a nic nenabízíš. A taky mi nedáváš žádné velení, naopak, bereš si ho sám!"

„To záleží, z jakého úhlu se na to podíváš.“

„Já to vidím dokonale. Neriskuj, Roarke, ještě tomu tady nešéfuješ.“

Spatřila v jeho očích záblesk, který by jindy nahnal strach i jí. V tuto chvíli jí to však jen přidalo na zuřivosti, která se drala ven jako pára z přehřátého kotle. Když pokročila k Roarkovi, popadl ji Feeney opět za ruku a Whitney vyskočil od stolu.

„Uklidni se, děvenko,“ mumlal Feeney.

„Poručíku Dallasová!“ Inspektorův hlas práskl jako rána bičem. „Tato kancelář není vhodné místo pro řešení vašich manželských neshod!“

„To vy jste ho zatáhl sem i do celé té špíny! Tohle je spiknutí, které má za cíl obejít mou pravomoc a srážet mou autoritu před členy vyšetřovacího týmu!“

Whitney otevřel ústa, potom vydechl a pevně je zavřel. „Připomínku akceptuji. Pracovníci vyšetřovacího týmu mohou odejít.“

„Tohle neberu, pane. Dokončení této porady v soukromí není v této fázi ničím víc než prázdným gestem.“

„Jste velice tvrdohlavá, Dallasová a bruslíte zatraceně blízko u mantinelu.“

„Ano, pane, to je pravda. Jenže vy sám jste své vlastní mantinely už překročil. *Já* respektuji vaši autoritu i váš úřad, inspektore.“

Whitney se musel zhluboka nadechnout, aby zachoval klid. „A naznačujete, že já vám náležitý respekt neprokazuji.“

„To záleží…“ zahleděla se na Roarka. „To záleží na tom, z jakého úhlu se na to podíváte.“

„A kdybyste se tedy podívala na naši situaci objektivně, a ne přes clonu svého – víceméně odůvodněného – hněvu, vznesla byste i potom námitky proti možnosti, která vám byla předestřena?“

„Jsem přesvědčena, že Julianna Dunnová v současné době nepobývá na území Spojených států nebo že na nějaký čas opustí New York. Pokud mi bude umožněno prověřit tuto možnost, věřím, že vám během několika hodin budu schopná dodat údaj o místě jejího pobytu či cíli cesty.“

„Sdělíte nám, na čem se tato vaše víra zakládá?“

„Zakládá se na dlouhodobém studiu psychiky podezřelé a také na mém instinktu.“ *Teď jim to musím naservírovat*, přikázala sama sobě Eva. *A pěkně tvrdě!*

„Julianna je žena. Má v sobě hluboce zakořeněnou potřebu hýčkat svou vlastní ženskost, a to tím nejluxusnějším a nejpřepychovějším dosažitelným způsobem. Teď nějakou dobu tvrdě pracovala, plánovala a realizovala svou hlavní agendu. Nyní má právo na odpočinek. V minulosti si po každé vraždě udělala pár dní dovolené, nejčastěji si zaletěla do nějakého rekreačního střediska s prvotřídním relaxačním zařízením. To byl její obvyklý postup. Tentokrát likviduje oběti v mnohem rychlejším sledu, i když předtím strávila spoustu let ve vězení, bez přístupu ke svému přepychu. Bude si potřebovat odpočinout, zrekreovat se a dobít energii. Nejpravděpodobněji si k tomu vybere nějaké lázeňské zařízení, kde se může nechat obskakovat a nabírat síly předtím, než…“

Eva se zarazila a odmlčela, ale pak dokončila větu. „…než se znovu vypraví na lov, aby tentokrát udeřila na cíl, který pro ni podle mého názoru vždy představoval číslo jedna. Než zahájí akci, bude se chtít co nejlépe připravit, být dokonale odpočatá a ve stoprocentní formě. Sjela jsem si analýzu i na tuhle teorii a výsledná pravděpodobnost překročila devadesát procent. Julianna může změnit taktiku, inspektore, ale sama zůstává v jádru stále stejná.“

„Pokud je vaše teorie správná, musíte se vypořádat s jiným problémem: existuje přece nesčetné množství takových zařízení, jen v New Yorku jich máte na výběr stovky.“

„Nepoužije žádné ze zdejších center. Chce na chvíli úplně vysadit, odpočinout si a pobavit se. Přitom nebude riskovat, že by si kosmetička, která ji docela dobře mohla vidět v televizi, podrobně prohlížela její tvář. Není přece hloupá. S největší pravděpodobností si vyrazí někam za hranice, kde mají média na práci jiné věci, než vnucovat lidem sérii vražd, k níž došlo za mořem v New Yorku.“

Eva pozorovala inspektorův výraz, když nastíněnou možnost zvažoval. A spatřila, že souhlasí. „Podařilo se mi zúžit počet možných cílů její cesty, a teď mám v plánu postupně prověřit všechny lokality.“

„V tom případě do toho. Toto řešení však nijak nevylučuje přípravu alternativní taktiky. Pokud se vám podaří Dunnovou vystopovat, nalézt a zadržet, nebudeme ji muset použít. Kdyby vám něco nevyšlo, budeme mít v rukávu eso. Posaďte se, poručíku. A poslouchejte.“

Whitney se otočil k Roarkovi a pokývl.

Kapitola devatenáctá

„Za tři dny," začal Roarke, „se koná charitativní večírek s pohoštěním a tancem. Jeho cílem je získat prostředky na nákup vozidel rychlé zdravotnické pomoci a dalšího zařízení, které potřebuje klinika na Canal Street. Domnívám se, poručíku, že vás doktorka Dimattová o této akci zpravila."

„Vím o tom."

„Já jsem její pozvání přijal už před několika týdny a dnes má účast není žádným tajemstvím pro nikoho, kdo by se snad zajímal o mé plány na nejbližší dobu. Setkání se bude konat v tanečním sále hotelu Grand Regent. Shodou okolností mi zmíněná instituce patří."

„To je ale překvapení," zavrčela Eva a její hlas překypoval sarkazmem a táhl se jako otrávený med. „Publikum žasne."

„Další šťastná náhoda je, že hotel náleží jedné z mých poboček a spojení se mnou lze vystopovat jen s velkými obtížemi. Ne že by veškeré daně a poplatky nebyly hrazeny včas," dodal s chladným pobavením, „ale náhodný zájemce tu pravděpodobně nevyšťárá mé jméno, ani kdyby byl opravdu hodně zvědavý. Což je dobře, protože jinak by Julianna mohla váhat, zda na mě má vůbec zaútočit na mém vlastním hřišti. Další výhoda, kterou nám tato požehnaná budova skýtá, je má dokonalá znalost tamějších bezpečnostních opatření a také má pravomoc přizpůsobit tento systém a připravit lokální bezpečnostní složky na jakoukoli konkrétní situaci."

Roarke se odmlčel, ale Eva nijak nezareagovala; koneckonců, ani to nečekal. „A jako třešničku na dortu rozšířili moji agenti pro styk s veřejností zprávu, že se nejen zúčastním večírku, ale zároveň hodlám věnovat značný finanční dar. Těch peněz bude dost na to, aby na chvíli přitáhly pozornost každého reportéra."

On zase přebral iniciativu, pomyslela si Eva. A nejen to, prakticky už tu všechno sám režíruje. Velí nám tady, a to je k vzteku.

„Jestli jí to dřív ušlo, tak teď už zaručeně ví, že se dostavím na veřejnou slavnost, kde bude spousta lidí, hory jídla a moře pití a také celý zástup servírek a číšníků, kteří se o to budou starat. Ví také, že se účastní i má žena. To je pro ni příležitost, jakou by si sama lépe

nevymyslela. Téhle návnadě nemůže odolat. Je možné, že už si celou akci konkrétně naplánovala.“

„Tím si nemůžeme být tak jistí,“ opravila jej Eva. Už nějaký čas se snažila nalézt cestu, jak se z celé téhle akce vykroutit. „Jestli se to dozvěděla až teď, zbývá jí moc málo času na to, aby se nenápadně vmísila mezi cateringový personál. A my nestihneme dokonale a zároveň nenápadně upravit bezpečnostní opatření tak, aby nemohlo dojít k ohrožení civilistů. Dobře víš, že na téhle akci bude víc prachatých bastardů než jenom ty,“ dodala. „A tahle léčka ohrozí i jejich životy.“

Odmávl její námitku elegantním argumentem, o němž věděl, že ji rozzuří. „Večírek se bude konat, ať už se mnou, nebo beze mě. Jestli si vybrala někoho jiného než mne, jeho život už je v ohrožení. V takovém případě bude naopak v pokušení na poslední chvíli svůj cíl změnit, protože u toho budeš i ty. Chce porazit především tebe, Evo. Já jí posloužím jen jako zbraň, která tě má zasáhnout do živého. Myslíš, že se nechám takhle použít? Že se od ní nechám jakkoli použít?“

„Má podle vašeho názoru podezřelá důvod se domnívat, že jste si vědoma jejího úmyslu zaútočit na vašeho manžela?“ promluvil do zvonícího ticha Whitney.

„Nemohu přece vědět, co –“

„Poručíku.“ Inspektorův tón nepřipouštěl vytáčky. „Váš názor, prosím.“

Policejní výcvik se pustil do křížku s temperamentem a zvítězil. „Ne, pane. Roarke nezapadá do jejího *modu operandi* a kromě toho mi sama podstrkovala informaci o tom, jakému typu cílů se hodlá věnovat. Nemá důvod mě podezírat či se domnívat, že bych mohla mít jakékoli pochybnosti ohledně této stránky jejích plánů, nebo že by mě napadlo zkoumat, jestli si nemůže vybrat i jinou oběť. Julianna mě respektuje, ale v tuto chvíli je přesvědčena, že se honím dokola jako pes za vlastním ohonem a poslušně sleduji jen ty stopy, které mi sama nadělila.“

„Dobrá. Zkuste to nejprve po svém, Dallasová.“ Whitney se opět postavil za stůl. „Dopilujte svůj plán, zacementujte všechny díry a sklapněte past. Dostanete jakékoli vybavení a posily, o které si

řeknete. Podrobně to probereme zítra. Řekl jsem zítra," zopakoval, protože očekával její protest. „Abychom mezitím stačili vychladnout. Poručíku, já respektuji váš temperament stejně jako vaši hodnost a schopnosti. Můžete jít."

Eva se neodvážila otevřít ústa, protože si nebyla jistá, co by z nich vyletělo, proto se rozloučila jen mírným pokývnutím a vyšla na chodbu.

Peabodyová se rozběhla za ní, ale jediné Evino zavrčení stačilo, aby zůstala stát jako zaražená do země.

„Nestrkejte hlavu před kanón," poradil jí Roarke a položil jí ruku na rameno. „Jsem to především já, z koho hodlá nadělat organické hnojivo, ale jestli se jí připletete do cesty, schytáte to, ani nebudete vědět jak. A dosud jste měla dobrý den."

„Jak se na to dívám, tak byste si docela zasloužil pořádný výprask. Nemyslíte, že včera už si užila dost?"

K Roarkovu velikému překvapení se Peabodyová po těch slovech otočila na podpatku a rázně od něho odkráčela. Ucítil, jak se mu zdvihá hladina adrenalinu, a tak se vydal za svou ženou. Dohnal ji právě v okamžiku, kdy. mizela ve své kanceláři a jen taktak stihl rukou zachytit prudce zavírané dveře, které by mu jinak zpracovaly vizáž důkladněji než pařížské kosmetické centrum.

„Vypadni! Vypadni odsud a jdi k čertu!" Eva shrábla ze stolu disky a mrštila je do otevřených desek. „Aspoň tohle místo je jen moje!"

„Počkej, musíme si promluvit."

„Nemám s tebou o čem mluvit." Hodila si přes rameno popruh tašky, a když zaregistrovala, že Roarke blokuje východ, rozzlobeně do něj vrazila.

„Chceš se prát?" nadhodil s nadějí. „To se hodí, taky na to mám zrovna náladu. Co kdybychom si to ale nechali na neutrální půdu?"

„Tyhle kecy si můžeš strčit víš kam. S tebou nic takového jako neutrální půda neexistuje. Vždyť ti patří celý tohle zatracený město!"

„Dobře, ale vyřešíme to jinde, ano? Totiž, nic jiného nám nezbývá, jestli tu nechceš sehrát scénku z italské domácnosti pro pár tuctů policajtů, kteří si nenechají ujít ani slůvko. Mně by to vůbec

nevadilo, ale jsou to tví kolegové, a až se ti vrátí zdravý rozum, litovala bys toho.“

„Já, na rozdíl od tebe, zdravý rozum skutečně mám.“ Opravdu jej měla, proto dokázala i nadále hovořit potichu. „Vyřídíme to v soukromí, kámo.“

„Souhlas.“

A potom už si neřekli ani slovo, jenže jejich mlčení tak křičelo nevyřčenými emocemi, že se kolem nich ve výtahu rázem udělalo prázdné místo. Do garáže vešla Eva jako první a když se Roarke natáhl po klice dveří u volantu, srazila mu ruku stranou. „Stejně budu řídit já,“ oznámil jí. „Ty máš pořád ještě v oku krevní výron.“

Eva se nicméně rozhodla zvolit si bitevní pole sama, a tak obešla auto a posadila se na místo spolujezdce.

Roarke nesešlápl plyn až k podlaze, přestože se mu chtělo vyrazit z garáže jako blesk. *Ona jen čeká na to, aby mě mohla zabásnout za nějaké porušení dopravních předpisů*, pomyslel si škodolibě. Také on si dovedl vybrat místo pro střetnutí. Přesto se proplétal proudy vozidel s jistou mírou ovládané zuřivosti, která nutila ostatní řidiče uctivě uvolňovat cestu. Kdykoli jindy by jeho způsob jízdy obdivovala, teď v ní však ukázka jeho dovedností jen posílila zlost a odpor.

Na západním okraji Central Parku strhl vůz k chodníku, téměř na místě zastavil, vyskočil z auta a zabouchl za sebou dveře; Eva na opačné straně provedla zcela synchronně totéž. „Vidíš, třeba tohle mi nepatří.“

„To ti pěkně leží v žaludku, co?“

„Co mi patří nebo nepatří, co získám nebo nezískám, na tom přece vůbec nezáleží.“

„Nepatří ti můj odznak.“

„O tvůj zatracený odznak taky nestojím!“ Přešli chodník a pustili se po svěžím letním trávníku.

„Když něco ovládáš, je to stejné, jako bys to vlastnil.“

„Nemám nejmenší touhu rozhodovat o tvém odznaku a když už jsme u toho, tak nehodlám kontrolovat ani tebe.“

„To zní vážně vznešeně, potom, cos během chvíle zvládl obojí najednou!“

„Prokristapána, Evo, takhle to přece vůbec nebylo! Zkus chvíli používat hlavu. Zahoď svou pýchu a tu příšernou tvrdohlavost, přes kterou vnímáš všechno jako osobní útok! Myslíš, že by to Whitney dovolil, že by vůbec uvažoval o takovém řešení, kdyby nebyl přesvědčený, že se nám nabízí skutečná příležitost, jak tu bestii jednou provždy zastavit? A není tohle i tvůj cíl číslo jedna?“

„Neopovažuj se mi vykládat, co je můj cíl!“ Zapíchla ukazovák do jeho hrudi. „A nesnaž se mi vysvětlovat, jaká je či není moje práce. Dělala jsem to už v době, kdy ty jsi prolézal kanály a pašoval chlast! Já *znám* svou práci.“

Otočila se a rázovala od něho. *Moje pýcha? A příšerná tvrdohlavost?* Ten parchant! Náhle se zarazila a obrátila zpět k Roarkovi. „Ty jsi mě obešel, dohodl ses za mými zády, lezl jsi za mým nadřízeným a vloudil ses do vyšetřování takovým způsobem, že jsi podryl mou autoritu, ne, tys ji úplně zničil, a to před všemi členy mého vlastního týmu! I kdyby to býval vymyslel někdo jiný a pokoušel se tě do toho zatáhnout, měl jsi ho rozcupovat na kousky a spláchnout do hajzlu, spíš než bys mi provedl něco takového!“

Nadechl se, aby odpověděl, ale potom polkl a přemohl vlastní pýchu. „To je velmi rozčilující.“

„Rozčilující?! Ty se odvažuješ říkat tomu –“

„Je rozčilující,“ přerušil ji, „když se přihodí, že máš pravdu. Když musím uznat, že máš úplnou pravdu, a já jsem úplně mimo. Omlouvám se za to. Upřímně.“

„Mám ti poradit, kam si můžeš tu svoji upřímnost strčit?“

„Není třeba.“ Roarke sebou plácl na lavičku a byl rozzlobený sám na sebe i na Evu. „Lituji, že jsem to na tebe takhle nastrojil. To myslím vážně. Mělo mě napadnout, co ti to způsobí za těžkosti, ale nenapadlo.“

„Ne, tys měl geniální nápad, tak ses s ním musel okamžitě běžet svěřit svému kamarádíčkovi Jackovi.“

„Kdybych s tím býval přišel za tebou, co bys mi řekla? Probrali bychom to rozumně jako možnou alternativu? A nesnaž se vymýšlet nějakou výmluvu, protože oba dobře víme, že bys mi to hodila na hlavu. Já bych ti to hodil zpátky a nakonec bychom se stejně pohádali.“

„Pohádali, ale potom by stejně bylo po tvém.“

„Ne, potom bys uznala, že snad nejsem tak pitomý, abych se nechal oddělat nějakou praštěnou běhnou. Uvědom si, že já jsem taky nespadl s jarním deštěm.“

„Co to má sakra znamenat?“

Roarke se opřel dozadu a lehce se usmál. „To, že ze mě děláš čím dál tím většího Ira. Jak je to možné? Pojď sem, posaď se taky. Nevypadáš úplně stoprocentně fit.“

„Neříkej mi, co mám dělat.“

Asi tři vteřiny o tom uvažoval. „Ale, k čertu s tím,“ usoudil nakonec. Vstal, přikročil k ní, uhnul úderu loktem a stáhl ji na lavičku. „Tak, teď zůstaneš chvíli tady se mnou. Už se to přehnalo. Kdybys byla pořád rozzlobená, nikdy by se mi tak snadno nepodařilo tě chytit, že ne? Prosím, poslouchej mě chvilku.“

Svíral její ruce ve svých a cítil, jak v ní pulzuje zlost a pocit ponížení. „Až domluvím, pustím tě. Jestli mi potom budeš chtít jednu napálit, můžeš, nebudu se bránit. Ale to, co jsem říkal ve Whitneyově kanceláři, byla pravda. Byl bych udělal lépe, kdybych s tím nejdřív přišel za tebou. Neudělal jsem to a lituju toho. Což ale nic nemění na faktu, že to, co jsem říkal, byla pravda.“ Tiskl její ruce, dokud nenechala marných pokusů se mu vykroutit. „Skutečně tě žádám o pomoc a nabízím ti svou. Ona tě chce roztrhat na kousky, vždycky, když ti hodí k nohám mrtvolu, jako by ublížila přímo tobě. Snaží se ti vsugerovat, že jsi za jejich smrt zodpovědná.“

„Já si přece nemyslím –“

„Ano, v hloubi duše určitě víš, že to tak není. Přesto se jí podařilo tě zasáhnout, když jsi sledovala tu její proklatou nahrávku. Zranilo tě to. A teď by tě ráda dorazila, tím, že odpraví mě. Jenže ona tě nezná. Neví, co v tobě doopravdy je, neví, co znamená někoho milovat. I kdyby se jí nějakým zázrakem podařilo mě dostat, ty se nerozsypeš. Tím víc bys ji štvala a pronásledovala. Nakonec bys ji přitiskla ke zdi. A potom, miláčku, potom bys ji stáhla z kůže.“

Přitáhl si její sevřené pěsti ke rtům. „A jestli přemýšlíš, co by se stalo, kdyby se role obrátily, tak ti říkám, že bych pro tebe udělal přesně totéž.“

„No, Roarku, tak to mě vážně uklidňuje.“

„Že ano?“ odpověděl tak radostně, že Eva ucítila, jak jí cuká v koutcích úst.

„Tak už mě pusť. Nebudu tě mlátit. Jen mě pusť a buď chvíli zticha.“

Pustil ji a přejel prsty po jejím potlučeném obličeji. Potom se zdvihl a poodešel, aby jí dopřál soukromí.

Eva zůstala sedět na místě. Hněv ji úplně vyčerpal, cítila, jak se jí chvějí kolena. Pak poznala, že mnohem víc než hněv ji takhle oslabil strach. Představa Roarka, jak se svíjí na podlaze u jejích nohou, lapá po dechu a umírá. A kus opodál, těsně mimo dosah, stojí Julianna. Eva ji nemůže ohrozit. A Julianna se chechtá.

Sama jsem jí to umožnila, musela si připustit Eva. Umožnila jsem jí zasít ta semena strachu, pocitu viny a pochybností. A místo abych je vytrhala i s kořeny, nechala jsem je vyrašit.

A trnité výhonky obav ji obtočily, zpomalily její práci a poškodily výkonnost.

Byl to Roarke, kdo se první rozhodl vyrvat jejich kořeny.

Rozzuřil ji. Co na tom bylo tak zvláštního? Přece spolu válčili už nesčetněkrát a zrovna tolikrát je to ještě čeká. Takoví prostě oba jsou. Snad by se dalo říct, že nejsou úplně normální, ale to je tak všechno, co se s tím dá dělat.

Neměli v sobě mír a pokoj.

Roarke udělal chybu, ale to Eva taky. Jako policistka měla na ten nápad připadnout mnohem dřív než on a sama měla jako první promyslet, jak by bylo možné nastražit past s Roarkem jako návnadou.

Jenže láska vám poplete myšlenky, usoudila Eva. O tom nemůže být ani stín pochyb.

Roarke se vrátil se dvěma plechovkami pepsi a umaštěným kornoutem smažených hranolků. Tiše se posadil vedle ní.

„Za prvé, chci říct, že pokud jde o mou práci, mám právo být hrdá.“ Hrábla do kornoutu, ochutnala a ucítila hrubá zrnka soli, plovoucí v tuku. Při představě, jak pro ni hranolky osobně poléval omáčkou, musela potlačit sentimentální povzdychnutí. „Za druhé, jednoho dne, až to budeš nejméně čekat, rozešlu tvým nejvyšším zástupcům v pobočkách v centru anonymní mail s obviněním, že pod

těmi svými dokonale střiženými chlapáckými hadry nosíš dámské spodní prádlo.“

„To je velice úskočné.“

„A hlavně to není všechno. Potom ti totiž nezbude, než se na valné hromadě veřejně svléknout do naha, a tak prokázat, že jde jen o špinavou pomluvu. V tu chvíli bude má pomsta úplná.“ Pohlédla na něj. „Roarke, Julianna není jen – jak jsi ji to nazval? – praštěná běhna. Je inteligentní a má železnou vůli. Nesmíš ji podcenit.“

„Nepodcením. Ale taky nepodcením tebe, Evo. Jen mám dojem, že ses vinou různých nepříjemností v posledních pár dnech začala trochu podceňovat sama.“

„Ano, to je celkem pravda, ale nemusíš mi to strkat pod nos. Dobrá. Teď jedem domů, mám spoustu práce a moc málo času.“

Nejprve pracovali společně, probírali plány hotelu a schémata bezpečnostního jištění, která měl Roarke už předem připravená. Pálila na něj jednu salvu otázek za druhou a on jí s přehledem pingpongového šampióna vracel stejné množství vyčerpávajících odpovědí.

Na rozdíl od slavného hotelu Palace, který Roarke rovněž vlastnil, nepřipomínal Grand Regent skleněný hrad. Byl vyšší, méně extravagantní a přizpůsobený spíš potřebám vyšší podnikatelské třídy než horním deseti tisícům.

Tyčil se do výšky šedesáti osmi podlaží, z nichž padesát šest obsahovalo pokoje pro hosty. Ve zbytku bylo možno nalézt kanceláře, obchody, restaurace, konferenční místnosti a taneční sály.

V sedmém patře se nacházel bar a restaurace pro neformální příležitosti, a také bazén, u něhož se daly za krásného počasí odsunout stropní panely. Poslední dvě patra ukrývala osm přepychových apartmá a byla přístupná jen soukromým výtahem. Relaxační fitcentrum ve čtvrtém patře bylo otevřeno všem hotelovým hostům i registrovaným členům zvenčí. Přístup zevnitř i od vnějšího vchodu, ústícího na pohyblivý chodník, vyžadoval osobní identifikaci magnetickou kartou.

I do tanečních sálů v desátém a jedenáctém patře bylo možné vstoupit zevnitř i zvnějšku. Samotný charitativní večírek se měl

konat na Velké terase, což byl sál, pojmenovaný podle prostorné dlážděné terasy, která k němu přiléhala.

„Spousta přístupů, spousta únikových cest," konstatovala Eva.

„Přesně to, co potřebuješ: všechny východy budou zajištěné. Všechna veřejná místa jsou monitorována bezpečnostními kamerami. Stoprocentní pokrytí."

„Pokoje hostů ale napíchnuté nebudou."

„Hmmm… hosté bývají docela malicherní, když jde o jejich soukromí. Budeme sledovat všechny výtahy, každou chodbu. Jestli chceš, můžeme doinstalovat další kamery. Řekl bych ale, že Julianna se bude chtít vmísit spíš mezi hotelový personál nebo návštěvníky večírku než mezi hosty. Zaměří se spíš na to, jak po akci bezpečně zdrhnout; dostat se dovnitř pro ni nepředstavuje problém."

„Souhlas, ale stejně nechám jednoho detektiva, aby kontroloval všechny příchody. To se musí zařídit, stejně jako terénní velitelství pro policejní tým a operační místnost pro zásahovku; všechno v dokonale zabezpečených prostorách tak blízko k tanečnímu sálu, jak jen to bude možné."

„Zařídí se."

„Hotelová ochranka bude o celé záležitosti plně informována; zbytek personálu a nikdo z příchozích naopak nesmí ani tušit, že se něco chystá. Nesmíme Julianně dát šanci, aby dopředu vyčenichala past."

„Takže o tom nechceš říct ani Louise?"

Eva to uvážila, sama se sebou probrala všechny argumenty, všechna pro a proti. „Ne, nechci. Nasadíme policajty mezi návštěvníky večírku, číšníky i do ochranky. Ty sám můžeš nařídit vedení své cateringové firmy, aby pro tuhle příležitost přibrali externí výpomoc. Nikdo se tě nebude vyptávat, proč a nač."

„Myslím, že je to ani nenapadne," zamumlal.

„Nesmíme zapomenout, že v tom tvém hotelu se v inkriminovanou dobu konají i další události, konkrétně dvě konference a svatební hostina. Mohla by vklouznout dovnitř i skrze některou z těchhle sešlostí."

„Všechno to proklepnem. Teď mě ale omluv, za pár minut mi začíná holokonference, na kterou prostě musím, protože už jsem ji dvakrát odložil.“

„V pořádku, sama mám spoustu práce.“

„Evo.“

„Copak se děje?“

Naklonil se k ní a políbil ji na temeno. „Ještě si musíme promluvit o spoustě věcí.“

„Myslím, že už jsem na tebe naštvaná jen napůl, takže to snad půjde.“

Usmál se jí do vlasů. „Žehlení mého dnešního faux-pas představuje jen jeden bod programu. Kromě toho bych ti rád vyprávěl, jak jsem byl naštvaný já na tebe, když se u mě v kanceláři dneska odpoledne bez varování zjevila doktorka Mirová.“

Eva nevzhlédla, ale zato byla náhle velmi tichá. „Já jsem ji o to nežádala. V podstatě.“

„Snad, ale na chvíli se mi zdálo, že právě takhle jsi to měla v plánu. Chtělas, aby si se mnou promluvila, protože jsi měla strach. Vědělas, co se mnou provedla ta cesta do Dallasu – asi líp, než jsem si to uvědomoval já sám. Takže ti nakonec musím poděkovat.“

„Rádo se stalo.“

„A kdybych ti teď připomínal, že poslat za mnou psycholožku, aniž bys to se mnou předem probrala, znamenalo jednat za mými zády a popřít mou schopnost rozhodovat sám o sobě, choval bych se jako malicherný břídil.“

Teď vzhlédla, i když jen drobným pohybem očí. „Štěstí, že jsi muž s velkým M a něčeho takového by ses nedopustil.“

„Je to skvělé, co?“ Sklonil se k ní, vášnivě ji políbil a pak odešel.

„Zase to dopadlo tak, že měl poslední slovo,“ zhodnotila sama pro sebe Eva, odhrnula si vlasy z čela a soustředila se na informace z lázeňských center a dopravních společností. Ještě pořád může mít to úplně poslední slovo ona: jestli se jí podaří chytit Juliannu dřív, než to dospěje tak daleko, že jí budou muset dát šanci zaútočit na Roarka.

Bylo o hodinu později a Eva opět cítila, jak se v ní střídají vlny frustrace a zuřivosti. Jenom ve dvou z kosmetických center, která měla na seznamu, se jí podařilo zastrašit odpovědné úředníky natolik, aby z nich dostala seznam rezervací. Všichni ostatní neoblomně trvali na zásadách ochrany soukromí svých zákazníků. A u soukromých dopravních společností to bylo stejné.

Vyjednat si mezinárodní povolení pro přístup k důvěrným údajům prostřednictvím Interpolu vyžadovalo spoustu papírování a času. Případ byl zatraceně horký, takže soudce, na kterého kvůli tomu udeřila, nebyl otrávený, spíš projevoval porozumění; což nic neměnilo na faktu, že čas utíkal.

Další výhoda pro Juliannu, pomyslela si Eva. Nemusí se složitě proplétat bludištěm zákonů.

Přecházela po místnosti, co chvíli se dívala na náramkový záznamník a hypnotizovala fax v naději, že z něj konečně vyjede mezinárodní povolení.

„Nějaký problém, poručíku?“

Ohlédla se a spatřila Roarka, jak se opírá o zárubeň dveří, oddělujících jejich pracovny. Energie z něj jen sálala a zdálo se, že je sám se sebou velice spokojen.

„Že by se aspoň někomu podařilo plodně strávit čas?“

„Přesně tak. Konference probíhala, jak nejlíp mohla. A co ty?“

„Zatracená byrokratická pakáž.“ Vrhla zničující pohled na svůj mlčící počítač. „Čekám na povolení.“

„Povolení jakého druhu?“

„Legalizace přístupu k osobním údajům. Dneska před policajtem nikdo neotevře hubu, a tím míň před cizím policajtem. A personál všech těch nóbl salonů je zatraceně tajnůstkářský, když přijde řeč na to, kdo si u nich nechá dělat liposukci nebo plastiku ksichtu.“

„No, jestli je tohle jediný problém…?“

„Tohle ne. Ten nápad byl jen výstřel od boku, asi jsem to úplně nedomýšlela. Není to nic než tušení a já nechci, abys obcházel zákon a někde sháněl data na konto pouhé předtuchy.“

„Když té možnosti věnuješ tolik času a energie, musí to být víc než jen tušení.“

„Vím, že Julianna něco takového udělá. Třeba ne hned, ale určitě velice brzy. Potřebuje, aby ji někdo obskakoval, a centra v New Yorku představují příliš velké riziko. Chce nabrat energii a odměnit se za předchozí výkony, než se vypraví na tebe. V Denveru měla čas a mohla si to užít tam – přesto to neudělala. Říká si, že teď má právo na něco prestižnějšího, exkluzivnějšího, kde by měla zároveň zajištěné absolutní soukromí. Takže Francie, Itálie nebo nějaké jiné místo ve Starém světě. O vesmírných centrech uvažovat nebude, to je pro ni moc velká novota."

„Dostaneš to povolení?"

„Jasně, dostanu… nakonec. Snad už je na cestě. Podle protokolu, přes politické obezličky a podobné voloviny."

„V tom případě je jedno, jestli začneš ty své údaje zkoumat už teď, s předstihem, a nebudeš muset čekat na chvíli, kdy se onen úžasný dokument ocitne v tvých rukou. Průběh vyšetřování to nijak negativně neovlivní, ne?"

„Ale nebude to podle zákona."

A přitom je velice pravděpodobné, pomyslela si Eva, že za méně než tři dny se žena, kterou stíhá, pokusí zavraždit Roarka. Ne proto, že by ho znala. Ne proto, že by k němu chovala nenávist. Udělá to proto, že zavrhla zákon a vše, co symbolizuje.

Protože touží po pomstě.

„Vím, že je pro tebe těžké řešit rozpory v systému, který by podle tvého názoru měl být čistě černobílý. Ale i zákon má své stíny, poručíku, stíny, které oba známe až příliš dobře."

Eva zamračeně přikývla a vkročila do stínu. „Julianna se bude držet svých iniciál. Nevzdá se své identity. Seznam lázní a center, seřazený podle pravděpodobnosti, s jakou si je vyvolí, máš na mém počítači."

„Výborně, tak do toho. Šlápneme jí na paty." Posadil se k Evinu stolu a vyhrnul si rukávy své sněhobílé košile. „Vždyť je to vážně jen technická podružnost, která nám poskytne výhodu na startu."

Eva usoudila, že filozoficky si to rozebere později.

„Hledám rezervace, uzavřené od včerejšího dne a na následující čtyři týdny. Snad jsem špatně odhadla její pořadí, třeba chce s rekreací počkat až potom, co vyhraje celou válku."

„Projedem radši celý příští měsíc. Začneme s L‘Indulgence? Předražené, personál absolutně výkonný a absolutně diskrétní. Jejich hodnocení ovšem za poslední dva roky stagnuje. Prostě už nejsou v módě.“

„Což je důvod, proč ti ještě nepatří.“

„Miláčku, kdyby mi L‘Indulgence patřila, řídila by se móda podle ní. Tak, teď se na ně podíváme. Zabere to pár minut. Dáš si kávu?“

„Myslím, že nepohrdnu.“

„Výborně. I já bych ocenil šálek.“

Eva dovedla rozpoznat narážku, když ji slyšela, takže odkráčela do kuchyně a na AutoChefovi navolila plnou konvici. Potom pobrala i dva objemné hrnky, a když se s tím vším vrátila do pracovny, Roarke už procházel seznam jmen.

„Vidím tu pár hostů s odpovídajícími iniciálami, ale nikdo se nezapsal sám, všichni se přihlásili s někým dalším.“

„Julianna cestuje sama. Nikdy neměla společníky, nenavazuje přátelství. Používá lidi jako nástroje.“

„V pořádku, proklepneme si další kosmeťák.“

V dalším kosmetickém centru objevili dva možné cíle a Eva okamžitě zahájila hloubkové prověřování, které mělo vyřadit nevyhovující profily. Nakláněla se Roarkovi přes rameno a četla data na monitoru současně s tím, jak je počítač svým tichým hlasem přednášel.

„Ne, tyhle dámy jsou čisté. Překontrolovala jsem všechny jejich dokumenty. Nic než párek bohatých starých škatulí, které vyhazují spoustu škváry za údržbu. Co dál?“

Než na Evině počítači zapípal výstup, ohlašující příchod očekávaného povolení, stihl se Roarke probourat do databází dalších dvou salonů. Eva popadla vytištěnou kopii povolení a protáhla se. „Tak, a teď to bude pokračovat po mém.“

„Ale můj způsob je mnohem zábavnější.“

„Vypal z mého úředního křesla, kámo. Teď jdeš pro kafe ty.“

Evin způsob poskytoval zase jiný druh zábavy, protože jí umožnil rozčílit množství manažerů v několika různých státech.

Všichni se snažili uhýbat, protestovali, zbytečně citovali zákony o ochraně soukromí, čímž Evě značně pozdvihli náladu.

„Nezajímá mě, jestli si vaši klienti nechávají dávat čípky z krocaních koulí. Prostě mi pošlete seznam rezervací, na který mi dává právo ověřené povolení, nebo další krok ve vaší kariéře bude směřovat přímo na fritovací pánev mezinárodního incidentu."

„Čípky z krocaních koulí?" užasl Roarke, když už tiskárna hučela a požadovaná jména svítila na displeji počítače.

„Nemám zdání, co se na takových místech provozuje za kejkle, ale jestli to ještě nikdo nevymyslel, určitě je to dříve nebo později napadne. Ale Julianna tu není. Nikde tu není, zatraceně." Vstala od stolu a přecházela po místnosti. „Ztrácím čas, zatímco bych měla dolaďovat zabezpečení tvého hotelu."

„Na seznamu ti zbývá ještě pár možných lokalit."

„Jenže všechny s nízkou pravděpodobností. Třeba si do ní jen promítám vlastní představy, sama sebe přesvědčuju, že udělá právě to, co by se mi nejvíc hodilo, a tak si to zjednodušuju."

„Ty by sis nedokázala zjednodušit vůbec nic, ani kdybys na to brala lekce. Moje jméno taky vypadlo s nízkou pravděpodobností, ale ty ses rozhodla v tomhle případě počítači nedůvěřovat, pamatuješ? Znáš Juliannu jako nikdo jiný, tak se teď nesnaž přechytračit sama sebe."

„Hraju to na předtuchu, místo abych se zabývala potvrzenými údaji."

„Tak to jen dohraj do konce. Který z těch salonů ti připadá nejzajímavější?"

Eva se vrátila ke stolu a pomalu procházela zbývající názvy na seznamu. „Tenhle se mi na první pohled zalíbil, ale počítač ho vyřadil. Neladí s jejím obvyklým profilem."

„To je milé. Čím tě tak uchvátil?"

„Patří k nejdražším a má nejzajímavější historii – kdysi ty pozemky dokonce vlastnil nějaký hrabě." Zarazila se a pohlédla na Roarka. „Neříkej, že taky patří tobě!"

„Jenom jedenapadesát procent. Chtěla bys i zbytek?"

„Tím se ovšem pravděpodobnost ještě snižuje. Takhle blízko se k tobě zatím dostat nechce. Ale na druhou stranu…" Eva se

zamyslela. „Byl by to pro ni skutečný triumf. Zajede si do lázní, nechá se opečovávat tvým personálem a celou dobu si bude představovat, kolik much jednou ranou pak zabije. Dobře, podíváme se na to.“

Úřednice, která měla na starosti rezervaci hostů v salonu Villa de Lago, Evě předvedla další ukázku snahy o zbrždění vyšetřování, tentokrát v italském stylu. „Dělá vám snad čtení papíru, který jsem vám poslala, nějaké problémy?“ dorážela Eva. „To povolení je vytištěno v mnoha jazycích, jsem přesvědčená, že nejméně jeden z nich vám musí být srozumitelný.“

Úřednice byla mladá, oslnivě půvabná a právě v tuto chvíli velmi unavená. „*No, signorina*,“ odpověděla.

„Poručíku. Jsem poručík Dallasová z Policejní centrály města New York. Vyšetřuji případ mnohonásobné vraždy. Existuje pravděpodobnost, že v této chvíli vaše instituce poskytuje ubytování a péči nebezpečné vražedkyni. Co myslíte, jaký dojem by asi taková informace učinila na ostatní vaše hosty?“

„Personál salonu Villa de Lago se ovšem řídí velmi striktními zásadami, pokud jde o soukromí klientů.“

„Víte, co vám řeknu? Já se taky řídím velmi striktními zásadami.“ Švihla rukou a zasáhla Roarka do břicha, právě když se pokusil vstoupit do záběru videofonu. Byla rozhodnutá nedovolit mu, aby se jí pletl do báječně rozehrané konverzace. „A totéž platí pro mezinárodní zákon. Máte-li zájem, ráda vám vyjmenuji, jaké druhy trestů hrozí tomu, kdo by mařil policejní výkon, zajištěný mezinárodním povolením či zatykačem.“

„Obávám se, *signorina lieutenanto*, že nemám oprávnění pokračovat v tomto jednání. Zavolám vám manažera, který má rezervace hostů na starosti.“

„Fajn, krasavice. A pospěšte si.“

„Kdybys to nechala na mně,“ podotkl Roarke, „bývalo by to bylo podstatně rychlejší.“

„Teď jsem tu šéfem já. Ty dělej svou práci, číšníku, a nalévej kávu.“

Poslechl a dolil do jejího hrnku poslední zbytky z druhé konvice.

Na displeji se objevila další žena. „Poručíku Dallasová.“ Byla starší, ale stejně půvabná. „Jmenuji se Sophia Vincenti a jako manažerka mám na starosti rezervace hostů. Omlouvám se za zdržení, které jsme vám způsobili. Mám vaše povolení na stole. Pochopte prosím, že má asistentka se pouze snažila co nejlépe dodržovat platná pravidla, která chrání soukromí našich klientů před narušením.“

„Mám dojem, že vaše ochrana soukromí a má snaha nedopustit, aby si některá z vašich klientek náhodou nehupsla do jedné vany s nelítostnou vražedkyní, by si neměly protiřečit.“

„Ano. Samozřejmě vám budeme k dispozici ve všech bodech, které stanovuje vaše povolení. Máte naši plnou spolupráci. Snad byste nám v zájmu ochrany nevinných hostů mohla sdělit, jak se osoba, po níž pátráte, jmenuje?“

„Nemohu vám s jistotou říci, jaké jméno zrovna užívá. Ať už si ale vybrala jakékoli, je velice pravděpodobné, že jeho iniciály budou J a D.“

„Malý moment… takže, poručíku, v daném období tu máme rezervaci pro tři hosty, jejichž jména nesou zmíněné iniciály. Hned příští týden očekáváme madam Justinu D’Angelo. Signora D’Angelo patří mezi mé známé a již mnohokrát byla naším hostem.“

„Jak je stará?“

„Poručíku, toto je *velmi* důvěrný údaj…“

„Ale no tak.“

„Přiznává padesátku a tohoto čísla se drží už deset let.“

„Takže je čistá. Číslo dvě?“

„Jann Drewová, očekáváme ji koncem měsíce. Je to naše nová klientka. *Uno momento* prosím, nahlédnu do její dokumentace.“

„Ta vypadá slibněji,“ poznamenala Eva, opřela se v křesle a usrkla z hrníčku kávu.

„Poručíku, slečna Drewová udává jako adresu svého trvalého bydliště Kodaň. Má zde rezervaci na deset dní a na poslední tři dny se k ní připojí společník.“

„Dobrá, řeknu svému asistentovi, aby ji prověřil a zatím mi řekněte něco o té třetí.“

„Slečna Josephine Dorchesterová patří též k našim novým klientkám. Přijela k nám včera a její pobyt bude trvat do zítřka.“

Eva pocítila zasvrbění v zátylku a naklonila se blíž k monitoru. „Odkud přijela?“

„Uvádí adresu ve Spojených státech, konkrétně v Texasu. Objednala si nejluxusnější ubytování, jaké je u nás k dispozici. Včera večer jsem měla službu, právě když slečna Dorchesterová dorazila. Je to okouzlující dáma.“

„Je jí něco přes třicet, má atletickou postavu, vysoká asi metr pětašedesát.“

„Ano, já –“

„Počkejte.“ Eva přidržela hovor na videolince. „Josephine Dorchesterová!“ vykřikla na Roarka. „Z Texasu. Ihned ji proklepni a sežeň mi identifikační údaje z jejího pasu. Trefili jsme se. Vím, že je to ona.“

„Máš to na telestěně,“ odpověděl Roarke, když přešel ze své kanceláře do Eviny. „Zdá se, poručíku, že jste ji vyčenichala.“

Eva tiše sledovala, jak se na telestěně zhmotnil obraz Julianny Dunnové, blondýny s modrýma očima, jako vždy okouzlující.

„Ahoj Julianno.“ Eva znovu aktivovala spojení s Itálií. „Takže, *signorino* Vincentiová, teď mě dobře poslouchejte.“

O patnáct minut později Eva cenila zuby a chrlila hrozby na laxního italského policistu. „Nezajímá mě, kolik je u vás hodin, nezajímá mě, jak dlouho by vám trvalo se tam dostat. Nezajímá mě dokonce ani to, že máte málo personálu ve službě.“

„Pochopte, *signora lieutenanto*, že máme své rozkazy a bez platného zatykače nemůžeme takovou akci provést. Ale dokonce i kdybychom jej měli, zabere to nějaký čas. Takové záležitosti jsou velmi delikátní. Žena, kterou stíháte, je americká občanka, a my nemůžeme jen tak zadržet občana Spojených států na pouhou telefonickou žádost americké policie.“

„Všechny potřebné papíry budete mít vyřízené a přímo v ruce do hodiny. Ve stejnou dobu už přece můžete být na místě a sebrat ji hned, jak dočtete zatykač.“

„Takový postup ale u nás není obvyklý. Tady nejsme v Americe!“

„Všimla jsem si. Počkejte moment, hned jsem zpátky.“ Přerušila spojení a vyskočila na nohy. „Jak rychle se tam můžeme dostat?“

„Když si představím spojení slov *italská* a *byrokracie*, tak zaručeně dřív než tvůj špagetožravý kolega.“

„Tak jedem! Všechny papíry vyřídím cestou.“

Kapitola dvacátá

Překrásný pohled, usoudil Roarke, který právě odpočíval se sklenkou brandy a sledoval Evu, zatímco jejich stroj se řítil nebem nad Atlantským oceánem. Čistá energie v pohybu, zhodnotil sám pro sebe kvality své ženy.

Na hlavě měla nasazená sluchátka, což jí umožňovalo uchovat si volné ruce pro šálek kávy, notebook či druhý komunikátor, když náhodou vyřizovala dva hovory najednou. Přecházela sem a tam jako lvice, po sporém prostoru kabiny pro cestující, v nejrychlejším z Roarkových raketoplánů. Vydávala záplavy rozkazů, zpracovávala nové údaje a cupovala na kousky každého, kdo byl natolik bláhový, aby se jí odvážil házet klacky pod nohy.

Hovořila s Feeneym, s inspektorem Whitneym, s jakýmsi úředníkem z americké ambasády – který si nejspíš bude muset nechat transplantovat nové ušní bubínky – a nakonec s kapitánem italské policie. Ten dobrý muž nepřestával krčit rameny a zdvihat ruce, v nichž stále scházely potřebné dokumenty. Eva sehnala známého advokáta, specialistu na mezinárodní právo, bez milosti jej probudila a pohnala do bitevní vřavy.

„Že se vám porouchal datový port?“ běsnila do tváře italského policisty při dalším spojení. „Co tím sakra chcete říct, že se vám podělal nějaký port?!“

„Takové věci se prostě stávají, poručíku. Za hodinu či dvě by se měl někdo stavit a opravit to.“

„Tím *ztratíte* hodinu či dvě. Namluvenou, elektronicky ověřenou autorizaci můžete od nás dostat ihned.“

„Bez náležité dokumentace v papírové formě, s platným razítkem a ověřením nemohu dělat vůbec nic. Takový je zákon.“

„Dobrá, objasním vám svůj vlastní zákon, *amigo*. Jestli se tohle zatčení vaší vinou podělá, osobně vám ufiknu koule a nacpu vám je do chřtánu.“

Usekla spojení a nakopla nejbližší křeslo.

„Máme za sebou už polovinu cesty,“ upozornil ji Roarke. „Udělala jsi všechno, co se dalo, a navíc se ti podařilo vyděsit hejno druhořadých byrokratů. Teď bys měla vysadit a trochu se vyspat.“

„Nechce se mi spát.“

„Tak se alespoň posaď.“ Dokázal ji chytit za ruku a stáhnout na sedadlo vedle sebe. „Vypněte na chvíli, poručíku. Dokonce ani vy nedokážete změnit fyzikální zákony a dostat nás tam ještě rychleji.“ Přivinul ji k sobě, tak, že její hlava spočinula na jeho rameni.

„Musím ještě zavolat Whitneymu, co nového.“

„Až přistaneme. Teď odpočívej a představuj si, jak se asi bude Julianna tvářit, až jí vpadneme do pokoje. A místo oveček můžeš počítat všechny ty taliánské panáky, které nakopeš do zadnice.“

„Hmmm,“ zasnila se Eva a zívla. „To zní moc pěkně.“ A ukolébána luznými představami upadla do přerušovaného spánku.

„Tryskoptéra?“ Eva rozespale mžourala na malou, elegantní siluetu čtyřmístného letounu. „Neříkal jsi, že poslední část cesty budeme muset absolvovat v tryskoptéře.“

„Neříkal, a tobě se díky tomu mnohem lépe spalo.“ Roarke se vměstnal na sedadlo pilota. „Odsud až na místo to stihnem za osm minut. O kolik bys řekla, že to bude rychlejší než pozemní doprava po italských silnicích, plných italských aut s italskými řidiči, potom ty klikatice do hor a kolem jezera –“

„Stačí, startujeme.“ Zhluboka se nadechla. „Koneckonců, každý musí jednou zemřít.“

„To neměla být urážka mých pilotních dovedností, že ne? Připoutejte se, poručíku.“

„To mi nemusíš říkat.“ Zacvakla bezpečnostní pásy a dvakrát překontrolovala, jak dobře jsou utažené. „Nesnáším lítání v těchhle mrňavých bestiích.“

„Nechápu proč.“ Roarke vystřelil vzhůru téměř vertikálně, v okamžiku, kdy dostal z věže povolení. Dřív, než si Evin žaludek stihl uvědomit, co se děje a začal secvičovat první z náročných akrobatických sestav, byli ve sto metrech.

„Nech toho!“ zaječela Eva.

„Promiň, říkala jsi něco?“ Rozdováděný Roarke se zasmál, přidal plyn, tryskové motory zahučely a malý stroj se vydal přímo k narůžovělým potrhaným mračnům.

„Co ti tu sakra připadá k smíchu?“ Eva svírala opěrky svého sedadla železným sevřením a její prsty se zatínaly do čalounění jako drápy. „Jsi sadistický parchant.“

„To jsme prostě my chlapi. Někdy si zkrátka nemůžeme pomoct. Propána, podívej se na to nebe.“

„Co je s ním?“ Její strach z výšek na okamžik přehlušila vize příšerných přírodních katastrof.

„Vůbec nic. Jenom že nic krásnějšího jsem už dlouho neviděl. Nepoštěstí se ti každý den sledovat východ slunce nad italskými Alpami. Hned jak se nám naskytne nějaké volno, musíme sem na pár dní zajet.“

„Jasně. Výborně. Fajn. Jen když to bude na zemi. Nebudu se koukat dolů. Ani koutkem oka se nebudu –“

Podívala se dolů. Hlava i žaludek se jí roztočily opačným směrem. „Do háje. Sakra, sakra! Už jsme tam?“

„Skoro. Před námi leží jezero a první paprsky slunce právě probily jeho hladinu jako nebeské šípy.“

Díky Roarkovu romantickému komentáři se Evina představivost začala zabývat hrozivou možností nouzového přistání na vodě. „Tamhle ten komplex, to už je ono?“

„Ano, jsme na místě.“

Evin pohled klouzal po bílém a narůžovělém kameni starých budov, po zelených trávnících a zahradách, i po fontánách a jezírkách, jejichž hladina se modrala jako tekutý safír. Nevnímala nic z té krásy. Viděla před sebou jen kolbiště pro konečné utkání.

„Aspoň že ten šašek kapitán Giamanno je už na cestě. Už se ho nemůžu dočkat, hned jak budeme mít vyřízené všechny formality, nadělám z něj makaróny.“

„Pozor, totto není Américca,“ zašišlal Roarke s výrazným italským přízvukem.

Eva se zašklebila. „To máš zatracenou pravdu.“

„Můžu tě citovat?“ A s těmi slovy se střemhlav snesl k zemi, dušené se zasmál bezhlesému výkřiku, který Eva vydala, a pak už se tryskoptéra lehce jako snášející se lístek dotkla přistávací plochy helipadu. „To bylo na rozproudění krve.“

„Právě teď tě úplně a beze zbytku nenávidím.“

„Vím, ale přes to se přeneseš.“ Vypnul motory. „Nadechni se. To je nádherná vůně. Jasmín rozkvétá v noci, a ještě teď je ho vzduch plný.“

Eva dokázala vyskočit z kabiny a dopadnout na nohy s jakýmsi zdáním důstojnosti, ale vzápětí to musela vzdát a v předklonu, s rukama opřenýma o kolena čekat, až jí začnou orgány normálně fungovat.

„Poručík Dallasová?“ Eva zůstala předkloněná, a když se k ní kroky dostatečně přiblížily, vstoupil do jejího zorného pole pár špičatých černých bot. Cítila, že se její nitro začíná usazovat.

„Ano. Vy jste *signorina* Vincentiová, že?“

„Ano, to jsem. Je vám dobře, poručíku?“

„Ano, samozřejmě.“ Narovnala se. „Jenom jsem se trochu protahovala. Co kapitán Giamanno?“

„Ještě nedorazil. Vaše instrukce jsme vyplnili beze zbytku. Ihned potom, co jsme spolu domluvily, jsem se spojila s místní ochrankou. Jeden ze strážných zaujal místo u dveří slečny Dunnové a nehnul se odtamtud. Z jejího apartmá nikdo nevyšel ani tam nevstoupil.“

„Vynikající. Nehodlám tady vyčkávat na místní muže zákona. Seberu ji tak rychle a tiše, jak jen to bude možné.“

„To velice oceníme. To víte, naši hosté…“ Rozpřáhla paže. „Neradi bychom někoho poplašili. *Signore*.“ Napřáhla ruku k Roarkovi. „Vítám vás zpět ve vaší Ville. Doufám, že mi dáte vy sám či *signora lieutenanto* vědět, budu-li vám moci jakkoli asistovat.“

„Vaši vstřícnost nanejvýš oceňuji a můžete si být jista, že na vás nezapomenu.“

„Dobře,“ přikývla Eva. „Řekněte bezpečákům, že jdu dovnitř. Chci celé podlaží zabezpečené, ostatní hosté ať tam ani nepáchnou. Nikdo jiný z celého personálu se tam taky neukáže, dokud neukončím operaci a podezřelá nebude zadržena. Potom ji umístíme do řádně zabezpečené místnosti a budeme se s kapitánem Giamannem věnovat papírování a vyřizování extradice.“

„Pro tyto účely jsem uvolnila kancelář v přízemí. Budete si přát můj doprovod až do apartmá?“

Eva nepoznala, jestli manažerku vedla k této poslední nabídce profesionální pýcha nebo zvědavost a odvaha, ale musela jí v duchu projevit uznání. Vyslovila svůj návrh přesně stejným tónem, jako by se chystala Evu uvést do apartmá filmové hvězdy, která zde pokojně tráví prázdniny. „Ne, děkuji. Výtah je v bezpečné vzdálenosti. Budu však potřebovat magnetickou kartu od jejích vstupních dveří."

„Tu dostanete k dispozici." Italka se dala do vysvětlování, provázeného bohatou gestikulací. Blížili se k půvabné vchodové bráně, obrácené k jezeru. „Kdykoli se hosté uchýlí do svých apartmá, doporučujeme jim, aby pro svou vlastní jistotu aktivovali noční zabezpečení prostor, zámek a alarm. Potom lze dveře otevřít pouze zevnitř, anebo pomocí druhé magnetické karty, kterou máme v držení a použijeme v případě, že by došlo k nepředvídané nouzové situaci."

Z kapsy svého elegantního saka vyňala dvojici tenkých karet. „Bílá karta s logem naší Villy otevírá normální zámky, červená patří k nočnímu systému."

„Jasně." Procházeli pod krytým sloupořadím, po němž se vinula réva, naplňující vzduch vůní vanilky. Dvojité skleněné dveře s vyleptaným zpodobením budovy se tiše dokořán otevřely.

Nyní vešli do chladivé odpočívárny, vymalované uklidňujícími barvami, na nichž paprsky slunce, procházející klenutým oknem, svítily jako roztavené zlato. Zachytávaly se na tepaném lustru s myriádami drobných krystalů ve tvaru slz a odrážely se do všech směrů. Venku, na kamenné terase, se ruku v ruce procházel jakýsi pár, oděný v bílých róbách.

„Máte tu opravdu luxusní prostředí," složila Eva poklonu *signorině* Vincentiové.

„Jsme na ně velmi hrdí. Snad nás jednoho dne navštívíte i mimo rámec služebních povinností. V životě je příliš mnoho stresu, není-liž pravda? Člověk se naučí ocenit takovéto malé ostrůvky míru. Ach, tady už přichází *signore* Bartelli, vedoucí našeho ochranného týmu."

„Poručíku." Bartelli se lehce uklonil Evě a potom i Roarkovi. „Pane. Mohu vás doprovodit až k apartmá?"

Eva jej přejela pohledem. Byl to drsný, urostlý muž v dobré kondici. „Jistě, to bude vynikající."

„Jeden z mých mužů už je na místě,“ informoval je, když vstoupili do rozlehlého atria na druhém poschodí, kde byla podlaha a sloupořadí z růžového mramoru. Široké schodiště se vinulo vzhůru a dělilo na dva proudy, které se ladně protiběžně proplétaly. „Od chvíle, kdy jsme obdrželi vaše pokyny, monitoruji bez přestání celé podlaží.“

„Existuje jakákoli cesta, kterou by se mohla dostat ven, aniž by použila tuto chodbu?“

„Jedině kdyby skočila z terasy. Ta je ovšem ve čtvrtém patře, takže by se jí to nevyplatilo.“

„Pošlete někoho i pod terasu, pro všechny případy.“

„Jak si přejete.“ Vyňal malý komunikátor a ještě než vstoupili do výtahu, vyřídil Evin požadavek.

„Žádný z civilistů v tomto patře neopustí svůj pokoj,“ pokračovala Eva. „Podezřelá udělá cokoli, aby se ubránila zatčení, uteče, když jí dáme šanci, ani nebude váhat vzít rukojmí.“

„Bezpečnost našich hostů je pro nás zcela zásadní. Dohlédneme na jejich ochranu.“

Dveře výtahu se otevřely a Eva položila dlaň na pažbu pistole. U masivních dvojitých dveří stál strážný, sledoval je a usrkával z pohárku kávu.

Na ostrý rozkaz od svého nadřízeného vyskočil do pozoru a v odpověď spustil hotový vodopád italštiny.

„Podezřelá se nepokusila opustit místnost těmito dveřmi,“ přeložil Evě Bartelli. „Ani zvenku se nikdo nepřiblížil. Dva z hostů, jeden z vedlejší místnosti a další z apartmá na konci chodby, opustili své pokoje. Věnují se ranním aktivitám,“ vysvětlil. „Fitcentrum a bazén jsou otevřeny čtyřiadvacet hodin denně a všichni hosté je mají k dispozici.“

„To je praktické. Teď ustupte a připravte se.“

Odsunula židli z cesty a zasunula první z karet. „Kudy do ložnice?“

„Doleva přes chodbičku. Asi čtyři metry od těchto dveří.“

„Co je vpravo?“

„Malý salonek.“

Zasunula do zdířky druhou kartu a otočila se na Roarka. „Jdi doprava.“

Šťouchnutím bezhlučně otevřela dveře a s tasenou zbraní vnikla dovnitř. Obývací místnost apartmá se utápěla v hlubokém stínu, protože okna zcela zakrývaly žaluzie. Panovalo tu mrtvé ticho.

„Ke dveřím,“ sykla na Bartelliho a vklouzla do chodbičky. Přeběhla po měkkém a tlustém koberci a potom podrážky jejích bot vrzly na naleštěných dlaždicích. Tiše a rychle přeběhla chodbičkou k ztemnělé ložnici. Ucítila květiny a směsici ženských vůní. A ticho stále nikdo neporušil.

„Světla,“ nařídila. „Naplno.“

Její zbraň mířila na postel, a když světla zaplála, zjistila, že instinkt jí napověděl správně. Místnost byla prázdná. Přes židli splývala černá večerní toaleta a na koberci se válel pár bezstarostně odhozených černých lodiček s jehlovými podpatky. Na šatníku ležel kartáč vykládaný stříbrem a vedle stála lahvička voňavky z matného skla. Na zrcadle nad ním byla napsaná dvě slova, vyvedená rtěnkou pěkným Julianniným rukopisem:

CIAO, EVO!

„Nepráskla do bot jen proto, že by se chtěla před snídaní proběhnout. Věděla, že pro ni jdu.“ Eva upřela na *signorinu* Vincentiovou pohled tak plamenný, že mramor na okolních sloupech málem popraskal. „Někdo jí vyžvanil, že jsme ji odhalili.“

„Poručíku Dallasová, ujišťuji vás, že jsem o celé věci nehovořila s nikým jiným než s vámi a s těmi, jejichž informováním jste mne pověřila.“ Pohlédla za Evino rameno na stručný nápis na zrcadle. „Pro toto nemám žádné vysvětlení.“

„Nepochybně tomu bylo tak, že podezřelá váš postup předvídala.“

Kapitán Giamanno, který v doprovodu tří svých mužů konečně dorazil, rozpřáhl paže. „Jakmile jste o to požádala, byl ke dveřím umístěn strážný. Po celé chodbě jsou bezpečnostní kamery. Kolem nich prostě nemohla prolétnout jako nějaký duch.“

„Ne, jako duch skutečně neprolétla. Jednoduše odešla.“ Eva se otočila k počítači, náležejícímu k výbavě apartmá a nařídila, aby přehrál jeden úsek na disku, který zkoumala už předtím. „Vidíte, tady.“

Na obrazovce bylo vidět, jak se strážný ospale rozvaluje ve svém křesle před Julianninými dveřmi. Časový údaj ukazoval čtyři hodiny padesát šest minut, když se otevřely dveře sousedního apartmá. Z nich vyšla žena, oděná do typické hotelové bílé róby, s velikým slamákem, šátkem a objemnou proutěnou kabelou v ruce. Její tvář stínila široká krempa klobouku, a když procházela kolem strážného, zamumlala tiché *buon giorno* a odkráčela k výtahu.

„To ale není její pokoj,“ poznamenal s výrazem Sherlocka Holmese Giamanno. „Tato dvě apartmá nejsou propojena, poručíku, kudy by se tam dostala?“

Eva na něj nevěřícně zírala celých deset vteřin. Může být někdo doopravdy tak pitomý? uvažovala Eva a poháněna zuřivou energií, vtrhla do salonku a otevřela dveře na terasu.

Ostatní se trousili za ní. Eva se vytáhla na špičky, dvakrát podřepla, aby si uvolnila kolena, potom vystartovala přes celé patio, odrazila se od kamenného zábradlí, skočila a dopadla na sousední terasu.

Při doskoku ucítila bolest v kotnících, avšak ignorovala ji a pokročila ke dveřím. „Nejspíš vás, Giamanno, překvapí, že tyto dveře jsou odemčené?“

Otevřela je a nahlédla do místnosti, potom se otočila zpět. „A uvnitř, v posteli, jsou dva lidé, kteří nerušené zařezávají.“

„*Madonna mia*, koho za–?“

„Chrápou, vy zatracený –“

„Poručíku.“ Roarke ji přerušil a zastavil tak v samých počátcích tirádu, která by dozajista byla dost ostrá na to, aby na další dekádu zničila veškeré přátelské vztahy mezi Spojenými státy a Itálií. „Podle dedukce poručíka Dallasové je zřejmé, že podezřelá musela být nějak varována, a potom unikla zatčení způsobem, který poručík Dallasová právě demonstrovala, a opustila tento komplex a s největší pravděpodobností i zemi ještě dřív, než jsme se sem dostali.“

„Víte, co zachraňuje vaše mikroskopické, seschlé kulky, Giamanno?“ Eva se opřela o zábradlí. „Zdrhla ještě předtím, než jste se k ní vůbec mohl dostat, i kdybyste byl tou svou tučnou prdelí pohnul okamžitě, hned jak vás o to požádal kolega policejní důstojník. Teď musíme zjistit, jak a proč se k ní ta informace dostala. Půjdeme do vaší kanceláře,“ pravila a ukázala na *signorinu* Vincentiovou. „Hned teď.“

Otočila se, prošla celým apartmá podél postele se spící dvojicí a vyšla na chodbu.

Odmítla nabízený šálek kávy, což Roarkovi napovědělo, že míra zuřivosti, kterou už hezkou chvíli udržuje pod pokličkou, právě začíná přesahovat kritickou mez. Potom už jen sledoval, jak se vůle jeho manažerky a jeho ženy do sebe zaklesly, jako by se snažily jedna druhou rozdrtit. Italský policista zatím brblal, reptal a přecházel po místnosti, kdežto velitel bezpečnostní služby podrobně zkoumal záznamy kamerového systému.

„Tady je, přechází k bazénu,“ zavrčel. Tvářil se zachmuřeně a jeho pohled sledoval Juliannu na její pokojné pouti z apartmá k výtahům, z výtahu do zimní zahrady a potom ven, směrem k bazénu.

Záběr venkovních kamer ji zachytil, když zrychlila krok, přešla do lehkého poklusu a zamířila pryč od bazénu na zahradní cestu. Za okamžik zmizela z dohledu.

„Moc se omlouvám, madam Dallasová. Měl jsem to předpokládat.“

„Nu, někdo to každopádně předpokládal, jinak by určitě nepráskla do bot a nenechala nám tu všechny své krámy.“

„Hovořila jsem pouze s vámi,“ opakovala Vincentiová. „Dále s kapitánem Giamannem a se *signorem* Bartellim. S nikým jiným!“

Zadívala se na Evu a založila si ruce, jako by chtěla dát najevo, že je připravena k bitvě. Vtom se otevřely dveře a vešla mladá dívka třímající tác s kávou a drobnými koláčky.

„Moment.“ Eva ji popadla za ruku, až se nádobí na podnosu rozezvonilo. „To vy jste přijímala můj první videohovor!“

„Toto je Elena, má asistentka, která mě bez prodlení zavolala ke komunikátoru, když jste se s námi spojila.“

„Ano, vzpomínám si.“ Evě stačil jediný pohled do dívčiny tváře, aby poznala pravdu a celý příběh si domyslela. „Jestlipak znáte, Eleno, výši trestu za maření úředního výkonu?“

„*Mi scusi*? Já vám nerozumím.“

„Zajímavé, předtím jste hovořila anglicky zcela bezvadně. Sedněte si!“

„Poručíku, nedovolím vám, abyste zastrašovala můj personál! Proč by Elena pomáhala nějaké kriminálnici? Ona je…“ *Signorina* Vincentiová se zajíkla a zmlkla. Také ona spatřila v Elenině tváři, že Evino obvinění vůbec není neopodstatněné.

„*Maledizione*!“ Její ohnivá kletba plynule přešla do vodopádu italských nadávek, jimiž jakoby zatloukala plačící Elenu hlouběji a hlouběji do křesla.

Okamžitě se k ní připojil i kapitán Giamanno a pan Bartelli, až měla Eva pocit, že jí upadnou uši. Zuřivě gestikulující paže se míhaly vzduchem, slzy se lily na koberec. Eva otevřela ústa a nadechla se, aby požádala o ticho, ale potom vážně zauvažovala, jestli by neměla párkrát vystřelit do stropu. Naštěstí zakročil Roarke, který dokázal v jediném okamžiku všem utnout vodopád řeči.

„*Basta*!“ Jeho rozkaz práskl snad ještě hlasitěji než výstřel z pistole a zazněla v něm taková autorita, že všichni okamžitě zmlkli. Eva na něj zůstala zírat s otevřenými ústy, neboť vzápětí přešel do zvučné italštiny.

„Já se velice omlouvám.“ *Signorina* Vincentiová napjala veškerou vůli a ovládla se. „Prosím, omluvte můj výbuch, poručíku. Eleno, teď anglicky povíš tady madam Dallasové, čeho přesně ses dopustila.“

„Ona říkala, ta *signora* říkala, že potřebuje mou pomoc,“ vzlykala Elena a slzy jí padaly na sevřené pěsti. „Její manžel ji týrá. Je to zlý, strašlivý muž a má ve Spojených státech ohromnou moc. Svěřila se mi, ale dál jsem to nesměla nikomu říct. *Signorina Vincenti*, já –“

„Grrr!“

Její hlava poklesla ještě o něco níž. „Uprchla sem, aby si užila alespoň trochu klidu a míru, jenže věděla, že se ji manžel pokusí nalézt a přivést zpátky. Říkala, že za ní pošle policistku z New

Yorku. Tamější policisté jsou zkorumpovaní a udělají všechno, co jim její zlý manžel nařídí.“

„Není to nakonec pravda?“ zasykla Eva velmi tiše na Roarka. Ten jí v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno.

„Tohle mi povídala, *madame*,“ úpěla Elena. „Věřila jsem jí každé slovo. Bylo mi jí moc líto. Chovala se ke mně tak laskavě! Říkala, že jí připomínám její malou sestřičku, která zemřela, když byla ještě děcko. A ona sama byla tak smutná a statečná.“

No jasně, pomyslela si znechuceně Eva, *jednou se na tebe podívala a měla tě přečtenou celou, i s doslovem.*

„Žádala mě jenom, abych jí pověděla, kdyby ta policistka Dallasová – to jste vy, že? – zavolala k nám do Villy a vyptávala se.“ Elena vycedila další přepršku slz. „Varovala jsem ji, abych jí dala aspoň trochu času, než přijdete a odvedete ji zpět k tomu zlému muži. Nechtěla po mně, abych kvůli ní lhala nebo podváděla, prosila jen o tuhle malou šanci. A potom, když jste hovořila se *signorinou* Vincentiovou, zavolala jsem do jejího apartmá a varovala ji, že musí rychle utíkat. Nevěřila jsem, že by skutečně spáchala zločin, a pak, když to vyšlo najevo, už bylo pozdě. Já jsem jí tak věřila! Zavřete mě teď do vězení?“

„Kristepane.“ Eva se musela odvrátit. Děvče skýtalo vskutku žalostný pohled, byla přesně takový naivní, dobrosrdečný typ, jaké Julianna využívala nejraději. „Odveďte ji a pošlete domů. Skončila jsem s ní.“

„Může být obviněna z –“

„A k čemu by nám to bylo?“ skočila Eva Giamannovi do řeči a upřela na něj pronikavý pohled. „Byla to jen důvěřivá oběť. Když ji šoupnete za mříže, nikomu tím nepomůžete.“

Elena zlomeně v slzách odešla a *signorina* Vincentiová nalila kávu. „Dostane okamžitou výpověď.“

„To se mě netýká,“ odpověděla Eva.

Roarke se natáhl pro první šálek kávy. „Věřím, že slečna Elena obdržela nezapomenutelnou lekci. Uvítal bych, kdybyste ji ponechala ve stavu zaměstnanců, signorino. Pracovníci, kteří na začátku své kariéry projdou tvrdou školou, si odnášejí cenné zkušenosti a často pak ve své práci excelují.“

„Jak si přejete, pane. Madam, nemohu se dost omluvit za…“ zdálo se, že veškeré její znechucení se koncentruje do jediného slova, „…za *stupiditu* své asistentky a za to, jakou škodu vám způsobila. Je mladá a naivní, ale to ji samozřejmě neomlouvá a neomlouvá to ani mne. Přijímám plnou odpovědnost za selhání, k němuž zde došlo. Elena byla mou přímou podřízenou, a proto…“ Otočila se zpět k Roarkovi a její pohled byl opět vyrovnaný. „Proto vám svou rezignaci předložím okamžitě. Budete-li si přát, zůstanu zde tak dlouho, abych mohla zacvičit svou nástupkyni.“

„Vaši rezignaci, *signorino* Vincentiová, nepožaduji, nedomnívám se, že by byla namístě, a rozhodně ji nepřijmu. Věřím, že vedení veškerého disciplinárního řízení s vaší asistentkou mohu s klidným svědomím ponechat ve vašich rukou.“

„S mou bývalou asistentkou,“ pravila chladně manažerka. „Bude přidělena na nižší pozici bez kontaktu s klienty.“

„Velmi dobře. Jak už jsem říkal, tuto záležitost zcela svěřuji do vašich schopných rukou.“ Uchopil ji za zmíněné ruce, tiše jí řekl pár vět italsky a tím dokázal na její tváři opět vykouzlit úsměv.

„Jste velice laskavý. Poručíku, existuje-li cokoli, co bychom pro vás mohli ještě udělat, stačí říct.“

„Z Itálie nemohla odpochodovat pěšky, takže potřebuji prověřit všechny dopravní společnosti, které přicházejí v úvahu. Podezřelá je pryč, ale budeme pokračovat v akci a uděláme vše, co bude v našich silách, abychom vypátrali její trasu. Ráda bych ještě využila vaší kanceláře.“

„Je vaše na tak dlouho, jak budete potřebovat.“

„Pěkně tvrdě jsem na vás předtím vyjela.“

„Ano, to je pravda.“

„Omlouvám se.“ Eva napřáhla k manažerce ruku. „Tu ubohou asistentku jste dokázala parádně seřvat. Musela jsem obdivovat váš styl.“

„Děkuji vám.“ Signorina Vincentiová přijala nabídnutou ruku. „Věřte mi, že jsem s ní ještě zdaleka neskončila.“

Zjistili, že Julianna překročila švýcarské hranice ve voze soukromé taxislužby; objednala si jej pravděpodobně svým kapesním

komunikátorem. Auto ji vyzvedlo na konci stinné aleje, která vedla k bránám Villy de Lago. Oblečena byla do modrých letních šatů, které pravděpodobně ukrývala pod bílým lázeňským hábitem.

Dál museli skládat obraz její cesty ze střípků. Studovali veřejné a soukromé dopravní společnosti, letiště i pozemní linky a hledali cestující, odpovídající Julianninu popisu.

„Touhle dobou bude už dávno zpátky v New Yorku.“ Eva se připoutala a v očekávání startu zavřela oči. Roarkův osobní raketoplán pojížděl po rozjezdové dráze.

„Taky si myslím.“

„Zase byla jeden krok před námi. Připadá mi, že jakmile ji přejde vztek nad tím, jak jsme přerušili její malou dovolenou, dostane docela dobrou náladu. Je po další bitvě a ona opět unikla beze šrámu, kdežto já jsem tu zase za šaška.“

„Kdepak, tys přece odhadla, co bude dělat a měla jsi pravdu. Vědělas dopředu, co udělá, po čem touží. Na druhé straně, poručíku ji tu nezachránilo nic jiného než čiré štěstí. Ne že bych chtěl snižovat hodnotu štěstí, ale kdybych si měl vsadit, pak se budu vždycky spoléhat spíš na kombinaci intelektu a vytrvalosti.“

„Kdyby se mi k nim chtělo ještě trochu toho štěstí přidružit, určitě bych nenadávala. Teď si na chvíli zdřímnu.“

„Jen do toho.“ Roarke si spustil přímo před oči panel s počítačem a připojil se k síti.

„Jak to, že umíš italsky, a já o tom nic nevěděla?“

„Protože moje italština není nic moc. Plynule to nezvládám. Co umím, to mi stačí na základní obchodní záležitosti a pomáhá ve vztazích s personálem. A samozřejmě mám praktickou slovní zásobu všech zajímavějších obscenit a sexuálně vyzývavých frází.“

Eva slyšela slabé cvakání, jak jeho prsty přejížděly po klávesnici počítače. „Všechno v italštině zní jako obscenita a sexuálně vyzývavá fráze. Schválně, řekni něco.“

„*Silenzio*.“

„Hm, tak tomu jsem rozuměla i já. Ale teď chci něco z té tvé zásobárny erotických narážek.“

Pohlédl na ni. Oči měla stále zavřené, ale její rty se usmívaly. Zjevně překonala svůj vztek a teď hodlá nějak dobít energii. A způsoby, které se naskýtají, jsou různé.

Roarke vypnul počítač a nechal pracovní panel vklouznout zpět do stěny kabiny. Potom se natáhl k Evě a začal jí do ucha šeptat hedvábný proud italských slov, zatímco jeho prsty jí majetnicky přejížděly po stehně.

„To zní vážně docela zajímavě.“ Eva otevřela jedno oko. „A co to znamená?“

„Bojím se, že překladem se hodně významu ztrácí. Mnohem lépe ti to předvedu názorně.“

Kapitola dvacátá první

Julianna vrazila do obývacího pokoje svého domku a odhodila cestovní zavazadlo do kouta. Hodiny, které strávila útěkem, nestačily zchladit její hněv. Naopak, zdálo se, jako by žár její zuřivosti, uvězněný za ocelovou závorou sebekontroly, každou vteřinou rostl. Teď, když se ocitla o samotě, zpět ve svém království, kde měla naprosté soukromí, závora praskla.

Popadla první věc v dosahu, úzkou, vysokou vázu z jemného anglického kostního porcelánu, a i s jejím obsahem, kyticí bílých růží, jí vší silou mrštila proti zdi. Třesk střepů zazněl prázdným domem a přepnul její mysl na vlnu nezakryté zloby a destrukce. Srážela lampy na podlahu, velikým světelným krystalem roztříštila starobylé zrcadlo a polámané růže rozdupala na řezanku.

Převracela židle, stoly, rozbíjela na kousky drahé nádobí, až nakonec připomínaly obytné prostory jejího domu ze všeho nejvíc místo, kudy několikrát prošla fronta.

Potom se vrhla na pohovku, bila pěstmi do polštářů a nakonec se rozvzlykala jako dítě.

Chtěla si užít pár hezkých dní v kosmetickém centru. *Potřebovala to*. Už ji unavovalo neustále si sama upravovat vlasy a už příliš dlouho se musela obejít bez prostých, ale nezbytných věcí, jako je profesionální manikúra a pleťová kosmetika.

A ta *čubka* to všechno zkazila!

Musela tam nechat úplně nové šaty i střevíčky, a ještě spoustu dalších hezkých věcí. A jak jí schází koupel v chaluhovém extraktu a bahenní zábaly!

Zaplatí za to, strašlivě zaplatí.

Ještě popotáhla nosem a převalila se na záda. Kdyby ji ta malá italská husa z recepce nevarovala, mohli by ji z postele úplně nečekaně vytáhnout policajti. To by bylo k zbláznění pokořující.

Ale nedošlo k tomu. Julianna se několikrát zhluboka, tiše nadechla a vydechla. Tenhle způsob uklidňování se naučila ve vězení. Nedošlo k tomu, protože byla připravená jako vždy, protože byla o krok před svou sokyní. A Eva Dallasová opět prohrála, tak jako v této obnovené válce zatím pokaždé.

To pomyšlení Juliannu trochu uklidnilo a dodalo jí jiskru energie. Úžasná představa: policajtka se hnala celou cestu do Itálie jen proto, aby se vší pompou vtrhla do prázdného apartmá. A nakonec ten roztomilý přátelský vzkaz na zrcadle. Ano, to byl autogram pod mistrovským dílem.

Přece se vrátila do New Yorku jen proto, aby hodila rukavici své dřívější přemožitelce. Tím pádem je zbytečné se rozčilovat a nadávat, když se ukázalo, že Eva Dallasová je vskutku důstojný a schopný protivník.

Je tak dobrá, napadlo Juliannu, že by snad bylo nejlepší se na chvíli stáhnout. Jenom na čas. Tohle poslední střetnutí ji stálo dost nervů. Ale na druhé straně…

Na druhé straně to bylo tak vzrušující! Jak jí za ty roky, strávené ve vězení, scházely okamžiky totálního vypětí a soustředění, i vlny adrenalinu, pěnící krev v žilách! Existuje jen jediná cesta, jak celou záležitost dovést k vítěznému konci a vykonat, co si předsevzala.

Zničit Evu Dallasovou jednou provždy.

A jaký vhodnější způsob si lze představit, než zabít muže, do nějž se v nepochopitelném projevu své slabosti zamilovala? Ruku v ruce s tímto vítězstvím nad Evou pak půjde ještě jedna cena: vstoupí do historie jako žena, která dokázala zabít nezranitelného Roarka.

Eva poklepala špičkami prstů na podpatek černé lodičky. „Přesvědčili jsme naše italské kolegy, aby nám předali všechny osobní věci, nalezené v apartmá Julianny Dunnové. Tato bota je nová, na podrážce nejsou žádné směrodatné značky. Je italská, ale s americkým číslováním. Podle mého soudního znalce v oboru obuvnictví…“ vrhla krátký pohled na Roarka, který se účastnil pracovní porady jejího týmu, „…to znamená, že si je koupila tady, v New Yorku, předtím, než odletěla do Itálie.“

Hodila botu McNabovi. „Podívejte se na ni a zkuste zjistit, kde to koupila.“

„Ta má ale malou nožku.“

„Jasně, je to naše slaďoučká vražednička. Jak všichni víte, soustředíme se nyní na nadcházející charitativní večírek v hotelu Regent. Feeney, ty budeš mít na starosti elektronické zabezpečení,

sledování prostor, velení ochrance a tak dále. Od inspektora máme povolení nasadit na tuto akci tolik lidí, kolik bude třeba, tak toho využij. Sám musíš zůstávat v pozadí, protože podezřelá tě zná. Jestli Julianna přikráčí na charitativní večírek v nóbl hotelu a první, koho uvidí, bude známý polda, tak se nad svými dalšími plány určitě hluboce zamyslí.“

„Mohla by si myslet, že jsem se tam vetřel kvůli jídlu.“

„Neboj, něco ti pošlem. Peabodyová, je velice pravděpodobné, že vás by poznala taky. Když si sháněla všechny dostupné údaje o mně, zaručeně vás nepřehlédla. Proto se budete zdržovat v terénní operační místnosti.“

„Ať jí nezapomenou přinést její vlastní talíř,“ staral se Feeney.

„McNabe, vás snad risknout můžeme. Nějak slušně se oblečete a nasadíme vás do tanečního sálu.“

„No tak to bude bomba.“

„Rozhodne-li se udeřit na svůj cíl při téhle příležitosti, bude nejspíš přestrojená za někoho z hotelového personálu nebo za hostesku. Tak mnohem snáze splyne s okolím, bude se moci pohybovat nepovšimnuta a dostane se dost blízko, aby mohla uskutečnit svůj záměr. Svůj cíl zná velice dobře.“

„Ten cíl má nějaké jméno, ne?“

Podívala se Roarkovi do očí. „My víme, jak se jmenuješ. A Julianna to ví taky. A nezůstal jí utajen ani fakt, že máš prvotřídní ochranku a dokonalé instinkty. Ví, že jsi opatrný. Jenže zároveň věří, že netušíš, že bys mohl být v nebezpečí, a tak se spoléhá, že při takovéhle příležitosti budeš celkem bezstarostný a budeš si užívat planého tlachání s celebritami.“

A on takový skutečně bude, pomyslela si Eva. Bude vypadat šťastně a spokojeně, zatímco její nervy se budou kroutit jako klubka naolejovaných drátů. „Neví, nebo si aspoň nemůže být jistá, jestli mě samotnou napadlo, že by tě mohla ohrozit. Všechny její zdejší oběti se podobaly předchozím cílům, ty do jejího schématu na první pohled nezapadáš. To považuje za jednu ze svých výhod. Jed namíchá do nápoje či nějaké chuťovky. To znamená, že za celý večer nesmíš dát do úst ani sousto, a taky nebudeš nic pít. Ani kapku.“

„Zdá se, že to bude velice dlouhý večer. Mám ale jednu připomínku, poručíku. Mohu?“

„Povídej.“

„Pořád ještě existuje možnost, že jejím cílem jsi ve skutečnosti ty, nebo že by nás ráda odeslala do věčných lovišť společně.“

Naklonil hlavu ke straně, protože si všiml, že Evu to už také napadlo. „Proto se povinný zdravotní půst vztahuje i na tebe.“

„Souhlas. V médiích už omílají tu kachnu, kterou jsme vypustili – že se Roarke chystá Louise Dimattové předat veliký sponzorský dar. To je pro Juliannu pozvánka jako na ručním papíře se zlatou ořízkou. Nenechá si to ujít.“ Eva na to neustále myslela. „Přijde. Dnes ráno v Itálii jsem jí šlápla na paty, přerušila jsem její roztomilé luxusní prázdniny. Nemá ráda, když jí někdo kříží plány. Bude pěkně rozzuřená, ale taky odhodlaná. A já jsem na tom úplně stejně. To, co dělá, mě dokázalo *vážně rozzlobit* a zároveň jsem odhodlaná šoupnout ji jednou provždy za mříže.“

Odmlčela se a přejela pohledem po tvářích v místnosti, zkoumala, jestli jí všichni správně porozuměli, Julianna patří jenom jí. „Feeney, od tebe budu chtít plán rozmístění zbytku operačního týmu. Projdeme si ho až na místě, při operační přípravě. Sraz bude v půl v hlavní kanceláři bezpečnostní služby. Nějaké otázky?“

„Zatím ne,“ odpověděl Feeney a vstal ze židle. „Ale mám pocit, že jakmile začneme s operační instruktáží, dotazy se jen pohrnou.“

„Tak se na ně budeme těšit. Peabodyová, vyjdete s Feeneym a McNabem, já zabezpečím transport tady toho civilisty.“

„A ten civilista má tady v řidičáku nějaké jméno.“ Roarke se s lehkým podrážděním zdvihl. „Jestli máte chvilku, poručíku, Peabodyovi by se s vámi rádi rozloučili, než odjedou.“

„Dobře. Tak v půl,“ otočila se ještě jednou na svůj tým a následovala Roarka.

„Snažíš se to zbavit osobního podtextu, tak o mně mluvíš, jako bych byl nějaká věc.“ Na vrcholu schodiště se zastavil a vzal ji za ruku. „Není mi to příjemné.“

„Tak to mě zatraceně mrzí. Až to bude za námi a Julianna bude poskakovat v kleci, mileráda za trest odříkám pětsetkrát tvoje jméno.“ Viděla, jak jeho vztek narůstá. „Ale teď, teď mi s tím dej

prokristapána pokoj! Zkus to vydržet, protože se snažím kočírovat situaci tím jediným způsobem, který ovládám.“

„Rozumím. Ale ty bys měla pochopit, že tuhle situaci musíme kočírovat oba. A já se nenechám zredukovat na nějaký objekt, Evo, dokonce ani kvůli tobě ne.“ Sevřel její ruku silněji. „Měla jsi skoro rok na to, abys tomu porozuměla.“

Rok? pomyslela si cestou ze schodů. Zatím jí připadalo, že všechna pravidla manželství by nedokázala pochopit ani za sto let.

Peabodyovi čekali v předpokoji, svorně uvelebení na jedné z pohovek, a právě se smáli. V okamžiku, kdy Eva vkročila do místnosti, Sam vyskočil na nohy.

„Tady jste. Báli jsme se, že vám nezbude čas na rozloučení a my tak přijdeme o příležitost poděkovat vám za to, že jsme vás oba směli takhle zblízka poznat.“

„Bylo nám velikým potěšením,“ odpověděl Roarke a napřáhl k nim ruku. „Jsme vděčni za příležitost seznámit se s Deliinými nejbližšími. Doufám, že se zde ještě ukážete; kdykoli se objevíte, budete vítáni.“

„Budeme se nesmírně těšit.“ Phoebin pohled spočinul na Evě a setrval zde dost dlouho, aby stačila pocítit nejistotu a trému. „A co vy, Evo? Budeme vítanými hosty i pro vás?“

„Jistě. Ehm, naše dveře vám budou vždy otevřeny.“

Phoebe se zasmála a přešla k Evě, aby uchopila její hlavu do dlaní a vtiskla jí na každou tvář polibek. „Stále si nejste úplně jistá, kam nás zařadit, že je to tak?“

„Nevím toho moc o stromech a kytičkách, ale poznám, když má někdo dobré jádro. A myslím, že Peabodyovi takové jádro mají.“

Phoebina veselost se změnila na rozpačité potěšení. „Děkuji mnohokrát. Nejkrásnější dar jste nám dala na cestu. Buďte opatrná, jak jen to půjde,“ dodala, když od Evy poodstoupila. „Budeme na vás moc myslet.“

„To jsi řekla moc hezky,“ pochválil ji Roarke, když vyšli ven a zamířili k autu.

„Nejsem úplný idiot.“ Eva trhnutím otevřela dvířka na straně řidiče, ale potom se opanovala. Uklidnila se a zadívala na Roarka,

který ji právě sledoval přes střechu automobilu. „A co kdybych tě označovala ‚Civilista Roarke‘? Víš, aby to znělo jako titul.“

„Snad kdybys to ještě trochu okořenila. Snesl bych něco jako ‚Strašlivý a Všemocný Civilista Roarke‘. To má přece břink.“

Natáhla se přes střechu a uchopila jej za ruku. „Zamyslím se nad tím.“

Eva jedla, pila, spala a dýchala jen pro nadcházející operaci. Na požádání by dokázala nakreslit detailní plán hotelu Grand Regent třeba i ve spánku. Hovořila už se všemi Roarkovými kontaktními pracovníky – nebo je grilovala jak platýse, jak Roarke poznamenal v průběhu jedné z několika ohnivých disputací, týkajících se operačního postupu.

Zároveň nechala všechny důkladně a do hloubky prověřit, a třebaže ji do jisté míry uklidňovala pečlivost, s jakou si Roarke vybíral vedení své ochranky, nepovažovala za moudré se mu s tímto svým krokem svěřovat.

Tu noc spala Eva mizerně, často se probouzela do tmy s tísnivým pocitem, že zanedbala nějakou drobnost, která bude mít ovšem zásadní význam a jejíž vinou jí Julianna unikne.

Proto byla dalšího dne náladová, popudlivá a prosáklá kofeinem jako kávovníková plantáž.

Dospěla do stadia, kdy pro ni bylo obtížné vydržet v klidu pět minut o samotě, ale to ji neodradilo a přemáhala celkové vyčerpání ještě větším vypětím.

Večer před zahájením operace stála ve své pracovně, opět studovala 3D zobrazení tanečního sálu a kocour Galahad se jí otíral o nohy. Propočítávala možnosti, kterými se zabývala už mnohokrát, a znovu a znovu zkusmo měnila operační profil hlídek, přidělených na inkriminované podlaží.

Když jí znenadání zhasla obrazovka, napadlo Evu, že si konečně doopravdy vypálila oči.

„To by stačilo,“ přikročil k ní zezadu Roarke. „Už teď bys mohla postavit kopii celého hotelu jen tak, holýma rukama a popaměti.“

„Vždycky se najde škvíra, kterou může krysa nenápadně vklouznout dovnitř, a Julianna je v tom vážně dobrá. Musím si to projít… ještě jednou.“

„Ne, dnes už ne,“ opakoval a masíroval jí přitom ramena. „Právě teď je nejvhodnější chvíle, abychom to odložili na zítřek a mezitím si prošli něco úplně jiného.“ Políbil ji na krk. „Všechno nejlepší k výročí.“

„Já jsem nezapomněla,“ zareagovala rychle a provinile. „Jen jsem myslela, že bychom to snad… mohli nechat na pozítří. Až bude všechno za námi.“ Unikla jí tichá kletba. „Vím, že to je pitomý argument – kdy bude, zatraceně, opravdu všechno za námi? Ale nezapomněla jsem.“

„To je dobře, já taky ne. Teď pojď ke mně, musím ti něco ukázat.“

„Jsem překvapená, že se mnou ještě vůbec mluvíš. Posledních pár dní jsem se nechovala právě jako sluníčko, které by každého rozradostnilo jen svou přítomností.“

„Miláčku, když dojde na eufemizmy, jsi skutečná přebornice.“

Společně nastoupili do výtahu. „To máš pravdu, kámo, ale ty sám ses taky nechoval zrovna jako pan Příjemný.“

„To je samozřejmě pravda. Nemám rád o nic víc než ty, když někdo pochybuje o mých rozkazech a opatřeních, nebo je rovnou ruší. Teď ale navrhuju příměří, co ty na to?“

„Myslím, že mi chvíle klidu zbraní přijde vhod. Kam to jdeme?“

„Zpátky,“ odpověděl, a když se dveře výtahu odsunuly, vyvedl ji ven.

Místnost s holoprojektorem byla veliká a dokonale uklizená, se stěnami v zrcadlově lesklé černi. Když světelný obdélník kabiny výtahu zmizel, vzal ji za ruku a odvedl do středu prostory. „Spusť připravený program, s dvojitým nastavením,“ nařídil neviditelnému stroji.

A temnota se zachvěla, jak ji vyplnily barvy a tvary. Ve vzduchu ucítila změnu – jemný a voňavý závan, teplý vánek přinášející první kapky deště. Ty zaťukaly na okna, která se před ní zformovala, i na dlaždice balkonu, jehož dveře zůstaly otevřené a vítaly nebeskou vláhu.

Kolem Evy zavířila sama skutečnost a z ní vyvstal překrásný obraz.

„To je přece naše místo v Paříži," zamumlala. „Tady jsme strávili svatební noc. Pršelo." Přistoupila k balkónovým dveřím, natáhla ruku a na dlani pocítila vlahý polibek. „Letní déšť přinesl spoustu vlhkosti, ale já jsem chtěla nechat dveře otevřené. Chtěla jsem poslouchat, jak prší. Stála jsem tady, právě tady, a… byla jsem do tebe tak zamilovaná."

Hlas se jí zatřásl, když se otočila a pohlédla mu do očí. „Nedokázala jsem si představit, že bych mohla o rok později stát na tomtéž místě a milovat tě ještě víc." Otřela si vlhké tváře zápěstím. „Věděl jsi, že budu takhle sentimentální, viď?"

„Stála jsi tady, přesně tady." Přistoupil k ní. „A já jsem si říkal: ‚Jak jen po ní mohu tak toužit? Je pro mě důležitější než všechno ostatní na světě.' A dnes, o rok později, vidím, že pro mě znamenáš ještě mnohem víc."

Vrhla se mu do náručí a objala jej kolem krku a oba propukli v smích, když musel udělat dva kroky zpět, aby udržel rovnováhu.

„Měl jsem to čekat," zamumlal při polibku. „Tenkrát jsi to provedla přesně stejně."

„Jasně, a pak jsem udělala tohle," odtrhla svá ústa od jeho a jemně ho kousla do krku. „A jsem přesvědčená, že hned potom jsme začali jeden z druhého strhávat šaty a cestou do ložnice jsme je pohazovali po zemi."

„V tom případě, v zájmu tradice…" Popadl oběma rukama její košili, napjal svaly a látka povolila.

Eva zaútočila na jeho oděv zepředu, až se knoflíky rozletěly po místnosti a ona pod rukama ucítila jeho tělo. „Hned potom jsme –"

„Dál už se mi to všechno vybavuje," otočil se a přitiskl ji zády ke zdi v divokém polibku. Jeho ruce se jí zatím dobývaly do kalhot.

„Boty," poznamenala Eva udýchaně, ale její ruce se nezastavily. „Tenkrát jsem byla bosá."

„Můžeme trochu improvizovat."

Zbavila se bot a její šaty už visely v cárech po místnosti.

Už neslyšela kapky deště. Ten zvuk byl příliš jemný a nedokázal přehlušit bušení krve v žilách. Jeho ruce si ji braly hrubě a

majetnicky, s divokou, nezkrocenou touhou, až se jí zdálo, že sama její kůže úpí.

Přímo tam, kde stáli, ji dovedl na vrchol v brutálním orgasmu, který jí proměnil kolena v rosol. Jeho ústa se přisála na její, jako by pil výkřiky, které se jí draly z hrdla, a čerpal z nich sílu.

Zaplavena jeho žárem, strhla jej na sebe na podlahu.

Společně jako by zešíleli, převalovali se po jemném vzorku koberce a svou vášeň vzájemně vybičovali až k bolesti a rozkoši, která neměla nikdy skončit.

Svět se smrštil a nebylo v něm nic jiného. Existovala jen ona, ona a vlhkost jejího vzrušeného těla, rozvášněné pohyby, chuť jejích úst, to vše se přelévalo do jeho krve a ovládalo jej jako tajemná droga, přivádějící vědomí na hranici šílenství.

Nespoutané se vrhl na její ňadra a slyšel, jak jí srdce buší pod jeho hladovými rty. Je moje, vytanulo mu na mysli, stejně jako tenkrát. *Jenom moje*.

Zdvihl ji na kolena a jeho chraptivý, roztoužený dech si nezadal s jejím a jeho svaly, napjaté jako před skokem do hloubky, se třásly chtíčem.

Sevřela prameny jeho vlasů v pěstích a přirazila jej k sobě ještě pevněji. „Víc! Víc!“ vykřikovala.

Teď se vrhla ona na něj a plenila citlivá místa jeho těla. Její tělo v sobě pojilo touhu a slávu a síla vjemů ji drtila, takže už nedokázala odlišit bolest od rozkoše. Rabovali jeden druhého se stejnou nenasytností.

Pásla se na jeho svalnatém, ukázněném těle, na ústech, která jako by patřila básníku, a na ramenou válečníka. Její dlaně po něm klouzaly. Je můj, vytanulo jí na mysli, stejně jako tenkrát. *Jenom můj*.

Převalil se a uvěznil ji pod sebou. Nadzdvihl jí vysoko boky a tvrdě, hluboko do ní pronikl a zůstal tam, dokud podruhé nedospěla na vrchol.

„Ještě víc!“ Jeho plíce se téměř trhaly na kusy a temná rozkoš jej zaplavila a oslepila. Eva ho sevřela, ovinula se kolem něj a přirazila nevídanou silou. „Víc! Nikdy nepřestánem!“

A když potom jeho tělem a bedry projel příval a záchvěv jako kopí, vzdal se mu a zároveň se cele odevzdal jí.

Položil hlavu mezi její ňadra. Pro muže neexistuje lepší poduška, napadlo jej. Její srdce stále bilo jako na poplach – nebo to snad bylo jeho vlastní? Pociťoval nesnesitelnou žízeň a tiše doufal, že snad v příštím roce či dvou najde sílu, aby vstal a uhasil ji.

„A ještě na něco jsem si vzpomněla," navázala Eva.

„Hmmm…"

„Ani tehdy jsme to nedotáhli až do postele."

„Nakonec přece ano. Jenže předtím jsem si tě dal na jídelním stole."

„Nesmysl. Na tom stole jsem si podala já tebe. Až potom, ve vaně, jsi byl u kormidla ty."

„Zdá se, že máš asi pravdu. Nakonec, když jsme našli postel, to všechno pokračovalo. Taky jsme si dali večeři a nějaké šampaňské… potom jsme právě tak zametli ten stůl."

„Něco bych si dala." Líně mu čechrala vlasy. „Ale museli by nám to naservírovat rovnou sem, na podlahu, abychom se nemuseli moc hýbat. Myslím, že mě neposlouchají končetiny."

Roarke vyprskl smíchy a přitiskl se k Evě, potom zdvihl hlavu. „Máme za sebou božský a obdivuhodný rok. Tak pojď, pomůžu ti na nohy."

„Myslíš, že nám tady dají něco k jídlu?"

„Rozhodně. Vlastně je to už zařízené." Vstal a pomohl nahoru i Evě. „Vydrž minutku."

„Roarke? Tohle je moc krásný dárek, víš?"

Usmál se na ni, přešel ke stěně a na ovládacím panelu vyťukal jakýsi příkaz. „Noc je ještě mladá."

Za okamžik se dveře výtahu otevřely a do místnosti vešel android, který vypadal velice francouzsky a tlačil před sebou vozík. Eva si instinktivně zakryla jednou rukou prsa a druhou klín, čímž způsobila Roarkovi záchvat smíchu.

„Máš ten nejneuvěřitelnější přístup k cudnosti, jaký bych si dokázal představit. Počkej, podám ti šaty."

„Nejsem zvyklá, aby mne okukovali androidi."

„Máš pravdu, příští chod nám bude servírovat Summerset. Na, obleč se.“

Podal jí šaty. Eva si pomyslela, že termín „šaty“ se k tomuto krejčovskému výtvoru hodí asi stejně jako k tabuli výkladní skříně. Byly dlouhé, černé a úplně průhledné. Roarke spatřil Evin nedůvěřivý výraz a radostně se zašklebil.

„To víš, je to i moje výročí.“ Vklouzl do svého vlastního volného roucha a Evu napadlo, že ten, kdo je šil, nebyl tak skoupý na materiál jako tvůrce jejích šatů.

Roarke nalil šampaňské, které android přivezl a podal jí sklenku. „Na náš první rok a na všechny, které přijdou.“ Přiťukli si.

Roarke propustil androida a Eva si uvědomila, že i s jídlem si dal záležet. Nechybělo vůbec nic. Šťavnatý humr tu čekal vedle medailonků z jemného hovězího masa, plovoucích v delikátní omáčce, a vše doplňovaly hory lesklého kaviáru, právě tak jako tenkrát o svatební noci.

Světlo svíček se mihotalo a k šumění deště se přidaly tóny strunných nástrojů a chvějivý hlas fléten. „Já jsem vážně nezapomněla.“

„Já vím.“

„Mrzí mě, že jsem se to snažila odsunout. Roarke,“ natáhla paži a uchopila ho za ruku, „chci ti říct, že bych nezměnila vůbec nic, ani jedinou věc, která se nám stala od chvíle, kdy jsme se poprvé spatřili. I přes to, kolikrát jsi mě dokázal vytočit.“

Roarke potřásl hlavou. „Jsi ta nejúžasnější žena, kterou jsem kdy potkal.“

„Nech toho.“

Když se rozesmála a chtěla ruku odtáhnout, zesílil stisk. „Jsi statečná, geniální, zábavná, odhodlaná a občas člověka přivádíš k zoufalství. Jsi plná soucitu a těžkých rozhodnutí. Jsi přitažlivá, neuvěřitelně sladká a zároveň elegantní a nebezpečná jako had. Nemyslíš sama na sebe a jsi tvrdohlavá jako mezek. Zbožnuju tě, Evo, každou tvoji část a tvůj rys. Jsi, kdo jsi, a já tě miluju až k zbláznění.“

„To říkáš jen proto, že si chceš znova zadovádět.“

„Doufám, že v sobě můžu živit aspoň jiskřičku naděje. Pojď, něco pro tebe mám.“ Sáhl do kapsy své tógy a vytáhl dvojici stříbrných krabiček.

„Dvě?“ Na Evině tváři se odrážel šokovaný údiv. „K prvnímu výročí se dávají *dva* dárky? Zatraceně, při každé svatbě by měli rozdávat cédéčka s manuálem!“

„Neboj se.“ *Ano, skutečně až k zbláznění,* usmál se v duchu. „Jsou dva, protože mi připadalo, že mezi nimi je určitá spojitost.“

S lehkým zamračením se nad tím tajemným výrokem zamyslela. „Takže ve skutečnosti tvoří jeden celek? V tom případě je to v pořádku.“

„Výborně, spadl mi kámen ze srdce. Otevři si nejdřív tenhle.“

Uchopila krabičku, kterou jí doporučil, a zdvihla víčko. Pozdravilo ji mnohobarevné zajiskření plošek mírně nepravidelných drahých kamenů, zasazených do tepaného stříbra půvabných náušnic.

„Vím, že nejsi dvakrát vysazená na cetky a neustále si stěžuješ, že tě takovými krámy zahrnuju.“ Přivoněl ke svému šampaňskému a pozoroval Evu i náušnice. „Jenže tyhle jsou trochu jiné a já myslím, že sama přijdeš na to, v čem.“

„Jsou nádherné.“ Vzala je do ruky, a protože už dávno věděla, že ho to potěší, pokusila se jednu z nich vetknout do ucha. „Vypadají starobyle a trochu pohansky.“

„Hodí se k tobě. Věděl jsem to hned, jak jsem je uviděl. Počkej, tuhle operaci nech na mně.“ Zdvihl se, obešel stůl a sám jí obě náušnice nasadil. „Mám ale dojem, že jejich historie tě zaujme ještě víc. Kdysi patřily Gráinne Ní Mháille, jak se její jméno správně irsky hláskuje. Byla vládkyní, náčelnicí svého klanu, a to prosím v době, kdy o něčem takovém nikdo ani neslyšel, ani si to nedovedl představit. Občas se jí dodnes říká Královna moří, protože byla veliký mořeplavec. A tak…“

Roarke se opět posadil a těšil se pohledem na svou ženu a náušnice, které jen zářily. Jeho hlas přešel do rytmu, jakým se vyprávějí příběhy, a nabral silný irský akcent. Eva si pomyslela, že on sám si toho určitě ani nevšiml. Ona však ano.

„Vůdkyně klanu, válečnice a královna, žila v šestnáctém století, v brutálních časech, a navíc v zemi, která obdržela víc než štědrý

příděl krveprolití. Gráinne byla známá svou kuráží. Zažila chvíle slávy i neštěstí, ale nikdy neztratila odvahu. Na ostrově v západním moři, kde byla vychována, dodnes stojí její hrad, ten, který si postavila na nedobytném výběžku. Vždy bránila svou zemi před nájezdníky, ať na moři, či v některé z pevností, které časem získala. Stála za svou vírou a chránila svůj lid.“

„A nakopávala špatným hochům pozadí,“ přikývla s porozuměním Eva.

„Právě tak,“ přikývl Roarke a zašklebil se. „Přesně to dělala. A právě to děláš i ty, proto si myslím, že samotnou Gráinne by potěšilo vědomí, kdo dnes nosí její šperky.“

„*Já* z nich mám tedy rozhodně radost.“

„A tady je druhá část.“

Eva vzala druhou stříbrnou krabičku. Uvnitř ležel oválný stříbrný medailon s vyřezaným reliéfem, zobrazujícím jakousi postavu.

„Co je to za chlápka?“

„To je svatý Juda, patron policistů.“

„Ty si děláš legraci! Policajti že mají svého vlastního svatého?“

„Mají. Svatý Juda je shodou okolností zároveň patronem všech ztracených případů.“

Zasmála se a zdvihla medailon proti světlu. „Pojišťuje nás to na všech frontách, co?“

„Správně, a to pomyšlení mě uklidňuje.“

„Takže tyhle dárky jsou vlastně takové… talismany, amulety, které nám přinesou štěstí.“ Navlékla si medailon s originálním světcem na krk. „Byl to od tebe výborný nápad – nedávno jsem přece říkala, že k inteligenci a houževnatosti, kterou jsi mi podsouval, by to chtělo ještě kapku štěstí.“

Tentokrát vstala Eva a plavně obkroužila stůl. „Díky. Tohle jsou vážně moc pěkné cetky.“

„Potěšení je na mé straně. A teď, jestli už můžu nechat sklidit ze stolu –“

„Jen počkej, fešáku. Nejsi tady jediný, kdo může rozdávat dárky. Jenomže já si pro to musím nejdřív dojít. Pěkně seď a čekej.“

Zmizela tak rychle, že Roarkovi okamžitě došlo, že úplně zapomněla na základní vlastnost svého odění. Zasněně se zašklebil, nalil si další sklenku šampaňského a v zájmu fyzického zdraví všech přítomných tiše doufal, že Eva hned za rohem nevrazí do Summerseta.

Protože se objevila celkem rychle a nechrlila proudy nadávek, usoudil Roarke, že cesta proběhla bez komplikací. Podala mu podlouhlý předmět, zabalený do hnědého recyklovaného papíru.

Podle tvaru jej rychle identifikoval jako zarámovanou malbu či fotografii. Roarke ovšem dobře věděl, že pojmy „Eva“ a „umění“ představují dvě velmi rozdílná universa, a proto zvědavě strhl papír.

Byl to obraz, zachycující je oba, jak stojí bok po boku pod kvetoucím zahradním loubím, kde byli tenkrát oddáni. Její ruka spočívala v jeho dlani, oči měli jen jeden pro druhého. Zbrusu nové prsteny se blýskaly a symbolizovaly sílu závazku a spojení.

Vzpomínal si na tu chvíli, pamatoval si každou její vteřinu. Hned potom se k sobě naklonili a vyměnili si první polibek jako muž a žena.

„Je nádherný.“

„Za vzor mi posloužila nahrávka obřadu. Tenhle moment se mi moc líbil, tak jsem ho zastavila, vytiskla a poprosila jednoho umělce, se kterým mě seznámila Mavis, aby to namaloval. Na rozdíl od většiny packalů, se kterými se Mavis přátelí a kteří dokážou nanejvýš opatlávat barvami nahaté ženské, bude tohle skutečný malíř. Ty bys asi mohl sehnat někoho lepšího, ale –“

Zarazila se, když k němu vzhlédla a spatřila, jak se v jeho tváři odráží dojetí, radost a ohromení. A přitom omráčit tohoto muže bylo rozhodně umění, i kdybyste si na to vzali ocelovou traverzu. „Líbí se ti, že ano?“

„Je to ten nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostal. I já jsem na tuhle chvíli vždycky vzpomínal.“ Vstal a opatrně obraz odložil. Potom přistoupil k Evě, objal ji, přivinul k sobě a jeho tvář se otřela o její v doteku tak dokonalé něžnosti, že se jí srdce rozbušilo jako perlík na kovadlině. „Děkuju ti.“

„Nemáš zač,“ vzdychla šťastně. „Tak hezké výročí. Ještě si dám skleničku, trochu se vzpamatuju a potom zameteme stůl.“

Pohladil ji po vlasech. „Domluveno.“

Kapitola dvacátá druhá

Eva si normálně starosti s módou nedělala, ale při přípravě operace si vybírala šaty velice pečlivě. Musely dokonale zakrýt roztodivné elektronické vybavení, které na ni navěsili.

Cítila, jak se jí v žilách přelévá čistá energie, pulzuje příliš rychle a plní její mysl žárem. Věděla, že dříve, než vykročí ze dveří, musí být klidná a ledově chladná. Feeney jí připevnil na hrudník mikrofon a do ucha dostala pecku reproduktoru.

Teď stála nahá v ložnici a kriticky zkoumala své tělo. Mezi ňadry, kde měla připevněný mikrofon, dokázala zaregistrovat jen nepatrnou změnu povrchu kůže.

Ne, že by na tom dvakrát záleželo. Oděv, který si vybrala, mnoho neodhaloval.

Což bylo dobře, protože místy byla pořád ještě potlučená. Naštěstí už to není tak zlé, usoudila, když se dotkla blednoucí modřiny na boku. A bolelo to jen trochu a pouze ve chvíli, kdy se zapomněla a zůstala dlouho stát.

Co obličej? Otočila hlavu a zahýbala čelistí. Také už nebylo vidět skoro nic a Eva se navíc přemohla a na místa, kde pleť přece jen nabývala tmavších tónů, použila make-up. Tento proces jí zabral asi deset minut a zahrnoval i okamžiky lehké frustrace, způsobené rtěnkou, která zjevně sabotovala její úsilí. Ta pitomá maškaráda na mně vždycky vypadala směšně, napadlo Evu, když se šla do ložnice obléct.

Zvolila oděv černé barvy. Blýskavá stříbřitá vlákna, která se vinula látkou a slabě jiskřila, ji ani v nejmenším nevzrušovala. Rozhodujícím faktorem byla poddajnost materiálu. Služební zbraň v pouzdru, maskovaném jako ozdobný opasek, měla připevněnou na zádech u kříže. Maskování pouzdra si vzal na starosti Leonard, který se své práce ujal s nadšením a uměleckým zaujetím. Zdálo se jí, že i v tomhle dokázal držet krok s módou, v níž se ovšem Eva nevyznala natolik, aby si mohla být jistá.

Protože byla zvyklá na podpažní pouzdro a dávala mu přednost, cvičila několik minut tasení, až byly její pohyby plynulé a rychlé.

S uspokojením zasunula do kotníkového pouzdra náhradní zbraň a do druhého malý bojový nůž. Přes ně si obula vysoké měkké černé boty a opět studovala výsledek. Půjde to, usoudila, potom se přikrčila až k zemi a zkusmo tasila obě nouzové zbraně.

„Skýtáte přímo epický pohled, poručíku," objevil se ve dveřích Roarke, košili u krku ležérně rozepnutou. Eva měla dost ostrý zrak, aby si všimla, že Feeney a jeho elektroničtí čarodějové už pracovali i na Roarkovi. „Kolik kilo železa na sobě máš?"

„Ještě něco přibude." Eva se narovnala a z toaletního stolku vzala kompozitová želízka, protáhla je za opaskem a upevnila u levého boku.

„Schází jenom jehlové podpatky, bičík a můžeme si otevřít nový podnik." Se zkoumavým výrazem ji obešel. „Takhle se tě ale všichni budou hrozně bát."

„Vždyť si přes to ještě něco vezmu," zdvihla Eva lehké sako, sahající jí po kolena a stejně černostříbrné jako šaty po ním.

Roarke naklonil hlavu ke straně a zatočil prstem. Evu to rozčílilo, ale poslechla a několikrát se otočila dokola. Sako zavlálo a dalo pod sebou tušit náznak dokonalého těla, oděného do přiléhavých šatů, přičemž dokonale maskovalo policejní výbavu, která se ukrývala na Eviných zádech.

„To rozhodně půjde," usoudil Roarke. Potom ji pohladil konečky prstů po tváři, v místě, kde se ukrývaly mizející stopy zranění. „Jen bych si přál, abys neměla takový strach."

„Já nemám strach." Sebrala diamant ve tvaru slzy, který jí kdysi věnoval, a navlékla si jej na krk; potom k němu připojila i svatého Judu. „Vidíš, nezapomněla jsem na nic, ani na ochranu shůry. Koneckonců, není na tom nic složitého: nějaká děvka jde po mém muži, tak ji prostě sejmu. A hotovo."

„Miláčku, jsi úžasná."

Stála před zrcadlem, snažila se připnout si náušnice Mořské královny, když se jejich oči setkaly v odrazu. Eva se přinutila ke šklebu, podobnému, jaký vždy nasazoval Roarke. „To jsem celá já. Sentimentální barbarka. Vezmeš si taky něco na sebe, nebo půjdeš takhle nalehko?"

„Snad najdu něco vhodného, abych své elegantní ženě nedělal ostudu.“

Pozorovala ho, jak kráčí ke svému šatníku, jemuž říkal „skříň“, ačkoli podle Evy by přiléhavější termín byl „prostorné oddělení pánské konfekce“. „Už ti aktivovali vysílačku?“

„Ne. Přezkoušeli a potom vypnuli. Když dojde na špehování v ložnicích, je Feeney vážně nesmírně striktní.“

„Dobře. Podívej, je mi jasné, že tam nejdeš naprázdno. Takže po tobě chci, abys tu nechal veškerý arzenál, který sis nenápadně přibalil na cestu.“

Roarke si zvolil oděv v barvě půlnoční černi. „Je to rozkaz, poručíku?“

„Neštvi mě, Roarke. Jestli tam propašuješ nějaký kus z té své sbírky bouchaček a stane se, že ho budeš muset použít, bude z toho veliký průšvih, jaký vážně nechci řešit.“

„Se svými průšvihy se dokážu vypořádat sám.“

„Sklapni a koukej se zbavit veškerého železa. Dám ti jednu ze svých zbraní.“

Otočil se a v ruce držel košili. „Vážně?“

„Získala jsem pro tebe dočasný zbrojní pas, platný jen na jednu noc. Prosadil to Tibble.“ Otevřela šuplík a vyňala malou šokovou pistoli. „Neublíží, ale pěkně to vyzkratuje mozek. Na osobní obranu nic víc nepotřebuješ.“

„A to mi říká žena, která má právě v tuhle chvíli víc zbraní než rukou.“

„Já mám odznak, ty ne. Nedělej z toho záležitost chlapské prestiže. Vím, že se o sebe dokážeš postarat a že bys to celé nejradši sehrál úplně jinak. Jenže tohle musí proběhnout přesně podle zákona. Jestli poděláme byť jen jedinou věc, obrátí to Julianna u soudu proti nám a zase z toho nějak vyvázne. Pokud uděláš cokoli nepovoleného, je to, jako kdybys jí vložil zbraň do ruky.“

Roarke se nadechl a Eva na jeho tváři viděla odpor a rozmrzelost. Zavrtěla hlavou. „Prosím, uděláš to pro mě?“

Dlouhý výdech a výraz zloby zmizel. Natáhl ruku pro šokovou pistoli. „Dobře, ať je po tvém.“

„Díky.“

Prosba a poděkování místo očekávaného hněvu a hádky prozradily Roarkovi, že Eva má ve skutečnosti daleko větší strach, než by před ním kdy připustila. „Připravila ses na všechno. Máš pokrytou každou štěrbinu, žádná nahodilost ani změna tě nezaskočí," zašeptal jí důrazně.

„Ne," otevřela Eva svou kabelku. Uvnitř spočíval její odznak, náhradní komunikátor a ještě další zbraň, o níž se Roarkovi nezmínila. „Vždycky se stane něco jiného, než člověk čeká. Julianna přijde. Vím to. Instinkt mi to napovídá. Dnes večer to všechno skoncujeme."

„Všude je čisto, žádné známky přítomnosti podezřelé. Začínám s druhou kontrolou. A mimochodem, ta vaječná roláda by zasloužila metál."

Feeneyho hlas zazněl v Evině uchu jasně jako zvon a poskytl jí vítané oproštění od společenské konverzace v tanečním sále. „Rozumím," odpověděla. Potom nechala společenské povinnosti na Roarkovi a sama se vydala na číhanou.

Policisté, které si vyvolila do zásahového týmu, se proplétali davem a splývali s různými skupinkami. Dokonce i McNab se obětoval a oblékl se do šatů, které byly na jeho poměry krajně konzervativní, v kombinaci safírové modři a kanárkové žluti, takže nevzbuzoval valnou pozornost. Nikdo by v nich neodhalil policisty, pokud by ovšem nevěděl, kam se má podívat.

Vždycky se to pozná na očích. Jsou bez výrazu a zároveň pozorné, číhavé. To z nich nevymizí, ani když se jejich majitel zrovna směje vtipu, sám nějaký vypráví nebo si hoví v křesle a upíjí svou minerálku.

Z dvanácti set třiceti osmi návštěvníků večírku bylo dvacet po zuby ozbrojených a „napíchnutých" na Feeneyův elektronický pult. Dalších deset policistů, přestrojených za členy personálu, jistilo ostatní veřejné prostory a šest mužů obsluhovalo vybavení v operační místnosti.

Úvodní část večírku se pomalu blížila k závěru. Julianna se zatím neobjevila.

„Dva z našich nejpřednějších dobrodinců a musejí tu postávat bez šampaňského!“ Louise k nim připlula ve své róbě, zářící stříbrem. Pokynula číšníkovi a vzala z jeho podnosu dvojici sklenek s šumivým nápojem a nabídla Evě a Roarkovi.

„Už jste dostal mé oficiální poděkování za dar, s nímž jste na nás pamatoval, ale ráda bych k tomu připojila i své osobní díky.“

„Je nám potěšením,“ sklonil se Roarke, aby ji mohl políbit na tvář. „Velice vám to sluší, jako ostatně vždy. Zdravím, Charlesi, rád vás opět vidím.“

„Jak se daří, Roarke? Poručíku, vypadáte nádherně. Nejpřitažlivější válečnice na světě.“ Majetnicky objal Louise kolem boků. „Jestli mě někdy povolají do války, chci sloužit jedině pod vámi. Báli jsme se, že se sem dnes nedostanete, Delia mi vyprávěla, kolik práce máte s tím lovem na Juliannu Dunnovou.“

Tohle byla pro Evu skutečná záhada. Stál před ní muž, který se živil jako profesionální společník; držel kolem pasu elegantní blondýnu, do níž byl evidentně úplně zblázněný, a přitom nenucené vykládal o jiné dívce, se kterou před nějakou dobou chodil. A nikdo se ničemu nedivil.

Když si navíc uvědomila, že zmíněná *bývalá dívka* i její současný partner ve službě i v loži slyší díky Evinu mikrofonu každé slovo, nezbylo jí než zavrtět hlavou.

I ten nejprostší vztah připomíná kombinaci křížovky a tekutého písku, usoudila Eva. Zamíchejte do toho ještě práci u policie a vyjde vám opravdu kosmický hlavolam.

„Na splácení dluhů si vždycky udělám čas,“ odpověděla Eva a pohlédla na Louise. Ta se zasmála. „Zdá se mi, že ten milion dolarů, který jsme dostali darem, vyrovnává ledacos i sám o sobě.“

„Tak dobře,“ usmála se Eva a pohlédla na Roarka. „Uspořádali jste moc pěkný večírek.“

„Děkuji za pochvalu, od vás si toho opravdu ceníme. Teď před večeří se pokusíme omezit nudné proslovy na minimum a potom to trochu oživíme tancem. Ale ještě než naženeme celý ten zástup ke stolům, musím vám na chvilku odloudit manžela.“

Eva se k Roarkovi neznatelně přitiskla. „Raději bych si jej ponechala. To víte, za rok si člověk zvykne.“

„Nebojte se, vrátím vám ho bez jediného škrábnutí. Starosta by si s vámi rád promluvil a mě požádal o zprostředkování," otočila se Louise na Roarka. „Tak jsem mu to slíbila."

„Ale samozřejmě," odložil Roarke nedotčenou sklenku šampaňského stranou a přejel Evě dlaní po zádech. „Veliké hře politiky musí všechno z cesty."

„Mně to povídejte. Charlesi, ujmeš se na chvíli Evy, viď?"

Eva musela napnout vůli, aby se ubránila instinktu, který jí velel popadnout Roarka za paži a strhnout jej k sobě. On se přece o sebe dokáže postarat lépe než kdokoli jiný. Jenže od chvíle, kdy vstoupili do hotelu Regent, se od ní nevzdálil víc než na krok, a kdyby bylo po jejím, zůstalo by to tak celý večer.

Sledovala jej, jak bok po boku s Louisou mizí na druhém konci tanečního sálu.

„Poručíku, mám pro vás vzkaz."

„Pro mě? Jaký vzkaz?"

„Od Marie Sanchezové. Mám vám vyřídit, že jste ‚rovná ženská a na všivou policajtku i celkem snesitelná'." Usrkl ze svého šampaňského. „Řekl bych, že to mají být komplimenty."

„V tom případě se vztahují spíš k vašim kvalitám než k mým. Mám dojem, že jste jí poskytl nejlepší zábavu od chvíle, co za ní zapadla mříž, a dokud nebude venku, nechá si o vás jen zdát."

„Výborně, budu-li někdy zoufale potřebovat doporučující posudek, vím, kam se obrátit. Navíc musím říct, že slečna Sanchezová je zajímavá žena s velmi vyhraněným náhledem na život."

„A to?"

„Všichni jsou hajzlové a jdou po tobě, nezbývá než dostat je dřív, než oni dostanou tebe."

„Tohle motto by měl někdo vyšít bavlnkou na polštářek." Jakmile Eva ztratila Roarka z dohledu, obavami se jí stáhl žaludek. „Kdepak je Louise? Nějak jsem ji ztratila. Jakou barvu mají její šaty?"

„Sleduju ho, Dallasová," ozval se jí přímo do ucha Feeney. „Zabírá ho kamera a posílám tam Carmichaela a Ruska, aby byli při ruce."

„Jsou stříbrné,“ odpověděl Charles a neskrýval překvapení. Nedovedl si představit, že by Eva někdy v životě vyjádřila zájem o jakékoli šaty. „Vypadá v nich jako oděná do měsíčních paprsků.“

„Vidím, že jste schytal zásah přímo do srdíčka, že, Charlesi?“

„Bude to asi terminální stadium, nikdy dřív jsem se necítil tak šťastný. Víte, jaké to je, když náhle potkáte někoho, kdo vás přijímá se všemi plusy a minusy, a s tím vším je navíc ochotný vás milovat?“

Eva pročesávala ostřížím pohledem zástupy lidí a hledala Roarka. Zpráva, že jej Feeney má pod dohledem, ji uklidnila jen nepatrně. „Řekla bych, že to taky znám.“

„Takové štěstí z vás udělá lepšího člověka. Řekl bych… jaksi kompletnějšího. Ale tím bych pro dnešní večer uťal veškeré filozofování.“ Udělal krok, čímž zablokoval Evě výhled na Roarka. „Vaše náušnice jsou absolutně skvostné.“ Natáhl ruku a šperku se dotkl. Ozvalo se slabé cinknutí, jako od miniaturního zahlušeného gongu. „Jsou starobylé, že?“

„Ano.“ Eva odstoupila do strany a snažila se opět zaměřit Roarka. „Patřily jedné válečnici.“

„Dokonale se k vám hodí. Je něco v nepořádku, Evo?“ Dotkl se lehce její tváře, takže obrátila pozornost zpátky k němu. „Zdá se mi, že jste maličko napružená.“

„Z kolosálních akcí mám vždycky husí kůži. Podívejte, lidé začínají nabírat kurz ke stolům, měli bychom si každý odchytit svého partnera.“

„Sedíme přece všichni pohromadě, takže se s nimi sejdeme nejpozději u stolu.“ Uchopil ji za ruku a byl překvapen, když ucítil její napjaté svaly, které téměř vibrovaly. „To je, panečku, pořádná husí kůže.“

Eva si uvědomila, že se Charlese tak snadno nezbaví. A prodírat se zástupem s vehemencí buldozeru také nebyl nejlepší způsob, jak si zachovat zdání nenápadné uvolněnosti. Jenže jí se náhle zmocnil neodbytný pocit, že se musí dostat k Roarkovi, a to ihned.

„Potřebuju Roarkovi něco říct, jenže mi právě teď zmizel.“

V jejím hlase jasně zazněl tón nejvyšší naléhavosti a Charles na ni ostře pohlédl. „Tak ven s tím, Dallasová. Co se to tu děje?“

„Roarka máš na třech hodinách,“ ozval se Feeney. „Je asi sedm metrů od tebe. Oddělil vás dav, ale Carmichael s Ruskem ho mají jako na dlani.“

„Dallasová?“

„Teď ne,“ zasykla na Charlese a otočila se doprava. Byla to jen pouhá síla instinktu, co ji popohnalo kupředu. Žádná logická dedukce, žádný konkrétní důvod, jen jakýsi prastarý pud, díky němuž poznala, že její partner je v nebezpečí. Skrze clonu barev a pablesků spatřila na okamžik Roarka, kterak s výrazem zdvořilého pobavení čelí společenské smetánce. Všimla si i Carmichaela, jehož právě odřízl a skoro porazil jakýsi pár, který si zřejmě předtím přespříliš dopřával u koktejlového pultu. Zákmit zlosti na jeho tváři se nedal přehlédnout a o to energičtěji se snažil dostat zpět na své místo.

Orchestr nasadil rychlou, rytmickou jazzovou melodii. Eva vnímala výbuchy smíchu, tiché hlasy, probírající nejnovější drby, i šoupání a cvakání nesčetných podrážek a podpatků.

Spatřila, jak se Louise obrátila, aby si promluvila s někým mimo Evin dohled, a tím zablokovala Ruskovi přímou cestu k Roarkovi.

A hned potom spatřila Juliannu.

Ten okamžik proběhl rychleji než tep srdce a zároveň jako by se protáhl na celé století.

Julianna měla na sobě krátké bílé sako a volné kalhoty, oděv servírky. Její vlasy byly jemné, medově hnědé, zkrácené a naondulované, takže halily její tvář do kadeřavé svatozáře. Tvář, která byla zcela vyrovnaná a pečlivě upravená k maximální nenápadnosti.

Mohla by se klidně vydávat za androida, vždyť lidé se k ní právě tak chovali i teď, když nenucené proplouvala zástupem luxusně oděných těl přímo k Roarkovi.

V ruce držela jedinou štíhlou sklenku šampaňského.

V očích se jí zablesklo, a když vzhlédla, setkal se její pohled s Roarkovým. Ať už si v jeho očích přečetla cokoli, evidentně ji to uspokojilo, protože se usmála nepatrným pohybem nenaučených rtů.

„Cíl v dohledu!“ Přestože Eva promluvila jasně a zřetelně, Julianna ji nemohla v žádném případě slyšet – na to byla příliš daleko a sál doslova pulzoval hlukem.

Přesto okamžitě otočila hlavu a spatřila Evu.

Obě se pohnuly ve stejný okamžik, Eva vpřed, Julianna dozadu. Ještě než Julianna zmizela v nejhustším zástupu, poskytla Evě malé zadostiučinění, protože přes její tvář přelétl výraz zděšení a vzteku.

„Podezřelá je oblečená jako servírka, má hnědé oči i vlasy a pohybuje se tanečním sálem k západnímu východu.“

Eva informovala operační štáb o Julianninu pohybu a zároveň vyrazila jako běžec, proplétala se poplašeným zástupem, vyhýbala se párům, ty méně pohotové prostě srážela k zemi. V uchu jí zazvonilo Feeneyovo hlášení a přimělo ji změnit kurz ostře doprava, přičemž v plné rychlosti vrazila do šokovaného číšníka. Jak se vzdalovala, slyšela za sebou výmluvné řinčení táců a sklenic.

V davu se otevřel další průhled a Eva spatřila, jak Julianna vtiskla inkriminovanou sklenku do ruky staršímu zamyšlenému pánovi a vystřelila po visutém točitém schodišti do vyššího patra. Lidé na trase jejího útěku se káceli jako poražené kuželky.

„Pohněte se, akce!“ křičela Eva do mikrofonu. „Rychle, uzavřete prostor, postupujte z pozice osm a deset! Dělejte, dělejte!“

Záměrně vrazila do muže, který právě zdvihal sklenku šampaňského ke rtům. Tekutina se mu rozstříkla po saku, sklenice vylétla, dopadla na podlahu a střepy se rozlétly pod nohama davu.

„No *tohle*!“

Evin zákrok se muže dotkl natolik, že po ní rozhněvaně sáhl a Eva mu plynulým pohybem dupla na nárt. Bude chvíli kulhat, pomyslela si, když vybíhala za Juliannou do schodů, ale nezemře.

„Zaběhla sem, poručíku!“ Jeden z dvojice policistů, kteří přibíhali, aby Evu kryli ze stran, ukázal na dvojité dveře. „Zamkla je za sebou, pak zničila zámky a zdá se, že se tam sama uvěznila. Nemohl jsem je odstřelit, protože tu byli civilové, ale ona stejně nemá kudy uniknout, pokud se nerozhodne seskočit deset pater.“

„Nějaký způsob má určitě vymyšlený.“ Eva bez váhání tasila zbraň, zamířila na dveře a odstřelila zámky. Exploze následovala o vteřinu později. Výbuch žhavého vzduchu udeřil jako pěst a poslal Evu na třímetrový akrobatický let, končící na zemi. Chodba a strop se kolem ní zatočily ve zmateném víru a blaster jí vylétl z ruky jako mokré mýdlo. Reproduktor komunikátoru oněměl.

Rozbitými dveřmi předpokoje se valil dusivý, oslepující dým a Eva uslyšela hladové praskání plamene a zděšené výkřiky lidí, zaznívající ze všech stran. Panika se rozmáhala.

Eva vytrhla z kotníkového pouzdra náhradní zbraň. Jeden z policistů ležel opodál a krvácel ze zranění na hlavě a Eva, v naději, že její mikrofon přece jen přežil, vykřikla: „Zraněný člen týmu! Zraněný člen týmu! Rychle, potřebujeme tu záchranku, hasiče a pyrotechniky! Já jdu po té čubce!“

Přikrčila se, vyrazila a nízkým parakotoulem pronikla dveřmi, Julianna na ni zaútočila zezadu a Eva se ocitla ve víru pěstí, zubů a nehtů.

Automatický požární systém spustil stropní ostřikovače a větráky, odvádějící kouř. Sirény ječely. A uprostřed té spouště, na zničeném koberci, se jako dvě šelmy zmítaly ve vražedném objetí Eva s Juliannou.

Eva už podruhé přišla o zbraň – alespoň ve služební zprávě to tak bude stát. Už dlouho nezažila větší uspokojení, než vlastními pěstmi zpracovávat ten nenáviděný obličej.

Cítila krev na jazyku, její vůně jako by jí dávala sílu. Obě se vyšvihly na nohy a Evina mysl byla jasná jako paprsek laseru. Teď kolem sebe obcházely v opatrných kruzích.

„Tak tohle jsi definitivně podělala, Julianno. Vy tam, zpátky!“ vykřikla, když do místnosti vtrhl Roarke a hned za ním McNab. „Zůstaňte, kde jste! Je jenom moje!“

„Madam!“

Roarke vztáhl ruku a sklonil McNabovu zbraň k zemi. „Jen to nechte na ní.“

„Ty sama jsi to podělala, Dallasová! Nechat se ovládnout chlapem! Já jsem tě respektovala víc, než se toho kdy dočkáš od něj.“ Vymrštila nohu a z otočky po Evě vykopla. Její tvář minula jen o vlas. „Je stejný jako všichni ostatní. Jak ho znudíš, odkopne tě! Už teď strká toho svého pinďoura do každé kurvy, která se namane. Takoví jsou chlapi. Tak to dělají *všichni*.“

Eva se narovnala a servala ze sebe roztrhané sako, Julianna v tutéž chvíli následovala jejího příkladu.

„Dobře, tak teď dávej pozor, jak to dělám *já*,“ zasykla Eva. „Roztrhám tě na kusy. Do tance, špindíro!“

„Iane, raději zastavte zásahovku a nechte je na chodbě,“ řekl Roarke a sklonil se, aby sáhl pro Evinu zbraň. Kousek od něj zase zavířily pěsti a nohy. „Někdo by mohl vážně přijít k úrazu.“

„Člověče, dívčí zápasy…!“

Roarke zdvihl levé obočí a aniž by spustil pozornost ze své ženy, podotkl přes rameno: „A ten někdo budete s největší pravděpodobností vy, jestli velitelka zásahu slyšela váš komentář. Víte, pro ni je tohle něco jako terapie.“ Při posledních slovech trhl hlavou, protože Julianna právě zasáhla Evu kopem do hrudníku a jemu bylo, jako by ten úder inkasoval sám.

Evino tělo zareagovalo odskokem vzad, přemetem, otočkou a plynulým klamavým pohybem. Bolest necítila, její mysl ji prostě odmítla. Naopak, zaplavil ji pocit temného triumfu, když se jí podařilo na oplátku zasáhnout Juliannu a ucítila, jak její pěst drtí Julianninu tvář a uslyšela praskání jemných kůstek.

„Právě jsem ti přerazila ten tvůj zahnojený rypák. Co s tím budeš dělat?“

Po Juliannině tváři stékala proudem krev a její krása byla tatam.

Hruď se jí zdvihala nesmírnou námahou, stejně jako Evě, ale ještě nebyla poražená. Zaječela a skokem se vrhla na Evu.

Energie jejího útoku byla taková, že obě proletěly v oblaku třísek a střepů zavřenými dveřmi na terasu. Roarke přiskočil k rozbitým dveřím právě včas, aby spatřil, jak Eva s Juliannou přepadly přes zábradlí.

„Kristepane!“ Roarke ucítil srdce až v krku, když se vrhl k zábradlí a spatřil, jak dopadly na pojízdný chodník o dvě patra níž, stále propletené rukama i nohama jako milenci.

„To muselo bolet,“ otřásl se McNab, který doběhl k němu. „Jeden z nás by je měl zastavit, a nejlépe někdo jiný než já.“

Ale Roarke se už odrážel a přeskakoval zábradlí.

„Cvoci…!“ zavrčel McNab, zasunul zbraň zpět do pouzdra, zajistil ji a chystal se následovat jeho příkladu. „Všichni dohromady jsme banda šílenců.“

Pojízdný chodník vibroval pod dopady těl. Hosté, kteří měli tu smůlu, že se na něm právě nacházeli, se buďto neudrželi na nohou, nebo seskakovali a slézali dolů jako krysy opouštějící loď, odsouzenou k zániku.

Tenká hedvábná košilka, kterou si Julianna oblékla pod uniformu, byla roztrhaná a zakrvácená. Když se pokusila zasáhnout Evu kopem z výskoku, plynule následovaným pravým hákem, zaleskla se její částečně obnažená ňadra ve světle lustrů.

Eva ucukla a vyhnula se úderu, přikrčila se a zasáhla Juliannu pěstí do břicha; odměnilo ji bolestné, syčivé vyheknutí.

„Vězeňský fitnes se nevyrovná tvrdé škole života, ty kryso," zasykla Eva a na důkaz pravdivosti svého tvrzení jí uštědřila drtivý spodní úder loktem na bradu, až jí zvrátila hlavu nazad. „Ale neztrácej naději, třeba se za dalších dvacet let v báni trochu vypracuješ."

„Ne! Zpátky mě tam nedostanete!" Julianna se pustila do boje se slepou a nekontrolovanou zuřivostí. Pronikla Evinou obranou a zaryla jí nehty do tváře.

Přes Evino rameno spatřila, jak po pojízdném chodníku přibíhají policisté a zvuk dupajících nohou a hlasité rozkazy uslyšela i za sebou. Cítila bolest, jakou nikdy v životě nezakusila, a v tom okamžiku proklínala sama sebe za to, že se nechala takhle vlákat do pasti, a proklínala i Evu, že ji dokázala přechytračit.

Boj však zdaleka nebyl u konce. Nemohl být. Racionální část její mysli nařídila ústup. Julianna jí uposlechla, přeskočila metrové zábradlí pojízdného chodníku a dopadla mezi stoly restaurantu pod širým nebem.

Všichni hosté vyjeveně sledovali představení, odehrávající se nad nimi. Když zkrvavená Julianna s obličejem začerněným sazemi, s vyceněnými zuby a planoucími zraky doskočila mezi půvabně prostřené stoly s připravenými skleničkami a zářícími svícemi, několik z nich úlekem vykřiklo.

O zlomek vteřiny později přistála vedle ní druhá, podobně otrhaná žena a porazila vozík se zákusky. To už bylo na publikum příliš, dvě ženy a jeden muž na místě omdleli.

Odevšad zazněly výkřiky a zvuky rozlévané tekutiny; několik hostů skončilo v bazénku.

Julianna zjistila, že jí zásahová jednotka, přibíhající od vchodu do restaurace, odřízla jednu ústupovou cestu, a muži, kteří se blížili po rozbitém pojízdném chodníku, zablokovali druhou. Proto se soustředila na jediného ze svých protivníků, na kterém skutečně záleželo. Popadla ze stolu láhev archivního merlotu a roztříštila ji o hranu. Víno se rozstříklo jako krev a Julianna se obrátila proti Evě s uraženým, zubatým hrdlem láhve.

„Teď tě zabiju," oznámila klidně, přestože jí po tváři stékaly stružky slz.

„Nestřílejte!" zavelela Eva, když koutkem oka postřehla, že jeden z policistů namířil na Juliannu pistoli. „Neopovažujte se vystřelit! Tohle je moje operace, tady zatýkám já." Spíš šestým smyslem než zrakem vycítila, že kousek za ní doskočil Roarke. „Je jenom moje!" zavrčela jako lvice nad kořistí.

„Tak to s ní skonči." Roarke promluvil tiše a jeho slova byla určena jenom Evě. „Už jsi jí dala dost ze svého času."

„Jsem vážně zvědavá, Julianno, jestli máš žaludek na to, abys mi tím podřízla krk. Musela bys být *zatraceně* rychlá. A potom bude všude kolem krev. To víš, není to tak čistá a delikátní práce, jako trávit staré dědky."

Eva hovořila a přitom kroužila kolem Julianny, testovala povrch a instinktivně odhadovala své možnosti. „Copak se děje, Julianno? Schází ti odvaha, když máš někoho zabít v boji?"

S výkřikem zoufalé zuřivosti, konečného pokoření a destilované nenávisti Julianna zaútočila. Eva ucítila chladný závan, jako vždy, když stanula tváří v tvář smrti. Odrazila se špičkami nohou, které se náhle pohybovaly jako dva písty. Dva bleskurychlé kopy zasáhly Juliannu přímo do obličeje a poslaly ji nemilosrdně k zemi, bohužel skrze prosklenou desku jednoho stolu.

Dopadla v oblaku skleněné tříště. „Základní pravidlo boje beze zbraně," prohlásila Eva potom, co k ní přiskočila a popadla ji za vlasy. „Nohy bývají delší než ruce."

Naklonila se k ní a zašeptala jí do ucha: „Neměla ses pokoušet lézt mi do zelí. To byla veliká chyba."

Julianna byla napůl omráčená, ale přesto dokázala vycenit zuby. „Já se vrátím… a potom vás oba zabiju.“

„Pochybuju, že se vrátíš, Julianno. Myslím, že tohle je tvoje konečná. Teď ti musím připomenout, že máš právo nevypovídat. Což ti hned usnadním.“ A s těmi slovy ji finálním úderem na bradu odeslala do bezvědomí.

Potom ji převalila na bok, nasadila jí pouta, vztyčila se a o krok ustoupila. „Peabodyová.“

„Ano, jistě, madam. Jsem zde.“

„Dohlédněte, aby zatčená byla seznámena se svými právy, dopravena do vyšetřovací vazby a aby jí byla poskytnuta odpovídající lékařská péče.“

„S radostí provedu. Madam?“

Eva se k ní otočila a zcela neelegantně vyplivla krvavou slinu. „Co je?“

„Jen jsem vám chtěla říct, že jste moje osobní bohyně.“

Eva se vyčerpaně zasmála a dokulhala k židli. Posadila se. Bolest se právě probouzela a z prvních náznaků se dalo usuzovat, že bude opravdu mimořádná. „Odveďte ji pryč, ať můžou začít sklízet tenhle bordel. Hned, jak se dám trochu do pořádku, zajedu do kanceláře, sepíšu hlášení a povedu s týmem pooperační briefing.“

„Což bude nejdříve ráno,“ upřesnil Roarke. Zdvihl velikou láhev vody, která nějakým zázrakem přežila závěrečné střetnutí, otevřel ji a podal Evě.

„Maximálně za dvě hodiny,“ ozvala se Eva, zaklonila hlavu a pila jako žíznivý velbloud.

Peabodyová moudře rozhodla, že do dalšího konfliktu, který se začínal rýsovat na obzoru, bude lépe se nemíchat. „Mrzí mě, že jsem tak zřídila tvůj roztomilý hotel.“

„Je na něm vidět, že svou práci bereš opravdu vážně.“ Přitáhl si židli a posadil se naproti ní. Její tvář byla rudá krví a fialová modřinami, klouby sedřené a opuchlé. Mezi šrámy, jimiž byly posety její paže, se vyjímala jedna řezná rána, která si vyžádá lékařské ošetření. Prozatím použil čistý kapesník, sebral ze stolu plátěný ubrousek a ránu provizorně ovázal.

„A s mou překrásnou ženou jsi taky pěkně zatočila.“

„Snažila jsem se Juliannu rozhodit, aby ztratila ostražitost.“

„Výborný plán, zejména ten propad o dvě patra určitě fungoval bezvadně.“

„To byla spíš… improvizace, ale nakonec přece zabrala.“ Eva sjela pohledem dolů, na své vlastní tělo a zůstala na okamžik oněmělá a neschopná reakce. Její šaty byly rozervané od krku až téměř k rozkroku a cáry látky si hrály na schovávanou s jejím poprsím. Na jedné noze měla hluboký šrám, sahající až na bok.

„No, k čertu s tím.“ Použila všechny dostupné cáry, aby si zakryla prsa. „Taky jsi mi mohl říct, že tu vysedávám skoro nahá.“

„Když chlap musí nečinně přihlížet, jak se dvě holky perou, zůstává mu jediná světlá naděje: že jejich šaty skončí v cárech na podlaze.“ S těmi slovy vstal ze židle, sundal si kabát a podal jej Evě.

„Teď si můžeš vybrat. Nemocnice, přítomná ambulance nebo místnost, kde tě Louise bude moct vyšetřit a ošetřit.“

„Poslouchej, já se nechci –“

„– se mnou o tomhle hádat. Chtělas ji porazit vlastníma rukama. Potřebovala jsi to. Jinak bys použila zbraň.“

„Blaster jsem přece ztratila, když –“

„Pořád máš v botě nůž.“ Jemně jí položil dlaň na ruku. „Právně korektní prohlášení si nech do policejní zprávy, Evo, ale přede mnou nemusíš nic předstírat. Udělala jsi to, cos udělat potřebovala a já to naprosto chápu. Jednal bych přesně stejně, kdyby mi někdo chtěl ublížit a ohrozil kvůli tomu tebe.“

„Jasně.“

„Dokázala jsi, co sis předsevzala a já se ti do toho nepletl. Myslíš, že to pro mě bylo jednoduché?“

Eva odkopla stranou hromádku střepů. „Ne.“

„Tak mi teď dovol, abych já taky udělal to, co je třeba, a nemluv mi do toho. Kterou z těch tří možností si vybereš?“

„Jsem pro Louise,“ přistoupila na jeho argumentaci Eva. „I když je mi jasné, že bude obludně naštvaná, když jsme jí takhle přeorganizovali program charitativního večírku.“

„Je vidět, že toho o podobných podnicích moc nevíš. Ani za zlaté prase by si nekoupila takovou mediální publicitu, jakou jí

přinese tohle malé dobrodružství. A jestli jí tahle idea ještě nepřišla na mysl, je jenom na tobě, abys ji na to přivedla.“

„Dobrý nápad.“ Eva vztáhla ruku a odhrnula mu vlasy z obličeje. „Miluju tě. Prostě jsem ti to musela říct právě teď.“

„Můžeš kdykoli, tohle budu vždycky rád poslouchat. Teď do toho, poručíku, musíme vstát.“

Uchopila jej za ruku a začala se zvedat. Roarke zaslechl, jak zalapala po dechu, zasykla a sotva se jí podařilo zadržet zaúpění.

„Moment. Jen chvilku…“ Musela se znovu předklonit a popadnout dech. „Ani nepomysli na to, že bys mě snad mohl nést,“ zamávala rukou. „Rozhodně ne, když je tu tolik policejního publika. Takové věci strašně podrývají reputaci.“

„Zdá se mi, že tvoje reputace to přežije, zvlášť potom, co jsi předvedla dnes v noci.“ Zdvihl ji lehce a tak šetrně, jak jen dokázal. „A navíc to můžeš svést na přehnanou reakci ulekaného civila.“

„No jo, tak dobře.“ Bolelo to, jako by přes její tělo dusalo stádo býků. „Svedu to na svého manžela.“

„Vážně jsi řekla ‚na svého manžela‘? Tohle slovní spojení neslýchám z tvých úst právě často.“

„Už se mi to tolik nepříčí v krku. Není to nakonec celkem originální způsob, jak odstartovat druhý rok platnosti naší manželské smlouvy?“

„Určitě je.“ Roarke se rozhlédl kolem. „Koneckonců, funguje nám to bezvadně.“

Potom se otočil a odnášel svou raněnou válečnici z bojiště. A přemýšlel, jak moc asi bude zuřit, až se ráno probudí a zjistí, že jí nechal dát analgetikum dost silné na to, aby se konečně pořádně vyspala.

J. D. Robb

Smrtící setkání

Z anglického originálu *Reunion in Death*,
vydaného nakladatelstvím Berkley Books
v New Yorku roku 2002,
přeložil Ondřej Frühbauer

Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2007
Redakce Jana Moravcová
Technická redakce Hana D. Benešová
Korektura Květa Svárovská
Sazba René E. Ciasnoha
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
www.knihy-columbus.cz

Úspěšný a sympatický, šťastně ženatý muž jménem Walter Pettibone s úsměvem kráčí k domovu, kde jej čeká milé překvapení: plný dům hostí a bouřlivá oslava jeho narozenin. Bohužel netuší, že osud má pro něj v zásobě překvapení ještě větší a už zdaleka ne tak příjemné: číši šampaňského v rukou krásné rudovlasé ženy se smaragdovýma očima. Na tom by samozřejmě nebylo nic tak hrozného, kdyby ovšem nešlo o právě propuštěnou vražedkyni a ve sklence nebyl kromě vína i prudký jed.

Případ se dostane na stůl poručíka Evy Dallasové z oddělení pro vyšetřování vražd, ale jejímu týmu se nedaří objevit motiv. Teprve když dojde k další chladnokrevné vraždě a najevo vyjde totožnost pachatelky, zmocní se Evy nepříjemné tušení, že oběti nemají nic společného a žádný skutečný motiv neexistuje. Žádný, krom jediného: pomstít se Evě Dallasové za to, že ženu mnoha jmen, avšak vždy s iniciálami J. D., poslala před několika lety za mříže. Nyní je ale psychopatická travička opět na svobodě a přes všechno Evino úsilí stále uniká spravedlnosti. Kromě toho je čím dál jasnější, že konečným cílem má být buď ona sama, anebo – což se jeví ještě pravděpodobnější – Evin multimilionářský manžel Roarke. A přestože jeho majetek na Zemi i mimo planetu (máme rok 2059!) je nevyčíslitelný a jeho moc i konexe nepředstavitelné, není tak úplně jisté, že jej to všechno dokáže ochránit.

Eva je ovšem policistka tělem i duší. Nasadí proto všechny síly, včetně vlastního života, aby prosadila zákon a zachránila muže, jehož miluje. Krok za krokem stíhá zuřivou vražedkyni a čím těsněji je jí v patách, tím víc se blíží jejich osudové smrtící setkání…

J. D. Robb. jak je jejím příznivcům už dávno známo, je alter ego nebo chcete-li literární pseudonym slavné americké spisovatelky. Pod svým vlastním jménem – **Nora Roberts** – píše hlavně romantické příběhy o nevšedních ženách a skvělých mužích, plné lásky, vášní a emocí, ale také napínavé příběhy s tajemstvím, kde se s milostnými city snoubí nebezpečí.

Jako J. D. Robb proslula coby autorka netradiční detektivní řady Smrtící…, jejíž pokračování si čtenáři doslova vynutili, takže nyní již se jejich počet přehoupl do druhé desítky. Už od prvního příběhu si zřejmě zamilovali svéráznou policistku Dallasovou a stejně jako sympatická vyšetřovatelka je zaujaly i kulisy, v nichž se její boj se zločinem odehrává – New York druhé poloviny 21. století.

Když byla Nora Roberts alias J. D. Robb jako jedna z mála autorek „zábavné“ literatury uvedena do americké Síně slávy, dal si někdo tu práci a spočítal, že veškeré výtisky jejích děl ve všech jazycích už by zabraly malý nákladní vlak o několika vagónech.

Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
Cover Photo © Anna Lara-Feldeková, 2006

Otevřela dveře do ztemnělého bytu.

Jenomže pach smrti nepotřebuje světlo, aby o sobě dal vědět. „Zatraceně," zasykla sevřenými rty, když jí smrdutý vzduch zaplnil ústa. „Máme tady mrtvolu, už v rozkladu. Zůstaň na chodbě, tady mi s ničím nepomůžeš. Světla naplno," nařídila. Lustry zaplály a osvítily přepychově zařízený obývák, žaluzie pečlivě zatažené a úplně překrývající okenní stěnu.

Young spočíval na pohovce, kterou už zaručeně nikdo nepoužije. Měl na sobě oděv, původně snad župan, ale rozpínající se plyny vypudily ven tělesné tekutiny, které proměnily tkaninu k nepoznání. Na stolku stála láhev brandy a sklenka od vína, na koberečku pod ním ležela malá napoleonka, tak, jak vypadla z doktorových prstů, nyní připomínajících tmavé uzenky.

„Budeš potřebovat svou terénní soupravu," podotkl Roarke.

„To ano."

„A tady tohle." Podal jí čistý kapesník, kterým si mohla zakrýt nos a ústa.